ΑΣ ΓΕΛΑΣΟΥΜΕ!

—Πῶς λέγεται αὐτὸ τὸ νέο κοστοῦμι τοῦ μπάνιου ;
—Τουριστικὸς ὁδηγός.
—Γιατί;
—Ἐπειδὴ τὰ δείχνει ὅλα.

Φαντασιοπληξίες

Φαντασθῆτε νὰ ἠθέλατε κάποτε ν᾽ ἀγοράσετε ἕνα κτῆμα ἀπὸ τὸν στρατηγὸ Καμπρόν. Καὶ νὰ τοῦ ζητούσατε νὰ σᾶς καθορίσῃ μία ὁριστικὴ τιμή. Καὶ ἐκεῖνος νὰ σᾶς ἔλεγε:

—Μάλιστα, κύριε. Θὰ σᾶς πῶ τήν... τελευταία μου λέξι.

★

Φαντασθῆτε νὰ εἰσασταν στρατιώτης τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου καὶ μιὰ μέρα νὰ ἐδενόταν κόμπο τὸ κορδόνι τῆς ἀρβύλας σας. Καὶ νὰ λέγατε εἰς τὸν Μέγαν Ἀλέξανδρον:

—Λύσε μου, σὲ παρακαλῶ, αὐτόν... τὸν κόμπον.

★

Φαντασθῆτε να εισασταν ἀνηψιοὶ καὶ κληρονόμοι τοῦ Λαζάρου καὶ νὰ ἐμαθαίνατε αἴφνης ὅτι... ἀνεστήθη.

Ο ΦΑΝΤΑΣΙΟΠΛΗΚΤΟΣ

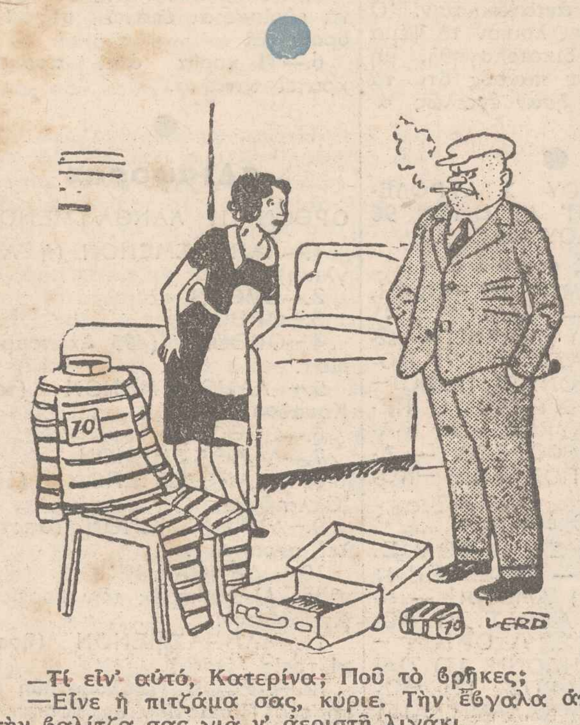

—Τί εἶν᾽ αὐτό, Κατερίνα; Ποῦ τὸ βρῆκες;
—Εἶνε ἡ πιτζάμα σας, κύριε. Τὴν ἔβγαλα ἀπὸ τὴν βαλίτζα σας γιὰ ν᾽ ἀεριστῇ λιγάκι.

Μιλεῖ ὁ Σῶ

Ὁ Μπέρναρ Σὼ μὲ κάλεσε εἰς τὰ γενέθλιά του
μὲ ἕνα γράμμα ποὔδειχνε τὴν ἀβροπρέπειά του.
«Ἔλα, μοῦ εἶπε, φίλτατε, στὸ σπίτι μου γιὰ γοῦρι
καὶ τοίμασε ἀπὸ νωρὶς κανένα καλαμποῦρι,
καὶ ὅταν φθάσῃς, νὰ τὸ πῇς μετὰ ὀργῆς καὶ μένους
ὥστε νά... τρέψῃς εἰς φυγὴν ὅλους τοὺς καλεσμένους.
Ὁ κόσμος, ξέρεις, μ᾽ ἐνοχλεῖ.
Καὶ γιὰ νὰ μείνω μόνος
σὲ σὲ στηρίζομαι πολύ.

★

Ταῦτα μοῦ ἔγραψεν ὁ Σῶ κι᾽ ἐγὼ ποὺ λέτ᾽ εὐθὺς
καλῶς ἑτοιμασθεὶς
στὴ Λόντρα ἀριβάρισα καὶ πῆγα κατ᾽ εὐθεῖαν
στοῦ Σόου τὴν οἰκίαν.
Εἶχαν ἐκεῖ συγκεντρωθῆ πολλοὶ καλοί του φίλοι
Σὰν μπῆκα τὸν χαιρέτισα μὲ γέλιο εἰς τὰ χείλη.
«Χαῖρε τοῦ εἶπα, Μπέρναρ Σὼ
μεγάλε συγγραφεῦ!
Πού, ὅπως βλέπω, στέκεσαι
πολὺ ἀκμαῖος... φεῦ!
Χαῖρε, σὺ ποὔχεις ἄφθονο
τὸ χιοῦμορ καὶ τὸ ἅλας,
Ὤ, τώρα πλέον ἔγινες
τέλειος Μαθουσ—άλας».
Αὐτὸ σὰν εἶπα, παρευθὺς τοῦ Σὼ ἡ σάλα... ἄδειασε
καὶ αἰφνιδίως... βράδυασε.
Καὶ ἔτσι μείναμε οἱ δυὸ κι᾽ ἀρχίσαμε αὐθωρεὶ
κουβέντα σοβαρή.

★

—Θὰ γίνουν, τὸν ἠρώτησα, μάχαι πολὺ φρικταὶ
Ρώσσων καὶ Ἰαπώνων;
—Ἐλπίζω, μοῦ ἀπήντησε, ἐάν... ἐπέμβῃ ἡ Κ. Τ. Ε.
—Καὶ πότε λέτε γενικὸς πόλεμος πῶς θὰ γίνῃ;
—Σαν λείψῃ ἡ... Εἰρήνη.
—Πῶς βλέπετε τὸν πόλεμον Ἀράβων καὶ Ἑβραίων;
—Πολύ, πολὺ ὡραῖον...
—Μιλῶ ἀπὸ ἀπόψεως αἰτίων κι᾽ εὐθυνῶν.
Ποῦ δηλαδὴ ὀφείλονται αὐτὲς οἱ ταραχές;
—Νομίζω εἰς ἀνάμιξιν, τῆς... Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν.

★

Ὁ Σόου εἶχε διάθεσι τ᾽ ἀπόγευμα ἐκεῖνο.
Μὲ παρεκάλεσε θερμὰ μέχρις ἀργὰ νὰ μείνω
Εἰς τὴν βεράντα κάτσαμε σὰν νύχτωσε καλὰ
καὶ εἴπαμε πολλά.
—Τί λέτε; τὸν ἠρώτησα. Ὑπάρχει τάχα τώρα
εἰς ὅλον τὸν πλανήτη μας ἥσυχη καμμιὰ χώρα
ποὺ νὰ μὴν κάνῃ ἐξοπλισμούς, κινδύνους νὰ μὴν ἔχῃ
καὶ σὰν ἀκούει πόλεμο, νὰ λέγῃ «πέρα βρέχει»;
—Ὑπάρχει, μοῦ ἀπήντησε
μιὰ χώρα ἀπαθὴς
ποὺ δὲν φοβᾶται πόλεμο.
Καὶ τὴν γνωρίζει ὁ καθεὶς.
—Καὶ ποιὰ εἶνε ἆρα;
—Ἡ... Ἔρημος Σαχάρα.

★

Καὶ ἔτσι συνεχίζαμε τὴν φλυαρία φίνα.
—Τί λέτε, μαίτρ, καὶ δι᾽ αὐτά, ποὺ γίνονται στὴν Κίνα ;
—Ἡ Κίνα πάντοτε σὲ μὲ παρηγοριὰ μοῦ δίνει
διότι ἐκεῖ ἐπικρατεῖ ἐσχάτως ἡ Εἰρήνη.
—Καλὲ τί λέτε, μίστερ Σῶ;
Ἐκεῖ συμβαίνουν σκοτωμοὶ
κι᾽ ἀπ᾽ ἄκρη σ᾽ ἄκρη χύνονται αἱμάτων ποταμοί.
Ὑπάρχει κίνδυνος κανεὶς Κινέζος νὰ μὴ μείνῃ...
—Μ᾽ αὐτὸ σοῦ λέγω καὶ ἐγὼ
πὼς ὅλοι ἀναπαύονται στὴν Κίνα ἐν... Εἰρήνῃ

★

Πρὶν φύγω, λέγω εἰς τὸν Σῶ, θέλω νὰ μοῦ εἰπῆτε
ἐὰν μὲ θεωρεῖτε
καὶ μένανε τὸν ταπεινὸ
εὐθυμογράφο ἱκανό.
Κι᾽ ὁρίστε ἡ ἀπάντησις ποὺ ὁ Μπέρναρ Σὼ μοῦ δίνε
—Εἶσαι τρανὸς σατυρικός, ὅσον ὁ Παγκανίνι.
—Μ᾽ αὐτὸς δὲν ἦταν, ὡς εἰκός,
ποτὲ σατυρικός.
—Οὔτε κι᾽ ἐσύ...
—...Μερσί!

Ο ΜΑΓΚΑΣ

Ταχυδακτυλουργίες

Ἔχουν μεγάλη πέρασι ἐσχάτως στὴν πόλι μας οἱ ταχυδακτυλουργοί.

Ἀλλὰ καὶ οἱ συμπολῖται δὲν μένουν διόλου ἀργοί.

Κάνουν ταχυδακτυλουργίες μοναδικές.

Ἰδοὺ μερικές:

Ἕνας ἐπῆγε νὰ κερδίσῃ στὸν Ἱππόδρομο τὴν Κυριακὴ τὸ δειλινό.

Ἀλλὰ διὰ μιᾶς ταχυδακτυλουργίας τὰ κέρδη του ἔγιναν... σανό.

Ἕνας καλὸς ταχυδακτυλουργὸς μπορεῖ νὰ κάμῃ θαύματα.

Μπορεῖ κάθε τι στραβὸ νὰ τὸ κάμῃ ἴσιο.

Καὶ τὸ γάλα, ποὺ πίνουν οἱ Ἀθηναῖοι, νὰ τὸ κάμῃ... γνήσια.

Ἄλλοι ἔνοχοι

Κατόπιν τῆς ἀνακαλύψεως τῆς μεγάλης σπείρας, ποὺ ἔκανε λαθρεμπόριο ναρκωτικῶν, μὲ ἐσταμάτησε ἕνας φίλος καὶ μοῦ εἶπε:

—Ἄστα. Μὲ κατηγοροῦν ὅτι ἐμοίραζα ναρκωτικά.

—Ποιὸς σοῦ εἶπε, μὲ αὐτὴν τὴν σπεῖραν νὰ μπλέξῃς ;

—Δὲν ἔμπλεξα μὲ καμμιὰ σπεῖρα, ἀδερφέ. Ἁπλούστατα, ἔκανα... διαλέξεις.

Οἱ πολύτεκνοι

Μεθαύριον συνέρχεται τὸ Συνέδριον τῶν πολυτέκνων. Κατὰ τὰς πληροφορίας μας ἐπίτιμος πρόεδρος τοῦ Συνεδρίου θὰ ἐκλεγῇ ὁ πόλεμος, ὁ ὁποῖος εἶνε... πάντων πατήρ.

Παραδοξολογίες

ΛΟΝΔΙΝΟΝ. (Τοῦ ἀνταποκριτοῦ μας). — Ὁ κ. Μπέρναρ Σόου ἐπ᾽ εὐκαιρίᾳ τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς 82ετηρίδος του ἐδέχθη ὅλους τοὺς δημοσιογράφους καὶ ξένους ἀνταποκριτάς. Ἐγὼ τοῦ ὑπέβαλα τὰς κάτωθι ἐρωτήσεις:

—Πῶς ἐζήσατε τόσα χρόνια;
—Καὶ γιατί νὰ πεθάνω; Διευθυντὴς καὶ ἰδιοκτήτης ἀθηναϊκῆς ἐφημερίδος δὲν ὑπῆρξα.
—Τί σας ἀρέσει περισσότερον;
—Ἡ ἀρχαιολογία.
—Μελετᾶται τὰ ἀρχαῖα μνημεῖα;
—Ὄχι. Γράφω τὴν βιογραφίαν μου.
—Γιατί εἶσθε τόσον ἔξυπνος;
—Διότι εἶσθε σεις οἱ ἄλλοι βλάκες.
—Τί φρονεῖτε περὶ τοῦ πολέμου;
—Ὅ,τι φρονῶ καὶ περὶ τοῦ ἑαυτοῦ μου.
—Δηλαδή;
—Ἀπὸ μένα καὶ ἀπὸ τὸν πόλεμον δὲν θὰ ἀπαλλαγῇ ποτὲ ἡ ἀνθρωπότης...

—Πῶς λέγεσαι;
—Καλαμας.
—Ὑπάρχει καὶ ἕνα ποτάμι μ᾽ αὐτὸ τὸ ὄνομα.
—Τὸ ξέρω, κύριε, ἀλλὰ δὲν εἶμαι ἐγώ.

Π
Ε64

---

32 ΣΕΛΙΔΕΣ ΔΡΑΧΜΑΙ 4

ΤΟ ΕΡΓΟΝ

Ἀθῆναι
30 Ἰουλίου 1938
Ἔτος Β΄ Ἀρ. φύλλου 97

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐξωτερικὸν δελτίον

Πολιτικὴ ἀνασκόπησις τῆς ἑβδομάδος.
Αἱ ἑορταὶ τῆς 4ης Αὐγούστου

Σπύρου Μελᾶ
Οἱ ἔρωτες τοῦ Ἀετοῦ καὶ τῆς Ἰωσηφίνας (Μυθιστόρημα)

Γεωργίου Ἀσπρέα
Ὁ ἐραστὴς τῆς Λαίδης Κιμπερλέϋ

Παντελῆ Καψῆ
Ἡ Κουρσάρα μὲ τὰ χρυσᾶ μαλλιά

Π. Παλαιολόγου
Κάρτ - Ποστάλ

Λαύρα
Ζητεῖται μαγείρισσα

Βίκυ Μπάουμ
Ἀδελφὲς δίδυμες

Δημοσθένη Βουτυρᾶ
Πήδησε στὰ πλούτη

Μ. Ἑρταίντη
Λωποδύτης μὲ σμόκιν

Ἀσημάκη Γιαλαμᾶ
Μελαγχολία

Ἔλινορ Πάσυελ
Βασίλισσα τοῦ χοροῦ

Μ. Κ. Ἀνδρουλιδάκη
Τὸ μνῆμα τῶν ἀγαπημένων

Πέννα Χ.
Αὐτοὶ ποὺ μᾶς κάνουν καὶ γελᾶμε

Μιχ. Κυριακίδη
Αἱ ἐξετάσεις τῶν Ὠδείων

Πιὲρ Βέμπερ
Δὲν θἄρθῃ ἀπόψε

Εὔθυμες σελίδες. —Ἐκλεκτὰ ἀνέκδοτα. —Γελοιογραφίαι. Ἐγκυκλοπαιδικὰ καὶ ἱστορικὰ περίεργα. —Μικρὲς ἱστορίες. — Παιγνίδια κλπ.

(Σκίτσα τοῦ κ. Μιχ. Γάλια)

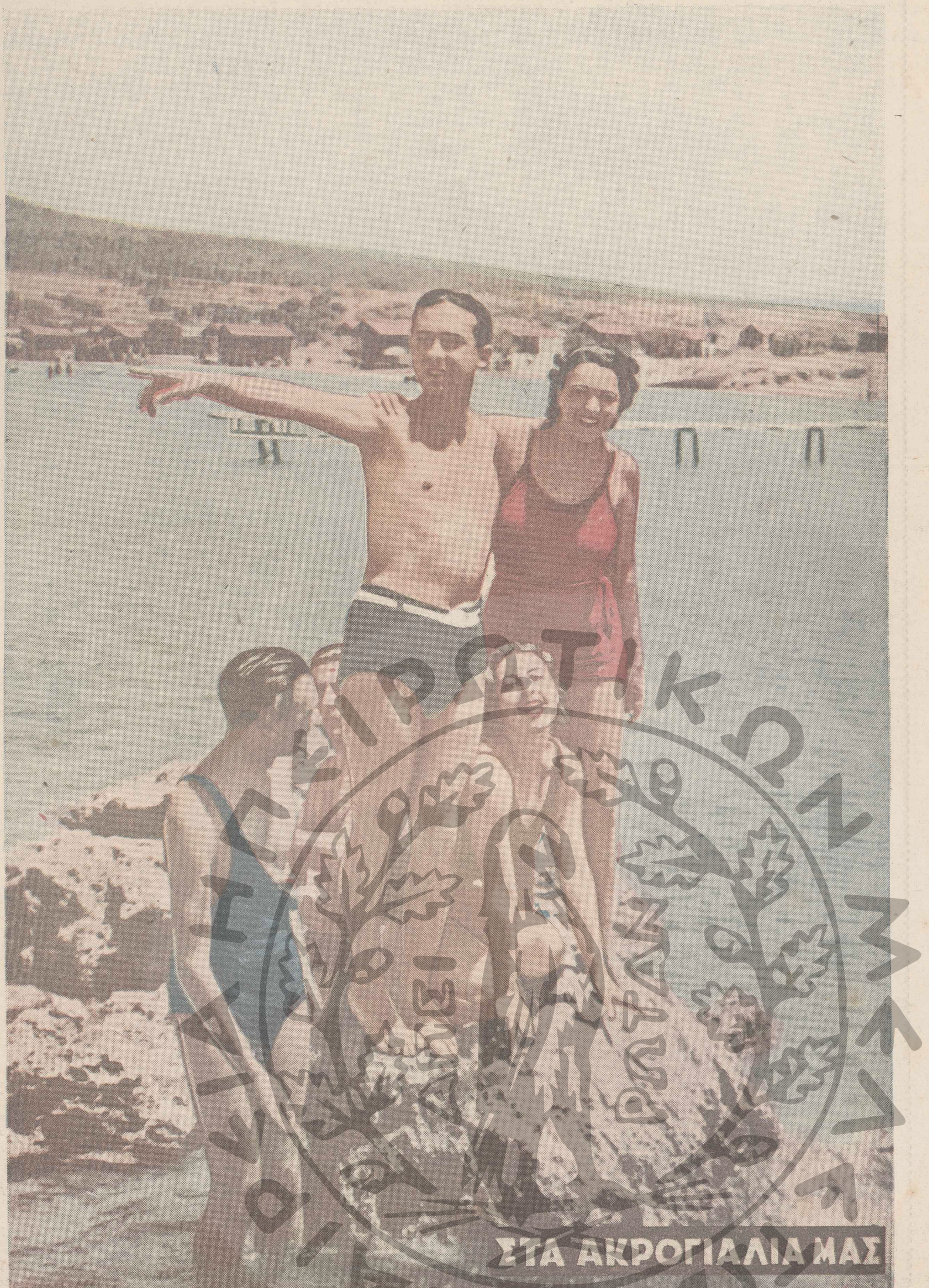

ΣΤΑ ΑΚΡΟΓΙΑΛΙΑ ΜΑΣ

ΡΑΔΙΟ ΕΡΓΟΝ

Κατόπιν προσκλήσεως τῆς Διεθνοῦς Ἀστρονομικῆς Ἑνώσεως, ἀνεχώρησε διὰ τὴν Στοκχόλμην ὁ καθηγητὴς κ. Στ. Πλακίδης, ὁ ὁποῖος καὶ θὰ ἀντιπροσωπεύσῃ τὴν Ἑλλάδα στὴν ΣΤ' διάσκεψιν αὐτῆς.

*

Εἰς τὸ Ἑλληνικὸ τὴν προσεχῆ Δευτέραν ὁ Σύλλογος Κυριῶν δίδει τὴν ἐτησίαν ὑπαίθριον ἑορτήν του εἰς τὸν περίβολον τῆς λέσχης «Ὀρφεὺς» ὑπὲρ τοῦ ναοῦ τῆς Ἁγίας Τριάδος. Ἡ ἐπιτυχία τῆς ἑορτῆς θεωρεῖται ἐξησφαλισμένη.

*

Πρὸ ἡμερῶν ἔγιναν εἰς τὸν Πανελλήνιον Μουσικὸν Σύλλογον ἀρχαιρεσίαι, τὸ δὲ νέον διοικητικὸν συμβούλιόν του ἀπηρτίσθη ὡς ἑξῆς: Φρ. Βολωνίνης, πρόεδρος, Ζ. Δημόπουλος, γενικὸς γραμματεύς, Χρ. Κουϊμελῆς, ταμίας καὶ μέλη οἱ κ.κ. Γ. Ψύλλας, Σ. Γκιβιτζιάνης, Δημ. Πολίτης, Χαρ. Κουϊμελῆς, Γ. Δημόπουλος, Μ. Βαφόπουλος, Γ. Ἀναστασίου, Μ. Σκαντζουράκης, Μ. Φορτούνας, Κ. Μπενετάτος.

*

Στὸ φουαγιὲ τοῦ Δημοτικοῦ Θεάτρου Πειραιῶς ἔγινε πρὸ ἡμερῶν ἡ ἀπονομὴ τῶν χιλιοδράχμων βραβείων εἰς τοὺς ἀριστεύσαντας μαθητὰς τοῦ νυκτερινοῦ Γυμνασίου τῆς «Φιλικῆς Ἑταιρίας Νέων». Οἱ βραβευθέντες μαθηταὶ εἶνε: Β. Ἀλεξόπουλος, Ι. Ἀγγελόπουλος, Δ. Διαμαντόπουλος, Κ. Οἰκονομίδης, Γ. Κυριόπουλος καὶ Γ. Τριανταφύλλου.

*

Ἀνεχώρησαν διὰ τὴν Γερμανίαν δώδεκα μαθηταὶ τῶν γυμνασίων Ἀθηνῶν, οἱ ὁποῖοι θὰ παραμείνουν ἐπὶ ἕνα μῆνα ὡς φιλοξενούμενοι τοῦ Δήμου Βερολίνου.

*

Εἰς τὸν προκηρυχθέντα διαγωνισμὸν μεταξὺ τῶν τελειοφοίτων τῆς Παιδαγωγικῆς Ἀκαδημίας τοῦ Ἀρσακείου διὰ τὴν συγγραφὴν ὕμνου πρὸς τὴν Θεοτόκον ἐβραβεύθη τὸ ἔργον τῆς δ.δος Νίνας Παπανικολάου ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἆσμα Ἀσμάτων» διὰ βραβείου 2.000 δρχ.

*

Ἐξεδόθη ἕνα συμπαθητικὸ βιβλίο ὑπὸ τὸν τίτλον «Τραγούδια» τοῦ ἐξ Ἡρακλείου ποιητοῦ κ. Μ. Δερμιτζάκη. Σχετικῶς θὰ γράψῃ ὁ κριτικὸς τοῦ «Ἔργου» εἰς τὴν σελίδα του.

*

Ἐξεδόθη κατὰ μετάφρασιν τῆς κ. Ἑλένης Ρουμπάκη τὸ γνωστὸν δραματικὸν ἀριστούργημα τοῦ Ἴψεν «Μπράντ». Τοῦ ἔργου προτάσσεται ἀναλυτικὴ εἰσαγωγὴ τοῦ ἰψενιστοῦ κ. Μ. Προζόρ.

*

Ὁ διευθυντὴς τοῦ ἐν Ἀθήναις Βυζαντινοῦ Μουσείου κ. Γ. Σωτηρίου ἀνεχώρησε διὰ τὸ ὄρος Σινᾶ πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν ἐκεῖ μονῶν, ὅπου ἐξήτασε διάφορα ζητήματα σχετιζόμενα μὲ τὴν ἱστορίαν καὶ τὴν τέχνην.

*

Μετὰ τριετῆ διαμονὴν εἰς Παρισίους ἔφθασεν ἐνταῦθα ὁ καλλιτέχνης τοῦ βιολιοῦ κ. Β. Σταυριανός, ὁ ὁποῖος θὰ λάβῃ μέρος ὡς σολίστ εἰς τὴν ραδιοφωνικὴν συναυλίαν τοῦ ἑλληνικοῦ σταθμοῦ τῆς 2ας Αὐγούστου. Ὁ κ. Σταυριανὸς εἶνε ἀριστοῦχος τοῦ Ὠδείου Ἀθηνῶν, πρῶτον βραβεῖον, εἰς τὸ Παρίσι δὲ ἔτυχε τιμητικῆς διακρίσεως εἰς τὸ ἐκεῖ Κονσερβατουάρ.

ΤΟ „ΕΡΓΟΝ"

Ἀθῆναι

30

Ἰουλίου 1938

Ἀριθ. φύλλου 97

7 Ἡμέρες 7 Νύκτες

Τὰ πρακτικὰ τῶν φονικῶν δικῶν. - Ἡ τιμὴ τῆς ἐξαδέλφης. - Τὸ ἀγριοκόριτσο των Ἀδάνων. - Σεισμοπαθεῖς καὶ συρμοπαθεῖς. - Ὁ καταστρεπτικὸς Ἰούλιος. - Τρίδυμα κατὰ δόσεις

Μεγάλη συζήτησις εἰς τὸν καθημερινὸν τύπον μὲ θέμα ἂν πρέπῃ νὰ δημοσιεύωνται λεπτομέρειαι τῶν διαπραττομένων ἑκάστοτε ἐγκλημάτων καὶ ἐκτενῆ πρακτικὰ τῶν δικῶν ποὺ ἐπακολουθοῦν. Ἐξαχρειοῦται ἡ κοινωνία καὶ μειοῦται τὸ γόητρον τῆς δικαιοσύνης, λέγουν οἱ μέν, μὲ τὰς μακρὰς περιγραφὰς καὶ τὰ λεπτομερῆ πρακτικὰ δικῶν, ὡς ἡ πρόσφατος τῆς κ. Ὑβόννης Περδικάρη. Τὰ ἀντίθετα ὑποστηρίζουν ἄλλοι λέγοντες ὅτι παραδειγματίζεται ἡ κοινωνία καὶ διαφωτίζεται ὁ κόσμος περὶ τῆς ἀποστολῆς τῆς δικαιοσύνης μὲ τὰ λεπτομερῆ δημοσιεύματα ἐγκλημάτων καὶ δικῶν. Ἀλλ' ὅταν ἡ ἀφήγησις τοῦ ἐγκλήματος καὶ τὰ πρακτικὰ τῆς δίκης δημοσιεύωνται μὲ τὴν εὐσυνειδησίαν ποὺ θέλει ν' ἀποδώσῃ τὴ ἀλήθειαν καὶ δὲν παραγεμίζωνται μὲ ἐντυπωσιακὰς ὑπερβολὰς ποὺ ταράσσουν τὴν κοινωνικὴν γαλήνην, καμμία ἀπολύτως καὶ πρὸς καμμίαν γενικὴν ζημίαν δὲν δύναται νὰ γίνῃ ὅσον καὶ ἂν εἶνε ἐκτενῆ καὶ λεπτομερειακὰ τὰ δημοσιεύματα τοῦ τύπου.

⁂

Πολὺ καὶ πάλιν ἔρρευσεν αἷμα διὰ τὴν τιμὴν τῆς ἀδελφῆς, τῆς ἐξαδέλφης καὶ τῆς συζύγου. Οἱ αἱμοχαρεῖς ἐκδικηταὶ τῆς προσβληθείσης οἰκογενειακῆς τιμῆς ἐχρησιμοποίησαν ὅλα τὰ φονικὰ μέσα διὰ νὰ ἐξοντώσουν τὰς ἐνόχους τοῦ στίγματος. Πελέκεις, μάχαιραι, περίστροφα καὶ ξιφολόγχαι ἐκρεούργησαν κυριολεκτικῶς τὴ ἀνομήσασαν σάρκα. Ἄγρια σφαγὴ χωρίς, δυστυχῶς, νὰ μειοῦται ἡ φρίκη τῆς κοινωνίας μὲ τὴν διαπίστωσιν ἀποτελεσματικοῦ παραδειγματισμοῦ. Ὁ παράνομος ἔρως δὲν ἐγνώρισεν οὔτε θὰ γνωρίσῃ χαλινόν, ὅσον καὶ ἂν κραδαίνωνται ἀπειλητικῶς αἱ φονικαὶ μάχαιραι τῶν ἐκδικητῶν τῆς προσβληθείσης τιμῆς.

⁂

Εἰς ἕνα δάσος εἰς τὰ Ἄδανα εὑρέθη ἕνα κοριτσάκι δεκατριῶν περίπου χρόνων εἰς ἀγρίαν κατάστασιν. Ἔζη μαζὶ μὲ ἄγριες ἀρκοῦδες, ἔζουσε μαζί των καὶ περιεφέρετο ἐλεύθερο καὶ ἀμέριμνο, ὁλόγυμνο μέσα εἰς τὸ δάσος. Τώρα ποὺ τὸ περισυνέλεξαν, καὶ τοῦ ἔδωκαν ἀνθρωπίνην τροφὴν καὶ ἐνδύματα, ἐτρελλάθηκε. Σχίζει τὰ ροῦχα του, δὲν θέλει νὰ φάγῃ τίποτε ἄλλο, ἐκτὸς ἀπὸ ὠμὰ ἄγρια χόρτα καὶ ἐξαγριώνεται ὅταν βλέπῃ ἀνθρώπους, τοὺς ὁποίους, ἀσφαλῶς, θὰ θεωρῇ τρελλούς. Ἂν τώρα τρελλὸ εἶνε αὐτό, ποὺ ἔζουσε τὴν ἀμέριμνον ζωὴν τῶν πρωτογόνων πλασμάτων, ἢ τρελλοὶ εἴμεθα ἡμεῖς μὲ τὸν μαρτυρικὸν βίον ποὺ ἐδημιουργήσαμε διὰ τῆς σοφίας μας, εἶνε ζήτημα ποὺ ἴσως δὲν θὰ λυθῇ ποτέ. Τὸ εὐτυχισμένο ὅμως ἕως τώρα ἀρκουδοκόριτσο διατί νὰ τὸ καταδικάσουν εἰς τὴν μαρτυρικὴν ζωὴν τοῦ φρενοκομείου; Ποιον ἠνόχλει ἢ ἔβλαπτεν ἡ συμβίωσίς του μὲ τὶς ἀρκοῦδες εἰς τὸ δάσος;

⁂

Γιατὶ αἱ γυναῖκες φοβοῦνται τοὺς σεισμοὺς περισσότερον ἀπὸ τοὺς ἄνδρας; Αὐτὴν τὴν ἀπορίαν ἔχει πολὺς κόσμος, ὁ ὁποῖος φρονεῖ, ὅτι τὰ κουνήματα δὲν ἔπρεπε νὰ τρομάζουν τὸ ὡραῖον φῦλον ποὺ εἶνε συνηθισμένον εἰς αὐτά. Ἴσως ὅμως νὰ πταίῃ καὶ ἡ μόδα, διότι αἱ γυναῖκες ποὺ εἶνε ἀνέκαθεν συρμοπαθεῖς φυσικὸν εἶνε νὰ μὴ θέλουν νὰ γίνουν καὶ σεισμοπαθεῖς!..

⁂

Σεισμοὺς καταστρεπτικούς, βροχὲς χειμαρρώδεις καὶ ἀφόρητα κυνικὰ καύματα. Αὐτὰ μᾶς ἐχάρισεν ὁ ἀπερχόμενος Ἰούλιος. Νὰ πάῃ, λοιπόν, εἰς τὸ καλόν, καὶ καλῶς νὰ μᾶς ἔλθῃ ὁ Αὔγουστος, ὁ ὁποῖος ἀσφαλῶς θὰ εἶνε μὴν ἄριστος. Τοιοῦτος, ἄλλως τε, εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ φανῇ, ἂν εἶνε εὐγενὴς καὶ φιλόαστος, ἀφοῦ ὅλοι ἑτοιμαζόμεθα νὰ τὸν ὑποδεχθοῦμε μὲ παλλαϊκὰς ἑορτὰς καὶ πανηγυρισμὸν τῶν ἀρίστων ἐντυπώσεων ποὺ μᾶς ἀφήνει ἀπὸ διετίας.

⁂

Εἰς ἕνα χωριὸ τῆς Μακεδονίας μία γυναῖκα τριάντα τριῶν χρόνων ἐγέννησε τρίδυμα κατὰ δόσεις. Τὴν πρώτην ἡμέραν ἔφερεν εἰς φῶς τὸ ἕνα νεογνόν, τὴν δευτέραν τὸ ἄλλο καὶ τὴν τρίτην τὸ τρίτον. Δὲν ἐγνώσθη ἂν ἡ πολύτοκος μήτηρ ἐπεράτωσε τοὺς τοκετούς της ἢ συνεχίζει ν' αὐξάνῃ ἡμερησίως τὸν πληθυσμὸν τῆς χώρας κατὰ μίαν ψυχήν. Πάντως, ὁ εὐτυχὴς πατὴρ πρέπει νὰ δεχθῇ θερμότατα συγχαρητήρια διὰ τὴν πλουσίαν αὐτὴν παραγωγὴν ποὺ θὰ τὸν φέρῃ ἀσφαλῶς καὶ συντομώτατα εἰς τὴν προεδρίαν τῶν πολυτέκνων.

«Θὰ περάσω ἐδῶ τὴν ἄδειά μου»

Μία συζήτησις μ' ἕνα ξένο ὑπάλληλο

Σὲ κάποια ἐξοχὴ προχθές, μοῦ συνέστησαν ἕνα νέο.

—Ἰωάννης Μάρθας, ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον.

—Χαίρω πολύ...

Καὶ ἐσκέφθηκα:

—Θὰ εἶνε κάποιοςγυιὸς, βαμβακεμπόρου ἢ τοὐλάχιστον πιλότου στὸ Σουὲζ — οἱ πιλότοι γιὰ νὰ ξέρετε παίρνουν μισθοὺς ἀστρονομικοὺς ἐκεῖ κάτω. Ἦρθε στὴν Ἑλλάδα, γιὰ τὸ καλοκαίρι του. Θὰ σκορπίσῃ κάμποσα λεφτὰ καὶ θὰ γυρίσῃ ἐκεῖ κάτω, νὰ διηγηθῇ τὰς κατακτήσεις του...

Καὶ ἐπειδὴ οἱ ἄεργοι αὐτοὶ— ὄχι «ἄνεργοι»—δὲν μοῦ ἀρέσουν ἄρχισα τὸ κουβεντολόϊ μ' ἕνα παληὸ γκάγκαρο, ποὔχαμε φάϊ ψωμὶ κι' ἁλάτι μαζύ, χρόνια.

Μὰ ὁ νέος αὐτός· σ' ἕνα διάλειμα τῆς συζητήσεως, μὲ τὸ σεμνότερο ὕφος τοῦ κόσμου, ἄρχισε νὰ μοῦ λέῃ γιὰ τὴν ἑλληνικὴ δημοσιογραφία τῆς Αἰγύπτου.

Γιὰ τὴν «Ἐφημερίδα», τὸν «Ταχυδρόμον», τὸ «Κάϊρο» καὶ τὴν «Ἀνατολὴ» καὶ τὸ «Φῶς» τὰ περιοδικὰ καὶ τὶς ἐκδόσεις τῶν ἐκεῖ λογίων μας.

—Εἶσθε λογοτέχνης; τὸν ρώτησα.

Μειδίασε ἤρεμα καὶ μ' ἀπήντησε:

—Ὄχι... Εἶμαι ἕνας τραπεζιτικὸς ὑπάλληλος, ποὺ παίρνω δέκα λίρες τὸν μῆνα. Ἐργάζομαι ὀκτὼ ὧρες τὴν ἡμέρα καὶ ἔχω ἕνα μῆνα ἄδεια τὸν χρόνο. Αὐτὸν τὸν καιρό, τὶς εἴκοσι ἡμέρες, τὶς διαθέτω· γιὰ τὴν Ἑλλάδα μας. Ἂν κι' ἐγεννήθηκα στὴν Αἴγυπτο, δὲν μπορῶ νὰ ζήσω, ἂν δὲν ἔλθω ἐδῶ.

—Καὶ σᾶς φθάνουν τὰ χρήματά σας;

—Μὰ βέβαια... Κάνω καὶ λίγη οἰκονομία ὅλο τὸ χρόνο καὶ ἔτσι μπορῶ καὶ νοιώθω αὐτὴ τὴν μεγάλη χαρά, ποὺ σᾶς εἶπα.

Τὸν κύτταξα τώρα καλύτερα. Ἔτσι μὲ ἐνθουσιασμόν. Γιατὶ εἶχα μπροστά μου τὸν αἰώνιον Ἕλληνα, αὐτὸν ποὺ δὲν γεννήθηκε στὴν «ψωροκόσταινα»— ὅπως τὴν λέμε περιφρονητικὰ μερικοὶ ἀπὸ μᾶς τὴν ὤμορφη αὐτὴ χώρα — καὶ ὅμως τὴν ἀγαπᾶ τόσο.

Δέκα λίρες παίρνει τὸ παιδὶ αὐτὸ τὸν μῆνα. Καὶ ἡ Αἴγυπτος τώρα μὲ τὴν νέα φορολογία, δὲν εἶνε τόσο φθηνὸς τόπος ὅσο ἡ Ἑλλάδα. Κι' ὅμως κάνει οἰκονομίες, γιὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ τεσσερισίμισυ χιλιάδες δραχμὲς γιὰ εἰσιτήριο καὶ τὰ ἄλλα ἔξοδά του, ποὺ θὰ τοῦ ἐπιτρέψουν ναρθῇ στὴν Ἀθήνα, νὰ πάῃ καὶ στὶς ἐξοχές της καὶ νὰ νοιώσῃ τὸν ἱερὸ παλμὸ ποὺ νοιώθουν, ὅσοι κλείνουν στὴν ψυχή τους τὴν πατρίδα τους.

*

Ὡραῖο παράδειγμα. Πρώτης τάξεως ἐνσάρκωσις τοῦ αἰωνίου ἑλληνικοῦ πνεύματος. Ζωντανὸν ὑπόδειγμα ἀγάπης πρὸς τὴν χώραν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν, ὁ προπάππος του, φίλοι μου, ξεκίνησε κι' ἔφθασε ὡς τὰ θολὰ νερὰ τοῦ Νείλου. Ἀλλὰ καὶ μιὰ τιμή, γιὰ τὴν φιλελεύθερη χώρα ποὺ ζῇ, ποὺ σὲ τρεῖς γενεές, δὲν ἐπιθύμησε, δὲν ζήτησε, δὲν ἐσκέφθη κἂν ν' ἀλλάξῃ τὴν συνείδησι τῶν Ἑλλήνων αὐτῶν.

Καὶ ἀκόμη κάτι ἄλλο: Πόσοι ἀπὸ τοὺς δικούς μας ὑπαλλήλους, παίρνουν δέκα λίρες τὸν μῆνα; Πολλοί. Καὶ πάλι πολλοὶ ἔχουν μισθὸ μεγαλύτερο. Καὶ ὅμως ἐλάχιστοι ἔχουν καὶ τὰ ἔξοδα τοῦ παραθερισμοῦ σ' ἐντόπια ἐξοχή.

Γιατί;

Γιατὶ τοὺς λείπει τὸ πνεῦμα τῆς ἀποταμιεύσεως, ποὺ τώρα τελευταία, μὲ τόση ἐπιμονή, ὑποδεικνύει τὸ Κράτος καὶ τὴν βραβεύει, ὅπως εἶδα πρὸ ἡμερῶν, διὰ δώρων πρὸς τοὺς κατόχους κουμπαράδων τοῦ ταμιευτηρίου καὶ βιβλιαρίων καταθέσεων.

*

Δύο μαθήματα λοιπόν, μοῦ ἔδοσε ὁ Αἰγύπτιος Ἕλλην:

Ἀγάπης στοργικῆς πρὸς τὴν Ἑλλάδα, καὶ πνεύματος ἀποταμιεύσεως.

Αὐτὰ τὰ δύο μαθήματα, διδάσκονται βέβαια τώρα, ἀλλὰ μαζὺ μὲ τὸ πρῶτον, ἂς δοθῇ μεγαλυτέρα, πολὺ μεγαλυτέρα προσοχὴ καὶ εἰς τὸ δεύτερον. Θὰ εἶνε ἡ σωτηρία μας.

Ο ΠΑΛΑΙΟΣ

ΕΔΩ-Κ'ΕΚΕΙ

Ὁ θίασος τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου παρεκλήθη νὰ παραμείνῃ ἐπὶ μερικὰς ἀκόμη ἡμέρας εἰς τὴν Θεσσαλονίκην. Λόγῳ ὅμως τῶν προετοιμασιῶν ποὺ ἀπαιτοῦνται γιὰ τὸ ἀνέβασμα τοῦ «Ἰουλίου Καίσαρος» ὁ θίασος δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀναβάλῃ τὴν ἐπάνοδόν του εἰς Ἀθήνας.

*

Τὸ Βασιλικὸν Θέατρον θὰ κάμῃ ἔναρξιν μὲ τὸ ἔργον «Βασιλεὺς Λὴρ» στὸ ὁποῖο θὰ πρωταγωνιστῇ ὁ κ. Αἰμ. Βεάκης.

*

Ὑπολογίζεται ὅτι αἱ συνολικαὶ εἰσπράξεις τῶν παραστάσεων τῆς Θεσσαλονίκης ἀνῆλθον εἰς 1.250.000 δρχ.

*

Πρὸ ἡμερῶν ἐπεσκέφθη τὰς Ἀθήνας ἡ γνωστὴ Γαλλὶς καλλιτέχνις κ. Σούζυ Σολιντόρ.

*

Ἀναχωρεῖ διὰ τὴν Κωνσταντινούπολιν ἡ κ. Κούλα Γκιουζέππε μὲ ἄλλα μέλη τοῦ διαλυθέντος θιάσου της.

*

Ὁ θίασος Παρασκευᾶ Οἰκονόμου ἤρχισε τὰς παραστάσεις του εἰς τὴν Θεσσαλονίκην μὲ ἐπιθεώρησιν Θεσσαλονικέων συγγραφέων.

*

Τὸ δεύτερον ἔργον, ποὺ θὰ ἀνεβάσῃ ὁ θίασος θὰ εἶνε μία ἐπιθεώρησις τοῦ κ. Πετρᾶ, ποὺ φέρει τὸν χαρακτηριστικὸν τίτλον «Τά... ἠλίθια».

*

Ὁ θίασος τοῦ κ. Β. Ἀργυροπούλου μετὰ τὶς ἐπιτυχίες του εἰς τὴν Δράμαν ἤρχισε τὰς παραστάσεις του εἰς τὴν Ξάνθην, ὅπου σημειώνει τὴν ἰδίαν ἐπιτυχίαν.

*

Ἕνα ἀπὸ τὰ ἔργα ποὺ ἔδωσε τὸ Βασιλικὸ Θέατρο μὲ μεγάλη ἐπιτυχία στὴ Θεσσαλονίκη ἦταν καὶ τὰ «Ἀρραβωνιάσματα» τοῦ κ. Μπόγρη.

*

Ὁ θίασος τῆς κ. Μαρίκας Κοτοπούλη θὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὰς Ἀθήνας τὴν 13ην Αὐγούστου.

*

Ἀναγγέλλεται ὁ καταρτισμὸς θιάσου ὑπὸ τὸν κ. Πρινέαν, ὁ ὁποῖος θὰ ἐμφανισθῇ, τὴν 10ην Αὐγούστου τὸ ἀργότερον εἰς τὸ θέατρον «Περροκέ».

*

Στὸν θίασον αὐτὸν μετέχουν ἡ κ. Μαρίκα Κούρμη, ἡ δνὶς Ξένη Δράμαλη, ἡ κ. Ἠὼ Παλαιολόγου κ. ἄ.

*

Τὴν περασμένη Τετάρτη στὸ «Λαϊκὸ θέατρο» τοῦ Παγκρατίου ἐδόθη ἡ πρώτη ἑλληνικὴ φιλολογικὴ βραδυὰ μὲ τὸ γνωστὸ ἔργο τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ κ. Σπύρου Μελᾶ «Μιὰ νύχτα μιὰ ζωή».

*

Τὸ μοναδικὸν μουσικοκαλλιτεχνικὸν γεγονὸς τῆς θερινῆς περιόδου θὰ ἀποτελέσῃ ἡ συναυλία τῆς ὀρχήστρας τοῦ Ὠδείου Ἀθηνῶν, ἡ ὁποία θὰ δοθῇ στὸ θέατρον Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ μεθαύριον Δευτέραν.

*

Τὴν συναυλίαν θὰ διευθύνῃ ὁ κ. Μητρόπουλος, αἱ δὲ καθαραὶ εἰσπράξεις της θὰ διατεθοῦν ὑπὲρ τοῦ ταμείου τῶν φυματικῶν μουσικῶν καὶ τῆς ἀνεργίας τοῦ Πανελληνίου μουσικοῦ συλλόγου.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ
ὑπευθύνων συμφώνως τῷ Νόμῳ

Ἀρχισυντάκτης:
ΜΙΝΩΣ ΑΝΔΡΟΥΛΙΔΑΚΙΣ
Σταδίου 23

Διευθυντὴς Τυπογραφείου:
ΣΤΕΦΑΝΟΣ Ι. ΚΑΤΣΑΝΗΣ
Δαμάρεως ἀριθ. 4

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΙΩΑΝ. Δ. ΠΑΣΣΑΣ
Σταδίου 23

Γραφεια Σταδίου 23

ΑΡ. ΤΗΛΕΦ. 31909

Τυπογραφ. ΣΤΟΑ ΠΑΠΠΟΥ

ΤΟ ΕΡΓΟΝ

Η ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΠΟΛΙΤΙΚΗ, ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΑΘΗΝΑΙ
30
ΙΟΥΛΙΟΥ
Ἀριθ. φύλλου 97
Τιμὴ φύλλου Δραχ. 4
Ἐκδίδεται κατὰ Σάββατον

Σκέψεις τῆς ἡμέρας

ΔΕΚΑ ΚΑΙ ΕΝΝΕΑ

Τοῦ κ. Ἄλφα

Ἐγὼ ἐδιάβασα τὴν μικρὴ εἰδησούλα καὶ κατεπλάγην. Καὶ ὅμως εἶχε ριχτῇ σὲ κάποια ἄκρη τῆς ἐφημερίδας, στοιχειοθετημένη μὲ ψιλὰ - ψιλὰ γραμματάκια σὰν νὰ ἐπρόκειτο διὰ «καρροδρομικόν».

Καὶ ὅμως δὲν ἦτο. Καὶ γιὰ νὰ συμφωνήσετε, ἂς τὴν δημοσιεύσουμε τὴν τηλεγραφικὴ εἴδησι, ὡς ἔχει. Ἔγραφε:

«ΛΑΡΙΣΑ.—Πρωτοφανὲς φαινόμενον πολυτοκίας συνέβη χθὲς εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν τοῦ Πυργετοῦ ὅπου μία σκύλα ἐγέννησε δέκα ἐννέα σκυλάκια. Ἡ σκύλα αὐτὴ ἀνήκει εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν ὑπάλληλον Θ. Χρονίαν, διήρκεσε δὲ ὁ τοκετός της ἀπὸ τῆς πρωΐας μέχρι τῆς νυκτός.»

Ὑποθέτω, ὅτι θὰ κατεπλάγητε κι' ἐσεῖς. Καὶ δικαίως καὶ ὁ ἀνταποκριτής, ἔπαθε τὸ ἴδιο — διότι ἀλλοιώτικα δὲν θὰ τηλεγραφοῦσε αὐτὴ τὴν εἴδησι.

Καὶ εἶνε πραγματικὰ ἀξία νὰ μᾶς ἀπασχολήσῃ ἡ εἴδησις αὐτὴ τῆς πολυτοκίας. Γνωστὸν εἶνε, ὅτι τὸ θῆλυ ἔχει ἰδιοτροπίας. Τόσες πολλές, ποὺ εἶνε ἀδύνατο νὰ τὶς ἀπαριθμήσουμε. Μιὰ ὅμως ἀπὸ τὶς τωρινὲς ἰδιοτροπίες του, εἶνε νὰ μὴν κάνῃ παιδιά. Πῶς λοιπὸν ἡ σκύλα τοῦ Πυργετοῦ — καθ' ὃ θήλεια —δὲν εἶχε πληροφορηθῆ τὴ νέα... μόδα.

Ἀλλ' ἡ δυστυχισμένη ἔχει δυὸ ἐλαφρυντικά:

Πρῶτα - πρῶτα δὲν εἶνε δίποδον, ἀλλὰ τετράποδον. Δὲν ἀσχολεῖται λοιπόν, ἂν καὶ θήλεια, νὰ εὑρίσκῃ μεθόδους ἀντιδράσεως κατὰ τῆς φύσεως. Δέχεται τὰ καλὰ ἐρχόμενα ὅπως καὶ τὰ κακά. Ἀφήνει λοιπὸν τὴν φύσιν, νὰ τὴν ὁδηγῇ καὶ δὲν θὰ ἐσκέφθη ποτὲ — ἂν παραδεχθοῦμε ὅτι τὰ ζῶα ἔχνουν περισσότερο μυαλὸ ἀπὸ πολλοὺς ἀνθρώπους —νὰ τὴν ὁδηγῇ αὐτή...

Δεύτερον εἶνε... ἐπαρχιώτισσα. Καὶ ὄχι μόνον ἐπαρχιώτισσα ἀλλὰ καὶ ἀγρότισσα ποὺ δὲν παίρνει εὔκολα χαμπάρι τῶν ἀπαιτήσεων τῆς Μόδας. Ποῦ νὰ φτάσῃ ἡ μόδα στὸν Πυργετό!! Σ' ἕνα σταθμό, ποὺ περνάει τὸ τραῖνο, σφυρίζει κι' ἀπὸ δῶ πᾶν κι' οἱ ἄλλοι...

Ἔτσι λοιπὸν ἡ σκύλα τοῦ σιδηροδρομικοῦ ὑπαλλήλου, ἀφήσασα τὴν φύσιν νὰ ἐκτελέσῃ τὸν προορισμόν της, τήν... ἔπαθε!! Καὶ ἄφησε νὰ ἴδουν τὸ φῶς δέκα καὶ ἐννέα κουταβάκια!

Τώρα αὐτὴ ἔκαμε τὸ καθῆκον της. Θὰ ἰδοῦμε ὅμως τί θὰ γίνῃ μετὰ τὸν τοκετόν. Θὰ μπορέσῃ ν' ἀναθρέψῃ καὶ τὰ δέκα ἐννέα; Ἢ θὰ γίνῃ ὁ ἰδιοκτήτης κ. Χρονίας... παραμάννα καὶ θὰ τ' ἀναθρέψῃ μὲ τὸ μπιμπερό;

Διότι ἀπὸ τὴν ὑπόθεσι αὐτή, μπορεῖ νὰ βγῇ καὶ χρῆμα. Ἡ ἐπίδειξις τῆς μητρὸς - τέρατος, μὲ τὰ δέκα ἐννέα της παιδιά, θὰ εἶνε ἕνα θέαμα, ποὺ θὰ θέλουν νὰ τὸ ἰδοῦν, ὅλοι οἱ κάτοικοι τῶν πόλεων, ἰδίως αἱ θήλεις, καὶ ἂς ἀπεχθάνονται τὰ παιδιά.

ΑΛΦΑ

ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Κὰρτ - ποστὰλ

(Ὅταν ὁ Ἕλλην παραθερίζει στὸ ἐξωτερικὸ)

ΤΟΥ Κ. ΠΑΥΛΟΥ ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΥ

Δὲν πήρατε ἀκόμη τὴν κὰρτποστάλ σας; Θὰ τὴν πάρετε καὶ μὴν ἀπελπίζεσθε. Ὅσο ἀκοινώνητος ἄνθρωπος καὶ ἂν εἶσθε, ὅσο κι' ἂν ἀποφεύγετε τὶς κοσμικὲς συνήθειες, ὅσο κι' ἂν δὲν ἔχετε δεσμούς, θὰ σᾶς ἔρθῃ τὸ ταχυδρομικὸ δελτάριο ἀπὸ κάποια πλὰζ τοῦ ἐξωτερικοῦ ἢ ἀπὸ κανένα νησὶ τοῦ Αἰγαίου. «Θερμοὺς χαιρετισμοὺς ἀπὸ τὴ Βενετία». Μιὰ ὑπογραφὴ δυσανάγνωστη. Δὲν εἶνε ἀπαραίτητο νὰ εἶνε πολὺ στενοὶ οἱ δεσμοὶ σας γιὰ νὰ σᾶς τιμήσουν μὲ τὴν ἀνάμνησί τους. Μιὰ γνωριμία εἶνε ἀρκετή. Ὑπάρχουν ἄνθρωποι μὲ τοὺς ὁποίους δὲ συναντᾶσθε παρὰ δυὸ φορὲς τὸ χρόνο καὶ καθ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα οὔτε ὁ ἕνας οὔτε ὁ ἄλλος σκέπτεσθε νὰ κάνετε κανένα τηλεφώνημα γιὰ ν' ἀνταλλάξετε τὰ νέα τῆς ὑγείας σας τουλάχιστον. Ὅταν ὅμως σημάνῃ ἡ περίοδος τοῦ θερινοῦ ταξιδιοῦ, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς θὰ σᾶς στείλῃ ἀπ' ἔξω τὸ «παρὼν» του.

Ἰσχυρίζονται μερικοὶ ὅτι γιὰ τὸ «παρὼν» αὐτὸ ὑποβάλλεται στὴ δαπάνη τῆς μετακινήσεως. Δὲν ξέρω. Τὸ βέβαιον ὅμως εἶνε ὅτι οὐδέποτε λησμονῇ νὰ ρίξῃ μέσα στὴ βαλίτσα τὶς διευθύνσεις γνωστῶν καὶ φίλων.

Μοῦ συνέβη πολὲς φορὲς νὰ συνοδεύω τὸν Ἕλληνα ταξειδεύοντα. Ἡ πρώτη του δουλειὰ ὅταν κατέβαινε σ' ἕνα σταθμό, ἢ ὅταν ἔβγαινε σὲ κανένα λιμάνι, ἦταν νὰ τρέξῃ στὸ πλησιέστερο περίπτερο. Ἡ πόλις, οἱ ἄνθρωποι, ἡ ἀτμόσφαιρα στὴν ὁποίαν προσεγειώνετο δὲν τὸν ἐνδιέφεραν. Τἄβλεπε στὶς κὰρτ—ποστὰλ καὶ τὶς γέμιζε μὲ τὰ φιλιὰ καὶ τοὺς χαιρετισμούς του.

Ταξείδευε κάποτε στὴν Δαλματία. Τὸ πλοῖο ἀγκυροβόλησε στὴν Κόρτσυφα, ἕνα ἀπὸ τὰ χίλια νησιὰ τῆς γραφικῆς Δαλματικῆς ἀκτῆς. Οὔτε θὰ ἀπεβίβαζε οὔτε θὰ ἔπαιρνε ἐπιβάτες. Θὰ ἐπικοινωνοῦσε μόνο μὲ τὸν λιμενάρχη τοῦ νησιοῦ, δὲν ξέρω κι' ἐγὼ γιὰ ποιοὺς ὑπηρεσιακοὺς λόγους. Τὸ πλοῖο κατέβασε τὴν ἀτμάκατό του καὶ ἐπεβιβάσθη ἕνας ἀπὸ τὸ πλήρωμα μὲ τὰ ναυτιλιακὰ ἔγγραφα στὴ σάκκα του. Εἶδα τότε τὸν Ἕλληνα νὰ ἱκετεύῃ τὸν πλοίαρχο νὰ τοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ μπῇ κι' αὐτὸς στὴν ἀτμάκατο.

—Δὲ θὰ μείνουμε οὔτε μισὴ ὥρα, ἐξηγοῦσε ὁ πλοίαρχος.

— Ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας μοῦ εἶνε ἀρκετό, ἐπέμεινε ὁ Ἕλλην. Εἶνε ἀνάγκη.

Ἀνάγκη. Ποιὸς μποροῦσε νὰ τοῦ ἀρνηθῇ τὴν ἄδεια; Ὅταν ἐπέστρεψε ἔλαμπε ἀπὸ ἱκανοποίησι. Οἱ δύο μας εἴμασταν οἱ μόνοι Ἕλληνες μεταξὺ τῶν ἐπιβατῶν καὶ μοῦ ἐξωμολογήθηκε:

—Πρόλαβα καὶ ταχυδρόμησα τρεῖς κάρτες.

«Χαιρετισμοὺς ἀπὸ τὴν Κόρτσυφα. Τί μαγεία!...» Δὲν τὴ διάβασα, ἀλλὰ εἶμαι βέβαιος γιὰ τὸ περιεχόμενό της.

Μ' αὐτὲς τὶς συνθῆκες ὅμως ἡ κὰρτ—ποστὰλ δὲν εἶνε ἐκδήλωσις εὐγενείας ἢ φιλικῶν αἰσθημάτων. Εἶνε πρόκλησις πρὸς ἐκείνους ποὺ μένουν καθηλωμένοι στὸν τόπο τους. Διαλέγουν τὶς καλλίτερες φωτογραφίες, τοπεῖα τὰ ὁποῖα συνηθέστατα δὲν εἶδαν, μέγαρα ποὺ δὲν ἐπεσκέφθηκαν, πόλεις τῶν ὁποίων δὲν γνώρισαν παρὰ τὰ καταφύγια τῶν σταθμῶν καὶ μᾶς τὶς στέλνουν γιὰ νὰ μᾶς πεισμώσουν: «Μαγεία». Καὶ εἶνε σὰν νὰ μᾶς λένε: «Κάθου καὶ σὺ στοῦ Ζαχαράτου, κορόϊδο».

Ἂν εἶχα τὴ δύναμι στὰ χέρια θὰ ἀπηγόρευα τὴ διανομὴ τέτοιων προκλητικῶν κὰρτ—ποστάλ. Ὄχι μόνο γιὰ ν' ἀπαλλάξω τοὺς παραλήπτας ἀπὸ τὸν πειρασμό, ἀλλὰ γιὰ νὰ περιορίσω καὶ τὸ ρεῦμα τῶν ταξειδίων. Γιατὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι πολλοὶ θὰ παρατοῦσαν τὰ ταξειδιωτικά τους σχέδια ἂν ἤξεραν ὅτι θὰ τοὺς στεροῦσαν τὴ χαρὰ τῆς κὰρτ-ποστάλ.

Ὑπάρχει ὅμως κάτι χειρότερο ἀκόμη ἀπὸ τὸ δελτάριο. Ἡ ἐπάνοδος. Τότε εἶνε ποὺ δὲν τὴ γλυτώνετε. Ὁ ταξειδιώτης ποὺ ἐπανέρχεται ἀπὸ τὴν πλὰζ τοῦ ἐξωτερικοῦ ἀφηγεῖται. Μὲ πόσες λεπτομέρειες! Πῶς τὰ κατάφερε μέσα σὲ εἴκοσι μέρες νὰ γνωρίσῃ χῶρες καὶ λαοὺς καὶ νὰ μιλῇ μὲ τὴν αὐθεντία τοῦ Μπαίντεκερ. Τίποτα δὲν τοῦ διαφεύγει: συγκοινωνίες, δρομολόγια, τιμολόγια, νομισματικὲς διαφορὲς κ.λπ.

Μεγάλο ρόλο στὴν εὐδαιμονία τοῦ ἐπανερχομένου ταξειδιώτου παίζει καὶ ἡ βαλίτσα. Δὲν κάμνει βῆμα ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο τοῦ ἐξωτερικοῦ ἂν δὲν τοῦ κολλήσουν τὴν ἐτικέττα. Τὸ ζητᾷ γιὰ ρουσφέτι. Δὲ θέλω δὲ νὰ πιστέψω τὴν πληροφορία τῶν κακογλώσσων ποὺ ἐπιμένουν ὅτι ὑπάρχουν ταξειδιῶται ποὺ φιλοδωροῦν τοὺς θυρωροὺς μεγάλων παλάς, στὰ ὁποῖα δὲν κατέλυσαν, γιὰ νὰ πάρουν τὴν ἐτικέττα καὶ νὰ τὴν κολλήσουν στὶς βαλίτσες τους.

Εἶδα τὸν ταξειδιώτη προχθὲς ἐκβρασμένον στὴν ἀμμουδιὰ τῆς Βουλιαγμένης μὲ μιὰ βαλίτσα δυσανάλογη πρὸς τὶς ἀνάγκες μιᾶς τόσο μικρῆς ἐκδρομῆς. Ἡ βαλίτσα ὅμως ἦταν κατάστικτη ἀπὸ τὶς ἐτικέττες ξενοδοχείων τοῦ ἐξωτερικοῦ. Κι' ἔτσι ἐξήγησα πῶς ὁ ἀτυχὴς ἄνθρωπος, ποὺ ἐπέστρεψε προσφάτως ἀπὸ τὸ ταξειδι, ὑπεβλήθη στὸν κόπο νὰ κουβαλᾷ ὁλόκληρη βαλίτσα γιὰ νὰ μεταφέρῃ τὸ μαγιὸ καὶ τὴν τσατσάρα του.

Μετριοφρονέστεροι εἶνε οἱ παραθερισταὶ τοῦ ἐσωτερικοῦ. Δὲν ἐπιτρέπουν μεγάλα τολμήματα στὴ φαντασία τους γιατὶ ξέρουν ὅτι θὰ τοὺς πιάσουμε.

Ἀλλὰ κι' αὐτοὶ μᾶς περιεργάζονται μὲ τόση περιφρόνησι ὅταν τοὺς ἐξομολογηθοῦμε ὅτι δὲν τὸ κουνήσαμε ἀπὸ τὴν πλατεῖα Συντάγματος.... Τὸ βρίσκουν φοβερὸ καὶ τοὺς ἔρχεται νὰ μᾶς ἐλεήσουν,

—Ὥστε, σοβαρά; Θὰ ξεκαλοκαιριάσετε στὴν Ἀθήνα; ἔλεγε στὴ φίλη της μιὰ κυρία ποὺ τὴν ἐπομένη θὰ ἔφευγε γιὰ τὴν Κέρκυρα.

Καὶ τὤλεγε μὲ τόσον οἶκτο, ὥστε εἶχα τὴν ἐντύπωσι ὅτι θἄνοιγε τὸ τσαντάκι νὰ τῆς δώσῃ βοήθημα.

Κύριοι παραθερισταὶ τοῦ ἐσωτερικοῦ καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ, μὴ μᾶς μιλᾶτε γιὰ τὸν παραθερισμό σας. Σιωπῶντες κάμνετε ἔργο φιλανθρωπίας, ἀλλὰ συγχρόνως δίνετε καὶ δείγματα καλῆς ἀνατροφῆς.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Ἀπὸ τοῦ ἄλλου φύλλου Εἰς τὸ «ΕΡΓΟΝ»
«Ἀγάπες μέσα στὸν πόλεμο»

Τὸ καλύτερο, τὸ γοητευτικώτερο, τὸ περιπετειωδέστερο, τὸ συναρπαστικώτερο μυθιστόρημα, τοῦ γνωστοῦ συγγραφέως:

ΖΥΛ ΜΑΡΥ

ποὺ θὰ συγκινήσῃ τοὺς ἀναγνώστας μας, θὰ τοὺς κάμῃ νὰ θυμηθοῦν τὰ παληὰ νεανικά τους χρόνια, τὶς ἀγάπες των, τὰ γλέντια των καὶ τὴν στρατιωτικὴν των ζωήν. Θὰ χάσουν ἀληθινά, ὅσοι δὲν τὸ παρακολουθήσουν, διότι ἐκτὸς τοῦ ὀνόματος τοῦ μεγάλου συγγραφέως, ποὺ ἐγγυᾶται δι' ὅσα γράφομεν πάρα πάνω, ἡ ἀπόδοσίς του στὸ Ἑλληνικό, ἔγινε ἀπὸ γνωστὸ λογογράφο, τοῦ ὁποίου τὰ ἔργα ἀπλήστως ἀναγιγνώσκονται ἀπὸ τὸ Ἑλληνικὸ Κοινόν.

«Ἀγάπες μέσα στὸν πόλεμο»
Ἀπὸ τοῦ ἄλλου φύλλου εἰς τὸ «ΕΡΓΟΝ»

—Ἐφήμεροι στοχασμοί

ΖΗΤΕΙΤΑΙ ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ

Τοῦ κ. Λαύρα

Αἱ διάφοροι εἰδικότητες δὲν ἐμφανίζονται μόνον εἰς τοὺς κλάδους τῆς ἰατρικῆς ἐπιστήμης, τῶν ἄλλων ἐπιστημῶν καὶ τῶν πολεμικῶν ὅπλων, ὅπου ἕνας εἰδικευμένος δὲν καταδέχεται, δὲν τολμᾷ καὶ δὲν ἐπιχειρεῖ νὰ ἀναμιχθῇ εἰς ἀλλότρια. Ἕως τώρα ἐγνωρίζαμεν ὅτι ἕκαστον μέλος τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος ἔπρεπε νὰ ἔχῃ τὸν ἰατρόν του καὶ ἐπομένως διὰ νὰ ἐξετασθῇ κατὰ τὴν ὑγιεινήν του κατάστασιν, δὲν ἀρκοῦσε ἕνας ἰατρός, ὅπως ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ πατέρα σου, ἀλλὰ τοὐλάχιστον εἴκοσιν εἰδικοί, μὲ τοὺς ὁποίους πηγαίνεις ἀσφαλῶς ἐκεῖ ὅπου ὁ πατέρας σου ἐπῆγε μὲ τὸν ἕναν.

Ὅλος ὁ κόσμος καὶ ὅλοι οἱ ἐργαζόμενοι ἔχουν διακριθῆ εἰς εἰδικότητας σήμερον. Εἶνε ἀφάνταστος ὁ ἀριθμὸς τῶν εἰδικοτήτων εἰς κάθε τέχνην, εἰς κάθε ὑπηρεσίαν, εἰς ὅλους τοὺς κλάδους, ὅλας τὰς ἐπιχειρήσεις, ὅλας τὰς βιοτεχνίας καὶ τὰ διάφορα ἐλευθέρια ἐπαγγέλματα.

Πῶς ἦτο δυνατόν, λοιπόν, νὰ μείνῃ ἀδιαίρετος ἀπὸ εἰδικότητας καὶ ἡ ὑπηρεσία τοῦ οἴκου; Πρὸ τριάντα ἀκόμη ἐτῶν, ὅλας τὰς εἰδικότητας: μαγείρευμα, σιγύρισμα, σερβίρισμα, σφουγγάρισμα καὶ μπουγάδα ἀκόμη τὰς συνεκέντρωνεν ἕνα καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπον, ὀνομαζόμενον συνοπτικῶς δουλικόν.

Ὁ θησαυρὸς αὐτὸς ἄξιζε ἔσα ἀξίζει καὶ ὁ πρὸ τεσσαρακονταετίας ἰατρός, ἔγινεν ἄφαντος πλέον ἀπὸ ὅλα γενικῶς τα νοικοκυριά ἀνεμίχθη δὲ εἰς τρεῖς - τέσσαρες καὶ πέντε εἰδικότητας. Εὑρέθη ἡ καμαριέρα, ἡ πορτιέρα, ἡ σερβιτόρισσα, ἡ μαγείρισσα καὶ ἡ παραμαγείρισσα. Ἀλλὰ μήπως ἐσταμάτησε τὸ κακό;

Κάθε εἰδικότης ἐτεμαχίσθη πάλιν ἢ ἐδιχοτομήθη ἀναλόγως τῆς προόδου καὶ τῶν ἐφευρέσεων. Μαγείρισσα εἶνε γενικωτάτη ἔκφρασις μὴ ἀνταποκρινομένη πλέον πρὸς τὴν πραγματικότητα καὶ πρὸς τὰ συμβαίνοντα εἰς τὰ μαγειρεῖα τῶν σπιτιῶν.

Ἀπὸ μίαν πρόχειρον ἔρευναν, εἰς τὴν ὁποίαν μᾶς ἐβοήθησε κυρία ἀναζητοῦσα μαγείρισσα, προέκυψεν ὅτι αἱ ἀγγελίαι καὶ αἱ εἰς τὰ μεσιτικὰ γραφεῖα ἀναζητήσεις πρέπει νὰ εἶνε καθωρισμέναι καὶ σαφεῖς καὶ νὰ ἀποφεύγουν τὰς γενικότητας.

Ἡ ἐν λόγῳ κυρία ἀφοῦ συμφώνησεν εἰς τὴν τιμὴν ὡδήγησε τὴν νέαν πρὸς τὸ μαγειρεῖον, ὅπου αὐτὴ ρίψασα βλέμμα περιφρονήσεως καὶ οἴκτου πρὸς τὴν παλαιοῦ συστήματος κουζίναν ἀνεφώνησε:

—Μὲ συγχωρεῖτε, κυρία μου, παρεξήγησις. Ἐγὼ βλέπετε εἶμαι... ἠλεκτρικιά!

Ἡ κυρία, παλαιοῦ συστήματος καὶ αὐτή, εἶδε κι' ἔπαθε νὰ καταλάβῃ περὶ τίνος ἐπρόκειτο, ἐδέησε δὲ νὰ τὴν βοηθήσῃ παρατυχὼν ἐπισκέπτης, ὁ ὁποῖος ἠρώτησε διὰ νὰ πληροφορηθῇ θετικώτερον τὴν νέαν.

—Τριφασικιὰ εἶσαι, κορίτσι μου, ἢ ἁπλῆ;

Κατόπιν δὲ συνέταξε ἀγγελίαν τὴν ὁποίαν ἀνέλαβε νὰ δώσῃ εἰς ἐφημερίδα ἐκ μέρους τῆς κυρίας καὶ ἔχουσαν οὕτω:

«Ζητεῖται μαγείρισσα γαιάνθρακος, συστήματος φουρνέλου. Μισθὸς ἱκανοποιητικός».

ΛΑΥΡΑΣ

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ Ι. Πάππα
ΗΜΕΡΟΜ. 16-8-85
ΑΡΙΘ. 39045

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ἀπὸ τὰ πιὸ χαριτωμένα τῆς παλαιοτέρας ἐποχῆς

Ὁ συμπαθὴς μαίτρ κ. Γρ. Ξενόπουλος, ἔγραψε κάπου, ὑπεραμυνόμενος δεινῶς κακοποιηθέντος ἔργου, ἀπὸ αὐτοσχέδιους κριτικούς:

—Ὅ,τι σφυρίζεται σήμερα στὴν Ἀθήνα μας εἶνε ὡραιο. Καὶ ὅτι ἐπαινεῖται εἶνε ἄσχημο. Νὰ τὸ ξέρετε.

Μήπως ἔχει ἄδικο;

★

Ὅταν εἰς τὸν τόπον αὐτὸν ἀνθοῦσε ἡ ληστεία, ἕνας νεαρὸς ληστής, ὁ Τζαμίτας, ἀνηψιὸς τοῦ περιφήμου Μπαμπάνη, ποὺ συνέλαβε αἰχμαλώτους πρὸ δωδεκαετίας τὸν καθηγητὴν κ. Φωτεινὸν καὶ τὸν μακαρίτην πολιτευτὴν Σ. Στάην, ἠρωτήθη ἀπὸ αὐτούς, γιατὶ νέος ἄνθρωπος, γίνηκε ληστής.

—Ἤμουνα φθισικός. ἀπήντησεν ἀφελέστατα ὁ Τζαμίτας καὶ πῆρα τὰ βουνὰ γιὰ νὰ βρῶ τὴν ὑγεία μου!!

★

Εἰς ἕνα παλαιοφαληρικὸν ἐστιατόριον — ἔγραφε πρὸ δεκαετίας μία τῶν ἐφημερίδων τῆς πρωτευούσης — γνωστὸς συμπολίτης ἐζήτησε τὸν λογαριασμόν, συνοδεύων τὴν αἴτησιν μὲ τὸν μοιραιον ἀναστεναγμόν:

—Τί ἐφάγατε πρῶτα; ἠρώτησε τὸ γκαρσόν. Σούπα ἢ πιλάφι;

—Δὲν ξεύρω ἀκριβῶς, ἀπήντησε μὲ χαιρέκακον ὑπαινιγμὸν ὁ πελάτης. Ἀλλ' αὐτὸ ποὺ ἔφαγα μύριζε σαπουνάδα.

—Τότε σοῦπα θὰ ἦταν — εἶπε τὸ γκαρσόνι. Γιατὶ τὸ πιλάφι μυρίζει ρετσινόλαδο.

Καὶ ἔδωσε τὸν λογαριασμόν, ποὺ εἶχε γεῦσιν ἅλατος.

★

Τώρα βέβαια μὲ τὰ μεγάλα λεωφορεια καὶ τὴν συγκέντρωσιν τῆς ὑπηρεσίας εἰς κοινὰς διευθύνσεις, ἔλειψαν ἀπὸ τὴν Βίβλον Γεννέσεως τῶν ἐπιβατικῶν αὐτοκινήτων τὰ ὀνόματα. Ἀλλὰ τότε, ὅταν πρωτοκόλησαν τὶς ὁδες των στὴν ἀθηναϊκὴ ἄσφαλτο, κάθε ἕνα ἀπὸ αὐτά, εἶχε καὶ τὸ ὄνομά του. Ἔτσι μαζὺ μὲ τὶς «Μαρίκες», τὶς «Τιτίκες», τὶς «Νίτσες» ἐγεννήθη μιὰν ἡμέραν : ὁ Σήμ, ὁ Χάμ, καὶ ὁ Ἰάφεθ. Καὶ οἱ ἄνθρωποι τοῦ λαοῦ ἐξεπλήσσοντο, ἕως ὅτου ἕνας ἐξ αὐτῶν ἔδωσε τὴν ἐξήγησιν:

—«Σήμ» λέγεται ρὲ παιδιά, γιατὶ καθόμαστε σιμὰ-σιμά. «Χάμ» γιατὶ μπορεῖ μὲ τὰ κουνήματά του νὰ μας ρίξη χάμου. Καὶ «Ἰάφεθ»...

Ἀλλὰ δὲν ἠμπόρεσε νὰ δώση καὶ τὴν τρίτην ἐξήγησιν, δι' ὃ ὁ «Σήμ», ὁ «Χάμ» καὶ ὁ Ἰάφεθ» προυχώρησαν, ἐν μέσῳ πρόγκας ἀγρίας τῶν ἐπιβατῶν των, πρὸς τὸν ἀτυχήσαντα εἰς τὰς ἐξηγήσεις συνεπιβάτην των.

★

Μιὰ κυρία, ζήτησε πρὸ χρόνων, ὄχι πολλῶν, μιὰν καμαριέραν. Παρουσιάστηκε μιὰ μὲ ἄμεμπτον τουαλέτταν περιπάτου ποὺ ἠκολουθεῖτο ἀπὸ ἕνα νεαρόν, ποὺ τὸν σύστησε ὡς ἐξάδελφόν της.

—Πόσα ζητεῖς, τὴν ἠρώτησε ἡ κυρία.

Ἐσεις πόσα δίνετε,, ἠρώτησε ἡ ὑποψηφία.

—Τριακόσιες δραχμές.

Ἡ νεαρὰ ὑπηρέτρια ἐστράφη τότε διακριτικῶς πρὸς τὸν συνοδόν της καὶ καὶ τοῦ εἶπε

—Σ' ἐ τρὸ παῖ! Ν' ές - πά;

Ἡ κυρία κατάπληκτος παρεκάλεσε Ἑλληνογαλλιστί, τὴν ὑποψηφίαν «νὰ τεθῆ εἰς τὴν θύραν» καὶ ἀνεπόλησε μελαγχολικῶς τὴν ἐποχὴν ποὺ οἱ κύριοι ὡμιλοῦσαν γαλλικά, διὰ νὰ μὴ τοὺς ἐννοοῦν οἱ ὑπηρέται.

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΕΣ ΕΚΔΡΟΜΕΣ

Στὴν Ραφίνα

Μιὰ καινούργια πλάζ, μὲ ὡραία θάλασσα καὶ ἀμμουδιά, μὲ νεόκτιστα ξενοδοχεῖα καὶ ἁπλότητα ποὺ μόνο σ' ἕνα χωριὸ μπορεῖτε νὰ τὴν βρῆτε

Εἶνε γνωστὴ στοὺς Ἀθηναίους ἡ Ραφίνα ἀπὸ τὰ ψάρια της. Ὅσοι πηγαίνουν στὴν ἀγορὰ ἀκούουν κάθε ἡμέρα τ' ὄνομά της καὶ ξέρουν τὸ προϊόν της.

—Περιμένουμε τὶς κασέλες τῆς Ραφίνας — εἶνε ἡ ἀπάντησις τῶν ἰχθυοπωλῶν στὴν ἐρώτησί σας : ἂν ἔχουν φρέσκα ψάρια.

Καὶ οἱ κασέλες αὐτές, περικλείουν τὸν ἐνυάλιον πλοῦτον τοῦ χωριοῦ αὐτοῦ, ποὺ ἕνα μέρος του ζῆ ἀπὸ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ψαρρᾶ.

★

Τὴν ὥρα ποὺ ὁ ἥλιος βασιλεύει πίσω ἀπὸ τὰ Ἐττικὰ βουνά, τὸ μικρὸ λιμανάκι τῆς Ραφίνας, ὀργᾶ ἀπὸ κίνησι.

Οἱ ψαράδες ἑτοιμάζονται. Οἱ μικρὲς βαρκοῦλες ἁρματώνονται. Τὰ πυροφάνια τους, ἐπιθεωροῦνται. Καὶ σὲ κάθε μιὰ παίρνει τὴ θέσι του τὸ ζευγάρι τῶν ψαράδων, ποὺ σκληρὰ θὰ ἐργασθῆ ὅλη τὴ νύκτα.

Σὲ λίγο «οἱ στόλοι ἀποπλέουν.

Ἡ «Μάννα» βάζει ἐμπρὸς τὴ μηχανούλα της νταβὶ - ἰντούβ, ντὶβ - ντάβ, τσὰφ - τσοὺφ - τσάφ —καὶ πίσω του, ἔξη ὁλόλευκα κομψὰ βαρκάκια, δεμένα τὸ ἕνα μὲ τὸ ἄλλο, σ' ἴση ἀπόστασι ἀκολουθοῦν. Σκαμπανεβάζουν στὰ μικρὰ κυματάκια — ὁ κόλπος ποὺ σχηματίζεται ἀπὸ Πεταλιοὺς καὶ τὴν Εὔβοια δεξιὰ καὶ τὶς Ἀττικὲς ἀκτὲς ἀριστερὰ δὲν ἔχει θάλασσα παρὰ σπάνια — καὶ σὲ λίγο χάνονται. Ἄλλα πίσω ἀπὸ τ' ἀκρωτῆρι τῆς δεξιᾶς πλευρᾶς της, ἄλλα στὸ βάθος τῆς Καρύστου, κι' ἄλλα στὰ ἀριστερὰ τοῦ κόλπου.

Κι' ὕστερα, ἡ θάλασσα πάλι γαλάζια κι' ἀκύμαντη ἢ τὸ πολὺ πολὺ παιχνιδιάρα κάτω ἀπὸ τὸ φύσημα τοῦ ἀνάλαφρου μπάτη...

Καὶ τὸ πρωΐ: Τὸ φρέσκο, λαχταριστὸ ψάρι, ποὺ πουλιέται, τώρα τὸ καλοκαίρι, στὶς ἴδιες τιμὲς τῶν Ἀθηνῶν, γιατὶ στὴ Ραφίνα, παραθερίζει πολὺς καὶ καλὸς κόσμος.

★

Μὰ ἂς πάρουμε τὴν ἡμέρα μὲ τὶς ὧρες της.

Τὸ πρωΐ κολύμπι.

Στὴ δεξιὰ τοῦ λιμανιοῦ ἀμμουδιά, ὅπου οἱ ψαράδες στεγνώνουν καὶ τυλίγουν τὰ δίχτυα τους ἕως τὰς δέκα, γίνεται ἡ μεγαλείτερη συγκέντρωσις. Ρηχὰ τὰ νερὰ καὶ χωρὶς πέτρες. Καὶ οἱ μαμάδες μὲ τὶς νέες θυγατέρες των καὶ τὰ μικρά των, κολυμποῦν ἄνετα καὶ χωρὶς φόβο ἀπευκταίου. Πολύχρωμα μαγιώ, φαντάζουν κάτω ἀπὸ τὸν φλογερὸ ἥλιο, ποὺ ἂν δὲν φυλαχθῆτε τὶς πρῶτες ἡμέρες, θὰ σᾶς καψαλίση τὸ μοῦτρο καὶ τὶς πλάτες. Μὰ ἡ νεότης, ποῦ τὰ προσέχη αὐτά. Ρίχνεται στὴ θάλασσα μὲ τὴν ὁρμὴ τῶν λίγων χρόνων της, κολυμπάει, παίζει, ἡλιοθεραπεύεται καὶ κατόπιν ἀρχίζει τὰ ὀρεκτικὰ — ἄκουσον! ἄκουσον! — ζεστὸ ψωμί, τυρί, ἀχλάδια, ροδάκινα καὶ νὰ σκέπτεσθε ὅτι λίγο κατόπιν, θὰ ξαναφανε ὅλα αὐτὰ τὰ θηριάκια.

Καλὸ τὸ κλίμα μὰ τὸ νερό... γλυφό. Μὰ χωνευτικό, πολὺ χωνευτικό. Πίνετε καὶ τρῶτε, Τρῶτε καὶ πίνετε. Καὶ πάλι πεινᾶτε...

— Ταινία ἔβγαλες, παιδί μου; — ρωτᾶ μιὰ μάννα τὸν Μπέμπη της.

Μὰ ἐπεμβαίνει ἡ γιαγιά. Γρηοῦλα συμπαθητική, μ' ἕνα σταυρό, τόσο δά, δυὸ πῆχες...

—Χριστὸς καὶ Παναγία, Ρωξάνη. Δὲν κάνεις τὸ σταυρό σου, ποὺ τρώει τὸ παιδί... Δὲ θυμᾶσαι τί τραβούσαμε στὴν Ἀθήνα.

Καὶ ἡ μητέρα στὴ θύμησι αὐτή, χαϊδεύει τὸν τρυφερὸ βλαστό της καὶ τοῦ δίδει μιὰ κομμάτα ζεστὸ ψωμί, κασέρι καὶ δυὸ ἀχλάδια ἀκόμη...

Καὶ ἐνῷ ὅλα αὐτὰ γίνονται στὴν ἀμμουδιά, κάτω ἀπὸ τὸ ἀπὸ ξηρὰ φύλλα ὑπόστεγο τοῦ καφενείου τῆς Καλιμικέρη, τὰ γηρατειὰ κυττάζουν μὲ φθόνο τὴν γαλανὴ θάλασσα, λαίμαργα τὰ δεμένα κοριτσίστικα κορμιά, κι' ἀναστενάζουν σὲ κάθε τους κίνησι, ποὺ ἀκούουν νὰ χαρχαλίζουν τὰ πόδια τους.

—Ἐπαμεινῶντα, μ' ἐπείραξε ἡ ὑγρασία.

Ἀλλ' ὁ Ἐπαμεινώνδας, γεροντοπαλλήκαρον θαλερόν, διαμαρτύρεται, γιατὶ αὐτὴ τὴν στιγμή, μιὰ Ἀφροδίτη ἐγκαθίσταται στὸ διπλανὸ τραπεζάκι γιὰ νὰ πάρη τὸ οὖζο της μετὰ τὸ μπάνιο καὶ στὸ στρωτὸ κορμί της, διαμάντια τὸ νερὸ κρέμεται:

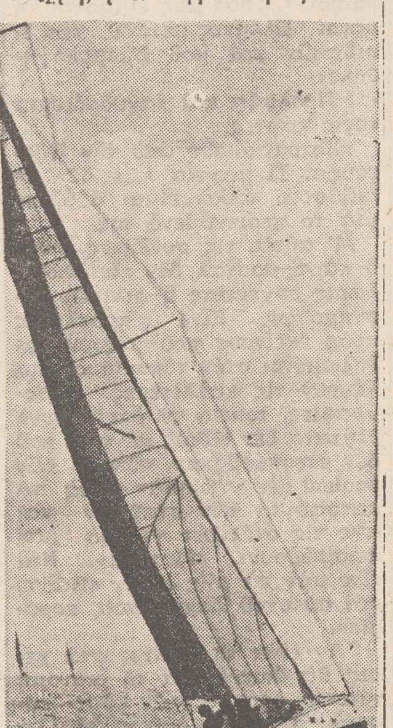

—Τί λὲς Ἀγησίλαε;... Ποῦ τὴν βρῆκες τὴν ὑγρασία;... Ἐγὼ εἶμαι σὰν εἴκοσι χρονῶν...

Ἡ Ἀφροδίτη — γερὸς πόντος ἂν καὶ δὲν ἔκλεισε ἀκόμη τὰ εἴκοσι — μειδιᾶ χαρακτηριστικῶς κι' ὁ Ἐπαμεινώνδας στρίβει τὸ μουστάκι του, παρεξηγήσας τὸ μειδίαμα.

★

Ἡ ἄλλη πλάζ, εἶνε τὸ Κόκκινο Λιμάνι. Ὀνομάζεται ἔτσι, ἀπὸ τὸ χρῶμα τοῦ χώματος ποὺ τὴν περιβάλλει. Κι' εἶνε ἡ ἡσυχώτερη ἀκτὴ γιὰ μπάνιο. Λίγο μακρύτερα βέβαια ἀπὸ τὴν πλὰζ τῆς Καλεμικέρη, ἀλλὰ ὡραιότερη. Μόνο, ποὺ δὲν ὑπάρχει κέντρον ἐκεῖ, γιὰ νὰ ξαποστάσετε, νὰ πάρετε κάτι, νὰ ἡσυχάσετε.

Ἐν τούτοις κι' ἐδῶ τὸ κέφι ἀμείωτον. Ὡραῖες ἐμφανίσεις— ἁπλὲς ἐννοεῖται, γιατὶ ἐδῶ δὲν ἐπιδεικνύονται, μήτε ἀποβλέπουν στὸ νὰ ἀναγραφοῦν στὶς κοσμικὲς στῆλες τῶν ἐφημερίδων, οἱ λουόμενες.

Τὸ χωριό, ὅσο καὶ ἂν ἔγινε πλάζ, ὅσο καὶ ἂν ἔχη τρία — τέσσαρα μεγάλα ξενοδοχεῖα, ὅσο κι' ἂν ἀριθμεῖ σήμερα ἀρκετὲς βίλλες, ἔμεινε χωριό. Καὶ τὸ κουλὲρ λοκάλ του δὲν ἄλλαξε. Οἱ ψαράδες, οἱ ἁπλοϊκοὶ κάτοικοι, τὸ συγκρατοῦν. Καὶ ὄχι μόνον αὐτό. Ἀλλὰ τὸ ἐπιβάλλουν καὶ στοὺς ἐπισκέπτες.

Κι' ἔτσι ἄκουσα μιὰ κοσμικὴ κυρία νὰ λέη:

—Τί τἄθελα καὶ τάφερα ἐδῶ, τόσα πράγματα... Ἂν τὰ βάλω θὰ γίνω γελοία.

Καὶ πραγματικά, τὴν Κυριακή, ἔγινε σούσουρο, γιατὶ ἐμφανίστηκε μιὰ κυρία μὲ ὀργκαντίνα καὶ ψηλὸ τακοῦνι. Τόσο σούσουρο, ποὺ τὸ κατάλαβε κι' ἐπῆγε κι' ἄλλαξε ἀμέσως.

★

Ἡ ἀγορὰ τῆς Ραφίνας, ἔχει πάρει ἐντούτοις, ἕνα ἀέρα λουτροπόλεως.

Πρῶτα - πρῶτα, τέσσαρα μεγάλα ξενοδοχεια: Στὴν καλύτερη θέσι, τὰ «Κύματα» τοῦ Τζιμάνη Μακασίκη, ἑνὸς περιποιητικώτατου Κωνσταντινουπολίτη, ποὺ ἀστράφτει ἀπὸ την καθαριότητα, καὶ τὸ ἑστιατόριό του σᾶς λιγουρεύει μὲ τὰ μπαχαρικά, ποὺ πέφτουν στὰ φαγητά του. Κατόπιν ἡ «Ἀνάμνησις» τοῦ Κυριάκου Δρακούλη. Καὶ ἐπάνω τὸ «Ἐθνικὸν» τοῦ Εὐστρ. Φράγκου κι' ἀπέναντι δύο ἀκόμη.

Τὰ «Κύματα» καὶ ἡ «Ἀνάμνησις» ἔχουν καὶ ἑστιατόριον καὶ λόγῳ τῆς προνομιούχου θέσεώς των, εἶνε τὸ βραδυνὸ ραντεβοῦ τῶν παραθεριζόντων. Ἐκεῖ, κοντὰ στ' ἀκρογυάλι, ξαπλώνουν τὰ τραπεζάκια των. Καὶ ἡ σκιάδα τῶν «Κυμάτων» στὴν ἀκροθαλασσιά, συγκεντρώνει τὸν περισσότερο κόσμο. Τὰ παιδιὰ ποὺ σᾶς περιποιοῦνται, ὁ Στάθης Δημητρακός, ὁ Βασίλης Ραπτόπουλος, ὁ Κωστῆς Ἀγαπητὸς καὶ ὁ Γιῶργος Ροζάκης, δημοφιλέστατοι στὴν πελατεία. Ὅσο εὐγενὴς εἶνε καὶ ὁ Τόσης Γεωργιάδης, ποὺ κρατάει τὴν κίνησι στὰ χέρια του, κάτω ἀπὸ τὸ ἄγρυπνο βλέμμα τοῦ Τζιμάνη.

★

Ἄλλο κεντράκι ποὺ παραγνωρίζεται, ἐνῷ εἶνε γραφικώτατο, συναντοῦμε πάνω ἀπὸ τὸ λιμανάκι. Ὀνομάζεται «Εὐβοϊκὸς» καὶ ἀνήκει εἰς τὸν Δ. Κορδάκη.

Ἐδῶ ἔχει κίνησι ἕως τὸ μεσημέρι. Γιατὶ ὅλοι οἱ ἐπιβάτες τῆς Καρύστου καὶ τῆς Ἄνδρου —ἀπὸ ἐδῶ φεύγουν μικρὰ βαποράκια ποὺ κάνουν σὲ λίγες ὧρες τὸ δρομολόγιο—τρῶνε στὸ δροσερὸ αὐτὸ μπαράκι.

Ὑπάρχει ὅμως καὶ κάποιο ἄλλο. Καταφύγιο αὐτό. Παράπλευρα στὰ «Κύματα» πρὸς τὴ θάλασσα, ἕνα κεντράκι, συμπαθητικό, ἡ «Αὔρα» τοῦ Νικ. Πατακουδάκη. Δὲν εἶνε φανταχτερὸ αὐτό, μήτε μὲ μπετὸν ἀρμέ, ὅπως τὰ νεόκτιστα ξενοδοχεῖα καὶ ἑστιατόρια, τοῦ Τζιμάνη καὶ τῶν ἄλλων. Πετρόκτιστον, σκεπασμένον μὲ δένδρα, μὲ θέαν ὡραίαν. Ἐδῶ καταφεύγουν ὅσοι θέλουν ν' ἀποφύγουν τὴν κοσμικὴ κίνησι. Κι' ἀπὸ τὴν Ἀθήνα πέντε καὶ δέκα ἰδιωτικὰ ἁμάξια ποὺ ἔρχονται, — κατὰ προτίμησιν νύχτα — σταθμεύουν ἐδῶ. Ἡσυχία, ἡμίφως, ψάρια φρέσκα καὶ ρωμάντζα.

Ἀλλὰ πρέπει νὰ φεύγουμε. Τὸ πρωΐ τῆς Δευτέρας, τὸ λεωφορειο μᾶς ἐπαναφέρει στὴν Ἀθήνα. Ξαναπερνᾶνε τὸ χωριό, ποὺ εἶνε ψηλότερα, τὸ δάσος ἀπὸ τὰ πεῦκα, θαυμάσιος περίπατος τῶν παραθεριζόντων καὶ ὅλη τὴν μαγευτικὴ διαδρομή. Συναντᾶμε τὸ Πικέρμι, μέσα στ' ἀμπέλια του καὶ τὰ φροῦτα, τὸ Χαρβάτι μὲ τὶς οἰναποθῆκες του καὶ σὲ λίγο Σταυρός, Ἁγία Παρασκευή, Ἀμπελοκήπους, Ἀθήνα...

ΣΩΝΙΜ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΜΕΓΑΛΩΝ

Ὅπως τὰ ἀναφέρει ἡ παράδοσις καὶ ὄχι ἡ ἱστορία

Οἱ αὐτοσχέδιοι καὶ λαϊκοὶ τραγουδισταί, δὲν λείπουν ποτέ. Πάντοτε μετὰ ἕνα συνταρακτικὸν γεγονὸς ἐμφανίζονται. Ἔτσι καὶ μετὰ τὸν ἀγῶνα τῆς ἀνεξαρτησίας, πλημμύρισεν ἡ Ἑλλὰς ἀπὸ Τυρταίους. Πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς ἦσαν τυφλοὶ—ὅπως καὶ ἡ παράδοσι παρουσιάζει τὸν Ὅμηρο — καὶ ὁ Γάλλος ἀρχαιολόγος Ριώ, ἀναφέρει εἰς τὸ περὶ τῶν τότε Ἀθηνῶν σύγγραμά του, ὅτι στὴν πόλι μας συναντοῦσε καθημέρα, πολλοὺς τέτοιους. Ἄλλοι πάλι καπετάνιοι, εἶχαν ὑμνητὲς λαϊκούς, νέους, ἐγγραμάτους, ποὺ ἐπίτηδες τοὺς διάλεγαν, γιὰ νὰ τοὺς ἐπαινοῦν τὰ κατορθώματά των.

★

Ἀλλὰ καὶ οἱ καπετάνιοι, γινόντανε ποιητές. Ὁ Γέρος τοῦ Γιωργᾶ, μιὰ φορά, ποὺ ἐπρόκειτο νὰ ἐπιτεθῆ κατὰ τῶν ἐχθρῶν καὶ νὰ ἐλευθερώση τοὺς αἰχμαλώτους ποὺ ἔπιασαν, θέλοντας νὰ ἐνθουσιάση τοὺς στρατιῶτες του, σχεδίασε τοῦτο τὸ τραγοῦδι:

Καλὰ τρῶμε καὶ πίνουμε
καὶ λιανοτραγουδοῦμε,
δεν κάνουμε κι' ἕνα καλὸ
καλὸ γιὰ τὴν ψυχή μας;
Ὁ κόσμος φτιάνει ἐκκλησιές,
φτιάνει καὶ μοναστήρια,
νὰ πᾶμε νὰ φυλάξουμε
στῆς Τρίχης τὸ γιοφῦρι
ποὺ θὰ περάση ὁ βοϊβόντας
μὲ τοὺς ἀλυσωμένους
νὰ κόψουμε τοὺς ἄλυσους
νὰ βγοῦν οἱ σκλαβωμένοι.

Τὸ τραγοῦδι αὐτό, ἐνεθουσίασε τὰ παλληκάρια καὶ οἱ «ἀλυσωμένοι» ἐλευθερώθηκαν.

★

Εἶνε γνωστόν, πῶς κάθε ἐφεύρεσι, κάθε πρωτοτυπία, θὰ γελοιοποιηθῆ.

Ἔτσι διαβάζουμε, ὅτι ἡ ἐφεῦρεσι τοῦ Γουτεμβεργίου, ἡ τυπογραφία θεωρήθηκε βάρβαρη τέχνη, καὶ τὸ πρῶτον του τυπωμένον βιβλίον, πουλήθηκε, λόγῳ τῆς προκαταλήψεως αὐτῆς, ὡς χειρόγραφο.

★

Τὰ λιπάσματα τῆς Χιλῆς, δὲν βρῆκαν ἀγοραστὴ στὴν Ἀγγλία, ὅπου πρωτοαπεστάλησαν καὶ ἀναγκάσθηκαν νὰ τὰ ρίψουν στὴ θάλασσα.

Τὴν ἴδια τύχη, εἶχαν στὸ Λονδῖνο κι' οἱ πρῶτες μπανάνες. Οἱ πατάτες ἐπίσης στὴν Ἀγγλία, ὅπου ἐμφανισθήκανε, χαρακτηρισθήκανε ἀνθυγιεινές.

Ἡ ντομάτες ἐξ ἄλλου— στὴν ἴδια χώρα — ἐχαρακτηρίσθησαν... ἀνήθικες.

★

Τὸ πρῶτο ἑστιατόριον τὸ ἵδρυσε κάποιος Μπουλανζὲν στὸ Παρίσι. Μεταχειρίστηκε χίλια μέσα, γιὰ νὰ προσελκύση πελάτες. Στὴν ἀρχὴ ἀπέτυχε. Ἀλλὰ κατόπιν ἡ ἐπιτυχία ἔστεψε τὶς προσπάθειές του καὶ ἐκέρδισε πολλά.

★

Ἡ βασίλισσα Ἀμαλία, ἔμαθε πολὺ πιὸ γρήγορα Ἑλληνικὰ ἀπὸ τὸν Ὄθωνα. Γιατὶ ὁ βασιλεὺς λεπτολογοῦσε τὴ σύνταξι καὶ ζητοῦσε τὴν κυριολεξία, ἐνῷ ἡ Ἀμαλία πῆρε τὴ γλῶσσα τοῦ λαοῦ, τὴ δημοτικὴ καὶ βγῆκε πιότερο κερδισμένη. Σὲ τρία χρόνια, δὲν τὴν ξεχωρίζατε ἀπὸ Ἑλληνίδα.

Η ΚΟΥΡΣΑΡΑ ΜΕ ΤΑ ΧΡΥΣΑ ΜΑΛΛΙΑ

Ἕνα συγκλονιστικὸ ἐρωτικὸ θαλασσινὸ ἀνάγνωσμα τοῦ κ. ΠΑΝΤΕΛΗ ΚΑΨΗ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ἡ Δέσποινα ἡ κόρη τοῦ δολοφονηθέντος ὑπὸ τῶν Βενετῶν, ἀρχικουρσάρου καπετὰν Μάρκου, ἀναλαμβάνει τὴν ἀρχηγίαν τῶν τεσσάρων κουρσάρικων καραβιῶν τοῦ πατέρα της καὶ συνεχίζει τὸν ἀγῶνα μένεα πνέουσα ἐναντίον τῶν ἀπίστων Βενετσάνων.

Πρὶν ἀρχίση τὰς ἐπιχειρήσεις της, πηγαίνει μὲ τὸν στόλο της στὸ Καστελλόριζο μὲ σκοπὸ νὰ προτείνη στοὺς ἱππότας ποὺ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἐκυβερνοῦσαν τὸ μικρὸ νησί, συμμαχία. Κατὰ τύχην, τὴν ὥραν ἀκριβῶς ποὺ ὁ στόλος τῆς Δέσποινας ἔφθασε ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὸ Καστελλόριζο, ἐβομβάρδιζαν τὸ νησὶ 5 Ἀλγερίνικα κουρσάρικα. Χωρὶς νὰ χάση καιρὸ ἡ Δέσποινα ἐπιτίθεται μὲ τὸν στόλον της ἐναντίον τῶν Ἀλγερίνων, τοὺς νικᾶ καὶ τοὺς καταστρέφει. τὸ Καστερλόριζο ἐσώθη. Μετὰ τὴ νίκη ὁ στόλος τῆς Δέσποινας μπῆκε στὸ λιμάνι τοῦ Καστελλορίζου.

Ὅταν φουντάρισε ὁ στόλος τῆς Δέσποινας στὸ λιμάνι τοῦ Καστελλορίζου ὅλοι οἱ κάτοικοι τοῦ νησιοῦ κατέβηκαν στὴν παραλία γιὰ νὰ ὑμνήσουν τὴν ἀνδρεία καπετάνισσα, ποὺ ἔσωσε τὸ νησί των ἀπὸ τὴν καταστροφή. Ὁ ἄρχοντας τοῦ Καστελλορίζου ἱππότης Ντὲ Λαρινιάκ, μετέβη μὲ τοὺς ἀξιωματικούς του στὴ «Σκύλλα» γιὰ νὰ χαιρετήση τὴν ἀρχηγὸν τῶν Ἑλλήνων κουρσάρων, καὶ ὅταν εἶδε πὼς ὁ ἀρχηγὸς αὐτὸς ἦταν γυναῖκα καὶ μάλιστα γυναῖκα τόσο ὤμορφη ἔμεινε ἐκστακτικὸς καὶ μὲ συγκινητικὰ λόγια ἐξέφρασε τὸν θαυμασμό του καὶ ἐκάλεσε τὴν ὡραίαν κουρσάρα νὰ τὴν περιποιηθῆ στὸ παλάτι του.

Ἡ Δέσποινα βγῆκε μὲ τοὺς καπεταναίους της ἔξω. Ὁ Ντὲ Λαρινιὰκ καὶ ὁ λαὸς τοῦ Καστελλορίζου τὴν ἀπεθέωσαν. Εἰς τὸ παλάτι τοῦ ἱππότου Ντὲ Λαρινιὰκ ἡ Δέσποινα γνώρισε τὴν κόρη του, τὴν ὡραία Λουσὶ ἡ ὁποία ἔμεινε κατάπληκτη ἀπὸ τὴν εὐμορφιὰ καὶ τὴν ὑπερηφάνεια τῆς ξανθῆς κουρσάρας. Σ' αὐτὸ τὸ ἀναμεταξὺ ἡ Βενετία ἔδωσε διαταγὴ τοῦ Δάνδαλο νὰ ἐξοντώση τὸν στόλο τῆς Δέσποινας καὶ νὰ στείλη τὴν ἴδια ζωντανὴ ἢ πεθαμένη στὴ Βενετία.

Ἐπίσης σ' αὐτὸ τὸ ἀναμεταξὺ βγῆκε στὸ Αἰγαῖον πέλαγος ὁ Ὀθωμανικὸς στόλος μὲ ναύαρχο τὸν γνωστόν μας Χαϊρεδδὶν Μπαρμπαρόσσα

Ὁ Δάνδαλος δὲν ἤξερε πῶς θὰ μπορέση νὰ συλλάβη τὴν Δέσποινα, γιατὶ δὲν ἐτόλμα νὰ κτυπηθῆ μὲ τὰ καράβια της. Ἤξερε τί τὸν ἐπερίμενε. Ὅπου μαθαίνει πὼς ἡ Δέσποινα εἶνε ἄρρωστη καὶ φιλοξενεῖται στὸ σπίτι τοῦ διοικητοῦ τοῦ Καστελλορίζου. Ἀμέσως συνέλαβε ἕνα σατανικὸ σχέδιο. Στέλλει ἕνα σπιοῦνο στὸ Καστελλόριζο, ὁ ὁποῖος ξεγέλασε τὸν καπετὰν Μανέτταν καὶ τοῦ εἶπε ὅτι τὸν ζητοῦν οἱ Χριστιανοὶ τῆς Μήλου, γιατὶ πᾶνε καὶ τοὺς ληστεύουν Ἀλγερῖνοι κουρσάροι. Ὁ καπετὰν Μανέττας τὸ πίστεψε, πῆρε τὰ καράβια τῆς Δέσποινας καὶ τράβηξε γιὰ τὴ Μῆλο.

10ον

--Φέρε τον κάτω...

Σὲ δυὸ λεπτὰ ὁ Μαλτέζος σπιοῦνος ἦλθε μπροστὰ στὸ ναύαρχο.

—Ἄκουσε, τοῦ λέγει ὁ Δάνδολος, ἡ πληροφορία ποὺ μοὔφερες ἦταν σπουδαία. Εἶπα νὰ σὲ πληρώσουνε καλά. Τώρα μπορεις νὰ μοῦ κάμῃς μιὰ ἄλλη ὑπηρεσία; Θὰ σὲ πληρώσω ὅσα θέλεις.

—Στὶς διαταγές σου, κύριε ναύαρχε.

Ἀπαντᾶ ὁ Μαλτέζος.

—Λοιπὸν θὰ φύγῃς ἀμέσως αὐτὴ τὴ στιγμὴ καὶ θὰ τραβήξῃς γραμμὴ γιὰ τὸ Καστελλόριζο. Θὰ προσπαθήσῃς νὰ βρῇς τὸν καπετὰν Μανέττα καὶ θὰ τὸν πληροφορήσῃς πὼς τρία Ἀλγερίνικα κουρσάρικα τραβοῦν γιὰ νὰ πατήσουν τὴ Μῆλο. Κατάλαβες τὸ σκοπό μου; Θέλω νὰ φύγουν ἀπὸ τὸ Καστελλόριζο τὰ καράβια τῆς «Κουρσάρας μὲ τὰ χρυσᾶ μαλλιά».

—Κατάλαβα, κύριε ναύαρχε, καὶ θὰ τὰ καταφέρω μιὰ χαρά.

—Ἔ! Ἅμα τὰ καταφέρῃς θὰ σὲ γεμίσω χρυσάφι. Ἄϊντε τώρα, καλὸ κατευόδιο.

Ὁ Μαλτέζος Σπιοῦνος ἐχαιρέτησε καὶ μπῆκε στὴ φελοῦκα ποὺ τὸν ἐπερίμενε γιὰ νὰ πάῃ στὸ Μπρίκι του.

—Πῶς σοῦ φαίνεται τὸ σχέδιό μου, καπετὰν Ρενιέρη;

Ὁ καπετὰν Ρενιέρης δὲν ἀπήντησε. Ἦταν τίμιος ἄνδρας καὶ δὲν κατεδέχετο τέτοιες προστυχές. Ἀπήντησαν ὅμως ἄλλοι πρόθυμα πὼς τὸ σχέδιο τοῦ ναυάρχου ἦτο ὑπέροχο.

★

Τὸ Μπρίκι τοῦ Μαλτέζου Σπιούνου δὲν ἄργησε νὰ φθάσῃ στὸ Καστελλόριζο, γιατὶ οἱ καιροὶ ἦταν καλωσυνάτοι καὶ δὲν ἐδυσκολεύθηκε καθόλου νὰ ἀνταμώσῃ τὸν καπετὰν Μανέττα γιατὶ ἦταν ἀραγμένος στὸ λιμάνι τοῦ Καστελλοριζιοῦ. Ὁ ἐρωτευμένος καπετάνιος ἔκανε ὅ,τι ἔκανε ἀλλὰ ἐννοοῦσε νἆνε πάντα κοντὰ στὴν ἀγαπημένη του Δέσποινα, ποὺ ὅλο καὶ καλύτερα πήγαινε.

Ἅμα ὁ καπετὰν Μανέττας ἄκουσε ἀπὸ τὸν Μαλτέζο πὼς Ἀλγερῖνοι κουρσάροι ἑτοιμάζονται νὰ πατήσουν τὴν Μῆλο, βγῆκε ἔξω καὶ πῆγε στὸ παλάτι τοῦ Ντὲ Λαρινιὰκ ἀμέσως καὶ ἐμπρὸς στὸν ἄρχοντα λέγει στὴ Δέσποινα ὅτι ἄκουσε ἀπὸ τὸν Σπιοῦνο.

—Ἄ! ἀρκετὰ ξεκουράσθηκα. Εἶνε καιρὸς νὰ ξαναρχίσωμε δουλειά. Κάνει ἡ Δέσποινα.

—Τί ἐννοεῖς μ' αὐτό;

Τὴν ἐρωτᾷ ὁ καπετὰν Μανέττας.

—Ἐννοῶ πὼς θὰ μπῶ στὴ «Σκύλλα» καὶ θὰ τραβήξουμε γιὰ τὴ Μῆλο. Τὸ σπαθί μου κοντεύει νὰ σκουριάσῃ.

Ἀπαντᾷ ἡ ὑπερήφανη κουρσάρα καὶ σηκώθηκε ὄρθια ἀμέσως γιὰ νὰ ζωσθῇ τὸ σπαθί της ποὺ ἦταν κρεμασμένο στὸν τοῖχο.

Οἱ δυὸ ἄνδρες, δηλαδή, ὁ ἄρχων Ντὲ Λαρινιὰκ καὶ ὁ καπετὰν Μανέττας ἔβλεπον μὲ θαυμασμὸ τὴν ἀτίθασσο κουρσάρα ἡ ὁποία ἂν καὶ ἦτο ἄρρωστη καὶ τὴν ἔτρωγε ὁ πυρετός, μόλις μύρισε μπαρούτι ξεχνᾶ καὶ ἀρρώστεια καὶ ἀνάπαυσι καὶ θυμήθηκε πὼς εἶνε ἀρχηγὸς χριστιανικῶν πολεμικῶν ποὺ εἶχαν ὑποχρέωσι νὰ προστατεύσουν τὰ χριστιανικὰ νησιὰ ἀπὸ τοὺς Ἀλγερίνους καὶ ἤθελε νὰ κάμῃ τὸ καθῆκον της. Ἔβλεπαν ὅμως ὅτι δὲν ἦτο σὲ κατάστασι νὰ ἀφήσῃ τὸ καράβι της καὶ νὰ ἀρχίσῃ πάλι τὴ σκληρὴ καὶ ἐπικίνδυνη ζωὴ τῶν θαλασσινῶν καὶ γι' αὐτὸ ἀφοῦ συνεννοήθηκαν μὲ τὰ βλέμματά των ἀρχίζει πρῶτος ὁ ἱππότης κόμης Ντὲ Λαρινιάκ:

—Γενναία ἀρχόντισσα, μὴ τὸ παίρνετε τὸ πρᾶγμα πολὺ σοβαρά. Οἱ Ἀλγερῖνοι μόλις ἰδοῦν τὰ καράβια σου ἀπὸ μακρυὰ θὰ τὸ βάλουν πρίμα γιὰ τὴν πατρίδα των ὅπως πάντα. Ἄφησέ τα νὰ τὰ ὁδηγήσῃ ὁ καπετὰν Μανέττας. Εἶνε ἄξιος καὶ ἀνδρεῖος θαλασσινὸς καὶ θὰ τὰ καταφέρῃ μιὰ χαρά. Ἐσὺ μὴν ἀφήσῃς ἀκόμη τὸ κρεββάτι σου γιατὶ εἶσαι ἀκόμη ἄρρωστη. Μεινε κοντά μας. Σὲ λίγες μέρες θὰ γυρίσουν τὰ καράβια σου νικηφόρα καὶ θὰ γιορτάσωμε μαζὺ τὴ νέα νίκη. Λυπήσου τὴ ζωή σου καὶ λυπήσου καὶ τὴ Λουσὶ ποὺ θὰ χύσῃ δάκρυα πικρὰ μὲ τὴν ἰδέα πὼς θὰ φύγῃς καὶ θὰ τὴν ἀφήσῃς μόνη.

Καὶ πράγματι, ἡ Λουσὶ ἡ θελκτικὴ κόρη τοῦ Ντὲ Λαρινιὰκ δὲν μιλοῦσε μὲν καθόλου, ἀλλὰ καθισμένη σὲ μιὰ πολυθρόνα εἶχε τὸ πρόσωπό της σκεπασμένο μὲ τὰ χέρια της γιὰ νὰ κρύβῃ τὰ δάκρυα ποὺ ἔχυνε.

Ἡ Δέσποινα γύρισε καὶ τὴν εἶδε. Συγκινήθηκε. Προχώρησε πρὸς τὴν ὡραία κόρη καὶ τραβῶντας τὰ χέρια της τῆς λέγει ἀφοῦ τὴν φίλησε τρυφερὰ στὰ τριανταφυλλένια μάγουλά της.

—Φτωχὸ παιδί, κλαῖς; Σὲ τρομάζει ὁ κίνδυνος. Ἡ ράτσα μας εἶνε διαφορετική. Πρέπει νὰ φύγω. Δὲν μπορῶ ν' ἀφήσω τοὺς γενναίους μας μόνους.

Ἦλθε καὶ ἡ σειρὰ τοῦ καπετὰν Μανέττα νὰ μιλήσῃ.

Ὁ ὑπερήφανος θαλασσινὸς ἐφαίνετο πὼς εἶχε πειραχθῆ ἀπὸ τὴ στάσι τῆς Δέσποινας γιαυτὸ τῆς μίλησε κάπως θυμωμένα καὶ τῆς λέγει:

—Δὲν μοῦ λές, Δέσποινα, γιὰ τόσο ἀνίκανο μὲ παίρνεις καὶ δὲν μοῦ ἐμπιστεύεσαι τὰ καράβια; Ἂν εἶμαι τόσο ἀνίκανος τότε πές μου το νὰ φύγω, νὰ ἐξαφανισθῶ. Εἶμαι ναυτικός, κουρσάρος, γιὰ πραγματευτής; Ἂν μὲ λογαριάζεις γιὰ πραγματευτή, τότε πῶς θέλεις ἐσὺ ἡ κόρη τοῦ καπετὰν Μάρκου ἡ κουρσάρα ποὺ τὴν παλληκαριά της τὴν τραγουδοῦν στερηὲς καὶ θάλασσες νὰ γίνῃ γυναικα ἑνὸς πραγματευτή;

Ἡ Δέσποινα κατάλαβε πὼς πειράχτηκε ὁ ἀρραβωνιαστικός της. Καὶ δὲν τὸ ἤθελε αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, γιατὶ ἤξερε πόσο φιλότιμος ἦταν. Γι' αὐτὸ γυρίζει, καρφώνει τὰ μάτια της στὰ μάτια του καὶ τοῦ λέγει μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε ἀπὸ ἀγάπη καὶ συγκίνησι:

—Ἀγαπημένε μου, δὲν ἤθελα νὰ σὲ προσβάλω. Ἂν εἶσαι ἀνδρεῖος; Μὰ ἂν δὲν ἤσουνα παλληκάρι τῶν παλληκαριῶν θὰ καταδεχόμουνα νὰ γυρίσω νὰ σὲ ἰδῶ; Ἂν δέχομαι νὰ γίνω γυναῖκα σου εἶνε γιατὶ εἶσαι σὰν τὸν πατέρα μου ἀνδρεῖος καὶ ὑπερήφανος, γιατὶ ἔχεις δαμάσει καὶ σὺ τὴν πλατειὰ θάλασσα καὶ γιατὶ Ἀλγερινοὶ καὶ Βενετσιάνοι τρέμουν τὸ φοβερὸ γιαταγάνι σου. Συγχώρεσέ με, ἀγαπημένε μου. Ἂν θέλω νὰ μπῶ στὴ «Σκύλλα» εἶνε γιατὶ βαρέθηκα νἆμαι ξαπλωμένη στὸ κρεββάτι καὶ γιατί...

—Γιατί;

—Γιατὶ δὲν θέλω νὰ σ' ἀφήσω νὰ κινδυνεύσῃς μόνος σου.

Ὁ καπετὰν Μανέττας δὲν μπόρεσε νὰ μιλήσῃ· ἐπλησίασε μονάχα τὴ Δέσποινα καὶ ὁδηγῶντας την σ' ἕνα κάθισμα, ἐφίλησε μὲ στοργὴ τὸ ξανθό της κεφάλι καὶ εἶπε:

—Ἄμυαλο παιδί. Κάθησε ἐδῶ μὲ τὴν καλὴ Λουσὴ καὶ μὲ τὸν γενναῖο ἄρχοντα ποὺ σὲ περιποιεῖται σὰν παιδί του. Θὰ πᾶμε ἐμεῖς στὴ Μῆλο, θὰ κτυπήσωμε τοὺς Ἀλγερίνους, θὰ φορτώσωμε τὰ καράβια μας μὲ τὰ πλούσια λάφυρα καὶ θὰ γυρίσωμε νὰ σὲ βροῦμε καλά.

Ἡ Δέσποινα δὲν εἶχε τὴ δύναμι πιὰ ν' ἀρνηθῆ.

—Ἀφοῦ τὸ θέλετε ἔτσι, ἔτσι ἂς γίνῃ. Εἶπε, καὶ ἀφοῦ συλλογίσθηκε λίγο ἐσυνέχισε:

—Πηγαίνετε στὸ καλό. Ὁ Θεὸς νἆνε μαζύ σας. Μὴ ξεχνᾶτε πὼς πρέπει νὰ νικήσετε γιατὶ ἔχουμε ἀκόμη πολὺ δουλειά.

★

Τὴν ἄλλη μέρα τὰ κουρσάρικα τῆς Δέσποινας ἀρχίσανε τὸ σαλπάρισμα ἀπὸ τὴν αὐγὴ τοῦ Θεοῦ.

Ξεκινοῦσαν γιὰ τὴ Μῆλο, ὅπου νόμιζαν πὼς θὰ βροῦν νὰ κτυπήσουν τοὺς Ἀλγερίνους κουρσάρους. Ποῦ νὰ φαντασθῆ ὁ καπετὰν Μανέττας πὼς δὲν ἐπρόκειτο νὰ πατήσουν τὴ Μῆλο Ἀλγερῖνοι κουρσάροι καὶ πὼς ὁ Μαλτέζος Σπιοῦνος τοὺς γέλασε, πὼς ὅλα αὐτὰ ἦταν σχέδιο τοῦ πονηροῦ Βενετσιάνου ναυάρχου Δάνδολου γιὰ νὰ ἀπομακρυνθοῦν τὰ Ἑλληνικὰ καράβια ἀπὸ τὸ Καστελλόριζο ἀφίνοντας ἐκεῖ τὴν ἄρρωστη Δέσποινα μόνη;

Ποῦ νὰ φαντασθῆ κανεὶς τέτοια πράγματα;

Ὅλοι οἱ κάτοικοι τοῦ Καστελλορίζου κατεβήκανε στὸ λιμάνι γιὰ νὰ κατευοδώσουν τὰ καράβια τῆς Δέσποινας. Καὶ ὅταν αὐτὰ μὲ ἀβέρτα ὅλα τὰ πανιὰ βγαίνανε ὑπερήφανα ἀπὸ τὸ λιμάνι καὶ χαιρετοῦσαν μὲ κανονιὲς τὸ κάστρο, μιὰ βροντερὴ φωνὴ ποὺ σείστηκε ὁ κόσμος, βγῆκε ἀπὸ χιλιάδες στήθη:

—Στὸ καλό. Ὁ Θεὸς νὰ εὐλογῆ τὰ πανιά σας καὶ τὰ κανόνια σας.

Στὴ μεγάλη τάπια τοῦ κάστρου ποὺ ἔβλεπε κατὰ τὸ πέλαγος, ὄρθια ἡ ὡραία κουρσάρα ἀνάμεσα στὸν ἄρχοντα Ντὲ Λαρινιὰκ καὶ στὴν κόρη του, χαιρετοῦσε μὲ ἕνα μεγάλο ἄσπρο μεταξωτὸ μανδῆλι τὸ στόλο της, ποὺ ξεκινοῦσε γιὰ τὸν πόλεμο χωρὶς ἐκείνην. Καὶ στὴ θέσι αὐτὴ ἔμεινε πολύ. Ὧρες ὁλόκληρες ἕως ὅτου τὰ καράβια της χάθηκαν πίσω ἀπὸ τὸν κάβο. Πρὶν ἀφήσῃ τὴν θέσι ἐκείνη, γύρισε καὶ ξανακύτταξε τὸ πέλαγος.

Τὰ γαλανά της μάτια ἦταν γεμᾶτα δάκρυα. Ἕνας βαθὺς στεναγμὸς βγῆκε ἀπὸ τὰ στήθη της καὶ ὕστερα φώναξε δυνατά:

—Θάλασσα, πλανεύτρα θάλασσα, πόσο σὲ ζηλεύω σήμερα.

Καὶ στηρίζοντας τὸ ἀρρωστημένο σῶμά της στὸ μπράτσο τοῦ Ντὲ Λαρινιὰκ γύρισε λυπημένη καὶ μελαγχολικὴ στὸν πύργο.

Ἔτσι ἡ Δέσποινα ἔμεινε μόνη, ἄρρωστη καὶ χωρὶς τὸ στόλο της, στὸ Καστελλόριζο.

★

Ὁ Μαλτέζος Σπιοῦνος τὰ κατάφερε μιὰ χαρά. Καθὼς ἦταν παμπόνηρος, ἄφησε τὸ λιμάνι τοῦ Καστελλορίζου μόλις εἶδε τὰ καράβια τῆς Δέσποινας νὰ σαρπάρουν καὶ τράβηξε κατὰ τὸ Βοριᾶ.

Ὁ Δάνδολος ποὺ ἦταν σίγουρος πὼς θὰ ἐπιτύχῃ τὸ σχέδιό του, διάταξε τὸν πλοίαρχο Ρενιέρη νὰ πάρῃ τρία καράβια τοῦ στόλου του καὶ νὰ ἀρμενήσῃ σιγὰ-σιγὰ γιὰ τὴ Ρόδο καὶ μόλις εἰδοποιηθῆ ἀπὸ τὸ Σπιοῦνο πὼς τὰ πράγματα εἶνε ἐν τάξει νὰ ὁρμήσῃ κατὰ τοῦ Καστελλόριζου καὶ ν' ἁρπάξῃ τὴ Δέσποινα ζωντανὴ ἢ πεθαμένη.

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Εἰς τὸ προσεχὲς

ΤΑ ΝΕΑ ΠΟΛΕΜΙΚΑ ΜΕΣΑ
ΡΟΥΚΕΤΤΑ-ΘΑΝΑΤΟΣ

Τὸ βλῆμα της ταξειδεύει ταχύτερα τοῦ... ἤχου!

Θὰ φανῇ ἴσως περίεργον, καὶ ὅμως τὰ πυροτεχνήματα, τὰ ὁποῖα συνηθίσαμε νὰ βλέπουμε εἰς τὰς ἑορτὰς καὶ τὰς πανηγύρεις, ἐχρησιμοποιήθησαν εἰς τὸν πόλεμον, καὶ ἴσως εἰς τὸ μέλλον πρόκειται νὰ χρησιμοποιηθοῦν περισσότερον καὶ ἀποτελεσματικώτερον

Κατὰ τὴν μάχην τοῦ Βατερλώ, τὴν 18 Ἰουνίου 1815, ἐχρησιμοποιήθησαν, ὡς ἀναγράφεται, ἕνδεκα πυροτεχνήματα κατὰ τῶν ὀπισθοφυλακῶν τοῦ Ναπολέοντος. Ἐμπρηστικὲς δὲ ρουκέττες συνετέλεσαν εἰς τὴν νίκην τοῦ Οὐέλλιγκτων.

Ἀλλὰ καὶ πρὶν ἀκόμη, ὁ ἀγγλικὸς στόλος εἶχε χρησιμοποιήσει πυροτεχνήματα, κατὰ τῶν ἐπακτίων ὀχυρωμάτων τῆς Γαλλίας, ἀλλὰ μὲ μικρὸν ἀποτέλεσμα. Αἱ πρῶται προσπάθειαι ἔγιναν κατὰ τὸ 1600. Ἀπὸ τότε οἱ εἰδικοὶ ἐκατάλαβαν ὅτι ἡ ἐμπρηστικὴ ρουκέττα ἠμπορεῖ θαυμάσια νὰ χρησιμοποιηθῇ διὰ πολεμικοὺς σκοπούς. Ἡ ἐφεύρεσις ὅμως αὐτὴ δὲν εὑρῆκε πρακτικὴν ἐφαρμογὴν εἰς τὸν πόλεμον, ἐνῷ τὸ τηλεβόλον ἐσημείωσε τεραστίας προόδους.

★

Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ παγκοσμίου πολέμου ἐχρησιμοποιοῦντο οἱ ἐμπρηστικοὶ πύραυλοι ἐναντίον τῶν ἐχθρικῶν ἀεροστάτων. Ἡ κατασκευή των ἦτο ἀκόμη πολὺ πλημμελής. Εἶχαν πολλὰς ἀτελείας καὶ δὲν ἠμποροῦσαν νὰ παραβληθοῦν μὲ τὰ τηλεβόλα, ποὺ εἶχαν φθάσει εἰς τὸ ἀπόγειον τῆς τελειότητος.

★

Σήμερα ὅμως, τὰ πυροτεχνήματα ἠμποροῦν θαυμάσια νὰ χρησιμοποιηθοῦν διὰ πολεμικοὺς σκοπούς. Εἶνε μάλιστα πολὺ πιθανὸν ν' ἀποτελέσουν τὴν μεγαλυτέραν ἔκπληξιν τοῦ μελλοντικοῦ πολέμου. Σχεδὸν ὅλα τὰ μεγάλα κράτη ἔχουν εἰδικὰ ἐργαστήρια ὅπου γίνονται μυστικὰ σπουδαιότατα πειράματα. Εἰς τὸ ἀεροδρόμιον τοῦ Τέμπελχαφ παρὰ τὸ Βερολῖνον, προσγειοῦνται συχνὰ περίεργα ἀεροπλάνα, πολὺ περιωρισμένων διαστάσεων, χωρὶς μοτὲρ καὶ ἔλικα, ποὺ δὲν εἶνε ἀνεμοπλάνα, ἀλλὰ πειραματικὲς ρουκέττες. Εἶνε τὰ πρῶτα πειράματα τοῦ εἴδους αὐτοῦ, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ καταλάβῃ πῶς θὰ διεξαχθῇ ὁ πόλεμος τοῦ μέλλοντος.

★

Τὰ βλήματα τοῦ πυροβολικοῦ ἠμποροῦν νὰ διανύσουν τεραστίας ἀποστάσεις. Ἡ περίφημος «Βέρθα» ποὺ ἐβομβάρδισε τὸ Παρίσι, ἔρριπτε τὰς ὀβίδας της εἰς ἀπόστασιν 130 ἕως 150 χιλιομέτρων. Τὰ τηλεβόλα ὅμως αὐτὰ εἶνε γιγαντιαῖα, μετακινοῦνται πολὺ δύσκολα καὶ στοιχίζουν πάρα πολύ. Ἡ ρουκέττα δὲν ἔχει ἀνάγκην εἰδικῆς συσκευῆς, διὰ νὰ ἐξακοντισθῇ. Ἀρκεῖ νὰ τὴν ἀνάψῃ κανεὶς καὶ φεύγει μόνη της, ἠμπορεῖ δὲ νὰ διασχίσῃ τεραστίας ἀποστάσεις. Οἱ εἰδικοὶ μάλιστα σκέπτονται νὰ ἐξακοντίσουν ρουκέττες εἰς τὸ διαπλανητικὸν διάστημα.

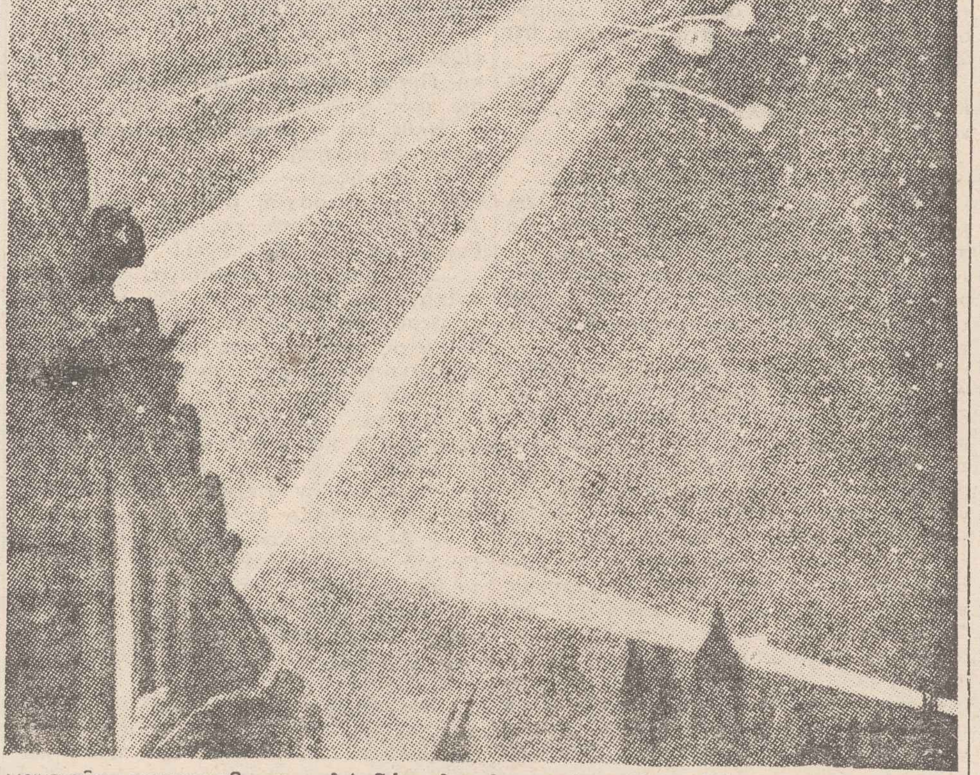

★

Ὥστε λοιπὸν χάρις εἰς τὴν ρουκέτταν θὰ λυθοῦν ὅλα τὰ προβλήματα τῆς βολῆς εἰς μεγάλας ἀποστάσεις; Τίποτε τὸ ἀκριβὲς δὲν ἠμπορεῖ νὰ εἰπῇ κανεὶς ἀκόμη, διότι οἱ τεχνικοὶ ποὺ ἐργάζονται εἰς τὰ στρατιωτικὰ ἐργαστήρια, κρατοῦν καλὰ τὸ μυστικόν. Πρὸς ἀσφαλεστέραν διατήρησιν τοῦ μυστικοῦ, τὰ πειράματα γίνονται μὲ ρουκέττες ποὺ μένουν καθηλωμέναι ἐπὶ τόπου. Εἰδικὰ μηχανήματα μετροῦν τὴν δύναμιν ποὺ ἀναπτύσσουν, καὶ μὲ τὸν ὑπολογισμὸν ἐξακριβώνεται ἡ ἀπόστασις ποὺ θὰ ἠμποροῦσαν νὰ διασχίσουν ἐὰν ἦσαν ἐλεύθεραι, καθὼς καὶ ἡ τροχιά των.

Τὰ βλήματα αὐτὰ ποὺ ἐξακοντίζονται μὲ τὸ σύστημα τῆς ρουκέττας ἠμποροῦν νὰ φθάσουν τὴν ταχύτητα τῶν 1.500 χιλιομέτρων τὴν ὥραν. Ἐντὸς τριῶν ὡρῶν δηλαδὴ ἠμποροῦν νὰ περάσουν τὸν Ἀτλαντικόν. Καὶ ὄχι μόνον αὐτό, ἀλλὰ ταξιδεύουν μὲ ταχύτητα μεγαλυτέραν τοῦ ἤχου. Καὶ τοῦτο εἶνε σπουδαιότατον, διότι ὁ κρότος τῶν ἐκρήξεων ποὺ δίδουν τὴν κίνησιν εἰς τὴν ρουκέτταν, φθάνει μετὰ τὸ βλῆμα. Ἐπίσης εἶνε σπουδαῖον τὸ γεγονὸς ὅτι κανὲν ἄλλο βλῆμα δὲν ἠμπορεῖ νὰ χρησιμοποιηθῇ κατὰ τῆς ρουκέττας αὐτῆς ποὺ ταξιδεύει μὲ ταχύτητα 1.500 χιλιομέτρων τὴν ὥραν. Ἀντιπροσωπεύει λοιπὸν τὸ τρομερώτερον ὅπλον τοῦ μέλλοντος.

★

Εἶνε δυνατὸν νὰ φαντασθῆτε ἕνα βλῆμα πυροβολικοῦ, ἡ κατεύθυνσις τοῦ ὁποίου τροποποιεῖται μετὰ τὴν ἐξακόντισιν ; Πῶς δύναται νὰ τροποποιηθῇ ἡ τροχιὰ μιᾶς βόμβας ἢ μιᾶς τορπίλλης μετὰ τὴν ἐκκίνησιν; Καὶ ὅμως αὐτὸ θὰ ἀποτελοῦσε ἕνα ἰδεῶδες ὅπλον, δεδομένου μάλιστα ὅτι θὰ διανύῃ τεραστίας ἀποστάσεις ἐντὸς ἐλαχίστου χρονικοῦ διαστήματος.

Ὑπάρχει ἕνα μέσον διὰ νὰ ἐπιτευχθῇ κι' αὐτό. Θὰ ἐνθυμεῖσθε βέβαια πῶς ταξιδεύουν τὰ πλοῖα καὶ τὰ ἀεροπλάνα ποὺ κυβερνῶνται ἀπὸ τὴν ξηρὰν διὰ τοῦ ἀσυρμάτου : τὸ περιεγράψαμεν εἰς προηγούμενα φύλλα. Τὸ ἴδιον ἠμπορεῖ νὰ γίνῃ τώρα καὶ μὲ τὴν ρουκέτταν. Διὰ νὰ ἐπιτευχθῇ ὅμως αὐτὸ πρέπει νὰ γνωρίζῃ κανεὶς ποῦ ἀκριβῶς εὑρίσκεται ἡ ρουκέττα ἀνὰ πᾶσαν στιγμήν. Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν ἡ ρουκέττα ἐκπέμπει διαρκῶς φωτεινὰ σήματα, χάρις εἰς τὰ ὁποῖα ἐξακριβοῦται ἀμέσως ἡ θέσις της.

★

Κατόπιν αὐτοῦ θὰ φανῇ ἴσως ὅτι ὅλα εἶνε εὔκολα πλέον. Ἡ ρουκέττα ὅμως τοῦ εἴδους αὐτοῦ, χωρὶς τὴν ραδιοκυβέρνησιν, εἶνε ἕνα ἀριστούργημα τῆς τεχνικῆς καὶ στοιχίζει πάρα πολύ. Ἡ ραδιορουκέττα ὅμως, ἱκανὴ νὰ διανύσῃ μίαν ἀπόστασιν μερικῶν χιλιάδων χιλιομέτρων, μὲ τὴν κατανάλωσιν ἑνὸς μίγματος ἀλκοὸλ καὶ ρευστοῦ ὀξυγόνου, ἀντιπροσωπεύει κάτι τὸ τόσον ἐκπληκτικόν, ὥστε νὰ ἐγγίζῃ τὰ ὅρια τῆς οὐτοπίας.

Σήμερον ἡ ρουκέττα αὐτὴ ἀποτελεῖ ἕνα εἶδος ὑπερτάτης πολυτελείας καὶ ἡ χρησιμοποίησίς της θὰ εἶνε πολὺ περιωρισμένη. Μᾶς ἐπιτρέπει ὅμως νὰ φαντασθῶμεν τί θὰ εἶνε ἕνας μελλοντικὸς πόλεμος. Πράγματι, ὁ βομβαρδισμὸς θὰ ἠμπορῇ νὰ γίνῃ ἐξ ἀποστάσεως ἑκατοντάδων καὶ ἴσως χιλιάδων χιλιομέτρων, πρᾶγμα ποὺ εἶνε ἀδύνατον νὰ γίνῃ σήμερον καὶ μὲ τὰ τελειότερα τηλεβόλα.

ΛΩΠΟΔΥΤΗΣ ΜΕ ΣΜΟΚΙΝ

Διήγημα τοῦ ΜΙΧΑΗΛ ΕΡΝΤΑΙΝΤΗ

Ἡ Ἔδιθ ἦταν ἕτοιμη νὰ σβύσῃ τὸ φῶς, ὅταν ἡ ὑπηρέτρια ἐχτύπησε τὴν πόρτα.

— Δεσποινίς, ἦρθε ἕνας κομψὸς κύριος, μὲ βραδυνὸ κοστοῦμι...

— Ποιὸς εἶνε Τί θέλει;...

— Λέει πὼς ἦρθε ἀπὸ τὸ θέατρο ποὺ ἐπῆγαν οἱ γονεις σας καὶ πὼς ἡ κυρία παρακαλεῖ νὰ τῆς πᾶμε τὸ παλτὸ γιατὶ κρυώνει...

— Περίεργο!... Γιατὶ νὰ ἐνοχλήσῃ αὐτὸν τὸν κύριον, ἡ μητέρα, ἐνῷ μποροῦσε νὰ τηλεφωνήσῃ; Πάντως, πήγαινε γρήγορα μὲ τὸ παλτό, γιατὶ σὲ λιγάκι τελειώνει ἡ παράστασις...

Ἡ Ἔδιθ, ὅταν ἔμεινε μόνη στὴ μεγάλη καὶ σιωπηλὴ ἔπαυλι, ἔννοιωσε νὰ τὴν πνίγῃ ἕνα παράξενο αἴσθημα ποὺ ἔμοιαζε μὲ φόβο. Ἔπειτα βυθίστηκε στὶς σκέψεις της, ποὺ τὴν ἔκαναν νὰ στενοχωρηθῇ ἀκόμη πιὸ πολύ. Τὴν ἐπομένην ἐπρόκειτο ν' ἀραβωνιαστῇ καὶ δὲν ἐγνώριζε καθόλου τὸν μνηστῆρα της.

Τὸ συνοικέσιο εἶχε γίνει παρὰ τὴν θέλησίν της, ἀπὸ λόγους καθαρῶς συμφεροντολογικούς.

— Ὡστόσο, δὲν θὰ μπορέσουν νὰ μὲ παντρέψουν διὰ τῆς βίας!... ἐσκέφτηκε στὸ τέλος.

Ἔσβυσε τὸ φῶς κι' ἐπέρασε στὸ διπλανὸ δωμάτιο. Ἐκεῖ σωριάστηκε σὲ μιὰ πολυθρόνα καὶ κατέστρωνε ὁλόκληρο σχέδιο μάχης γιὰ τὴν ἑπομένην. Ἔξαφνα, ἄκουσε βήματα στὸ διπλανὸ δωμάτιο. Ἡ καρδιά της ἄρχισε νὰ χτυπᾷ δυνατά, ἀλλὰ ἔκανε κουράγιο, ἄνοιξε μὲ προσοχὴ τὴν πόρτα καὶ ἄναψε τὸ φῶς.

— Ποιὸς εἶνε; ἐρώτησε μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε ἀπ' τὴ συγκίνησι.

Μὲ μεγάλην της ἔκπληξιν βρέθηκε μπροστὰ σ' ἕνα νέον μὲ σμόκιν, ποὺ εἶχε προτείνει ἐναντίον της ἕνα πιστόλι, τὸ ὁποῖον κρατοῦσε μὲ τὸ γαντωμένο του χέρι.

— Δὲν πιστεύω νὰ μὲ ὑποχρεώσετε νὰ πυροβολήσω; εἶπε ὁ κομψὸς ἄγνωστος.

Ἡ Ἔδιθ εἶχε βουβαθῆ ἀπὸ τὸν τρόμο. Ἀλλά, ὅταν εἶδε ὅτι τὸ χρηματοκιβώτιο ἦταν ἀνοιχτό, κατώρθωσε νὰ μουρμουρίσῃ:

— Λυπηθῆτε με, μὴ μὲ σκοτώσετε!....

— Ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ μὴ κινηθῆτε...

— Δόστε μου καὶ τὰ λεφτὰ ποὺ ἐκλέψατε!

— Λυποῦμαι, ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ σᾶς εὐχαριστήσω....

— Αὐτὰ τὰ λεφτὰ εἶνε... ἀντιπροσωπεύουν τὴν προῖκα μου...

— Ἕνα ὄμορφο κορίτσι σὰν καὶ σᾶς θὰ βρῇ εὔκολα γαμπρὸ καὶ χωρὶς προῖκα....

Παρατηρῶντας καλὰ τὸν λωποδύτη, ἡ Ἔδιθ, ἀντελήφθη πὼς ἦταν ἕνας συμπαθητικὸς νέος· σχεδὸν τῆς ἄρεσε.

— Καλά, δὲν πειράζει... κρατῆστε τὴν προῖκα μου. Ἔτσι δὲν θὰ ἀναγκαστῶ νὰ παντρευτῶ...

— Ν' ἀναγκαστῆτε; Γιατί;

— Αὔριο πρόκειται νὰ μὲ ἀρραβωνιάσουν μὲ ἕναν ἄνθρωπον τὸν ὁποῖον δὲν εἶδα ποτέ, οὔτε σὲ φωτογραφία. Ὅταν μάθῃ ὅτι δὲν ἔχω προῖκα, δὲν θὰ ἐπιμείνῃ βέβαια, νὰ μὲ πάρῃ.

— Βλέπετε λοιπόν; Ἔτσι σᾶς κάνω καλό.... Σᾶς ἔσωσα ἀπὸ ἕναν ἀνεπιθύμητον γάμο...

— Ἔχετε δίκηο....

Οἱ δυὸ νέοι ἐκυττάχτηκαν λίγο σιωπηλοί, μετὰ ἔβαλαν τὰ γέλια. Ὕστερα ἀπὸ μερικὰ λεπτὰ συζητοῦσαν σὰν καλοὶ φίλοι.

— Τώρα, θὰ σᾶς ἐπιστρέψω τὰ χρήματά σας, εἶπεν αὐτός. Ἐὰν τὰ ἔπαιρνα θὰ ἤμουν ἕνας κοινὸς προικοθήρας. Εἶμαι τρελλὰ ἐρωτευμένος μαζί σας...

Ἡ Ἔδιθ ἔνοιωθε τὸν ἑαυτόν της εὐτυχισμένον.

— Εἴσαστε ὁ πρῶτος ἄντρας, ποὺ μοῦ ἀρέσει πραγματικά! ἐφώναξε μὲ εἰλικρινῆ παραφοράν.

— Τότε, λοιπόν, εἴμαστε ἀπολύτως σύμφωνοι. Ποῦ εἶνε τὸ τηλέφωνο;

— Τί τὸ θέλετε;

— Θὰ μάθετε ἀμέσως...

Ἐπῆρε τὸ ἀκουστικόν, ἐνῷ ἡ Ἔδιθ τὸν κυττοῦσε, χωρὶς νὰ καταλαβαίνῃ.

— Ἐμπρός!... Νέον Θέατρον;... Δόστε μου σᾶς παρακαλῶ τὸ πέμπτο θεωρεῖο τῆς πρώτης σειρᾶς.

— Θέλετε νὰ μιλήσετε μὲ τὸν πατέρα μου;

— Βέβαια....

— Μὰ ποιὸς εἴσαστε, τέλος πάντων;

— Λίγη ὑπομονή, ἀγαπητή μου... Ἐμπρός!.... Ναί, ἐγὼ εἶμαι. Καλησπέρα σας... Λοιπὸν ἡ φάρσα ἐπέτυχε θαυμάσια!... Ἡ κόρη σας ἐπίστεψε πὼς εἶμαι λωποδύτης... Βέβαια, ἔδειξε μιὰ τάσι πρὸς τὸν ρωμαντισμόν, πρὸς τὴν περιπέτειαν... Ἂς ἐλπίσουμε πὼς ἔγινε καλά. Πῶς εἴπατε;... τὰ χρήματα; Θὰ τὰ πάρω μαζί μου, ὅπως ἔχουμε συμφωνήσει, καὶ αὔριο τὰ ξαναφέρνω. Καλὴ νύχτα σας...

— Ὥστε, λοιπόν, εἴσαστε ὁ μέλλων ἀρραβωνιαστικός μου; φωνάζει ἡ Ἔδιθ κατάπληκτη.

— Μπράβο, τὸ μαντέψατε! Ἀναγκάστηκα νὰ παίξω ὅλην αὐτὴν τὴν κωμωδία γιὰ νὰ κατακτήσω τὴν συμπάθειάν σας. Δὲν ἤθελα νὰ μὲ παντρευτῆτε, χωρὶς τοὐλάχιστον νὰ νοιώσετε γιὰ μένα λίγη συμπάθεια...

Ἡ Ἔδιθ ἦταν καταχαρούμενη τώρα.

— Σᾶς παρακαλῶ, δόστε μου τὴν προῖκα σας. Αὔριο σᾶς τὴν ξαναφέρνω.

— Πάρτε την, ἀφοῦ ἄλλως τε σᾶς ἀνήκει...

— Χρυσῆ μου!...

— Χρυσέ μου!...

Ἕνα παθητικώτατο φιλὶ ἐσφράγισεν ἔτσι τὴν ἀγάπη τους.

★

— Καλὲ τί λές! Δὲν καταλαβαίνω!...

Οἱ γονεῖς της ἔμειναν κατάπληκτοι. Τὰ μάτια τους δὲν μποροῦσαν νὰ ξεκολλήσουν ἀπὸ τὸ ἄδειανὸ χρηματοκιβώτιο. Ἡ Ἔδιθ ὅμως δὲν μπόρεσε νὰ κρατήσῃ τὰ γέλοια...

— Ἔλα, δὲν ἀφίνετε τ' ἀστεῖα;.... Ἀφοῦ σεῖς τὸν στείλατε γιὰ νὰ μὲ γιατρέψῃ ἀπὸ τὸ πάθος τοῦ ρωμαντισμοῦ.

— Καλὲ τρελλάθηκες;

— Ἀφοῦ τὸν ἄκουσα ποὺ σᾶς τηλεφωνοῦσε.

— Μᾶς ἐτηλεφώνησε; Ἀδύνατον! Δὲν ξέρεις ὅτι ἀπὸ τὸ πρωΐ τὸ τηλέφωνό μας δὲν λειτουργεῖ;

Μὲ μιὰ κραυγὴ ἀπελπισίας, ἡ Ἔδιθ σωριάστηκε ἐπάνω σ' ἕνα διβάνι.

— Χριστὲ καὶ Παναγιά!... Καὶ μὲ φίλησε τόσες φορές, ὁ ἀλιτήριος!....

Μ. ΕΡΝΤΑΙΝΤΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ:
Ἐτησία .. .... Δρχ. 200
Ἑξάμηνος .. .. » 100
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ:
Ἐτησία .. .. .. Λίρ. 1
Ἑξάμηνος .. .. » ½

ΤΟ ΕΡΓΟΝ

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ
Τραπεζῶν καὶ Κινηματογράφων κατὰ στῖχον Δραχ. 15
Ἐμπορικαὶ ἀγγελίαι Δρ.12

ΘΑ ΠΡΟΣΛΑΒΗ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΚΑΙ ΛΑΪΚΟΝ ΧΑΡΑΚΤΗΡΑ Η ΔΕΥΤΕΡΑ ΕΠΕΤΕΙΟΣ ΤΗΣ 4ΗΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

Η ΠΡΟΚΗΡΥΞΙΣ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΛΑΪΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΑΘΗΝΩΝ-ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ἡ πανταχόθεν τῆς χώρας ἐκφρασθεῖσα ἐπιθυμία, ὅπως ἡ ἐφετεινὴ δευτέρα ἐπέτειος τοῦ Νέου Κράτους, προσλάβει χαρακτῆρα καθαρῶς Ἑλληνικὸν καὶ Λαϊκὸν καὶ παρασχεθῇ οὕτω ἡ εὐκαιρία ὅπως ἀναζήσῃ ἡ ἀθάνατος Ἑλληνικὴ παράδοσις, ἔλαβα σάρκα καὶ ὀστᾶ. Ἀπὸ ἑβδομάδος ἤρχισαν καταφθάνοντας ἐξ ὅλων τῶν ἐπαρχιῶν τηλεγραφήματα περὶ τοῦ καταρτισμοῦ λαϊκῶν ἐπιτροπῶν, αἱ ὁποῖαι καὶ ἀνέλαβον τὴν ὀργάνωσιν τῶν ἑορτῶν. Ἡ Μακεδονία, ἡ Θράκη, ἡ Θεσσαλία, ἡ Στερεά, ἡ Πελοπόννησος καὶ αἱ νῆσοι, ἐξέλεξαν ἤδη τοὺς ἐκπροσώπους των καὶ αἱ προετοιμασίαι διὰ τὸν πανηγυρικὸν ἑορτασμὸν τῆς 2ας ἐπετείου τῆς 4ης Αὐγούστου συνεχίζεται μὲ ἔντασιν καὶ ἐνθουσιασμόν.

Καὶ ἔχουν αἱ λαϊκαὶ αὐταὶ ἐπιτροπαὶ εἰς τοὺς κύκλους των, ὅτι ἡ χώρα ἔχει τὸ καλύτερον, εἰς τὰ γράμματα, τὰς ἐπιστήμας, τὰς τέχνας, τὴν βιομηχανίαν, τὸ ἐμπόριον, τὰ διάφορα ἐπαγγέλματα. Ἀδελφωμέναι ὅλαι αἱ τάξεις, ἀπὸ τοῦ ἐργοδότου, ὡς τοῦ ἐργάτου, ἐργάζονται διὰ νὰ ἑορτάσουν μαζὺ τὴν ἐπέτειον τῆς λυτρώσεως.

Ο ΕΟΡΤΑΣΜΟΣ ΕΙΣ ΤΑΣ ΑΘΗΝΑΣ

Διὰ τὸν ἑορτασμὸν ἐν Ἀθήναις, ὁ ὁποῖος θὰ ἀποβῇ ἱστορικός, τὴν φροντίδα ἔχει ἀναλάβει τὸ ὑφυπουργεῖον Τύπου καὶ Τουρισμοῦ ὑπὸ τὸν ὑπουργόν του κ. Θ. Νικολούδην. Τὸ ὑφυπουργεῖον τόσον διὰ τοῦ κ. Νικολούδη, ὅσον καὶ διὰ τῶν ὑπηρεσιῶν του, ἔχει καταβάλει πᾶσαν φροντίδα σχετικῶς μὲ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς 2ας ἐπετείου. Εἶνε δὲ βέβαιον, ὅτι χάρις εἰς τὴν ἐργασίαν ταύτην, μεθοδικῶς τελουμένην τόσον ὑπὸ τὴν ἄγρυπνον παρακολούθησιν τοῦ κ. ὑπουργοῦ ὅσον καὶ ὑπὸ τὴν ἔμπειρον καθοδήγησιν τοῦ ὑπ' αὐτοῦ ὁρισθέντος διευθυντοῦ τῆς κινήσεως ταύτης, ἡ 4ης Αὐγούστου, ὡς Πανελλαδικὴ ἑορτὴ δὲν θὰ ἔχῃ ὁμοίαν της.

Η ΜΕΓΑΛΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Πρὸς λῆψιν γενικῶν ἀποφάσεων συνεκροτήθη μεγάλη ἐπιτροπή, ἐν Ἀθήναις τελοῦσα ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ κ. Νικολούδη καὶ ἡ ὁποία συνῆλθε εἰς ἐπανειλημμένας συσκέψεις.

Κατὰ τὴν ἐναρκτήριον τῆς συνεδριάσεως ὁ ὑφυπουργὸς ἐχαιρέτησε τὰ μέλη τῆς ἐπιτροπῆς καὶ ηὐχαρίστησεν αὐτὰ διὰ τὴν τόσον πρόθυμον καὶ ἐνθουσιώδη συμβολήν των εἰς τὸ ἔργον τοῦ ὅσον τὸ δυνατὸν μεγαλοπρεπεστέρου ἑορτασμοῦ τῆς ἱστορικῆς ἡμέρας.

Εὐθὺς ἀμέσως ἡ ἐπιτροπὴ ἤρχισε τὴν συζήτησιν ἐπὶ τοῦ προγράμματος τῆς ἑορτῆς ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τοῦ Σταδίου καὶ καθώρισε τὰς τελευταίας λεπτομερείας τοῦ προγράμματος τὸ ὁποῖον θὰ δημοσιευθῇ ἐντὸς τῆς προσεχοῦς ἑβδομάδος· Ὁ κ. ὑφυπουργὸς ἀνεκοίνωσεν εἰς τὴν ἐπιτροπὴν τὰς συγκροτηθείσας λαϊκὰς ἐπιτροπὰς εἰς ὁλόκληρον τὴν χώραν καὶ τὰς ληφθείσας ὑπ' αὐτῶν ἀποφάσεις διὰ τὸν πανηγυρισμὸν τῆς 4ης Αὐγούστου.

Ἀκολούθως συνετάχθη τὸ κατωτέρω χαιρετιστήριον τηλεγράφημα τῆς ἐπιτροπῆς Ἀθηνῶν πρὸς τὰς λαϊκὰς ἐπιτροπὰς τῶν ἐπαρχιῶν.

«Ἡ μεγάλη Λαϊκὴ ἐπιτροπὴ Ἀθηνῶν ἑορτασμοῦ 4ης Αὐγούστου, συνελθοῦσα εἰς τὴν πρώτην αὐτῆς μετὰ τὴν συγκρότησιν της συνεδρίασιν, ἀπευθύνει συγχαρητήρια πρὸς τὰς λαϊκὰς ἐπιτροπὰς τῶν ἐπαρχιῶν, πρωτοπόρους εἰς πίστιν, ἐνθουσιασμὸν καὶ ἀφοσίωσιν πρὸς τὸν κ. Ι. Μεταξᾶν καὶ τὸ ἔργον τῆς 4ης Αὐγούστου, τὴν διετῆ ἱστορικὴν δημιουργίαν τῆς ὁποίας μετ' ὀλίγας ἡμέρας ὁλόκληρος ἡ Ἑλλὰς θὰ πανηγυρίσῃ».

ΔΙΑΚΗΡΥΞΙΣ

Ἐπίσης συνετάχθη ἡ κάτωθι διακήρυξις πρὸς τοὺς φίλους τῆς 4ης Αὐγούστου.

«Φίλοι τῆς 4ης Αὐγούστου,

Συμπληροῦνται δύο χρόνια μετ' ὀλίγον ἀπὸ τῆς ἡμέρας κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ Ἑλλὰς εὑρῆκε τὸν δρόμον της, καὶ τὸ Ἔθνος τὰ μεγάλα ἰδανικά του.

Δυὸ χρόνια ἀπὸ τῆς ἱστορικῆς ἐκείνης ἡμέρας, κατὰ τὴν ὁποίαν αἱ ζωνταναὶ δυνάμεις τοῦ Ἔθνους ἐτέθησαν ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ λαοῦ καὶ ἐσταμάτησαν τὸν θλιβερὸν κατήφορον τῆς καταστροφῆς εἰς τὴν ὁποίαν ὡδήγει τὴν Ἑλλάδα ἡ ἀκολασία καὶ ἡ ἀναρχία.

Ὀλίγον ἀκόμη ἐὰν ἐβράδυνεν ἡ σωτηρία ἐπέμβασις, ἡ Ἑλλὰς θὰ συνηγωνίζετο σήμερον τὴν Ἱσπανίαν εἰς αἷμα, εἰς καταστροφὰς καὶ εἰς δυστυχίαν. Μέσα εἰς τὰ δύο αὐτὰ χρόνια ἕνα πελώριον ἀναδημιουργικὸν ἔργον ἐπετελέσθη. Ἔργον ἐπίμοχθον, διότι ἡ προαυγουστιανὴ Ἑλλὰς τίποτε δὲν εἶχε κάμει μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης διὰ νὰ προσαρμοσθῇ εἰς τὴν μεταπολεμικὴν πραγματικότητα. Τὸ ἔργον αὐτὸ διὰ τὸ ὁποῖον ἀνεπιφυλάκτως ἐκδηλοῦται ἡ εὐγνωμοσύνη τῶν πραγματικῶν Ἑλλήνων καὶ ὁ θαυμασμὸς τῶν ξένων καὶ τὰ ἀγαθὰ ἀποτελέσματα τοῦ ὁποίου κάθε πολίτης αἰσθάνεται, εὑρίσκεται σήμερον ἐνώπιον ἡμῶν. Οἰκονομικῶς, Διοικητικῶς, Κοινωνικῶς, Παραγωγικῶς, ἀπὸ ἀπόψεως Ἐθνικῆς Ἀμύνης ἀπὸ ἀπόψεως ἐθνικοῦ φρονήματος, ὁ τόπος σημειώνει κάθε ἡμέραν νέαν πρόοδον, νέαν ἄνθησιν. Καὶ τὸ σπουδαιότερον ἠθικῶς, χάρις εἰς τὴν 4ην Αὐγούστου οἱ Ἕλληνες ἀποκατεστάθησαν καὶ μὲ ὑπερηφάνειαν διακηρύσσουν πλέον τὴν ἐθνικότητά των.

4 ΑΥΓΟΥΣΤ.
Ὁ γεωργικὸς κόσμος ἠλευθερώθη ἀπὸ τὴν τοκογλυφίαν χάρις εἰς τὴν 4ην Αὐγούστου

Εἰσῆλθεν ὁριστικῶς ἡ Ἑλλὰς εἰς στάδιον ἀναγεννήσεως, ὅπως ἐτόνισεν καὶ ὁ ἀρχηγὸς τῆς Ἐθνικῆς Κυβερνήσεως τῆς 4ης Αὐγούστου κ. Ι. Μεταξᾶς· Καὶ προχωρεῖ εἰς τὴν ἀκμὴν καὶ τὸ μεγαλεῖον ποὺ τῆς ἀνήκουν. Μὲ πρότυπον τὰ ἰδεώδη ποὺ ἐνέπνεον τὴν ἀρχαίαν Σπάρτην, προσηρμοσμένα εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος. Ἡ ἑλληνική μας πατρίδα σφυρηλατεῖ τώρα τὸν νέον ἰδανικόν της πολιτισμόν, τὸν τρίτον Ἑλληνικὸν πολιτισμόν.

Αὐτὴν τὴν ἱστορικὴν ἐπέτειον τῆς ἡμέρας, κατὰ τὴν ὁποίαν τὸ Ἔθνος ἐξέλεξε μεταξὺ τῆς ἀναρχίας καὶ τῆς ἀναγεννήσεως καὶ ἐξώρμησε μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Ι. Μεταξᾶν διὰ ν' ἀρχίσῃ τὴν ἀναδημιουργίαν, τὰ μεγάλα ἀποτελέσματα τῆς ὁποίας ὅλοι σήμερον βλέπομεν καὶ αἰσθανόμεθα, αὐτὴν τὴν ἀφετηρίαν τῆς νέας ἐθνικῆς καὶ κρατικῆς περιόδου, ἐρχόμεθα μετ' ὀλίγας ἡμέρας νὰ ἑορτάσωμεν· Ἂς εἶνε ὁ ἑορτασμὸς αὐτὸς ἀντάξιος τοῦ ἐπιτελεσθέντος ἱστορικοῦ ἔργου. Καὶ ἂς διαδηλωθῇ μεγαλειώδης διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν ἡ ἀπόλυτος πίστις πρὸς αὐτὸ καὶ τὸν ἀκούραστον πρωτεργάτην του Ἀρχηγὸν τῆς 4ης Αὐγούστου Ι. Μεταξᾶν. Ζήτω τὸ Ἔθνος ! Ζήτω ὁ Βασιλεύς! Ζήτω ὁ Ἀρχηγὸς τῆς 4ης Αὐγούστου!»

Ἡ λαϊκὴ ἐπιτροπὴ Ἀθηνῶν: Ἀναστασόπουλος Α., Πρῶτος Ἀντιπρόεδρος τοῦ Ἰατρικοῦ Συλλόγου Ἀθηνῶν, Ἀχῆς Γ., Ναυτικὸς Πράκτωρ, Ἀμποσαλὰμ Μ., Πρόεδρος Πανελληνίου Ἐπαγγελματικῆς Ἑνώσεως Πλοιάρχων Ἐμπ. Ναυτικοῦ, Ἀνδριώτης Μ., Πρόεδρος Ὁμοσπονδίας Ἐπαγγελματικῶν Βιοτεχνικῶν καὶ Ἐπισιτιστικῶν Σωματείων Ἀθηνῶν, Ἀλιφέρης Γ., Ἀντιπρόσωπος Συνοικίας Γκύζη, Βλαβιανὸς Σιν. Δεύτερος ἀντιπρόεδρος Ἰατρικοῦ Συλλόγου Ἀθηνῶν, Βριώνης Ἀν., Ἀντιπρόεδρος Πανελ. Ἑνώσ. Διαφημιστῶν, Βε[illegible]όπουλος Παν., Δικηγόρος, Βλάχος Γ., Διευθυντὴς Ἐφημερίδος «Καθημερινή», Βασιλᾶτος Γερ., Δικηγόρος, Βορρὲς Ι. Διευθυντὴς Ἀγροκτήματος Ἀναβρύτων Πεντέλης, Βουλόδημος Α., Καθηγητής, Γεν. Γραμματεὺς Ὁμοσπονδίας Ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων, Γεωργικόπουλος Κ., Πρύτανις Πολυτεχνείου, Γουργουρῆς Ε., Δικηγόρος, Γκιώνης Δ., ἰατρός, Γεωργᾶτος Ἀγ. Πρόεδρος Ὁμοσπονδίας Βιοτεχνῶν Ἀθηνῶν, Γιοκορέτσας Α., Πρόεδρος Συλλόγου Ἐμπ. Ὑπαλλήλων Ἀθηνῶν, Γεωργίου Γ., Διοικητὴς Πανελληνίου Συνδέσμου Ἐφέδρων Παλαιῶν Πολεμιστῶν, Γεωργακόπουλος, Ἐπιτελάρχης Πανελληνίου Συνδέσμου Ἐφέδρων Παλαιῶν Πολεμιστῶν, Δέδες Ν., Βιομήχανος, Δρούλιας Κ., Βιομήχανος, Ἀντιπρόεδρος Ἑλλήνων Βιομηχάνων, Δέλτας Α., Πρόεδρος Συνδέσμου Πειραιωτῶν, Δούσης Ι., Πρόεδρος Γεωργικοῦ Ἐπιμελητηρίου Ἀθηνῶν, Δαφαλιᾶς Σπ., Γενικ. Γραμματεὺς Συλλόγου Τραπ. Ἀθηνῶν, Δεστούνης Γ., Πρόεδρος Ἀνωτάτου Πανελληνίου Συνομοσπονδίας Πολυτέκνων, Δρακόπουλος Ν., Κτηματίας, Δημητριάδης, Ἀντιπρόσωπος Συνοικίας Κυψέλης, Ζάχος Ζάχος, Δικηγόρος, Ζαχαρίας Ἀρ., Δικηγόρος, Ζηγανάκης Ι., Δικηγόρος, Θειόπουλος Α., Γενικὸς Γραμματεὺς Ἐργατικοῦ Κέντρου Πειραιῶς, Ἰωαννίδης Τ., Γεν. Γραμματεὺς Ἐθν. Παντραπεζιτικοῦ Συλλόγου (Λαϊκὴ Τράπεζα), Καρέβας Κ., Ὑπηρεσίας Κτημάτων Ἐθνκῆς Τραπέζης, Κοκκινάκης Χρ. (Ἐμπορικὴ Τράπεζα), Καμπάνης Α., Διευθυντὴς Περιοδικοῦ «Νέον Κράτος», Κόκκινος Δ., Συγγραφεύς, Καραμανὼφ Ν., Πρόεδρος Ἐμπορικοῦ καὶ Βιομηχανικοῦ Συλλόγου Πειραιῶς, Καβαζαράκης Ν., Ἰατρός, Πρόεδρος Κεφαλλήνων, Κοκκίνης Α., Ἰατρός, Κουρούκλης Σ., Ἰατρός, Κουντούφας Ο., Ἔμπορος, Κουλετάκης Ἐμμ., Πρόεδρος Ὁμοσπονδίας Παραλια-Ἑλλάδος, Κοντᾶκος Γ., Πρόεδρος Πανελληνίων Φορτοεκφορτωτικῶν Σωματείων τῆς νίου Ὁμοσπονδίας Ναυτικῶν Ἐργατικῶν Σωματείων, Κουρετζῆς Θ., Γεν. Γραμματεὺς Ὁμοσπονδίας Ἐργατῶν Μετάλλου, Καβαλίνης Γ., Τράπεζα Ἀθηνῶν, Καψάλης Χρ., Αὐτοκινητιστής, Κεφαλᾶς Γ., καθηγητὴς Πανεπιστηρίου, Κάλας Γ., Ἀντιπρόεδρος Ἐμπορ. καὶ Βιομ. Ἐπιμελητηρίου Πειραιῶς, Κουγιάλης Βλ., Δημοδιδάσκαλος, Κόκκοτας Γ., Ἀντιπρόσωπος Συνοικίας Προφήτου Δανιήλ, Κωνσταντίνου Δ., Ἰατρός, Ἀντιπρόσωπος Συνοικίας Βάθης, Κεφαλλωνίτης Π., Ἀντιπρόσωπος Συνοικίας Κουκάκι, Λομβέρδος Ν., Πρόεδρος Ὁμίλου Κεφαλλήνων Νέων, Λαμπρινᾶκος Γ., Πρόεδρος Ἐμπ. καὶ Βιοτ. Ἐπιμελητηρίου, Λαμπρινὸς Γ., Τράπεζα Ἀθηνῶν, Μίχας Λ., Πρόεδρος τοῦ Ἐθνικοῦ Παντραπεζιτικοῦ Συλλόγου (Τράπεζα Ἑλληνικῆς Ἐμπορικῆς Πίστεως), Μωραϊτίνης Τ., Συγγραφεὺς, Μπαρμπαρέσος Ν., Βιομήχανος, Μιχαληνὸς Ε., Ἐφοπλιστής, Μπονάτης Ε., Πρόεδρος Ἀμπελοκτημόνων, Μπαρνᾶς Δ., Γραμματεὺς Γενικῆς Συνομοσπονδίας τῆς Ἑλλάδος, Μιχαηλίδης Ι., Γεν. Γραμματεὺς Βιοτεχνῶν Πειραιῶς, Μαλιαρᾶς Γ., Γεν. Γραμματεὺς Ἀνωτάτης Πανελληνίου Συνομοσπονδίας Πολυτέκνων, Μουσσᾶς Νικ., Ἐθνικῆς Ἑνώσεως Παλ. Πολεμιστῶν Πειραιῶς, Μανδάλης Α., Πρόεδρος Ὁδηγῶν Αὐτοκινήτων, Μιχαηλίδης Ροζ., Ἀρχιτέκτων, Μπούμης Π., Ἐθνικὴ Ὀργάνωσις Παλ. Πολεμιστῶν Πειραιῶς, Μποσινᾶκος Κ., Ἀντιπρόσωπος Συνοικίας Ψυρρῆ, Μαμᾶκος Γ., Ἀντιπρόσωπος Συνοικίας Πετραλώνων, Νικητέας Κ., Ἀντιπρόσωπος Συνοικίας Τέρματος ὁδοῦ Ἀριστοτέλους, Νομῖκὸς Ε., Ἐφοπλιστής, Ναυπλιώτης Ε., Ἀντιπρόσωπος Συνοικίας Ἁγίου Γεωργίου Β΄ Νεκροταφείου, Ντάβαρης Κ., Ἀντιπρόσωπος Συνοικίας Πλάκας, Μπερνίτσας Ι., Γεν. Γραμματεὺς Ὁμοσπονδίας Ἐπαγγελματικῶν, Βιοτεχνικῶν καὶ Ἐπισιτιστικῶν Σωματείων Ἀθηνῶν, Ὀρφανὸς Δ., Πρόεδρος τοῦ Πανεπιστημιακοῦ Ἰατρικοῦ Συλλόγου, Ὀρλὼφ Ν., Ἔμπορος Ναυτικῶν Εἰδῶν, Οἰκονομόπουλος Δ., Δημοδιδάσκαλος, Οἰκονόμου Ν., Ἀντιπρόσωπος Συνοικίας Μακρυγιάννη, Περράκης Κ., Πρόεδρος Ἰατρικοῦ Συλλόγου Ἀθηνῶν, Πανταζόπουλος Τ., Τράπεζα Ἑλληνικῆς Ἐμπορικῆς Πίστεως, Παπαγιάννης Κ., Πρόεδρος Ἐμπορικοῦ Συλλόγου Ἀθηνῶν, Παπαηλιοῦ Ἠλ., Γεν. Γραμματεὺς Ὁμοσπονδίας Ἐπαγγελματιῶν, Παππᾶς Δ., Ἀτιπρόεδρος Γενικῆς Συνομοσπονδίας Ἐπαγγελματιῶν, Πατσατζῆς Ι., Γεν. Γραμματεὺς Ἐργατικοῦ Κέντρου Ἀθηνῶν, Παπαδημητρίου Ἀνδρ., Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος, Πετροπουλᾶκος Ι., Πρόεδρος Ἐπαγγελματικοῦ καὶ Βιοτεχνικοῦ Ἐπιμελητηρίου Πειραιῶς, Παπαγιαννόπουλος Δ., Γεν. Γραμματεὺς Κλωστοϋφαντουργῶν, Παπαγιάννης Ι., Γεν. Γραμματεὺς Βιοτεχνῶν Ἀθηνῶν, ΠαπαγιαννόπουλοςΚ., Ἀντιπρόσωπος Συνοικίας Τέρματος Ἀχαρνῶν, Ρουμπέσης Ι., Ἀντιπρόσωπος Συνοικίας Ἁγίας Μαρκέλλας, Ράπτης Β., Πρόεδρος Ἐργατικοῦ Κέντρου Ἀθηνῶν, Παπαμιχαὴλ Γ., Ἀντιπρόσωπος Πανεπιστημίου Προπρύτανις, Καθηγητής, Σωτηρόπουλος Ἀντ., Ἀντιπρόεδρος Συλλόγου Ὑπαλλήλων Τραπ. Ἀθηνῶν, Σωτηριάδης Γ., Τράπεζα Θεσσαλονίκης, Σκοῦτζος Νικ., Τράπεζα Ἀθηνῶν, Στάης Ἐμμ., Πρόεδρος τοῦ Ἰατρικοῦ Συλλόγου Πειραιῶς, Σταύρου Φ., Ἀντιπρόσωπος καὶ Διευθυντὴς τῆς Παντείου Σχολῆς, Σκαφίδας Μιχ., Ἐθνικὴ Ἕνωσις Παλ. Πολεμιστῶν Πειραιῶς, Στογιάννης Ι., Γεν. Γραμματεὺς Ἑνώσεως Συντακτῶν, Σταυριανόπουλος Δ., Ὑπάλληλος Σ.Ε.Κ., Σοῦτσος Ν. ἢ Μίχας, Πρόεδρος Ὁμοσπονδίας Φοροτεχνικῶν Ὑπαλλήλων, Σπυριδάκης Ν., Τράπεζα Ἀθηνῶν, Σταματόπουλος Π., Πρόεδρος Γενικῆς Συνομοσπονδίας Ἐπαγγελματιῶν καὶ Βιοτεχνῶν, Σταθακόπουλος Θ., Πρόεδρος Ἰδιωτικῶν Αὐτοκινήτων Ταξί, Σκυλίτσης Ἀρ., Πρόεδρος Συνεταιρισμοῦ Διαφημιστῶν, Σαρανταένας Ι., Ἀντιπρόσωπος ΣυνοικίαςΠαγκρατίου, Τράγαλος Ι., Τράπεζα Ἀμέρικαν Ἐξπρὲς, Τρωϊάνος Ἀγγ., Πρόεδρος Πανελληνίου Ἑνώσεως Διαφημιστῶν, Τερζάκης Ι., Βιομήχανος, Τσιλιβᾶκος Κ., Πρόεδρος Ἐπαγγελματιῶν Πειραιῶς, Τζαβάρας Τ., Δικηγόρος, Τσαπῆς Ι., Πρόεδρος Ἐργατικοῦ Κέντρου Πειραιῶς, Τσαβούλης Σωτ., Ἀντιπρόσωπος Τέρμ. Πατησίων, ΦουρναράκηςΚ., Πρόεδρος Ἑνώσεως Ὑπαξιωματικῶν καὶ κατωτέρων πληρωμάτων ναυτιλομένων Ποντοπλοΐας Ἐμπορικοῦ Ναυτικοῦ, Χριστόπουλος Ἀλ., Ἰονικὴ Τράπεζα, ΧατζηγιαννάκηςΠολ., Τράπεζα Χίου, Χανούσης Α., Βρεττανογαλ-

(Ἡ συνέχεια εἰς τὴν 26ην σελίδα)

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΔΙΔΥΜΕΣ... ...ΑΔΕΛΦΕΣ

ΤΗΣ ΒΙΚΥ ΜΠΑΟΥΜ

Ἐντελῶς ὅμοια, κατάξανθα κι' εὐτυχισμένα, δύο πολύτιμα λουλούδια στὸ χωριό, ἀνάμεσα στὸν ἀφρισμένον χείμαρρον καὶ τὰ ψηλὰ τὰ πεῦκα, μεσα στὴν καταπράσινη βοσκή, τὰ δύο δίδυμα κορίτσια μοιάζουνε σὰν ἀγγελούδια. Καὶ εἶνε πάντα ὅμοια ντυμένα, μὲ τέσσαρες ξανθὲς πλεξοῦδες.

Ὅταν τὶς βλέπουν νὰ ξεπροβάλλουν ἀνάμεσα στὶς γλάστρες μὲ τὰ γεράνια, οἱ ἄντρες λένε: «Εἶνε ἡ Λιζελόττα», ὅταν εἶνε ἡ Ἴλντα, ἢ «εἶνε ἡ Ἴλντα», ὅταν εἶνε ἡ Λιζελόττα.

Σὰν ἔγιναν δώδεκα χρονῶν ἐπήγαιναν μαζὺ τὴν ἀγελάδα καὶ τὴν κατσικοῦλα στὴ βοσκή, ὅπου ἡ φαντασία τῆς φύσεως εἶχε σπείρει κατὰ χιλιάδες πολύχρωμα λουλούδια. Ἐκεῖ ξαπλωνόνταν στὴν ὑγρὴ κ' εὐωδιασμένη γῆ, τὴν ἀνθισμένη, καὶ κυττοῦσαν τὸ ἀπέραντο καταοτρωμα τ' οὐρανοῦ καὶ τὴν πλώρη τοῦ ἀντικρυνοῦ βουνοῦ ποὺ εἶχε πάντα τὸ κεφάλι στὰ σύννεφα. Καὶ ὠνειροπολοῦσαν. «Θ' ἀποχτήσουμε κάποτε ἕνα δικό μας χωράφι, ὅπου θὰ καλλιεργοῦμε ὅλα τὰ καλὰ τοῦ Θεοῦ, ἕνα περιβόλι γιὰ τὰ λαχανικά, ἕναν ἀνθισμένο κῆπο κ' ἕνα χαριτωμένο σπιτάκι».

Πάντα εἶχαν στὸ νοῦ τους πὼς ἔπρεπε νὰ τάχουν ὅλα μαζύ, οἱ δυὸ δίδυμες ἀδελφές: Τέσσαρες ξανθὲς πλεξοῦδες καὶ μιὰ καρδιὰ μονάχα γιὰ ν' ἀγαποῦν τὴ γῆ ὅπου ἐμεγάλωσαν.

Οἱ μεγάλες πέτρες τῶν λειβαδιῶν, ποὺ ξεπροβάλλουν μέσ' ἀπὸ τὴν πρασινάδα, φαίνονται ἥρεμα καὶ σαστισμένα ἀρνάκια, ποὺ κατεβῆκαν ἀπὸ τὸ βουνὸ γιὰ ν' ἀναπαυθοῦν. Ἐκεῖ, πάνω σ' αὐτὲς τὶς πέτρες, καθόνταν σὰν ἔγιναν δεκάξη χρονῶν, κατὰ τὴν ὥρα τοῦ δειλινοῦ, κ' ἔπλεκαν στεφάνια ἀπὸ λουλούδια, τραγουδῶντας διαρκῶς. Καὶ τὸ ἀντικρυνὸ βουνὸ, ποὺ ἄρχιζε νὰ σκοτεινιάζῃ, ἔστελνε ξανὰ τὸ τραγοῦδι τους μὲ τὴν ἠχώ.

Μονότονο καὶ φιλικὸ, τὸ ἀργὸ κουδούνισμα τῆς ἀγελάδας ἐπλαισίωνε τὶς συζητήσεις τους. Ἡ Ἴλντα καὶ ἡ Λιζελόττα ἦταν εὐτυχισμένες, σὰν τοὺς ἀνθισμένους θάμνους γύρω. Στὴν καρδιά τους ποὺ ἦταν μιὰ καὶ γιὰ τὶς δυό, ἄνθιζε ὁ πόθος τῆς ἀγάπης.

Δεκαεφτὰ χρονῶν, ὅταν σταχολογοῦσαν στὰ χωράφια, μέσα στὴν πρασινάδα καὶ τὶς καταπόρφυρες παπαροῦνες, μὲ μιὰ μεγάλη ψάθα στὸ κεφάλι σὰν φωτοστέφανος, τὰ χωριατόπουλα ἐσταματοῦσαν τὸ θέρισμα κ' ἐστέκοντο νὰ τὶς κυττοῦνε, ἐνῷ αὐτὲς ἐχαμήλωναν τὰ μάτια, κρύβοντας τὸ πρόσωπο κάτου ἀπ' τὴν ψάθα. Καὶ τὴν Κυριακή, ὅταν βουτοῦσαν τὰ γυμνά τους πόδια στὰ κρύα νερὰ τοῦ ρυακιοῦ, ποὺ κυλοῦσε πότε ἥρεμο καὶ πότε ὁρμητικό, ἀναρωτιῶνταν συχνά: «Ποιόνε θὰ παντρευτοῦμε;»

Ὅταν ἔγιναν δεκαοχτὼ χρονῶν πῆγαν μαζὺ στὸ πανηγῦρι τοῦ χωριοῦ, ὅπου ἔγινε μεγάλος χορὸς στὴν πλατεῖα τῆς ἐκκλησίας. Ἐφόρεσαν τὰ γιορτινά τους, ἐστολιστῆκαν μὲ κορδέλλες καὶ τὰ κατάξανθα μαλλιὰ τὰ σκέπασαν μὲ κεντητὰ μαντήλια.

Τρελλὸς καὶ εὔθυμος χορός, συνοδευμένος ἀπὸ τὸ τραγοῦδι τῶν βιολιτζήδων. Καὶ τὸ τραγοῦδι αὐτὸ γινόταν κάποτε μονότονο, λυπητερό, σὰν τὸν ἴσκιο τὸν βαρὺ ποὺ ἁπλώνεται ἀπὸ τὸ βουνὸ κατὰ τὸ δεῖλι.

Ἐχόρεψαν ὥς ποὺ ζαλίστηκαν, οἱ δύο ἀδελφές, κάτου ἀπ' τὸν ἥλιο, σχεδὸν πάντα μὲ τὸν Χάνσελ, ἕναν ψηλὸν καὶ κατάξανθον νέον, ποὺ ἦταν ὁ πιὸ φτωχός, ἀλλὰ καὶ τὸ ὠμορφώτερο παλληκάρι τοῦ χωριοῦ. Μιὰ φορὰ ἡ Λιζελόττα καὶ μιὰ ἡ Ἴλντα, εὐτυχισμένες καὶ καταγοητευμένες.

Ὁ δροσερὸς ἀέρας ταράζει τὶς κορυφὲς τῶν πεύκων, στροβιλίζει τὶς εὐωδιὲς τοῦ κάμπου καὶ τὰ σύννεφα ποὺ γοργοταξειδεύουνε στὸν οὐρανό. Καὶ ὁ χορὸς συνεχίζεται. Ἡ Ἴντα τρέμει σὰν βρίσκεται στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Χάνσελ, ἡ καρδιὰ τῆς Λιζελόττας σκιρτάει ὅταν ὁ Χάνσελ τὴν σφίγγει στὸ στῆθος του.

Τὴν ἴδια μέρα ἔμαθαν τὴν ἴδια ἀγάπη, ἀπὸ τὰ ἴδια μάτια. Καὶ ἦταν μιὰ μέρα εὐτυχισμένη αὐτή, μὲ τόση μουσικὴ καὶ τόσον ἥλιο. Τὸ βράδυ, ὅταν ἐπήγαιναν κουρασμένες πρὸς τὸ σπίτι, καὶ τὰ λουλούδια ἐμάζευαν τὰ πέταλλα τους, τὰ δυὸ κορίτσια, ἔλεγαν στὸ δρόμο:

—Ἴλντα, θὰ τὸν ἔπαιρνες ἄντρα σου τὸν Χάνσελ;

—Μὲ ὅλη τὴν καρδιά μου! Καὶ σύ, Λιζελόττα;

—Κ' ἐγώ. Εἶνε τὸ ὡραιότερο παλληκάρι τοῦ χωριοῦ. Εἶνε φτωχός, ἀλλὰ ἔχει μιὰν ὤμορφη καλύβα μέσ' στὴν καρδιὰ τοῦ δάσους.

—Εἶνε καλὸς καὶ ἀγαπημένος. Ἤθελα νὰ μείνω μαζύ του καὶ νὰ δουλεύω στὸ χωραφάκι του...

Κυττάχτηκαν, τρομαγμένες.

—Καὶ τώρα, Ἴλντα, πῶς θὰ κάνουμε;

Τὴν ἄλλη μέρα, σὰν πήγανε στὴ βρύση ὅπου καθρεφτίζεται ὁ καταγάλανος οὐρανός, βρῆκαν τὸν Χάνσελ ἐκεῖ, ποὺ τὶς περίμενε. Πλησιάζει, παίρνει τὸν κουβᾶ ἀπὸ τὰ χέρια τῆς Λιζελόττας καὶ λέει:

—Καλημέρα, Λιζελόττα.

Ἡ καρδιά του ἐδιάλεξε καὶ δὲν ἐλάθεψε. Ἀλλὰ τὰ λόγια του χωρίζουν στὰ δύο τὴν καρδιὰ τῶν διδύμων. Ἡ Ἴλντα νοιώθει ξαφνικὰ πὼς εἶνε ἐγκαταλειμμένη, ἀπελπιστικὰ μόνη. Ὅλος ὁ κόσμος εἶνε τυλιγμένος στὰ μαῦρα, τὰ πάντα χάνονται γι' αὐτήν. Ἡ γῆ, ὁ οὐρανός, τὰ λουλούδια, γίνονται ἐχθροί της.

Εἶνε καλύτερα νὰ φύγῃ, νὰ πάῃ μακρυά. Οἱ κύριοι ποὺ ἦρθαν νὰ μείνουν στὸ ξενοδοχεῖο γιὰ νὰ παραθερίσουν τῆς ἐπρότειναν νὰ τὴν πάρουν μαζύ τους, στὴν πόλι κ' ἐκείνη δέχεται.

Τὸ βράδυ, καθισμένες κοντὰ στὸ τζάκι, οἱ δίδυμες ἀδελφὲς κλαῖνε καὶ ὀδύρονται. Ἀλλὰ τὸ κλάμμα τῆς Λιζελόττας εἶνε ἐλαφρὸ σὰν πρωϊνὴ δροσιὰ ἐνῷ τῆς Ἴλντας τὸ κλάμμα εἶνε βαρὺ σὰν καταρράχτης ποὺ σαρώνει τὰ πάντα. Αὔριο ἡ Ἴλντα θὰ φύγῃ καὶ ὁ Χάνσελ θὰ ζητήσῃ τὴν Λιζελόττα ἀπ τοὺς γονεῖς της. Ἡ γῆ ἐπρόδωσε τὴν Ἴλντα: Τὸ ρυάκι ποὺ τραγουδοῦσε ἐρωτικὰ τραγούδια τῆς εἶπε ψέμματα, τὰ λουλούδια ποὺ τῆς στεφάνωναν τὸ κεφάλι ἦταν ἀκανθινος στέφανος, ἡ εὐτυχία ποὺ φτερούγιζε στὸν ἀέρα ἦταν ἀπατηλή.

*

Ἡ Ἴλντα πνίγεται τώρα στὴν αἰχμαλωσία τεσσάρων σκοτεινῶν δωματίων καὶ φοβᾶται τὴ βαρειὰ πολιτεία, ὅπου ὅλοι φαίνονται βιαστικοὶ καὶ κανεὶς δὲν ἐνδιαφέρεται τόσο δὰ γιὰ τὸν ἄλλον. Ὦ, οὐρανὲ καὶ ἥλιε καὶ ἀνθισμένη γῆ, ποὺ σᾶς ἔχασε τώρα γιὰ πάντα! Ἡ Ἴλντα κλαίει, κλαίει πάρα πολὺ καὶ γι' αὐτὸ τὴν διώχνουν. Πηγαίνει σ' ἄλλο σπίτι κ' ἔπειτα σὲ ἄλλο ἀκόμη. Δὲν ἐννοεῖ νὰ ξαναγυρίσῃ στὸ χωριό της, ὅπου ὁ Χάνσελ μὲ τὴν Λιζελόττα, ἀρραβωνιασμένοι τώρα, περπατοῦν χειροπιαστοὶ παντοῦ.

Τὴν παίρνει στὴν ὑπηρεσία του ἕνας πλούσιος κύριος, ποὺ εἶνε καλός, ὄχι καὶ τόσο νέος, ἀλλὰ ποὺ οἱ κυρίες τῆς πολιτείας τὸν βρίσκουν ὤμορφον. Καὶ τὴν ἐρωτεύεται τὴν Ἴλντα, μὲ τὶς ξανθὲς κοτσίδες καὶ τὰ γαλάζια μάτια. Ἴσως, χωρὶς νὰ ξέρῃ, βλέπει σ' αὐτὴν ἕνα μαγεμένον κσμον, ὅλο πολύχρωμες πεταλοῦδες καὶ λουλούδια.

Βλέπει σ' αὐτὴ τὴ δροσιὰ καὶ τὴ γονιμότητα τῆς γῆς. Ἀπ' ὅλες τὶς γυναῖκες ποὺ ἀγάπησε, αὐτὴ εἶνε ἡ πιὸ ἀφελὴς καὶ πιὸ μυστηριώδης. Ὅταν τὴν ρώτησε ἂν θέλῃ νὰ γίνῃ γυναικα του, ἡ Ἴλντα ἀπάντησε ναί, γιατὶ τίποτε πιὰ δὲν τὴν ἔγνοιαζε τώρα.

Κ' ἐπειδὴ ὁ πλούσιος κύριος δὲν ἤθελε νὰ μάθῃ ὁ κόσμος πὼς πῆρε γυναικα του μιὰ χωριατοπούλα, καὶ ἡ Ἴλντα δὲν θέλει νὰ ξαναγυρίσῃ στὸ χωριό της, παντρεύονται σχεδὸν κρυφά, σὲ μιὰ ἄλλη πολιτεία, πιὸ σκοτεινὴ καὶ θορυβώδη, πιὸ πνιγερὴ ἀπὸ τὴν πρώτη.

Μόλις παντρεύτηκε ἡ Ἴλντα ἀπέκτησε περίφημες τουαλέττες, καλλυντικὰ καὶ ἀρώματα καὶ ἀρχίζει νὰ βάφῃ τὰ νύχια της καὶ τὰ μαλλιά. Ἐκτὸς ὅμως ἀπ' αὐτὸ τίποτ' ἄλλο δὲν ἔκανε στὸ μεγάλο καὶ πολυτελέστατο σπίτι της.

Στὸ χωριὸ ὅλοι μιλοῦνε γι' αὐτὴν καὶ γιὰ τὴν ἀπέραντη τύχη της. Κάποιος τὴν εἶδε στὴν πόλι, μέσ' στὸ αὐτοκίνητο, ὤμορφη σὰν βασίλισσα, φορτωμένην κοσμήματα. Καὶ ἡ Λιζελόττα λέει: «Ἡ Ἴλντα μᾶς ἐγκατέλειψε γιατὶ βρῆκε μιὰ πολὺ μεγάλη τύχη. Ἔγινε πάμπλουτη, πραγματικὴ κυρία, καὶ δὲν ἐνδιαφέρεται πιὰ γιὰ μᾶς. Ἐγὼ ὅμως εἶμαι τὸ ἴδιο εὐχαριστημένη, μὲ τὴν καλύβα καὶ μὲ τὸν Χάνσελ μου, ἀφοῦ θὰ παντρευτοῦμε τὸν Ὀκτώβρη».

Ὁ ἄντρας τῆς Ἴλντας ἀνησυχεῖ ποὺ τὴν βλέπει τόσο θλιμμένην, χλωμὴν καὶ ἀρρωστιάρικη. Φαίνεται σὰν νᾶχαν περάσει χρόνια, καὶ ὅμως εἶνε μονάχα λίγοι μῆνες ποὺ παντρευτῆκαν. Προσπαθεῖ νὰ μάθῃ πῶς θὰ μποροῦσε νὰ κάνῃ εὐτυχισμένην τὴν ὤμορφη, ξανθὴ γυναικοῦλα του, ἀλλὰ τοῦ κάκου. Μὰ εἶνε δυνατὸν νὰ λυώνῃ, ὅπως στὰ παραμύθια, δίχως κανεὶς νὰ ξέρῃ τὸ γιατί;

—Ἔχεις ἀνάγκη ἀπὸ ἀέρα καὶ ἥλιο; τῆς λέει. Θέλεις νὰ πᾶς στὴν ἐξοχή;

—Ὄχι, δὲν θέλω πιὰ νὰ βλέπω τὰ βουνὰ καὶ τοὺς κάμπους!

—Μήπως νοσταλγεῖς τὸ χωριό σου; Ἂν θέλῃς, μπορῶ νὰ σὲ στείλω.

—Μισῶ τὸ χωριό μου: δὲν θέλω νὰ τὸ ξαναϊδῶ.

—Ἐσὺ ὅμως ὑποφέρεις, Ἴλντα. Μήπως ἔμαθες κατὰ τύχην ἂν ἀρρώστησε ἡ ἀδελφή σου ἡ Λιζελόττα;

—Ὄχι, δὲν ξέρω. Γιατί;

—Κάποτε ἐδιάβασα ὅτι τὰ δίδυμα ἀδέλφια ἀρρωσταίνουν ἢ εὐτυχοῦνε μαζύ, ἔστω καὶ ἂν βρίσκονται μακρυὰ ὁ ἕνας τοῦ ἄλλου.

—Ἀλήθεια; Ἐγὼ φαντάζομαι νὰ εἶνε εὐτυχισμένη ἡ Λιζελόττα.

—Ἐσὺ ὅμως ὑποφέρεις ἀπὸ νοσταλγία, Ἴλντα: τὸ ξέρω καὶ θἄθελα νὰ σὲ γιατρέψω.

Μιὰ μέρα τῆς ἔφερε ἕναν δίσκο γραμμοφώνου.

—Εἶνε ἕνας χορὸς τῆς πατρίδος σου, τῆς εἶπε. Θέλεις νὰ τὸν ἀκούσῃς;

Ὅταν ὅμως ἀκούῃ τὶς πρῶτες στροφὲς τοῦ εὔθυμου χοροῦ, ἡ Ἴλντα βουλώνει τ' αὐτιὰ καὶ σταματάει τὸ γραμμόφωνο.

Περνοῦν οἱ μῆνες τοῦ καλοκαιριοῦ κι' αὐτὴ ἀρρωσταίνει διαρκῶς πιὸ πολύ. Τῆς λείπουν τὰ ἔλατα καὶ τὰ βουνά της, ἡ πρασινάδα τοῦ λειβαδιοῦ και τὸ στάρι γιὰ θέρισμα.

Μιὰ Κυριακὴ τοῦ Ὀκτωβρίου τὴν πιάνει μεγάλη ἀνησυχία καὶ κομμάρες, σὰν ἀπὸ πυρετό. Ὁ ἄντρας της σκύβει ἀπάνου της, στὸ κρεββάτι ποὺ εἶνε ξαπλωμένη, γιὰ νὰ τὴν φιλήσῃ, αὐτὴ μουρμουρίζει:

—Ὦ Χάνσελ!.. Ἀγαπημένε μου Χάνσελ!..

Τότε ὁ ἄντρας της ἀγανακτισμένος ἀπὸ τὴν προσβολή, φεύγει καὶ τὴν ἀφίνει μόνην.

Λίγος ἥλιος μπαίνει τώρα ἀπ' τὰ παράθυρα καὶ φωτίζει ἕνα μάτσο κίτρινα λουλούδια ποὺ εἶνε στ' ἀνθογυάλι. Αὐτὴ σηκώνεται στὶς μύτες τῶν ποδιῶν, μὲ τὸ νυχτικό. Τὸ σπίτι εἶνε ἔρημο, γιατὶ οἱ ὑπηρέτες ἐβγῆκαν ἔξω. Ἡ Ἴλντα βάζει στὸ γραμμόφωνο τὸ δίσκο μὲ τὸν χορὸ τοῦ χωριοῦ της.

Καί, ὢ μαγεία! Οἱ τοῖχοι τοῦ δωματίου χάνονται καὶ παρουσιάζεται τὸ καταπράσινο λειβάδι μὲ τὸ βουνὸ στὸ βάθος, τὸν οὐρανὸ καὶ τὰ σύννεφα... Ἀκούεται ὁ φλοῖσβος τοῦ νεροῦ, ἡ μυρωδιὰ τῶν πεύκων, ὁ ἄνεμος ποὺ σαρώνει τὰ σύννεφα. Καὶ ἡ Ἴλντα χορεύει, στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Χάνσελ μὲ τὰ χρυσᾶ μαλλιά...

Καὶ ἡ Λιζελόττα, ἐκείνη τὴ στιγμή, χορεύει στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Χάνσελ, ποὺ τὸν παντρεύτηκε ἐκεῖνο τὸ πρωΐ. Ἡ γιορτὴ εἶνε γι' αὐτήν, γιὰ τὸν γάμο της.

Ἡ Ἴλντα στριφογυρίζει μέσα στὸ δωμάτιο, πάντα στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Χάνσελ, στὴ μεγάλη πλατεῖα τῆς ἐκκλησίας. Καὶ ὅλα λαμποκοποῦν, ὅλα στροβιλίζουν γύρω της: τἄνθη καὶ οἱ πεταλοῦδες, τὰ δέντρα καὶ τὸ ρυάκι, ὅλα τῆς εἶνε πάλι φιλικὰ καὶ τραγουδοῦν μ' ἀγάπη.

Καθὼς χορεύει σκοντάβει πάνω στὰ ἔπιπλα... Ὁ ἥλιος πέφτει κατακόρυφα ἀπάνου της, μαζὺ μὲ τὰ λουλούδια, πολλὰ λουλούδια... Καὶ ξαναβρῆκε τὴν καρδιά της, τὴν πεθαμένη καρδιά της ποὺ ἀναστήθηκε.

Ὁ Χάνσελ σκύβει γιὰ νὰ φιλήσῃ τὴν Λιζελόττα...

Ἡ Ἴλντα νοιώθει τὸ φιλὶ στὸ στόμα της: εἶνε τὸ πρῶτο ἐρωτικὸ φιλί...

Καὶ ὁ χορὸς συνεχίζεται, ὁ δίσκος στὸ γραμμόφωνο ἐξακολουθεῖ νὰ γυρίζῃ.

Ἡ καρδιὰ τῆς Λιζελόττας λιγώνεται ἀπὸ εὐτυχία. Ἡ καρδιὰ τῆς Ἴλντας σπαράζει ἀπὸ πόνο.

Ξάφνου, σωριάζεται στὸ πάτωμα. Καὶ ὁ δίσκος ἐξακολουθεῖ νὰ γυρίζῃ...

—Ἄχ! κάνει ἡ Λιζελόττα, πῶς μὲ πόνεσε ἡ καρδιά μου, Χάνσελ. Εἶμαι πολὺ εὐτυχισμένη: πάρε με στὴν καλύβα σου, μέσα στὸ δάσος...

Ἡ μουσικὴ τοῦ χωριοῦ ἀκούεται ὅλο καὶ πιὸ μακρυνή, ἡ μουσικὴ τοῦ δίσκου σβύνει. Σβύνουν τὰ σύννεφα, ἡ εὐλογημένη γῆ μὲ τἄνθη καὶ μὲ τὰ χορτάρια, γύρω ἀπ' τὴν Ἴλντα ποὺ μένει τώρα χλωμὴ καὶ ἀκίνητη, νεκρή.

Μελαγχολία

Ἡ νόσος τῆς συγχρόνου ζωῆς, μὲ τὶς μεγάλες φροντίδες, τὰ διαψευδόμενα ὄνειρα καὶ τοὺς ἀπραγματοποιήτους πόθους

Ἐγέμισεν ὁ τόπος μας.... πλοιοκτήτας. Ἀλλά, τί κρῖμα! Ὅλοι φαίνονται κατεστραμμένοι. Μόλις, δηλαδή, τοὺς ἰδῇς, σοῦ ἔρχεται νὰ τοὺς ἀπευθύνῃς τὴν γνωστὴν λαϊκὴν φρᾶσιν:

—Τί μοῦτρα εἶνε αὐτά; Τὰ καράβια σας πνίγηκαν;

Ἀλλοίμονον ὅμως, ἂν σὲ κάθε μας μελαγχολία ἐπνίγετο καὶ ἀπὸ ἕνα ἔστω καράβι. Θὰ ἔσβυνε ἐντὸς εἰκοσιτετραώρου ἡ ναυτιλία.... Διότι ἡ μελαγχολία εἶνε σήμερα πολὺ διαδεδομένη. Εἶνε ἡ νόσος τῆς ἐποχῆς.

Μία ματωμένη Δύσις θὰ βρῇ πολλοὺς αἰσθαντικοὺς νέους, νὰ συμμερισθοῦν τὴν ἀγωνίαν της καὶ νὰ μελαγχολήσουν θανάσιμα. Ἕνας ὠχρός, νευρασθενικὸς κρῖνος θὰ κρατήσῃ σὰν κύπελλο τὸν κάλυκά του, νὰ πλημμυρίσῃ ἀπὸ τὴν μελαγχολίαν, ποὺ σταλάζει ἀπὸ τὴν θλιμμένη μορφὴ τῆς νέας. Εἶδα μπεμπέκα, νὰ γέρνῃ περίλυπα τὸ κεφαλάκι της ἐπάνω στὴν σελίδα πενθίμου ρωμάντζου. Οἱ μποῦκλες της, σὰν μικρὰ κυπαρισσάκια νεκροταφείου, ἔρριχναν σκιὰν θλίψεως στὴν παιδικὴ μορφή της.

Βλέποντες τὴν σύγχρονον, μελαγχολοῦσαν νεότητα οἱ φαρμακοποιοί, πρέπει νὰ τρίβουν τὰ χέρια των ἀπὸ χαράν. Διότι ἡ μελαγχολία τοὺς ἑτοιμάζει πελατεῖαν. Ὅλοι αὐτοὶ οἱ θλιβεροὶ νέοι καὶ νέες, θὰ κατευθυνθοῦν μιὰ μέρα στὸ φαρμακεῖο, νὰ προμηθευθοῦν τὴν σεβαστὴν ποσότητα κινίνης, ποὺ θὰ τοὺς ὁδηγήσῃ στὸ Σταθμὸ Πρώτων Βοηθειῶν, στὸ νοσοκομεῖο ἢ στὸ νεκροταφεῖο. Ἂν ἐπίσης οἱ νεκροθάφτες ἦσαν ἔξυπνοι καὶ προβλεπτικοί, ὁσάκις θὰ ἔβλεπαν νεανίαν τέτοιον, ρεμβάζοντα στὴν ὄχθην τοῦ Ἀχέροντος, θὰ ἐφρόντιζαν νὰ μάθουν τὴν διεύθυνσίν του.

—Συγγνώμην, κύριε. Μοῦ λέτε ποῦ κάθεσθε;

—Γιατί;

—Διότι σᾶς βλέπω πολὺ μελαγχολικόν....

—Καὶ μ' αὐτὸ τί;

—Εἶμαι, ξέρετε, νεκροθάφτης. Ὥστε, καταλαβαίνετε. Θὰ ἤθελα νὰ τρέξω πρῶτος στὸ σπίτι σας...

*

Δὲν ζῇ σήμερα ὁ Λοτί. Ἀλλοιῶς θὰ μποροῦσε νὰ ἐπεκτείνῃ τὸ βιβλίον του: «Οἱ Ἀπογοητευμένες» καὶ νὰ περιλάβῃ στὶς σελίδες του, ὄχι μονάχα γυναῖκες, ἀλλὰ καὶ πολλοὺς «Ἀπογοητευμένους». Θὰ εὕρισκε πλούσιον ὑλικὸν μέσα εἰς τὴν Ἀθηναϊκὴν ζωήν. Εὔκολα θὰ ἐστρατολογοῦσε γιὰ τὸ σύγγραμμά του πολλοὺς ἥρωες τῆς μελαγχολίας.

Νά, ποὺ εἴπαμε καὶ μιὰ λέξι σωστή; Ἥρωες... Αὐτὸ ἀκριβῶς εἶνε στὸν τόπο μας οἱ μελαγχολικοί: Σωστοὶ ἥρωες. Προσπαθοῦν, νὰ σταθεροποιήσουν μὲ τὴν ὕπαρξίν των μίαν σκιὰν ἀορίστου λύπης κάτω ἀπὸ τὸν πάμφωτον Ἑλληνικὸν οὐρανόν. Δὲν εἶνε αὐτὸ ἡρωϊσμός;

Πῶς μποροῦν ἀλήθεια οἱ εὐλογημένοι καὶ συγκρατοῦν τὴν κατήφειάν των μέσα εἰς αὐτὴν τὴν φαιδρότητα τῆς φύσεως; Ἐμεῖς ἐδῶ ζοῦμε πλέοντες μέσα εἰς τὸ γλαυκὸ χαμόγελο τῆς αἰθρίας. Εἰς τὴν γύρω μας ἀτμόσφαιραν ἀναπνέομεν τὴν χαράν. Καὶ αὐτοὶ μελαγχολοῦν!... Εἶνε σὰν νὰ προσπαθοῦν, κάτω ἀπὸ τὸν λαμπρὸν ἥλιον, νὰ κάμουν ὁρατὴν τὴν ὠχρὴν φλόγαν μιᾶς νεκρικῆς λαμπάδας. Αὐτὸ φαίνεται ματαιοπονία. Δὲν εἶνε ὅμως. Διότι κατορθώνουν οἱ μελαγχολικοὶ καὶ καθιστοῦν ὁρατὴν τὴν ὠχρὰν των μελαγχολίαν μέσα εἰς τὸ γελαστὸν φῶς τοῦ μεσημβρινοῦ μας κλίματος. Εἶνε ἥρωες, ἀλλὰ καὶ ἀνυπόφοροι.

Εἶνε ἀπελπισία μὲ δαύτους. Ἔχει κανεὶς ὅλο τὸ δικαίωμα νὰ ἀγανακτήσῃ ἐναντίον των καὶ νὰ τοὺς πῇ:

—Μὰ γιατί, βρὲ παιδιά, μελαγχολῆτε;

Μία τέτοια ἐρώτησις δὲν θὰ εἶχε ποτὲ τὴν θέσιν της σὲ μιὰ βορεινὴ Χώρα. Ἐκεῖ δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ ρωτήσῃ τὸν ἄλλον, γιατὶ μελαγχολεῖ. Διότι ὁ ἄλλος θὰ τοῦ δείξῃ, εἰς ἀπάντησιν, τὸν οὐρανὸν, ἀναλύοντα τὴν γκρίζα θλῖψιν του εἰς σιγανά, ἀδιάκοπα δάκρυα βροχῆς, θὰ τοῦ δείξῃ τὸν κλοιὸν ἀσφυκτικῶν ὁριζόντων, τὴν θέαν πενθίμων τοπείων. Ἐκεῖ, μὲ τὸ δίκηο τους οἱ ἄνθρωποι μελαγχολοῦν. Κατοπτρίζουν ἀναποφεύκτως στὴν ψυχήν των τὴν γύρω γκρίζα φύσιν.

Ἀλλὰ μέσα εἰς τὸ ξανθὸν ὄνειρον τῆς μεσημβρίας, μέσα εἰς αὐτὸ τὸ φυσικὸν περιβάλλον, ποὺ εἶνε μία μόνιμη σκηνοθεσία θεοκρητικοῦ εἰδυλλίου, μέσα ες αὐτὸν τον γαλάζιο ἀέρα, τὸν γεμᾶτον φαιδροὺς ἀντίλαλους, γιατὶ οἱ ἄνθρωποι, τὰ τελευταῖα χρόνια, νὰ ἐπιμένουν νὰ κηλιδώνουν μὲ τὴν σκιερὴ μελαγχολίαν των τὴν φωτεινὴν συμφωνίαν τῆς χαρᾶς;

*

Ζητήσατε τοὺς ποιητάς. Εἶνε κατὰ μέγα μέρος οἱ ὑπαίτιοι τῆς καλλιεργείας τῆς μελαγχολίας στὴ Χώρα μας. Ἐφύτευσαν εἰς τὸν τόπον τῶν γελαστῶν ροδοδαφνῶν τὸ ἀγγλικὸν..... «σπλήν». Καὶ τὸ φυτὸν τῆς μελαγχολίας ἔπιασε. Ὑπὸ τὴν βαρεῖαν σκιάν του ἀναπαύουν τώρα πολλοὶ κουρασμένοι προώρως νέοι τὴν μελαγχολικὴν των ρέμβην.

Ὦ! ἔγκλημα τῶν νέων μας ποιητῶν! Ἡ δὲ ρίζα τοῦ ἐγκλήματος αὐτοῦ εἶνε ἀναμφιβόλως ἡ μίμησις. Ἐκκολάπτονται διαρκῶς πολλοὶ νεοσσοὶ τῆς ποιήσεως κάτω ἀπὸ τὶς φτεροῦγες τῆς ἐμπνεύσεως τοῦ Βερλαὶν καὶ τοῦ Βεράρεν. Καὶ ἀκολουθοῦν τὰ ἴχνη τοῦ ποιητοῦ τοῦ «Φθινοπώρου» ἢ τοῦ ποιητοῦ τῶν «Σταυρωμένων βραδυῶν».

Λυγμολαλιὰ
λὲς τὰ βιολιὰ
τοῦ ψθινοπώρου σέρνουν
καὶ στὴν ψυχὴ
βαρυθυμία
μονότονη μοῦ φέρνουν...

Ἰδοὺ τὸ «κροκὶ», ὅπως λένε στὴ γλῶσσα τῆς μόδας, ἐπάνω στὸ ὁποῖον κόβονται καὶ ράβονται ἀναρίθμητα ποιήματα νέων λογίων.

*

Σὲ πλεῖστα, ὡς γνωστόν, σημεῖα τείνουμε, νὰ μὴ μοιάζουμε μὲ τοὺς προγόνους μας. Ἕνα, ἀπὸ τὰ κυριώτερα, εἶνε κι' αὐτό: Καλλιεργοῦμε σήμερα τὴν μελαγχολίαν, τὴν ὁποίαν οὐδέποτε οἱ Ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἐγνώρισαν.

Τὰ ὁμηρικὰ ποιήματα ἀποπνέουν μίαν ὡραίαν φαιδρότητα. Καὶ αὐτοὶ οἱ θάνατοι εἰς τὴν Ἰλιάδα εἶνε σὰν νὰ ἔχουν ἕνα γελαστὸν χρῶμα χαρᾶς. Τὸ μεγαλεῖον μονάχα τῆς τραγικότητος εἶδαν εἰς τὴν ζωὴν οἱ ἀρχαῖοι: Τὴν σύγκρουσιν δηλαδὴ τῆς ἀνθρωπίνης θελήσεως πρὸς τὸ πεπρωμένον. Τὴν μελαγχολικὴν θλῖψιν, ποὺ σκοτώνει τὴν ψυχὴν, χωρὶς καμμίαν ἀναλαμπὴν μεγαλείου, δὲν τὴν ἐγνώρισαν.

Εἰς ὅλην τὴν ἀρχαίαν φιλολογίαν δὲν ὑπάρχει κανένα νέφος μελαγχολίας. Λάμπει μέσα σ' αὐτὴν τὸ Ἑλληνικὸν πνεῦμα καὶ ἡ εὔθυμη Ἑλληνικὴ διάθεσις. Ἀληθινοὶ ὕμνοι φαιδρότητος εἶνε οἱ Σωκρατικοὶ διάλογοι τοῦ Πλάτωνος. Εἰς τὸν «Φαίδωνα», ὅπως παρετήρησε ξένος σοφὸς, ποὺ γίνεται ἀφήγησις τοῦ θανάτου τοῦ Σωκράτους, μόλις ὑπάρχει μία μικρὴ νότα θλίψεως.

Ἔτσι ἦταν, εὔθυμος καὶ ζωηρὸς καὶ πάντα εἴκοσι χρονῶν ὁ μέγας ἐκεῖνος λαὸς, ὁ ὁποῖος ἀπεκρυστάλλωσε τὴν εὐτυχίαν τῆς χαρούμενης ἐμπνεύσεως καὶ διαθέσεώς του εἰς τοὺς ἀνακρεοντείους στίχους καὶ εἰς τοὺς ραδινοὺς στύλους τῶν ἀρχαίων ναῶν. Τέτοια πρέπει νὰ εἶνε καὶ ὄχι διαφορετικὴ ἡ γνησία Ἑλληνικὴ Φυλή, γέννημα καὶ θρέμμα τῆς Ἑλληνικῆς φύσεως, εἰς τὴν ὁποίαν τὰ πάντα ψάλλουν τὴν χαράν. Ἕνα κοίλωμα εἰς τὸν βράχον εἶνε κατοικία εὐθύμου παρέας νηρηΐδων, ἡ ροὴ ἑνὸς ρυακίου εἶνε τὸ χαρούμενο γέλιο Νυμφῶν....

*

Καὶ τὸ παρήγορον εἶνε, ὅτι ὁ γνήσιος στὴν ψυχὴν Ἑλληνικὸς λαός, ποὺ θὰ τὸν βροῦμε στὶς μικρὲς πεδιάδες καὶ στὶς ὑπωρεῖες τῶν βουνῶν, μέσα στὰ γραφικὰ χωριά, διατηρεῖται ὁ ἴδιος. Ἔχουμε ἐπ' αὐτοῦ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ρενάν. Ἰδοὺ τί ἐντυπώσεις ἀπεκόμισεν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα ὁ Γάλλος φιλόσοφος:

—Ἡ εὐθυμία, ἡ χαρὰ τῆς ζωῆς, εἶνε Ἑλληνικὰ κατ' ἐξοχὴν πράγματα.. Εἰς αὐτὸν τὸν λαὸν καὶ οἱ κηδεῖες κάποτε εἶνε εὔθυμες. Γίνονται τὸ βράδυ, πρὸς τὸ ἡλιοβασίλευμα, ὅταν οἱ σκιὲς εἶνε μακρυές, μὲ σιγανοὺς ψαλμούς, μὲ μίαν ἐπίδειξιν ἀνοικτῶν χρωμάτων..... Μία τόσον ἁπλῆ ἀντίληψις ἐξαρτᾶται ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἀπὸ τὸ κλῖμα, ἀπὸ τὴν αἰθρίαν τοῦ ἀέρος, λλὰ περισσότερον ἀκόμη ἀπὸ τὰ ἔνστικτα τῆς Ἑλληνικῆς Φυλῆς, ἀξιεράστως ἰδεαλιστικῆς. Ἕνα τίποτε, ἕνα δέντρον, ενα ἄνθος, μιὰ σαῦρα, ποὺ προκαλοῦν τὴν ἐνθύμησι μυρίων μεταμορφώσεων, ποὺ ἐψάλησαν ἀπὸ τοὺς ποιητάς, ἕνα πηγάδι, μ' ἕνα κουβᾶν ες τὰ χείλη του, ἕνας στενὸς θαλάσσιος πορθμὸς, ποὺ τὸν περνοῦν οἱ πεταλοῦδες, πορτοκαλλιές, κηπαρίσσια, ποὺ ἡ σκιά των ἁπλώνεται εἰς τὴν θάλασσαν, ἀρκοῦν εἰς τὴν Ἑλλάδα, διὰ νὰ προξενήσουν τὴν εὐχαρίστησιν, ποὺ προκαλεῖ ἡ ὠμορφιά. Νὰ περιδιαβάζουν τὴν νύκτα στοὺς κήπους, ν' ἀκοῦν τὰ τζιτζίκια, νὰ κάθωνται κάτω ἀπὸ τὰ φῶς τῆς σελήνης καὶ νὰ παίζουν φλογέρα, νὰ πηγαίνουν νὰ πίνουν νερὸ στὸ βουνὸ, παίρνοντας μαζύ των ἕνα μικρὸ ψωμὶ, ἕνα ψάρι καὶ μίαν λύκηθον γεμάτην κρασί, ποὺ τὸ πίνουν τραγουδῶντας, νὰ κρεμοῦν στὶς οἰκογενειακὲς ἑορτὲς ἕνα στεφάνι ἀπὸ φύλλα ἐπάνω ἀπὸ τὴν θύραν, νὰ περνοῦν τις ἡμέρες των χορεύοντες, παίζοντες μὲ κατσίκια ἐξημερωμένα, νὰ οἱ ἀπολαύσεις τῶν Ἑλλήνων, ἀπολαύσεις μιᾶς Φυλῆς φτωχῆς, ὀλιγαρκοῦς, αἰωνίως νέας, ποὺ κατοικεῖ ἕναν τόπον θελκτικὸν καὶ εὑρίσκει τὴν εὐθυμίαν μέσα της, τὴν εὑρίσκει εἰς τὰ δῶρα, ποὺ τῆς ἔδωσαν οἱ Θεοί».

Αὐτὴ πράγματι εἶνε ἡ ἀληθινὴ Ἑλληνικὴ Φυλή. Τέτοια εἶνε ἡ γνησία ψυχή της. Ἀλλὰ στὰ μεγάλα ἀστικὰ κέντρα δὲν θὰ τὴν βροῦμε πλέον ἀνόθευτη. Στὶς πόλεις ἐπέδραμε ὁ κοσμοπολιτισμὸς μὲ τὶς μεγάλες φροντίδες, μὲ τὶς ὄχι πλέον ὀλιγαρκεῖς, Ἑλληνικὲς ἀπολαύσεις, μὲ τὰ παράτολμα ὄνειρα, τοὺς ἀορίστους πόθους, τοὺς ξενομανεῖς ποιητάς. Καὶ ὅλ' αὐτὰ φυγαδεύουν τὴν εὐθυμίαν τῆς ἁπλότητος καὶ τῆς ἀμεριμνησίας καὶ καλλιεργοῦν στὴ θέσι της, τὴν μελαγχολίαν τῶν διαψευδομένων, παρατόλμων ὀνείρων καὶ τῶν μὴ ἐκπληρουμένων ποτὲ ἀορίστων πόθων.

Μελαγχολεῖ ὁ νέος, περιδιαβάζοντας θλιβερὰ στὸ Ἀθηναϊκὸ πάρκο, διότι δὲν κατέκτησεν ἀκόμη τὴν «μεγάλην ζωήν», μελαγχολεῖ ἡ νέα στηριγμένη στὴν κορνίζα τοῦ παραθύρου, διότι δὲν πραγματοποιεῖται τὸ ὄνειρόν της, νὰ γίνῃ ἀστὴρ τῆς ὀθόνης, μελαγχολεῖ τὸ ἐρωτικὸ ζευγάρι, ὁ φοιτητὴς, ὁ ὑπαλληλάκος, ἀκόμη καὶ ὁ πλούσιος νέος, διότι δὲν ἔδρεψε ἀκόμη δάφνας καλλιτέχνου, μιὰ ἀπέραντη μελαγχολία σέρνεται καὶ λεκιάζει τὴν φωτεινὴν, Ἑλληνικὴν αἰθρίαν καὶ αὐξάνει τοὺς πληθυσμοὺς τῶν νεκροταφείων. Καὶ ὅταν στὴν πατρίδα της ἡ θεία φαιδρότης ἀρχίζει νὰ ἐξαφανίζεται, ποῦ θὰ πρέπει νὰ τὴν ἀναζητήσῃ κανείς, γιὰ νὰ τὴν βρῇ;

ΑΣΗΜ. ΓΙΑΛΑΜΑΣ

Ἡ ΕΝΤΥ ΛΑΜΑΔ, ἕνα νέο ἀστέρι τῆς Μέτρο-Γκόλντουϊν, ποὺ θὰ γυρίσῃ τὸ ἔργον «Μελαγχολία».

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

Η ΚΟΣΜΙΚΗ ΑΚΤΙΝΟΒΟΛΙΑ ΠΟΥ ΡΥΘΜΙΖΕΙ ΤΗ ΖΩΗ ΜΑΣ

Δὲν θὰ γνωρίζετε ἀσφαλῶς, τὴν νέα αὐτὴ θεωρία καὶ ὅμως φαίνεται ὅτι εἶνε ἀληθινή, ὅπως... λέγουν οἱ εἰδικοὶ

Ξέρετε, βέβαια, τί εἶπε γιὰ μας τοὺς συνανθρώπους του— καὶ γιὰ τὸν ἑαυτόν του φυσικά, ὁ μακαρίτης ὁ Δαρβῖνος : εἴμεθα κατ' εὐθεῖαν ἀπόγονοι καὶ προϊόντα ἐξελίξεως τοῦ πιθήκου. Δὲν θὰ ξέρετε, ὅμως, καὶ ποιοὶ εἶνε οἱ ὑπαίτιοι τῆς ἐξελίξεως αὐτῆς. Μας τὸ λέγει σήμερα, ὕστερα ἀπὸ πενῆντα καὶ παραπάνω ἀκόμη χρόνια, ὁ δόκτωρ Τζῆνς : Ἴσως, λέγει ὁ σοφὸς καθηγητής, νἆνε καὶ οἱ κοσμικὲς ἀκτίνες!

Θἄχετε, ἀσφαλῶς, ἀκούσει γιὰ τὶς κοσμικὲς ἀκτίνες. Εἶνε ἀπὸ τὶς τελευταῖες καὶ σπουδαιότερες ἀνακαλύψεις τῆς ἐπιστήμης. Δὲν πρόκειται πιὰ περὶ καθαρῶς ἀστρονομικοῦ ζητήματος, ἀλλὰ περὶ ὑποθέσεως πολὺ γενικωτέρας σημασίας, ποὺ εἶχε τὸν ἀντίκτυπό της στὴν ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου, χωρὶς αὐτὸς νὰ ὑποπτεύεται, ὡς τώρα τὸ παραμικρό.

Τὸ ζήτημα, ἦλθε καὶ πάλι στὸ πρῶτο πλάνο τῆς μεγάλης ἐπικαιρότητος, ὕστερα ἀπὸ τὴν ἀνακοίνωσιν τοῦ δόκτορος Τζῆνς, ποὺ ἀναφέραμε.

Ἡ ἐπιστήμη, σήμερα, ἀποδίδει μεγάλη βιολογικὴ ἐπίδρασι στὴν κοσμικὴ ἀκτινοβολία. Κατὰ τὴν γνώμη μερικῶν ἐπιφανῶν βιολόγων ἡ ἐπίδρασις τῶν κοσμικῶν ἀκτίνων ἐπάνω στὸ γενεσιουργὸν πλάσμα προκαλεῖ αὐτὴν ἢ ἐκείνην ἐξέλιξιν καὶ διαμόρφωσιν τοῦ ἀνθρωπίνου ὀργανισμοῦ.

Καταλαβαίνετε, λοιπόν, ἂν εἶνε βάσιμη ἡ θεωρία αὐτὴ — καὶ φαίνεται νὰ εἶνε — πόσο καταπληκτικὰ μεγάλη εἶνε ἡ σημασία τῆς ἐπιστημονικῆς αὐτῆς ἀνακαλύψεως γιὰ τὴν ζωὴ τοῦ πλανήτου μας καὶ τῶν κατοίκων του.

Ὡς τώρα, νομίζαμε, ὅτι τὰ πάντα τὰ παίρναμε ἀπὸ τὴ Γῆ μας, καὶ αὐτὴ ἦταν ἡ μόνη ὑπεύθυνη γιὰ ὅλα τὰ καλὰ καὶ τὰ κακὰ ποὺ μας βρίσκουν. Ἐν τούτοις ὁ πλανητάκος μας αὐτός, δὲν εἶνε παρὰ ἕνας κομπάρσος μέσα στὸ ἄπειρον, καὶ κάποια ἄλλη δύναμις, ὑπέργεια καὶ ἀκατανίκητη μας κυβερνᾷ ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ θάρθοῦμε στὸν κόσμο. Καὶ ἡ δύναμις αὐτή, ποὺ δὲν διαμορφώνει μονάχα τὴν ψυχή μας καὶ τὸν χαρακτῆρα μας, ἀλλὰ μεταβάλλει καὶ αὐτὴ τὴν ἐξωτερική μας ἐμφάνισι, τὰ χαρακτηριστικά μας, εἶνε οἱ περίφημες κοσμικὲς ἀκτίνες.

★

Γιὰ τὴν προέλευσιν τῶν κοσμικῶν ἀκτίνων, πολλὲς ὑποθέσεις ἀλληλοσυγκρουόμενες ὑπάρχουν.

Γενικώτερα φρονεῖται ὅτι εἶνε ἡ δύναμις ἐκ τῆς ἀκτινοβολίας τῶν διαφόρων οὐρανίων σωμάτων, αὐτὴ ἡ ἴδια ἡ ἀκτινοβολία τους.

Ἡ χημεία λέγει: τίποτε δὲν χάνεται, τὰ πάντα μεταβάλλονται. Τὸ ἴδιο γίνεται καὶ μὲ τὶς κοσμικὲς ἀκτίνες: εἶνε προϊὸν τῆς φθορας τῶν οὐρανίων σωμάτων (ἀφοῦ κάθε τι ποὺ ἀκτινοβολεῖ θὰ πῆ ὅτι καίεται, ἄρα καταναλίσκεται) ποὺ φθάνει ὅμως στὰ ἄλλα σώματα ὡς δύναμις γενεσιουργὸς καὶ ἀναδημιουργική.

Τώρα ἂς ἔρθουμε καὶ στοὺς διϊσταμένους.

Οἱ μὲν βλέπουν στὴν κοσμικὴν ἀκτινοβολίαν μιὰ φάσιν τῆς συνθετικῆς διαδικασίας μέσα στὸ σύμπαν. Οἱ δέ, ὅτι εἶνε ἡ ἐκδήλωσις μιας βαθμιαίας ἀποσυνθέσεως τοῦ κόσμου.

Οἱ τῆς πρώτης ἀπόψεως—ἂς τοὺς ποῦμε: οἱ αἰσιόδοξοι —ἐκπροσωποῦνται ἀπὸ τὸν δόκτορα Μήλικαν. Ὁ διάσημος αὐτὸς Ἀμερικανὸς φυσικομαθηματικός, διεπίστωσε τῷ 1925 τὴν ὕπαρξιν τῶν κοσμικῶν ἀκτίνων ὅτι προέρχονται ἀπὸ τὸ «διαστρικὸν» διάστημα. Στὶς κατεψυγμένες αὐτὲς περιοχές, οἱ ἐλαφροὶ πυρῆνες τοῦ ὑδρογόνου συσωρευόμενοι σχηματίζουν τὰ βόρεια στοιχεια τῆς χημείας. Ἡ σύνθεσις αὐτή, λέγει ὁ δόκτωρ Μήλικαν, συνοδεύεται ἀπὸ μιὰ παραγωγὴ ἐνεργείας ὑπὸ μορφὴν κοσμικῶν ἀκτίνων. Στὶς κοσμικὲς ἀκτίνες, ὁ δόκτωρ Μήλικαν βλέπει τὴν ἔνδειξιν ὅτι «ὁ δημιουργὸς βρίσκεται ἀκόμη ἐπὶ τὸ ἔργον...» Ὁ δόκτωρ Σουτὺ, ὅμως, καὶ ἄλλοι φυσικοὶ ἔχουν ἤδη ὑποδείξει, ὅτι ἀπὸ ποσοτικῆς ἀπόψεως, ἡ ὑπόθεσις, τοῦ κ. Μήλικαν εἶνε ἀστήρικτος.

Δὲν συμβαίνει τὸ ἴδιο καὶ μὲ τὰ συμπεράσματα τοῦ δρος Τζῆνς, ὁ ὁποῖος ὑποστηρίζει ὅτι οἱ κοσμικὲς ἀκτίνες εἶνε προϊὸν τῆς βαθμιαίας μεταβολῆς τῆς ἀκτινοβολούσης μάζης. Ὥστε, οἱ κοσμικὲς ἀκτίνες ἡ ἔνδειξις τῆς βαθμιαίας ἀποσυνθέσεως τῶν οὐρανίων σωμάτων, τῆς μετατροπῆς δηλ. τῆς ὕλης τῶν ἀστέρων σὲ ἀκτινοβολίαν.

Οἱ φοβερὲς θερμοκρασίες ποὺ ἐπικρατοῦν στὸ ἐσωτερικὸ τῶν ἄστρων κάνουν πολὺ πιθανὴ τὴν δυνατότητα μιας τελείας μεταβολῆς τῶν ἠλεκτρονίων καὶ πρωτονίων τῆς ὕλης σὲ ἐνέργεια τῶν κοσμικῶν ἀκτίνων. Ὥστε, ἡ αὔξησις τῆς πυκνότητος τῶν οὐρανίων σωμάτων, ποὺ γερνοῦν, εἶνε μιὰ διαρκὴς πηγὴ κοσμικῆς ἀκτινοβολίας. Ἡ τεραστία δὲ ποσότης κοσμικῶν ἀκτίνων ποὺ δέχεται ἡ γῆ, ἀποδείχνει ὅτι ἡ διαδικασία τῆς ἀποσυνθέσεως τῆς ὕλης τοῦ σύμπαντος εἶνε συνεχής.

Σήμερα, τὸ συνταρακτικὸ— γιατὶ ὄχι;—ζήτημα τῆς ἀρχῆς καὶ προελεύσεως τῶν κοσμικῶν ἀκτίνων, ἔχει φθάσει στὸ σπουδαιότερό τους σημειο, ἀφοῦ ἔχει μπῆ στὸ πειραματικὸ στάδιο. Καὶ αὐτό, χάρις στὶς σπουδαιες ἔρευνες ποὺ ἄρχισε τελευταίως στὸ ἀστεροσκοπειο τῶν Αλπεων, ὁ καθηγητὴς Ἔςς (βραβεῖον Νόμπελ τοῦ 1936).

Οἱ ἔρευνες τοῦ καθηγητοῦ Ἔςς ἔχουν σκοπὸ νὰ ἐξελέγξουν πειραματικῶς τὴν θεωρία τοῦ δόκτορος Κόμπτον, ὁ ὁποῖος ἀποδίδει εἰς τὴν κοσμικὴν ἀκτινοβολίαν μιὰν ἀρχὴν ποὺ βρίσκεται ἔξω ἀπὸ τὸν Γαλαξία μας. Ἂν τὸ σύστημα τοῦ Γαλαξία μας μὲ τοὺς ἥλιους του κινῆται διὰ τοῦ διαστήματος, καὶ ἂν ἡ κοσμικὴ ἀκτινοβολία ἔχῃ τὴν ἀρχήν της ἔξω ἀπὸ τὸν Γαλαξία, εἶνε φανερό, ὅτι ἡ κίνησις τοῦ Γαλαξία, μπορεῖ νὰ μελετηθῇ μὲ τὴν παρακολούθησιν τῶν κοσμικῶν ἀκτίνων.

Βασιζόμενος σὲ ἀκριβεστάτους ὑπολογισμούς, ὁ καθηγητὴς Κόμπτον, συμπεραίνει ὅτι ἡ κίνησις τοῦ Γαλαξία μας, διὰ μέσου τοῦ διαστήματος, πρέπει νὰ προκαλῇ μιὰ ἡμερησία ποικιλία τῆς ἐντάσεως τῆς κοσμικῆς ἀκτινοβολίας. Ἔτσι, ἀναλόγως τῆς ἐντάσεως τῆς κοσμικῆς ἀκτινοβολίας καθ' ὡρισμένες ὧρες τῆς ἡμέρας διαμορφώνεται καὶ ἡ ζωὴ στὸν πλανήτη μας. Μερικοὶ σοφοί, προχωροῦντες ἀκόμη περισσότερο ὑποστηρίζουν ὅτι, τὸ λεγόμενον ζώδιον τοῦ ἀνθρώπου, ἡ προδιαγεγραμμένη δηλαδὴ τύχη του ἀπὸ τὰ ἄστρα, δὲν ἔχει τὴν ἀρχή του στὸν ζωδιακὸν κύκλον, ἀλλὰ σὲ μιὰ ὑπενέργεια τῶν ἄστρων: τὴν ἀκτινοβολία τους. Δηλαδὴ τὴν κοσμικὴ ἀκτινοβολία τους. Ἀναλόγως τὴν ὥρα ποὺ γεννιέται, τὴν ἡμέρα, ὁ ἄνθρωπος ἔχει καὶ τὴν τύχη του, τὸ πεπρωμένον του. Ἐξαρτᾶται αὐτὸ ἀπὸ τὴν ἔντασι τῆς ἀκτινοβολίας. Εἶνε δηλαδὴ ἀνάλογον μὲ αὐτήν.

*

Καλά, ὅμως, γιὰ τὴν ἡμέρα. Μὰ τὴν νύχτα τί γίνεται;

Αὐτὸ θὰ μας τὸ πῆ ὁ δόκτωρ Ἔςς ὅταν θὰ συμπληρώσῃ τὶς παρατηρήσεις του.

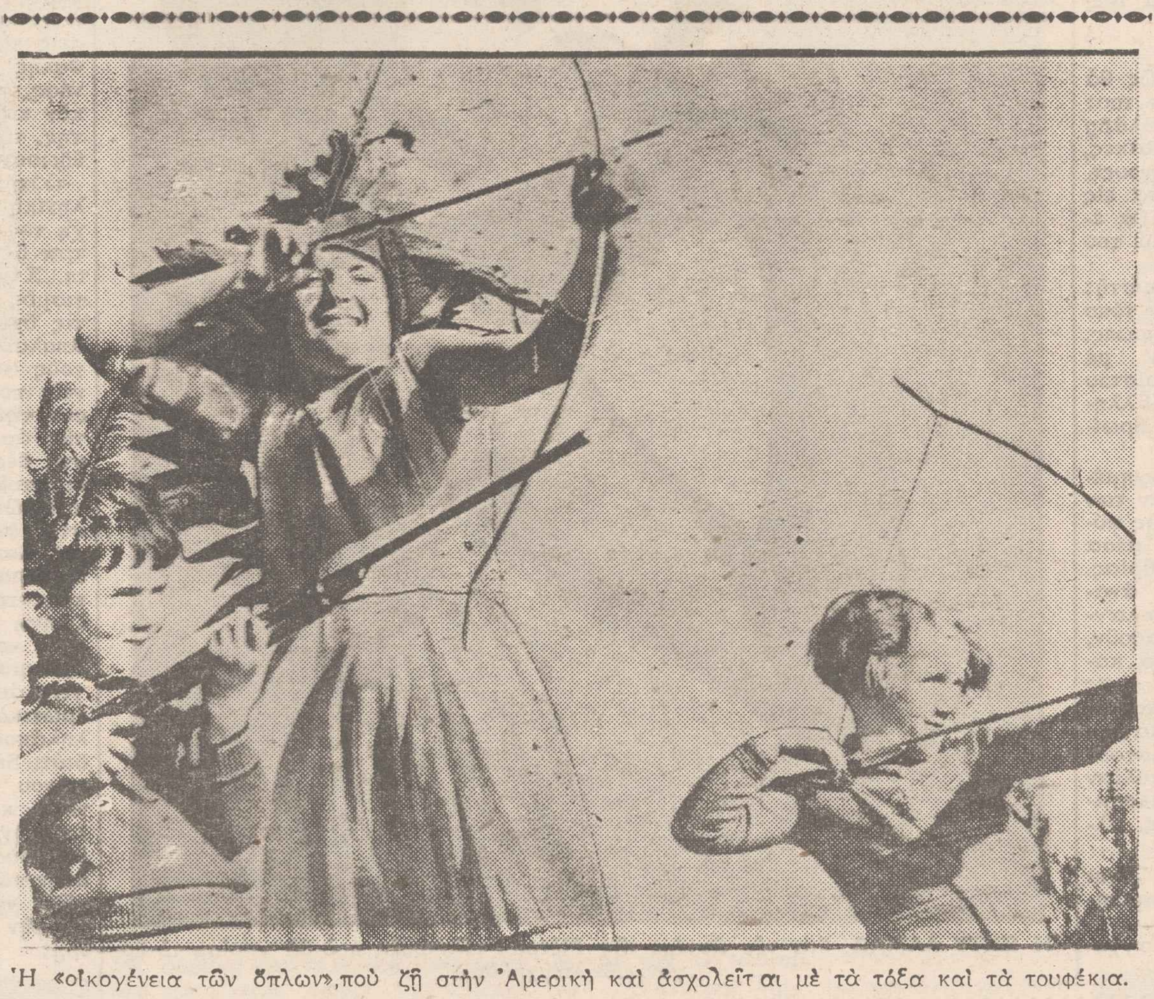

Ἡ «οἰκογένεια τῶν ὅπλων», ποὺ ζῆ στὴν Ἀμερικὴ καὶ ἀσχολεῖται μὲ τὰ τόξα καὶ τὰ τουφέκια.

ΓΝΩΣΕΙΣ ΧΡΗΣΙΜΕΣ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ

ΓΙΑΤΙ ΔΕΝ ΕΙΝΕ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ ΣΤΗΝ ΑΚΡΟΘΑΛΑΣΣΙΑ;

Καὶ ὅμως ὁ ἄνθρωπος κατώρθωσε καὶ αὐτὸ τὸ θαῦμα καὶ θὰ μάθετε πῶς ἂν διαβάσετε τὸ σημείωμα αὐτὸ

Τὴ φράσι αὐτὴ ὡς ἐρώτημα δὲν τὴν προφέρει σχεδὸν κανένας — ἴσως, σπανίως, κανένα μικρὸ παιδί — γιατὶ ἁπλούστατα θεωροῦμε ὅλοι ὅτι δὲν χρειάζεται ἐξήγησις στὸ φυσικὸ αὐτὸ φαινόμενο νὰ μὴν ὑπάρχουν λουλούδια καὶ πράσινα χορτάρια κοντὰ στὸ ἀκροθαλάσσι. Ἂν καὶ ὁ κανὼν αὐτὸς —ὅπως ὅλοι οἱ κανόνες — δὲν εἶνε ἀπόλυτος καὶ ἔχει πλεῖστες ἐξαιρέσεῖς σὲ ὅλο τὸν κόσμο καὶ στὸ τόπο μας. Ὑπάρχουν ἀρκετὰ μέρη γύρω στὴν Ἀθήνα, ὅπου τὰ πεῦκα σκιάζουν μὲ τὴν ἐλαφρὴ καὶ δαντελλωτὴ σκιά τους τὸν ἄσπρο ἀφρὸ τῶν κυμάτων. Γενικὰ ὅμως κοντὰ στὴ θάλασσα καὶ στὴν ἄμμο δὲν φύονται χόρτα, θάμνοι καὶ δὲν ἀνθίζουν λουλούδια. Γιὰ τρεῖς κυρίως λόγους: Πρῶτον λόγῳ τῆς περιεκτικότητος εἰς ἅλατι τῆς ἄμμου, περιεκτικότητος ποὺ ὅσο εἶνε πιὸ μεγάλη τόσο ὀλιγώτερο εὐνοεῖ τὴν ἀνάπτυξιν τῶν σπόρων οἱουδήποτε φυτοῦ. Κατὰ ἐκεῖ ποὺ ἔρχονται καὶ σπᾶνε τὰ κύματα ὑπάρχει 1% ἀναλογία ἅλατι στὴν ἄμμο. Εἰς ἀρκετὴν ἀπόστασι ψηλότερα ἡ ἀναλογία κατεβαίνει εἰς 0.5% καὶ ἀκόμη ψηλότερα εἰς 0.05%. Μετὰ ἡ ἄμμος εἶνε ἐλεύθερη ἀπὸ κάθε ἴχνος ἅλατος.

Δεύτερο λόγῳ τῆς ἐλλείψεως νεροῦ, γλυκοῦ ἢ ἔστω καὶ γλυφοῦ νεροῦ, γιατὶ ὅπως καὶ γιὰ τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὰ ζῶα, ἔτσι καὶ γιὰ τὰ φυτὰ τὸ νερὸ τῆς θαλάσσης ὄχι μόνο δὲν βοηθεῖ τὴν ζωή, ἀλλὰ τὴν καταστρέφει.

Τρίτον λόγῳ τῆς ἀποστάσεως αὐτῆς ταὐτης τοῦ καθαρῶς ἀμμώδους ἐδάφους.

Ἡ ἄμμος ἀποτελεῖται ἀπὸ μικροτάτους κόκκους διαφόρων ὀρυκτῶν καὶ πετρωμάτων, ἰδίως του χαλαζίου, ἡ διάμετρος τῶν ὁποίων κυμαίνεται μεταξὺ 0,05 καὶ ἑνὸς χιλιοστομέτρου. Οἱ κόκκοι αὐτοὶ δὲν ἔχουν καμμίαν σταθερότητα καὶ φυσικὸν εἶνε νὰ μὴν παρουσιάζουν ἔδαφος κατάλληλο πρὸς ἀνάπτυξιν κανενὸς σπόρου καὶ καμμιας ρίζας ἡ ὁποία δὲν βρίσκει ποῦ νὰ στερεώσῃ γιατὶ ὑπάρχει καὶ ἕνας τέταρτος μεγάλος ἐχθρός, ὁ δυνατὸς ἄνεμος μετακινεῖ μεγάλες μάζες ἀπὸ τοὺς μικροὺς κόκκους τῆς ἄμμου ἢ πνίγει ἀκόμη εἰς τὸ σπέρμα τὸ μικρὸ φυτὸ ποὺ θὰ τολμοῦσε ν' ἀρχίσῃ ν' ἀναπτυχθῇ ἐκεῖ ἢ τὸ ξερριζώνει.

Ἡ αὐτὴ αἰτία καθιστᾷ τόσο ἄνυδρον τὸ ἀμμῶδες ἔδαφος. Τὸ νερὸ τῆς βροχῆς δὲν βρίσκει ποῦ νὰ σταθῇ μέσα στὰ ἑκατομμύρια τῶν μικρῶν κόκκων, τὰ ὁποῖα δὲν τὸ ἀπορροφοῦν. Χάνεται εἰς τὸ βάθος τοῦ ὑπεδάφους καὶ ὁ ἄνεμος, ὅταν δὲν εἶνε ὁ ἥλιος, στεγνώνουν γρήγορα τὴν ὀλίγη ὑγρασία ποὺ παραμένει ἀπὸ τὴ βροχὴ ἀνάμεσα στοὺς λεπτοὺς κόκκους.

Πάντως ὑπάρχουν διάφορα εἴδη φυτῶν, τὰ λεγόμενα ἀμμόφιλα ἢ ἀμμόφυτα, τὰ ὁποῖα φύονται εἰς τὴν ἄμμο, ἐπωφελούμενα ἔστω καὶ μιας ἐλαχίστης συμπυκνώσεως μερικῶν κόκκων. Ἀπὸ κεῖ ἡ ρίζα των ἐξαπλοῦται σιγὰ-σιγὰ καὶ ἐνῷ στηρίζεται εἰς τοὺς κόκκους τῆς ἄμμου τοὺς στηρίζει ταὐτοχρόνως καὶ τοὺς συγκρατεῖ. Μὲ τὸν τρόπον αὐτὸν γίνεται ἡ καταπολέμησις εἰς ἄλλες χῶρες — διότι ἐδῶ δὲν ὑπάρχουν —τῶν κινουμένων ἀμμολόφων. Ὅταν τὰ πρῶτα αὐτὰ χορτάρια ἀρχίζουν νὰ συγκρατοῦν τὴν ἄμμο, ὁ ἄνθρωπος φυτεύει μεγαλύτερα φυτά, θάμνους καὶ δένδρα, τὰ ὁποῖα μποροῦν νὰ εὐδοκιμήσουν εἰς ἀμμῶδες ἔδαφος καὶ σιγὰ-σιγὰ ὁλόκληροι ἀμμώδεις ἐκτάσεις γίνονται πευκῶνες καὶ συχνότατα καλλιεργήσιμοι γαῖαι. Ἕνα ἀπὸ τὰ θαρραλέα φυτὰ ποὺ φύονται καὶ πολλαπλασιάζονται στὴν ἄμμο, εἶνε ἕνα ἰδιαίτερο εἶδος γαϊδουράγκαθο μὲ ὡραῖο, μπλὲ λουλοῦδι. Ἀπὸ τοὺς θάμνους δὲ πρέπει ν' ἀναφέρουμε τὸν σχῖνο, ὁ ὁποῖος στὶς ἀκτές μας καὶ πολλὲς φορὲς κοντὰ στὴ θάλασσα σχηματίζει μεγάλες πυκνὲς συστάδες. Ἐκεῖ πλέον ἔχει σχηματισθῆ μέσα στὶς ρίζες καὶ μέσα στὰ πυκνὰ κλαδιὰ χῶμα μαλακὸ καὶ γόνιμο, ποὺ συγκρατεῖ τὴν ὑγρασία καὶ ὅπου ἀναπτύσσονται ὁλονὲν καὶ νέα βλαστάρια. Χαρακτηριστικὸ ἐπίσης τῶν ἀμμοφίλων φυτῶν εἶνε ὅτι ἡ ρίζα τους ἕρπει μακρυὰ ὑπὸ τὴν ἄμμο καὶ πετάει κάθε τόσο ἀπὸ ἕναν κλάδο ἢ ἀπὸ μερικὰ φύλλα. Παχύτατα συχνά, ὅπως καὶ ἡ ρίζα, διότι εἶνε καὶ τὰ φύλλα καὶ οἱ ρίζες ἀποθῆκες νεροῦ γιὰ νὰ μπορέσῃ τὸ φυτὸ νὰ ζήσῃ καὶ ὅταν ἀκόμη, ἐπὶ πολὺν χρόνον, δὲν βρέχῃ καί, ὅπως εἴπαμε, ὁ ἥλιος καὶ ὁ ἀέρας στεγνώσουν τελείως τὸ ἔδαφος. Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ὡραῖα μπλὲ λουλούδια τοῦ γαϊδουράγκαθου, στολίζουν συχνὰ τὸ ἔδαφος κοντὰ στὶς ἀκτὲς καὶ τὰ ὡραῖα ἀμάραντα μὲ τὸ ἄσπρο μικρὸ λουλουδάκι στὴ μέση, ποὺ πέφτει μόλις ξεραθοῦν, ἐνῷ τὰ γαλάζια φύλλα ποὺ τὸ περιβάλλουν, διατηροῦνται ἐπὶ πολὺν καιρὸν ἀκόμη.

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Οἱ πιὸ περίεργες, οἱ πιὸ ὡραῖες καὶ οἱ πιὸ πικάντικες ἀπ' ὅσες ἔχετε διαβάσει

Ἱδρύθη εἰς τὴν Ἀγγλίαν μία ἑταιρεία, ἡ ὁποία θὰ προσπαθήσῃ νὰ ἀνασύρῃ ἀπὸ τὸν βυθὸν τῆς θαλάσσης τὸ ὑπερωκεάνειον «Λουζιτάνια», χρησιμοποιοῦσα τὸ ἄφλεκτον ἀέριον «ἥλιον». Ἡ «Λουζιτάνια», ἡ ὁποία, ὡς γνωστόν, ἐτορπιλλίσθη ἀπὸ γερμανικὸν ὑποβρύχιον κατὰ τὸν παγκόσμιον πόλεμον, εὑρίσκεται εἰς βάθος 102 μέτρων παρὰ τὰς ἰρλανδικὰς ἀκτὰς καὶ πιστεύεται ὅτι περιέχει χρυσὸν ἀξίας δύο ἑκατομμυρίων λιρῶν. Κατόπιν τῶν πειραμάτων ποὺ ἔκαμαν ἀρκετοὶ ἰατροί, ὅτι αὗται δύνανται νὰ χρησιμοποιήσωσι εἰς τὰ μεγάλα βάθη ἀντὶ τοῦ κοινοῦ ἀέρος, ἥλιον, ἡ πρώτη ἀπόπειρα θὰ γίνῃ ἀπὸ δύο Ἄγγλους δύτας ἐντὸς τοῦ Αὐγούστου.

★

Πιθηκάνθρωποι εὑρίσκονται κατὰ καιροὺς εἰς διάφορα σημεῖα τῶν ἀνεξερευνήτων ἀκόμη ἐκτάσεων τῆς Ἀφρικῆς. Τοὐλάχιστον ἔτσι ὀνομάζουν οἱ εἰδικοὶ μερικοὺς ἀνθρώπους ποὺ παρουσιάζουν πολλὰς ὁμοιότητας μὲ τοὺς πιθήκους. Τώρα νέος πιθηκάνθρωπος ἀνευρέθη ζῶν εἰς τὴν ἀπόμερον ὄασιν Σκοῦρο τοῦ Μαρόκου καὶ συγκεντρώνει τὸ ἐνδιαφέρον τῶν περιηγητῶν. Γνωστὸς μὲ τὸ ὄνομα Ἄσσοκ ἔχει ὅλα τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ πιθήκου : στενὸν μέτωπον, βαθεῖς κόγχας εἰς τὰ μάτια, κοντὸν λαιμὸν καὶ ὑπερβολικὰ μακρυὰ χέρια, ἀλλὰ τὸ σῶμα του δὲν ἔχει τρίχες καὶ εἶναι ἀνθρώπινον. Δὲν ἠμπορεῖ νὰ μιλήσῃ καὶ βγάζει ἀνάρθρους κραυγάς. Τὸ μόνον ποὺ ἀντελήφθη ἀπὸ τὸν πολιτισμὸν ὁ Ἄσσοκ εἶναι ἡ ἀξία τοῦ χρήματος καὶ δέχεται βοηθήματα ἀπὸ τοὺς ἐπισκεπτομένους τὴν ὄασιν ἰθαγενεῖς. Τὰ χρήματα ποὺ μαζεύει τὰ δίδει εἰς μίαν ἰθαγενῆ, ἡ ὁποία τὸν ἔχει υἱοθετήσει καὶ ἀνεκάλυψε ὅτι εἶναι ἐνδιαφέρουσα ἐπιχείρησις.

★

Ἡ μικρὰ πόλις Σζέντερντρε τῆς Οὐγγαρίας, ἔγινε τὸ θέατρον ἑνὸς συζυγικοῦ δράματος ἀπὸ τὰ πιὸ σπαραξικάρδια ! Ἥρωες ἕνα ζεῦγος πελαργῶν. Μιὰ μέρα, ὁ σύζυγος πελαργὸς ἐπιστρέφοντας στὴ φωληά του δὲν βρῆκε ἐκεῖ τὴν κυρὰ - πελαργίνα, βρῆκε ὅμως μαζὶ μὲ τὰ μικρά του καὶ τρία ἀγριοχηνάκια : Κανεὶς δὲν ξέρει πῶς βρέθηκαν οἱ μικροὶ αὐτοὶ παρείσακτοι στὴν ξένη φωληά. Πάντως, ὁ σύζυγος ἔγινε ἔξω φρενῶν καὶ ἁρπάζοντας τὰ μικρὰ χηνάκια, τὰ πέταξε ἔξω ἀπὸ τὴ φωληὰ καὶ κατόπιν ἔφυγε. Σὲ λίγο ἐπέστρεψε συνοδευόμενος καὶ ἀπὸ τρεῖς ἄλλους πελαργούς. Ἐν τῷ μεταξὺ εἶχεν ἐπιστρέψει καὶ ἡ ... ἄπιστος. Καὶ ἔγινε τότε τὸ ἑξῆς ἀπίστευτο : Ὅλοι μαζὶ οἱ πελαργοί, πρωτοστατοῦντος φυσικὰ τοῦ συζύγου, ὥρμησαν πάνω στὴν δυστυχισμένη πελαργίνα καὶ ἄρχισαν νὰ τὴν χτυποῦν ἀλύπητα μὲ τὰ ράμφη τους ὥσπου τὴν κατέσχισαν κυριολεκτικῶς ! Ὅταν ἡ ὑποτιθεμένη ἄπιστος ἔμεινε μέσα στὴ φωληά της, ἀκίνητη οἱ ἐκδικηταὶ τὴν ἄφησαν καὶ ἔφυγαν, ἴσως εἰς ἀναζήτησιν τοῦ ἐραστοῦ...

—Κάντε μιὰν ἐλεημοσύνη σ' ἕναν συνάδελφο, κύριε καθηγητά!

—Ἀπὸ ποῦ εἴμαστε συνάδελφοι ;

—Εἶμαι κι' ἐγὼ χημικός : μετατρέπω τὰ μέταλλα τῶν νομισμάτων σὲ οἰνόπνευμα.

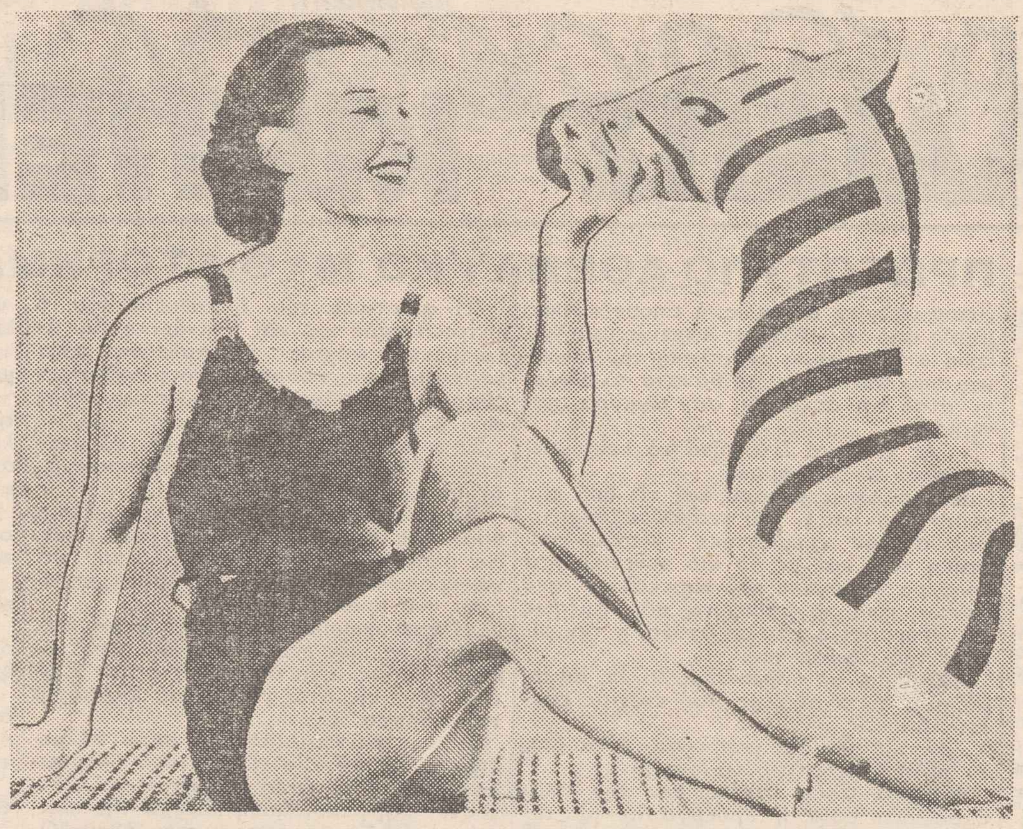

ΩΡΑΙΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ

ποὺ χρησιμεύουν στὴν Ἀμερικὴν γιὰ τὴν διαφήμισιν τῶν προϊόντων

ΠΟΛΛΑ ΑΠ' ΑΥΤΑ ΕΓΙΝΑΝ «ΑΣΤΕΡΕΣ»

Εἶνε γνωστὸν ὅτι οἱ Ἀμερικανοὶ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, δίνουν τεραστία σημασία στὴν διαφήμισι, γιὰ τὴν ὁποίαν καὶ ἐξοδεύουν ὑπέρογκα ποσά. Εἰς δισεκατομμύρια ὁλόκληρα ἀνέρχεται, στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες, κατὰ τοὺς ἐπίσημους στατιστικοὺς ἀριθμούς, τὸ κονδύλι ποὺ ἀντιπροσωπεύει τὰ ποσὰ ποὺ ἐξοδεύονται κάθε χρόνο ἀπὸ τὸ ἐμπόριο, τὴ βιομηχανία, τὰ ξενοδοχεῖα, τὶς λουτροπόλεις καὶ ὅλους τοὺς ἄλλους παραγωγικοὺς καὶ ἐνδιαμέσους κλάδους τῆς Ἀμερικανικῆς ζωῆς γιὰ ρεκλάμα.

Εἶνε ἐπίσης ἐπισήμως καὶ ἐπιστημονικῶς ἀποδεδειγμένον ὅτι ἡ ρεκλάμα «ἀποδίδει», ὅτι τὰ χρήματα δηλαδὴ ποὺ ἐξοδεύονται σὲ διαφήμισι — καὶ ἂς τὰ πληρώνουν οἱ καταναλωταί, δηλαδὴ ὁ κοσμάκης — δὲν πᾶνε χαμένα, ἀλλὰ χρησιμεύουν πράγματι, ἀφοῦ καλυφθοῦν μαζὺ μὲ τὰ ἄλλα ἔξοδα καὶ αὐτά, νὰ αὐξήσουν τὴν κατανάλωσι τῶν διαφημιζομένων προϊόντων καὶ ὡς ἐκ τούτου, τὰ κέρδη τῆς ἐπιχειρήσεως.

Οἱ Ἀμερικανοὶ χρησιμοποιοῦν ὅλα τὰ μέσα γιὰ νὰ ἐπιτύχουν στὴν διαφημιστική τους προσπάθεια καὶ ἕνα ἀπὸ ἐκεῖνα στὰ ὁποῖα προσφεύγουν μὲ ἰδιαίτερη προτίμησι — βέβαια γιὰ τὴν ἐπιτυχία μὲ τὸν πρακτικό τους νοῦ — εἶνε—ἰδίως ὅταν πρόκειται γιὰ ἀνδρικὰ εἴδη καὶ εἴδη γενικοῦ ἐμπορίου — τὰ ὡραῖα κορίτσια, ζωντανὰ ἢ σὲ παντὸς εἴδους ἀπεικόνισι καὶ παντὸς εἴδους στάσι.

Κατὰ τὴν γνώμη τους — καὶ ἔχουν ἀπόλυτο δίκαιο — ἡ ρεκλάμα πρέπει νὰ τραβήξῃ ἀμέσως τὴν προσοχὴ καὶ νὰ συγκρατήσῃ τὸ ἐνδιαφέρον. Τὸ μάτι θὰ μείνῃ εὐχάριστα προσηλωμένο σ' ἕνα ὡραῖο νεανικὸ γυναικεῖο πρόσωπο, σ' ἕνα καλλίγραμο σῶμα — χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ ἀνάγκη νὰ παρουσιάζεται σὲ προκλητικὴ στάσι καὶ ἡ διαφήμισις θὰ κάνῃ περισσότερη ἐντύπωσι. Ἂν εἶνε σὲ ἐξώφυλλο περιοδικοῦ, σὲ χονδρὸ χαρτὶ ἢ χαρτόνι, ἔγχρωμη, σὲ μεγάλο σχῆμα, σὲ ἐφημερίδα, ἢ σὲ ἰδιαίτερα φυλλάδια ἢ χαρτόνια, μπορεῖ νὰ ἐπικολληθῇ ὡς διακοσμητικὸ εἶδος ἢ νὰ φυλαχθῇ ὅπως δήποτε «γιὰ νὰ μὴ χαλάσῃ κάτι ὡραῖο».

Οἱ εἰκόνες τῶν ὡραίων κοριτσιῶν συνοδεύονται ἔπειτα ἀπὸ διάφορες συμβουλές, παραινέσεις καὶ ὑποσχέσεις, ποὺ καθιστοῦν τὴν ρεκλάμα πιστικώτερη. Ἐννοεῖται ὅτι οἱ συμβουλὲς αὐτὲς καὶ οἱ παραινέσεις δὲν εἶνε πάντοτε πολὺ ἔξυπνες καὶ πολλὲς φορὲς μάλιστα ἀρκετὰ ἀφελεῖς, ἂν ὄχι τελείως κουτές.

Ἀλλὰ ἐκεῖνοι ποὺ τὶς συντάσσουν καὶ τὶς κυκλοφοροῦν, βασίζονται πρὸ παντὸς εἰς τοῦτο: ὅτι ἕνα γοητευτικὸ χαμόγελο, δύο ὡραῖα μπράτσα ἢ δύο ὡραῖες γάμπες ἀντικαθιστοῦν καὶ τὰ πειστικώτερα λόγια. Φαίνεται ὅτι οἱ ἄνδρες ἐν γένει, καὶ ὄχι μόνον οἱ Ἀμερικανοί, εἶνε εὐκολώτεροι στὰ ψώνια τους ἀπὸ ὅ,τι οἱ γυναῖκες, ἐφ' ὅσον πάντως δὲν πρόκειται γιὰ εἴδη τουαλέττας, γιὰ εἴδη καλλυντικὰ καὶ γιὰ ὅ,τι ἀφορᾷ τὸν γυναικεῖον στολισμόν. Γιὰ ὅλα τὰ ἄλλα ψώνια, οἱ γυναῖκες ὑπολογίζουν καὶ ξαναϋπολογίζουν πρὶν κάνουν μιὰ ἀγορά. Καὶ εἰς τὸν παράδεισον ἀκόμη, ἐνῷ ὁ Ἀδὰμ ἐδάγκασε ἀμέσως τὸ μῆλο σὲ μιὰ ἁπλῆ προτροπὴ τῆς Εὔας, γοητευμένος, φαίνεται ἀπὸ τὴ γυναικεία χάρι, ἡ Εὔα, γιὰ νὰ πεισθῇ νὰ κόψῃ τὸ μῆλον ἐχρειάσθηκε νὰ πεισθῇ πολὺ περισσότερον ἀπὸ τὸν ὄφιν. Εἶνε γνωστὸν ἄλλως τε ὅτι ὁ ἄνδρας ἐξετάζει ὀλιγώτερον ἀπὸ τὴν γυναῖκα τί ἀγοράζει καὶ συχνὰ ἀγοράζει καὶ περισσότερα ἀπὸ ὅ,τι τοῦ χρειάζονται μόνο καὶ μόνο γιατί τοῦ ἀρέσει ἡ πωλήτρια.

★

Ἡ συνταγὴ λοιπὸν τῶν Ἀμερικανῶν: μὲ ἕνα ὡραῖο κορίτσι ἀνεβαίνει ὁ λογαριασμός, εἶνε σωστή. Παρετηρήθη π.χ. ὅτι κατὰ τὸ 1936—1937 ἡ πώλησις ὡρισμένων ἀμερικανικῶν σιγαρέττων ηὔξησε κατὰ 1)3 καὶ τοῦτο διότι κατὰ τὸ ἔτος ἐκεῖνο ἡ Ἑταιρεία διεφήμιζε τὰ προϊόντα της μὲ ὁλόκληρη σειρὰ ὡραίων κοριτσιῶν ποὺ ἐκάπνιζαν τὰ σιγαρέττα της.

Εἰς τὴν Ἀμερικὴν τὸ ἐπάγγελμα τῶν «πιμπλίσιτι γκέρλς» εἶνε πολὺ διαδεδομένον. Ἄλλως τε εἶνε τὸ πρῶτο βῆμα διὰ τὸ Χόλλυγουντ. Πρῶτον τὰ κορίτσια αὐτά, ποὺ ἐξυπηρετοῦν τὴν διαφήμισι, πρέπει νὰ συνδυάζουν χάρι καὶ ὠμορφιὰ καὶ ὡραία γοητευτικὴ ἐμφάνισι καὶ ἄπταιστη γραμμή. Τότε, ὅταν προσληφθοῦν δηλ., ἡ εἰκόνα τους ἐμφανίζεται κατὰ ἑκατοντάδας εἰς ὅλας τὰς ἐφημερίδας καὶ εἰς ὅλα τὰ περιοδικὰ καὶ εἰς τὰς στάσεις καὶ μὲ ὅλες τὶς τουαλέττες, ἀπὸ τὸ πολυτελέστατο βραδυνὸ φόρεμα μέχρι τοῦ, ὅσο τὸ δυνατὸν μικροτέρου, ἐνδύματος λουτροῦ. Τὰ κορίτσια κερδίζουν ἀρκετὰ μὲ τὸ ἐπάγγελμα αὐτὸ καὶ βεβαίως εἶνε πιὸ εὐχάριστο νὰ φωτογραφίζωνται κάθε τόσο μὲ ὁποιοδήποτε φόρεμα, παρὰ νὰ ἐργάζωνται ὀκτάωρον εἰς ἕνα γραφεῖον. Κι' ἔτσι, ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἐπηρεάζουν τὴν ἐν γένει οἰκονομικὴν κίνησιν τῆς χώρας, χιλιάδες κορίτσια κερδίζουν ἄκοπα τὴ ζωή τους μὲ τὸ ὄνειρον τοῦ Χόλλυγουντ ἐμπρὸς στὰ μάτια τους, ἐνῷ καταλήγουν συχνότατα, λόγῳ τῆς ἐντατικῆς ρεκλάμας, εἰς πολὺ καλοὺς γάμους.

ΖΩΡΖ ΦΛΕΤΤΕΡ

ΠΕΖΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Ἀπὸ τὰ πιὸ αἰσθηματικὰ καὶ τὰ πιὸ κομψογραμμένα τῆς διεθνοῦς φιλολογίας

Τὰ ξαίρω ὅλα. Δὲν μπόρεσες τίποτε νὰ μοῦ κρύψῃς. Τὶ θέλεις ποὺ ὁρκίζεσαι στοὺς θεούς. Σοῦ τὸ ξαναλέω : Τίποτε δὲν μπόρεσες νὰ μοῦ κρύψῃς. Τἄμαθα ὅλα ... ὅλα ... Φτάνουν πιὰ οἱ ὅρκοι... Γι' αὐτὸ λοιπὸν ἄπιστη, θέλησες νὰ κοιμηθῇς μονάχη σου ;... Τὶ ἀναίδεια!.. Κι' ὅμω μοῦ βεβαιώνει, πὼς δὲν ἀγαπάει κανένα ἄλλο: Κι' ὁ ὡραῖος Κλέων τότε ;... Ἄ! ἂν δὲν κρατιόμουνα !... Ἀλλὰ γιατὶ νὰ σ' ἀπειλοῦν ; ... φύγε ... φύγε ... ἄπιστη... σκληρή !... Φύγε γρήγορα ἀπὸ τὸ σπίτι μου... Μὰ ὄχι... Ὄχι... μὴν ἑτοιμάζεσαι ... Δὲν θὰ φύγῃς... Δὲν θὰ σὲ διώξω, γιὰ νὰ πᾷς σίγουρη πιὰ στὴν ἀγκαλιά του... Ἐδῶ... ἐδῶ θὰ μείνῃς ... Καὶ θὰ δέχεσαι τὰ φιλιά μου, ἔτσι σὰν τιμωρία...

(Μαλέαγρος)

★

Χαρὰ σ' αὐτὸν ποὺ ζῇ μέσα στὴν ἄνεσι, μὲ τὸ θησαυρισμένο του χρυσάφι, μέσα σ' ἕνα μεγάλο παλάτι καὶ μέσ' στὴν ζεστασιά του, μήτε σκέπτεται γιὰ τὴ βροχὴ ποὺ πέφτει καὶ πιτσιλάει, μήτε γιὰ τὸν κρότο ποὺ κάνει ὁ κεραυνὸς πέφτοντας καὶ τσακίζοντας τὰ δέντρα. Χαρὰ σὲ κεῖνο, ποὺ δὲν γνώρισε ποτὲς τὰ σκληρὰ χρόνια τῆς ἀνέχειας, σὰν τὸν πατέρα ποὺ παράκαιρα ἄσπρισε, γιατὶ δὲν εἶχε νὰ θρέψῃ τὰ παιδιά του καὶ τὴν μάννα, ποὺ ἀπὸ τὶς στερήσεις, δὲν ἔβγαζε γάλα γιὰ τὸ μωρό της.

Ὅμως χαρὰ σ' ἐκεῖνο, ποὺ τὸ πόδι του πάτησε στῆς δουλειᾶς τὸ σκληρὸ δρόμο, στῆς πάλης τὸν ἀνήμερο δρόμο καὶ ποὺ μ' ὅλες τὶς πίκρες τῆς ζωῆς του, ἀνεβαίνει πάντα τὰ σκαλοπάτια καὶ φτάνει τὴν νύχτα στὸ Θεό.

(Ὄσκαρ Οὐάιλντ)

★

Ἕνας ζητιάνος χτύπησε μιὰν ἡμέρα, περνῶντας ἀπὸ ἕνα σοκκάκι, τὴν πόρτα ἑνὸς σπιτιοῦ.

—Δῶστε μου λίγο ψωμί, φωνάζει... πεινῶ ἀφεντικά.

—Δὲν ἔχουμε, τοῦ ἀπήντησαν.

—Τότε δῶστε μου λίγο σιτάρι...

—Οὔτε σιτάρι δὲν βρίσκεται...

—Λίγο ρύζι, ἀφαντικά;

—Δὲν ἔχουμε μήτε. ρύζι

—Νερὸ τοὐλάχιστο... νερὸ γιὰ τὸ Θεὸ καὶ πεθαίνω ἀπὸ δίψα.

—Δὲν ἔχουμε νερὸ φτωχέ μου ἄνθρωπε... Τράβα παρὰ κάτω.

—Μὰ τότε —φωνάζει ὁ ζητιάνος— τὶ καθόσαστε καὶ κάνετε ; Πάρτε καὶ σεῖς τοὺς δρόμους καὶ βγῆτε ἔξω νὰ ζητιανέψετε.

(Ἰνδικὸ)

★

Μὲ τὴν ἀνθισμένη χάρι της, ἡ Διδώμη μ' ἔχει μαγέψει. Ὁ δόλιος ! Ὅταν ἀντικρύζω τὴν ὠμορφιά της λυώνω σὰν τὸ κερὶ στὴ φωτιά. Ἡ σάρκα της εἶναι πολὺ μελαψή. Τὶ σημαίνει ; Καὶ τὰ κάρβουνα εἶναι μαῦρα, ἀλλ' ὅταν ἀνάβουνε, γίνονται σὰν τὰ φύλλα τοῦ ρόδου.

(Αἰγυπτιακὸ)

—Θὰ σοῦ πῶ μιὰν ἱστορία, ἀγαπητέ μου, ποὺ νὰ σηκωθοῦν οἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς σου!

Ὁ φαλακρός: Πές μου την! Πές μου την!

ὁ Ἐραστὴς ΤΗΣ ΛΑΙΔΗΣ ΚΙΜΠΕΡΛΕΥ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΑΘΗΝΑΪΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ κ. Γ. ΑΣΠΡΕΑ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.— Ὁ Φίλιππος Βελέντης, ἀξιωματικὸς τοῦ Πυροβολικοῦ, ἀγαπιέται μὲ τὴν ὡραία Ἐγγλέζα λαίδη Κιμπερλέϋ, διαβατικὴ ἀπὸ τὴν Ἀθήνα. Μὰ τὴν ὤμορφη ξανθιὰ ξένη τὴν καλοῦν στὸ Λονδῖνο γιὰ νὰ τὴν παντρέψουν κι' ἐκείνη ἀποφασίζει νὰ μείνῃ μὲ τὸν Φίλιππο. Φεύγει ἀπὸ τὴν Ἀγγλικὴ Πρεσβεία, ὅπου φιλοξενεῖται, καὶ ὁδηγεῖται ἀπὸ τὸν Φίλιππο καὶ τὸν συνάδελφό του Ζάρμπα, σὲ μιὰ θεία τοῦ δευτέρου, ναυαρχίνα, ἀπὸ μεγάλο σόϊ. Μὰ ἡ ἐξαφάνισις τῆς λαίδης κάνει πάταγο. Ὁ Ἄγγλος πρέσβυς κάνει διάβημα στὸν πρωθυπουργὸ Θεοτόκη καὶ οἱ δύο ἀξιωματικοὶ — ὁ Φίλιππος καὶ ὁ φίλος του ὁ Ζάρμπας—συλλαμβάνονται καὶ ὁδηγοῦνται στὸ Φρουραρχεῖον. Στὸ μεταξὺ αὐτὸ φθάνει ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο ἡ μητέρα τοῦ Φιλίππου μὲ τὴν κόρη ποὺ τοῦ προώριζε γιὰ σύζυγο, μαθαίνει τὰ συμβάντα καὶ συντετριμμένη σπεύδει στὸ οἴκημα ποὺ κρατᾶ ὁ γυιός της. Τὴν ἴδια ὥρα κινᾶ γιὰ νὰ δῆ τὸν Φίλιππο καὶ ἡ Ἔλινορ.

19ον

Ὅσο καὶ ἂν συγκέντρωσε τὴ θέλησί της ἡ Ἔλινορ, δὲν μπόρεσε νὰ κρύψῃ τὴν ἀνησυχία ποὺ πίεζε τὴν καρδιά της.

Ἀλλοίμονο ἂν ὁ Φιλὶπ ὑπώπτευε τίποτα. Τότε ἡ περιπέτεια ποὺ φοβότανε θὰ περιεπλέκετο πολὺ χειρότερα.

—Τί ἰδέα, ἐψιθύρισε, τί ἰδέα, ἀγαπημένε μου Φιλίπ... πῶς μπορῶ νὰ σοῦ κρύψω τίποτα. Πῶς εἶνε δυνατὸν αὐτό.

—Δὲν μπορεῖς νὰ μοῦ ἀρνηθῇς ὅμως πολυαγαπημένη μου μικρούλα πὼς κάτι συμβαίνει στὴν ψυχή σου.

—Τί ἰδέα, ξαναψιθύρισε ἡ Ἔλινορ.

—Αὐτὴ ἡ αἰφνιδία ἐπιθυμία σου νὰ φύγουμε μακρυά, πές μου πῶς σοῦ ἦρθε;

—Μά, τί νὰ σοῦ πῶ, Φιλίπ· τί νὰ σοῦ πῶ, ἀγάπη μου. Τὴν ψυχή μου τυραννεῖ μιὰ βαθειὰ καὶ ἀκατανίκητη ἐπιθυμία νὰ φύγουμε μακρυά. Νὰ βρεθοῦμε μόνοι. Μὲ ἐννοεῖς, Φιλίπ, νὰ βρεθοῦμε μόνοι σὲ μακρυνοὺς τόπους, μόνοι σὲ ξένους ἀνθρώπους. Νὰ μὴ ξέρουμε κανέναν καὶ νὰ μὴ μᾶς ξέρει κανείς. Νὰ ζοῦμε μονάχα ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλον. Πῶς νὰ σοῦ ἐξηγηθῶ, Φιλίπ. Διψῶ μιὰ περιπλάνησι μαζύ σου, μακρυὰ καὶ ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ ἀπὸ τὴν Ἀγγλία.

Τοῦ εἶπε τὰ λόγια αὐτὰ μὲ κάποια γοργότητα ποὺ ἐπήγαζε ἀπὸ τὸ φόβο της μήπως ὁ Φιλὶπ ὑποπτευθῆ τίποτα.

Ἐκεῖνος τὴν ἄκουγε σιωπηλός, φιλοῦσε κάπου-κάπου τὸ χέρι της καὶ χάϊδευε ἁπαλὰ τὰ πλούσια καὶ κατάξανθα μαλλιά της.

—Ὥστε γι' αὐτὸ θέλεις νὰ παραιτηθῶ ἀπὸ τὸ στρατό;

—Ναί, ναί, γι' αὐτό.

—Γιὰ νᾆμαι ἐλεύθερος σὲ ὁποιανδήποτε περιπέτεια;

—Ναί, γι' αὐτό, τοῦ ξανάπε ἡ Ἔλινορ μὲ μιὰ γοργότητα ποὺ τὴ χαρακτήριζε μυστικὴ λαχτάρα χαρᾶς.

Πίστευε πὼς δὲν ὑπωπτεύθηκε ὁ Φιλὶπ τίποτα οὔτε τοῦ ἔμενε καμμιὰ ἀμφιβολία στὴν ψυχή του.

—Ἄκουσε, πολυαγαπημένη μου Ἔλινορ, τῆς εἶπε τώρα ὁ Βαλέντης μὲ σοβαρότητα, ἀλλὰ δίχως νὰ ἀπομακρύνῃ ἀπὸ τὰ χείλη του τὸ τρυφερὸ χαμόγελο καὶ ἀπὸ τὰ μάτια του τὴν ἔκφρασι τῆς ἀγάπης καὶ τοῦ πόνου, ἄκουσε, ἀγαπημένη μου Ἔλινορ, στὴν πραγματοποίησι αὐτοῦ τοῦ πόθου δὲν μὲ ὠφελεῖ διόλου ἡ παραίτησις μου ἀπὸ τὸ στρατό, γιατὶ καὶ νὰ γίνῃ δεκτή, ἡ παραίτησίς του, κατὰ τὸν νόμο τῆς πατρίδος μου ἐπὶ ἕξη ὁλόκληρους μῆνες θὰ βρίσκομαι ἀκόμα στὴ διαταγὴ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Στρατιωτικῶν. Δὲν μπορῶ δηλαδὴ νὰ φύγω χωρὶς εἰδικὴ ἄδεια.

Ἡ Ἔλινορ ἄκουγε μὲ προσοχή.

—Ἕνα μόνο μπορεῖ νὰ γίνῃ, ἐξηκολούθησε ὁ Βαλέντης.

Τὸ ἐρωτευμένο κορίτσι συγκέντρωσε ὅλη τὴν προσοχή του στα χείλη τοῦ ἀνδρὸς ποὺ λάτρευε, καὶ γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ ὁποίου κυριολεκτικῶς ἔτρεμε.

—Μπορεῖ νὰ πάρω μιὰ ἄδεια, τὸ πολὺ διαρκείας ἑνὸς μηνός.

—Ἑνὸς μηνός;

—Ναί.

—Τόσο λίγο;

—Μὴ ξεχνᾶς, ἀγαπημένη μου, πὼς ἡ μικρὰ πατρίδα μου προμηθεύθηκε τώρα γιὰ πρώτη φορὰ τὰ νέα ταχυβόλα κανόνια, καὶ ὅλοι ἐμεῖς οἱ νέοι ἀξιωματικοὶ ἔχουμε τὴν ἱερὴ ὑποχρέωσι νὰ διδάξουμε ὅσο μποροῦμε γρηγορώτερα καὶ καλύτερα στοὺς ὑπαξιωματικοὺς καὶ στοὺς στρατιῶτες μας τὴ χρῆσι τους. Σὲ ἄλλη ἐποχὴ θὰ ἦτανε εὔκολη ἡ ἄδεια, ἀλλὰ τώρα ὀφείλω νὰ σοῦ ἐξομολογηθῶ πὼς εἶνε ἀρκετὰ δύσκολη.

—Καὶ γιὰ ἕνα μῆνα μονάχα;

—Ἴσως καὶ γιὰ λιγώτερο.

Μέσα στὸ νοῦ τῆς Ἔλινορ τώρα γινότανε ἡ σκέψις, πὼς ἀφοῦ ἦτανε ἀδύνατον νὰ γίνῃ ἀλλοιῶς, ἡ ἀπουσία ἑνὸς μηνὸς ἀπὸ τὰς Ἀθήνας παρεῖχε μιὰ διέξοδο στὴν σκληρὴ περιπλοκὴ τοῦ κινδύνου ποὺ ἀπειλοῦσε μὲ θάνατο τὸ Φιλίπ, γι' αὐτὸ τὴν ἀπεδέχθη σὰν ἄγκυρα σωτηρίας.

—Ἂς εἶνε καὶ ἕνα μῆνα νὰ λείψουμε, κι' αὐτὸ εἶνε ὤμορφο.

Καὶ ἄξαφνα πέρασε καὶ τὰ δυό της χέρια στὸ λαιμὸ τοῦ νεαροῦ ἀξιωματικοῦ, σχεδὸν κρεμάστηκε ἀπάνω στὰ στήθη του, καὶ μὲ τὸ πιὸ πονετικὸ καὶ τρυφερὸ χαμόγελο τὸν παρεκάλεσε, φεύγοντας ἀπὸ τὸ σπίτι, νὰ πάῃ ἀμέσως στὸ Ὑπουργεῖο καὶ νὰ ὑποβάλῃ τὴν αἴτησι τῆς ἀδείας του.

—Σήμερα, σὲ παρακαλῶ, Φιλίπ, σήμερα, μὴν τὸ ἀναβάλῃς, τοῦ ἐτόνισε ἐπανειλημμένως.

Ἤλπιζε πὼς θὰ μποροῦσε, μετὰ μιά, τὸ πολὺ δυό, μέρες νὰ φύγουν.

Καμμιὰ ἄλλη σκέψις δὲν τὴν ἀπασχολοῦσε, οὔτε ἡ προεργασία μὲ τὸν Ἄγγλο πρωθιερέα γιὰ τὸ ζήτημα τοῦ γάμου της, οὔτε ἡ τακτοποίησις τῶν ἀπαραιτήτων πιστοποιητικῶν ποὺ ἔπρεπε νάρθοῦν ἀπὸ τὸ Λονδῖνον.

Σ' ἕνα μόνο συνεκεντρώνοντο αἱ ψυχικαὶ καὶ διανοητικαὶ της δυνάμεις, πῶς νὰ ἀπομακρύνῃ διὰ πάσης θυσίας τὸν πολυαγαπημένο της Φιλὶπ ἀπὸ τὸ θάνατο.

★

Ὅταν ἔφυγε ὁ Φιλὶπ ἀπὸ τὸ ἀρχοντικὸ τῆς ναυαρχίνας, ἔνοιωθε ἕνα σωρὸ ἐρωτηματικὰ ποὺ πλημμυρίζανε σὰν σφῆκες τὴν σκέψι του, καὶ γινόντουσαν διαρκῶς περισσότερα καὶ ἐνοχλητικώτερα.

Ὅση ἀπέραντη ἀγάπη καὶ ἂν εἶχε στὴν Ἔλινορ καὶ ἀδιάσειστη πίστι καὶ πεποίθησι στὸν δικό της ἔρωτα, ἦτανε ἀδύνατο νὰ ἀπομακρύνῃ ἀπὸ τὸ νοῦ του μιὰ ὑποψία, ποὺ γύριζε καὶ ξαναγύριζε στὸ μυαλό του σὰν ἐφιάλτης.

Κάτι συνέβαινε, κάτι τοὔκρυβε.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωΐ, ἔπειτα ἀπὸ τὴν ὀκταήμερο κράτησι, ὤφειλε νὰ ἀρχίσῃ τὴν ὑπηρεσία του καὶ τὰ γυμνάσιά του μαζὺ μὲ τὸν πολύτιμο φίλο του, τὸν Σεραφεὶμ Ζάρμπα.

Ἐὰν πήγαινε ἀμέσως στὸ Ὑπουργεῖο καὶ ζητοῦσε μηνιαία ἄδεια γιὰ τὸ ἐξωτερικό, ἀφ' ἑνὸς ζήτημα ἦταν ἂν θὰ τὴν ἔπαιρνε, καὶ ἀφ' ἑτέρου ἀσφαλῶς θὰ προκαλοῦσε ὄχι μόνον τὰ εἰρωνικὰ σχόλια ἀλλὰ καὶ τὶς πικρόχολες συκοφαντίες τῶν ἀνθρώπων ποὺ θὰ ἅρπαζαν πάλι τὴν εὐκαιρία νὰ χύσουν γιὰ ἄλλη μιὰ φορὰ ἀκόμα τὸ φαρμάκι τῆς ζήλειας καὶ τοῦ φθόνου.

Ἀπάνω στὴν ἀρχὴ μιᾶς ἐντατικῆς ἐργασίας μὲ τὰ νέα ταχυβόλα κανόνια αὐτὸς χωρὶς νὰ σκεφθῇ γιὰ τὴν πατρίδα του καὶ τὸν ὅρκο του γύρευε νὰ φύγῃ γιὰ νὰ γλεντήσῃ τοὺς παράδες καὶ τὴν ἔμορφη φιλενάδα του.

Αὐτὴ ἡ σκέψις τοῦ Βαλέντη, ἕνα νέο καὶ φιλότιμο ἄνδρα, τόσο τὸν τάραζε, ποὺ ἀνέβαινε ἄθελα τὸ αἷμα στὸ κεφάλι του καὶ γινότανε κατακόκκινος.

Καὶ ὁ ἴδιος δὲν τῶβρισκε σωστό.

Ἡ φιλοτιμία του, ἡ εὐθυξία του, ὁ πατριωτισμός του καὶ ἡ ἀνδρική του ἀξιοπρέπεια ἄρχισαν νὰ παλεύουν στὸν ἐσωτερικό του κόσμο μὲ τὸ μεγάλο αἴσθημα τῆς ἀγάπης καὶ τοῦ πόνου πρὸς τὴν Ἔλινορ.

Σὲ ἄλλη ἤρεμη περίστασι δὲν θὰ σκεπτότανε τίποτα, ἀλλὰ τώρα τὰ πράγματα ἦσαν πολὺ διαφορετικά.

Κινδύνευε ἀκόμα νὰ πάθῃ καὶ κάποια προσβολὴ ἀπὸ τὸν Ὑπουργὸ τὸν ἴδιον. Νὰ ἀπορριφθῇ δηλαδὴ ἡ ἄδειά του καὶ νὰ προκαλέσῃ ἴσως καὶ καμμιὰ ἐπιτίμησι τοῦ προσωπάρχου.

Ἡ στενοχώρια ἔπνιγε τὴν ψυχή του.

Ἀντὶ νὰ πάῃ στὸ Ὑπουργεῖο κατ' εὐθεῖαν καθὼς εἶχε ὑποσχεθῆ στὴν Ἔλινορ, πῆγε εἰς ἀναζήτησιν τοῦ Σεραφεὶμ τοῦ Ζάρμπα.

Εἴχανε δώσει ραντεβοῦ μετὰ τὸ μεσημέρι νὰ φανε σ' ἕνα μικρὸ ζυθοπωλεῖο ποὺ οἱ πελάτες του ἦσαν πολὺ λιγοστοὶ στὴ μεσημβρινὴ πλευρὰ τῆς πλατείας τοῦ Συντάγματος, στὴν ὁδὸν Ὄθωνος, στοῦ Γουλιέλμου. Ἕνα μονῆρες ζυθοπωλεῖο ποὺ εἶχε καὶ δύο ἰδιαίτερα δωμάτια εἰς τὰ ὁποῖα ὡδηγοῦσε ἕνας ἐξωτερικὸς διάδρομος, καὶ μποροῦσε κανεὶς νὰ ἀποσυρθῇ ἐκεῖ χωρὶς νὰ τὸν ἀντιληφθῇ κανένας πελάτης.

Ἀπέφευγαν τὴ λέσχη γιατὶ δὲν ἐπιθυμοῦσαν παρέες καὶ συζητήσεις μὲ ἄλλους συναδέλφους.

Ἦτανε μεσημέρι ὅταν πῆγε ὁ Φίλιππος στοῦ Γουλιέλμου καὶ ἀνέβηκε σὲ ἕνα ἀπὸ τὰ δυὸ ἰδιαίτερα δωμάτια χωρὶς νὰ περάσῃ ἀπὸ τὴν ἰσόγειο σάλλα τῆς μονήρους μπύρας.

Κάλεσε τὸν διευθυντὴ ἀπάνω, τὸν κὺρ Γιάννη τὸν Κατάρη, καὶ τὸν παρεκάλεσε μόλις ἐρχότανε ὁ Σεραφεὶμ νὰ τὸν στείλῃ ἀμέσως στὸ ἰδιαίτερο.

Μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς ὁ Σεραφεὶμ ὅπου καὶ ἂν ἦτανε θὰ ἐρχότανε, δὲν ἄρχισε νὰ προγευματίζῃ περιμένοντας τὸ φίλο του.

Περίμενε ὅμως κάμποση ὥρα καὶ ὁ Σεραφεὶμ δὲ φαινότανε.

Ὁ Φίλιππος ἤξερε καλὰ τὸ φίλο του. Ἄρχισε νὰ ἀνησυχῇ καὶ νὰ ὑποπτεύῃ πὼς κάτι θὰ τοῦ εἶχε συμβῆ.

Ἄξαφνα ἕνα γκαρσόνι τῆς ἐμπιστοσύνης τους ἀνέβηκε στὸ ἰδιαίτερο δωμάτιο καὶ ἀνήγγειλε στὸ Φίλιππο ὅτι ἕνας πυροβολητὴς τὸν ζητοῦσε ἐκ μέρους τοῦ κ. Ζάρμπα.

—Νὰ τὸν φέρῃς ἀμέσως ἐδῶ ἦτανε ἡ ἀπάντησις τοῦ Βαλέντη.

Ὁ πυροβολητής, ὀρντινάντσα τοῦ Σεραφείμ, ἕνα γερὸ καὶ ἔξυπνο παιδί, Ἀθηναῖος, τοῦ ἀνήγγειλε μὲ λίγα λόγια ὅτι τὸν ἔστειλε ὁ ἀξιωματικός του γιὰ νὰ τοῦ ἀναφέρῃ εὐσεβάστως πὼς τὸν παρακαλεῖ νὰ τὸν περιμένῃ λίγο, γιατὶ θὰ ἀργοῦσε κάμποσα λεπτὰ τῆς ὥρας.

Ὁ Βαλέντης δὲν τοῦ ζήτησε καμμιὰ ἐξήγησι, οὔτε τὸν ρώτησε ποῦ εἶνε ὁ ἀξιωματικός του, ἠρκέσθη μόνον σὲ μιὰ ἀπάντησι: «καλά, πήγαινε».

Τώρα οἱ ὑποψίες του ἔγιναν πεποιθήσεις.

Κάτι συνέβαινε στὸν ἀνεκτίμητο φίλο του.

—Περίεργο, ἐψιθύριζε, σήμερα εἶνε ἡμέρα τῶν ἐκπλήξεων.

Καὶ χωρὶς νὰ θέλῃ συνεδύαζε τὴν ἀντίληψίν του πὼς κάτι τοῦ ἔκρυβε ἡ Ἔλινορ μὲ τὴν ἀπροσδόκητο ὑπόθεσι ποὺ ἀπασχολοῦσε ἔτσι ἄξαφνα τὸν Σεραφείμ.

«Δὲν μπορῶ ν' ἀφήσω ἔτσι τὸ πρᾶγμα, σκεπτότανε. Κάτι σπουδαῖο συμβαίνει ποὺ μοῦ τὸ κρύβουν».

Ἦταν ἀνθρωπίνως ἀδύνατον νὰ ὑποπτευθῇ τί ἀκριβῶς συνέβαινε.

Δὲν εἶχε ἰδέαν τῆς ἀφίξεως τοῦ Κάουντ, καθὼς δὲν ἤξερε οὔτε τί ἄνδρας ἦτανε, ὠμὸς καὶ σκληροτράχηλος.

Ὁ νοῦς του πῆγε στὴν μητέρα του καὶ αἰφνιδίως σκέφθηκε καὶ τὴν ταλαίπωρη ἐκείνη Ἀλεξανδρινή, παιδική του φίλη, τὴν Τζούλια.

Ὑπώπτευσε τώρα μήπως τοὺς συνέβη τίποτα καὶ τοῦ τὸ κρύβανε.

Γιὰ νὰ κρύβῃ ὅμως κανεὶς κάτι, αὐτὸ τὸ κάτι θὰ ἦτανε κακό, καὶ δὲν εὕρισκε τί κακὸ μποροῦσε νὰ εἶχε συμβῇ στὴν μητέρα του ἢ στὴν Τζούλια. Ἀλλὰ καὶ ὅ,τι κακὸ νὰ εἶχε συμβῇ πῶς ἡ Ἔλινορ ζητοῦσε νὰ τὸν ἀπομακρύνῃ.

★

Πράγματι στὸ Σεραφεὶμ τὸν Ζάρμπα εἶχε συμβῇ ἕνα ἐμπόδιο ἀπροσδόκητο.

Ὁ Σεραφεὶμ ντυμένος πολιτικὰ εἶχε βγῇ ἀπὸ τὴν πανσιὸν τῆς Μίσσες Γουώλδ, καὶ πῆγε κατ' εὐθεῖαν στὸν διαχειριστὴ τῆς πυροβολαρχίας του νὰ τοῦ ζητήσῃ μιὰ προκαταβολὴ ἀπὸ ἕνα ἑκατοστάρικο.

Ὅλη ἡ περιουσία του ἦτανε τρία — τέσσερα τάλληρα καὶ ἔκρινε ἀναγκαῖον νὰ ἐνισχυθῇ μὲ τὸ ἑκατοστάρικο, ποσὸν ἀσήμαντον σήμερα, σημαντικὸν δὲ ὅπως δήποτε γιὰ τὴν προπολεμικὴ ἐποχή.

Ἔπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα, κατὰ τὸ μεσημέρι, βρέθηκε στὴν πλατεῖα τοῦ Συντάγματος ὁπότε τὸν σταμάτησε ἄξαφνα ἕνας ἄνθρωπος ποὺ δὲν τὸν ἀνεγνώρισε ἀμέσως.

Μὲ τὸ καπέλλο στὸ χέρι ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος τοῦ ψιθύρισε μὲ σεβασμό.

—Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε Ζάρμπα, ποὺ σᾶς σταματῶ.

—Τί τρέχει, κύριέ μου; τὸν ρώτησε μὲ ἔκπληξι ἀλλὰ καὶ μὲ κέφια ὁ Σεραφείμ.

—Εἶνε ἀνάγκη νὰ σᾶς μιλήσω.

—Πρὸ παντὸς πρέπει νὰ θυμηθῶ ποιὸς εἶσαστε.

—Δὲ μὲ θυμόσαστε, κύριε Ζάρμπα; εἶμαι ὁ Πατρινὸς ποὺ μὲ εἴχατε δανείσει πολλὲς φορὲς στὸ παιχνίδι σοῦ...

Καὶ ἀνέφερε ἕνα ὄνομα πασίγνωστο στὰς Ἀθήνας κάποιου λεσχειάρχου ποὺ συντηροῦσε μιὰ μεγάλη λέσχη ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Πανεπιστημίου στὴν ὁποίαν ἐσύχναζαν οἱ καλύτεροι καὶ μεγαλείτεροι παῖκται τῶν Ἀθηνῶν, καὶ ὅπως συμβαίνει σὲ ὅλες τὶς λέσχες καὶ ἀρκετοὶ εὐγενεῖς καὶ συμπαθεῖς παράσιτοι, παλαιοὶ κατεστραμμένοι χαρτοπαῖκται, ποὺ παρακολουθοῦν τοὺς παίκτας τοὺς ὁποίους εὐνοεῖ ἡ τύχη, καὶ μὲ τὸν εὐγενέστερο τρόπο τοὺς ζητοῦν δανεικά!

Ὁ Ζάρμπας τὸν ἀνεγνώρισε τότε.

—Ἄ, εἶσθε ὁ κύριος Πατρινός; τοῦ εἶπε.

—Μάλιστα, κύριε Ζάρμπα.

Ὁ Σεραφεὶμ ὑπώπτευε πὼς θὰ τοῦ ζητοῦσε δυὸ-τρία τάλληρα, τὰ ὁποῖα ἦτανε διατεθειμένος μ' ὅλη του τὴ φτώχεια νὰ τοῦ τὰ δώσῃ, ἀλλὰ ὁ κ. Πατρινὸς τοῦ εἶπε ἀμέσως σὰν νὰ εἶχε μαντεύσῃ τὴν σκέψι του καὶ νὰ ἤθελε νὰ προλάβῃ τὴν ἐκδήλωσί της.

—Κύριε Ζάρμπα, ἀπὸ ἐκτίμησι καὶ εὐγνωμοσύνη ἀκόμα σὲ σᾶς πρέπει νὰ σᾶς καταστήσω γνωστὸν κάτι ποὺ συμβαίνει, καὶ τὸ ὁποῖον καθὼς μοῦ φαίνεται, σᾶς ἐνδιαφέρει πάρα πολύ.

—Ἐμένα, φίλε μου κ. Πατρινέ;

—Ἐσᾶς, κ. Ζάρμπα καὶ ἕναν στενό σας φίλο, καθὼς ὑποπτεύομαι.

—Μπα, πές μου, τί εἶν' αὐτὸ ποὺ μ' ἐνδιαφέρει.

—Μὲ συγχωρεῖτε, δὲν μπορῶ ἐδῶ στὸ δρόμο νὰ σᾶς μιλήσω. Πέστε μου ποῦ θὰ πᾶτε νάρθω νὰ σᾶς βρῶ ἐκεῖ ἀμέσως.

Ὁ Σεραφεὶμ ἔκανε ἕνα μορφασμὸ μᾶλλον ἀπορίας παρὰ ἀνησυχίας.

Ἡ σοβαρότης ποὺ τοῦ μιλοῦσε ὁ κ. Πατρινός, καθὼς τὸν ἔλεγε, τοῦ κίνησε τὴν περιέργεια μᾶλλον παρὰ τὴν ἀνησυχία καὶ ἐπειδὴ δὲν ἦτανε ἀκόμα μεσημέρι, ἀπεφάσισε νὰ δεχθῇ τὴν πρό-

(Ἡ συνέχεια εἰς τὴν 29ην σελίδα)

Καπλωμένο Κορίτσι (κ. Μ. Ματσάκ)

ΝΕΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΜΝΗΜΑ ΤΩΝ ΑΓΑΠΗΜΕΝΩΝ

ΤΟΥ κ. ΜΙΝΟΥ Κ. ΑΝΔΡΟΥΛΙΔΑΚΗ

Μόλις παντρεύτηκαν, ἔφυγαν γιὰ τὴν ἐξοχή. Ἀπὸ τὶς κατάφωτες σάλες τοῦ σπιτιοῦ ποὺ γιώρταζε τὴν μεγαλύτερη χαρά, ἀκουγόνταν ἡ μουσική. Ἕνα γλυκὸ ταγκὸ εἶχε τραβήξει τὰ νεαρὰ ζευγάρια, σὲ ρυθμικὸ λίκνισμα. Καὶ κανεὶς δὲν ὑποπτευόταν, ὅτι τὴν ὥρα ἐκείνη, ἀπὸ τὴν μικρὴ πορτούλα τοῦ μεγάρου «ἐδραπέτευαν» οἱ δυὸ νέοι ἀγαπημένοι σύζυγοι.

★

Ἀγαπιόνταν ἀπὸ παιδιὰ — μόλις ἔνοιωσαν τὸν κόσμο. Ἀνατράφηκαν μαζί, ἔπαιζαν μαζί, τελείωσαν μαζὶ τὸ γυμνάσιο καὶ τὸ πανεπιστήμιο. Βγῆκε γιατρὸς ἐκεῖνος, γιάτραινα — ὅπως τὴν ἔλεγε ὁ ἀγαπημένος της — ἐκείνη.

Κι' ἐπάνω στὸ γλέντι ποὔκαμαν τὸ ἴδιο βράδυ, γιὰ τὴν ἐπιτυχία τους «εἰς τὰς ἐπὶ πτυχίῳ ἐξετάσεις», ὁ Γιῶργος Βαρμίδης εἶπε στὴν Μίνα Φαρῆ.

—Μίνα σ' ἀγαπῶ...

Ἡ νέα, τρελλὴ ἀπὸ χαρά γιὰ τὸ θρίαμβό της — ἔτσι τὸν χαρακτήρισαν οἱ καθηγηταὶ ἀπὸ τὴν ἐπιτυχία τοῦ φίλου της, ζαλισμένη ἀπὸ τὴ σαμπάνια ποὺ εἶχε πιῆ, σὰν νἄνοιωσε, ὅτι κάτι ξεχωριστό. σήμαιναν τὰ λόγια αὐτά. Τὸ εἶχε βέβαια ἀκούσει πολλὲς φορές, αὐτὸ τὸ «σ' ἀγαπῶ», τὸ πίστευε τόσο, ποὺ τῆς φάνηκε παράξενο, τῆς χτύπησαν τὰ λόγια αὐτὰ κάπως ἀλλοιῶς τὴν ὥρα αὐτή...

★

Σήκωσε τὰ μεγάλα καστανὰ μάτια της καὶ τὸν κύτταξε, χωρὶς νὰ μιλήσῃ.

Κι' ἐκεῖνος συνέχισε:

—Τί λές, Μίνα;... Θέλεις νὰ παντρευθοῦμε;

Ἡ νέα σὰν νἄκουσε πάλι κάτι ποὺ δὲν τὸ σκέφθηκε ποτέ, ποὺ δὲν τὸ περίμενε, τόσο σάστισε. Καὶ δὲν ἀπάντησε πάλι...

Μὰ ὁ Γιῶργος δὲν τὸ πρόσεξε αὐτό. Δὲν χρειαζόταν ν' ἀκούσῃ τὴν συγκατάθεσί της. Ἡ Μίνα θᾆταν σύμφωνη.

Κι' ἄρχισε νὰ τῆς λέῃ τὰ σχέδιά του. Θὰ παντρευόταν, μόλις θἄπαιρναν τὴν ἄδεια. Πλούσιοι ἦσαν, θ' ἄνοιγαν μιὰ μεγάλη κλινικὴ καὶ θὰ τὴν διηύθυναν μαζί. Θὰ δημιουργοῦσαν μαζὶ μιὰ ἀνθόσπαρτη ζωή, ποὺ θὰ τὴν στεφάνωνε μιὰ καρριέρα ἀξιοζήλευτη.

Καὶ ἡ Μίνα τότε ἀπάντησε:

—Κανόνισέ τα ὅπως θέλεις...

★

Κι' ἐκεῖνο τὸ βράδυ, δυὸ σχεδὸν χρόνια ὕστερα ἀπὸ τὴν νύκτα αὐτή, παντρευόνταν.

Ἡ μητέρα τῆς Μίνας — πατέρα δὲν εἶχε — εἶδε τὸ μεγαλύτερο ὄνειρό της νὰ ἐκπληρώνεται. Γιατὶ ἤθελε γιὰ γαμπρὸ τὸν Βαρμίδη. Καὶ οἱ γονεῖς τοῦ νέου, ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά, ἔμειναν κατενθουσιασμένοι, ἀπὸ τὴν ἕνωσι τοῦ παιδιοῦ τους μὲ τὴν παιδική του φίλη. Καὶ τέλος, οἱ συγγενεῖς, οἱ φίλοι, οἱ γνωστοί. εἶπαν μ' ἕνα στόμα:

—Ταιριασμένο ζευγάρι...

Καὶ τὴ νύχτα αὐτή, τὰ σαλόνια τοῦ σπιτιοῦ τῆς Βαρμίδαινας, ποὺ ἦταν πιὰ σπίτι τῆς κόρης της, — γιὰ μένα, ἔλεγε, φτάνει μιὰ κάμαρη— γιόμισαν ἀπὸ τὸν ἐκλεκτότερο κόσμο τῆς πολιτείας.

Οἱ εὐχὲς κατέβαιναν ἀπανωτές:

—Νὰ ζήσουν!...

—Νὰ εὐτυχήσουν...

Καὶ οἱ νεόνυμφοι λαμποκοποῦσαν ἀπὸ χαρά, εὐχαριστημένοι γιὰ τὴν εὐτυχία τους, ποὺ τόσος κόσμος τὴν εὐχόνταν ὡς ποὺ «τῶσκασαν».

★

Τὰ μεσάνυχτα μὲ μιὰ ματιὰ συνεννοήθηκαν. Οἱ γονεῖς τοὺς ἠκολούθησαν. Τοὺς φίλησαν, ἔχυσαν καὶ τ' ἀπαραίτητα δάκρυα — τῆς χαρᾶς — καὶ ὁ Γιῶργος κάθισε στὸ βολὰν τῆς κούρσας του.

—Γιὰ ποῦ ; ρώτησε ἡ ὤμορφη Μίνα, ποὺ τώρα, μέσ' στὸ ταγεράκι της, ἔδειχνε ὅλη τὴν κομψὴ σιλουέττα της.

—Γιὰ ποῦ;...

—Ναί... Δὲν μοῦ εἶπες...

—Θὰ ἰδῇς...

—Καταλαβαίνω... Κάποια ρωμαντικὴ γωνίτσα, κάποιο σπιτάκι, ἀνάμεσα σὲ κῆπο...

—Ἀκριβῶς.

—Πῶς σὲ ξέρω... Πῶς σὲ καταλαβαίνω...

Καὶ τὸν ἀγκάλιασε καὶ τὸν φίλησε, τόσο ἀπότομα, ποὺ κόντεψε ἐκεῖνος, νὰ ρίξῃ τ' αὐτοκίνητο ἔξω.

—Τρελλή... τῆς ψιθύρισε ὁ νέος.

—...ἀπὸ ἀγάπη... συμπλήρωσε ἐκείνη...

Καὶ τ' ἀμάξι τραβοῦσε πρὸς τὴν ἐξοχή. Ἄφησε καὶ τὰ τελευταῖα σπίτια τῆς πολιτείας, τοὺς ἀκραίους συνοικισμοὺς καὶ τράβηξε πρὸς τὴν ἐξοχή.

Ἕνα ἐλαφρὸ ἀεράκι φυσοῦσε, κι' ἡ μαλακὴ νύχτα τῆς ἀνοίξεως ἦταν πιὸ γοητευτική.

Μέσα ἀπὸ τοὺς χαμηλοὺς τοίχους, τ' ἀμπέλια, ποὺ ἕνα ὁλόγιομο φεγγάρι, φιλοῦσε τὶς πρώϊμες φυλλωσιές των, ἑτοίμαζαν τοὺς καρποὺς τους γιὰ νὰ εὐθυμήσῃ ἡ ἀνθρωπότης τὶς μακρυὲς χειμωνιάτικες νύκτες.

Βαρύσκιωτες ἐληές, ὕψωναν τὸ φουντωτὸ ἀσημένιο κεφάλι τους, πρὸς τὸ γαλάζιο τ' οὐρανοῦ, κι' ὁ ἀνθός τους μαντευόνταν νὰ τρέμῃ κάτω ἀπὸ τὸ ἐλαφρὸ ἀεράκι, ἀπὸ φόβο μήπως τὸν ρίξῃ στὴ γῆ, πρὶν προφτάσῃ νὰ δέσῃ, γιὰ νὰ μεταμορφωθῇ στὴν πράσινη ἐληά.

Ψηλὲς μυγδαλιές, κάτασπρες νυφοῦλες, ἄφηναν τ' ἄσπρα λουλούδια τους νὰ σκορπίζωνται κι' ἑτοίμαζαν τὰ τσάγαλά τους, ποὺ ἀργότερα θἄδιναν τὸ θεῖο καρπό τους, νὰ γλυκάνῃ τὸ πικραμένο ἀπὸ τὶς ἐναντιότητες στόμα τῶν ἀνθρώπων.

Ροδακινιές, βερυκοκιές, κιτριὲς στὴν ἄκρη τῶν παραποταμίων χωραφιῶν, ἀνακαντευόντουσαν σ' ἕνα τρελλὸ στροβίλισμα, ὅπως τ' ἀμάξι ἔτρεχε στὰ ἑξῆντα.

Καὶ ἡ Μίνα, ποὺ εἶχε ἀκουμπήσει τὸ ὑπέροχο κεφάλι της, στὸ μαλακὸ κουπέ, ὠνειρευόνταν μ' ἀνοικτὰ τὰ μάτια, ἔνοιωθε μιὰν ὑπέρτατη εὐτυχία νὰ τὴν πλημμυρίζῃ. Λίγο καὶ θἆ ξεφώνιζε ἀπὸ τὴ χαρά της... Ἀλήθεια, ἡ ζωὴ τῆς χαμογελοῦσε. Δὲν τῆς γέλασε ὥς τὰ τώρα ποτέ...

★

Ἕνα μαλακὸ φρενάρισμα καὶ τ' ἀμάξι σταμάτησε, μπροστὰ σ' ενα σπιτάκι. Ἦταν μικρό, μὰ κομψό. Κι' ὅταν ἡ Μίνα μπῆκε μέσα, ξεφώνησε ἐνθουσιασμένη :

—Σωστὸ μπιζουδάκι...

—Γιὰ σένα, Νίνα...

—Σ' εὐχαριστῶ, ἀγάπη μου...

Κι' ὥρμησε πάλι στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὸν φίλησε στὸ στόμα, μὲ μιὰ ὑπέρτατη ἀφοσίωσι, σὰν νὰ ἦταν τὸ τελευταῖο φιλὶ ποὺ τοὔπινε, σὰν νὰ μὴν τὸν ἔβλεπε πιά...

—Τρελλή... τῆς ξαναεῖπε, φιλῶντας την φλογερά.

Καὶ μὲ μιᾶς τὴν εἶδε νὰ χλωμιάζῃ.... Φοβήθηκε καὶ τὴν συγκράτησε:

—Ζαλίστηκες;

— Ὄχι....

—Ἀλλά...

—Δὲν ξέρω...

—Θὰ κουράστηκες, ἀγάπη μου... Ἔπρεπε νὰ τὸ σκεφθῶ πρωτήτερα... Ἔλα νὰ ἡσυχάσῃς... Ἔλα νὰ πέσῃς στὸ κρεββατάκι σου... Ἔχω φροντίσει καὶ γιὰ καμαριέρα... Ἔχω κι' ἐγὼ τὸ δικό μου... Κι' ἕνα μάγειρο. Μᾶς φτάνουν... αἴ; .. Μὰ τοὺς εἶπα νὰ μὴ παρουσιαστοῦν, παρὰ ὅταν τοὺς φωνάξω... Δὲν ἔκανα καλά, μικρή μου;..

—Ἄ!..

Ὁ νέος τὴν κύτταξε ξανά, μὲ προσοχή..

—Ὑποφέρεις;..

—Ἡ Μίνα προσπάθησε νὰ συνέλθῃ.

—Ὄχι... Δὲν ἔχω τίποτα... Εἶνε ἀπὸ τὴν πολὺ χαρά.... Σὲ βεβαιῶ...

Σταμάτησε. Σκέφθηκε κι' ἡ ἴδια:

—Αὐτὸ εἶνε ἀνεξήγητο... Αὐτὴ ἡ στενοχώρια ποὺ μοῦ ἦρθε στὴν εὐτυχέστερη στιγμὴ τῆς ζωῆς μου... Αὐτὸ τὸ μαῦρο προαίσθημα γιὰ τὸ μέλλον...

Κι' ἔδωσε κουράγιο στὸν ἑαυτό της. Προσπάθησε νὰ ξανάβρῃ τὸ κέφι της. Καὶ τὸ πέτυχε σὲ λίγο. Τώρα ἔνοιωθε πάλι, νἄχῃ βρῆ τὸν ἑαυτό της.

Στράφηκε πρὸς τὸν ἀγαπημένο της :

—Μὴ φωνάξῃς τὴν καμαριέρα... Θἄθελα...

—Αὐτὸ σκεπτόμουνα κι' ἐγώ...

—Τί ; ρώτησε, μὲ μιὰ χαριτωμένη τσαχπίνικη κίνησι.

Κι' εἶχε τώρα συνέλθει ἐντελῶς.

—Νὰ σὲ βοηθήσω ἐγώ... ὁ ἀντρούλης σου...

Ρίχτηκε στὴν ἀγκαλιά του, μ' ὁρμή, γιομάτη κέφι, ζητῶντας συγγνώμην:

—Ἦταν μιὰ στιγμὴ ἄσχημη... Ἴσως καὶ νὰ κουράστηκα λίγο...

Κι' ἐκεῖνος, κρατῶντας την ἁπαλά, χαϊδευτικά, προχώρησε πρὸς τὴν κρεββατοκάμαρα

★

Βρέθηκαν σὲ λίγο μέσα στὴ «φωληὰ τῆς ἀγάπης των». Μίλησαν στὸν ἐρωτικὸ πυρετό τους, τὴν ἄφωνη γλῶσσα του, ποὺ λέει τόσο πολλά. Δόθηκαν ὁ ἕνας στὸν ἄλλο μὲ πρωτόγνωμη θέρμη —σὰν νἆ ἀγαπιῶνταν χρόνια κι' ἦταν χωρισμένοι, ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα.

Κι' ἦρθε ἕνας ὕπνος γλυκός, ἕνας ὕπνος ξεκουραστικός, νὰ τοὺς κλείσῃ τὰ μάτια.

Κοιμήθηκαν ἀγκαλιασμένοι, εὐτυχεῖς, πολὺ εὐτυχεῖς.

Μὰ δὲν ξαναξύπνησαν πιά.

Δὲν βγῆκαν ἀπὸ τὴ «φωληὰ τῆς ἀγάπης των», ὅπως τὴν εἶχαν ὀνομάσει.

Δὲν ἄλλαξε ἄλλο φιλὶ τὸ ἀγαπημένο ἀντρόγυνο.

Τὰ πρῶτα καὶ τὰ τελευταῖα συζυγικὰ φιλιὰ ἦσαν κεῖνα ποὺ δόθηκαν στὶς λίγες ὧρες τοῦ ξεχασμοῦ των, τὶς μόνες ποὔζησαν τόσον ἔντονα...

★

Μὰ πῶς ἔγινε τὸ κακό, δὲν θὰ τὸ κατάλαβαν.

Δὲν θὰ πρόφτασαν, μήτε νὰ αἰσθανθοῦν τὴν συμφορά, ποὺ ἦρθε σὰν ἀστροπελέκι — τόσο ἀναπάντεχα, τόσο πρώϊμα, στὴν πρώτη ἐρωτικὴ νύχτα τους.

Δὲν θὰ κατάλαβαν τίποτα ἀπὸ τὸ φρικτὸ δρᾶμα, ποὺ παίχθηκε σ' ἕνα λεπτὸ μέσα. Γιατὶ βρέθηκαν μέσ' στὰ ἐρείπια ἀγκαλιασμένοι, μὲ γαλήνια τὰ πρόσωπά τους, ποὺ τὰ φύλαξε ἄθικτα, μιὰ πελώρια πλάκα. Ὅπως ὁ φρικτὸς σεισμὸς τὴν ἔρριξε ἀπὸ τὴ στέγη, πρόφτασε ν' ἀκουμπήσῃ πάνω σὲ μιὰ ἄλλη, ποὺ, χωρὶς αὐτὸ τὸ τυχαῖο, θὰ τὰ παρεμόρφωνε.

Μὰ τὰ κορμιά τους, τὰ ὡραῖα νεανικὰ κορμιά, ὅπως ὁ τοῖχος τῆς «ἐρωτικῆς φωληᾶς» ἔπεσε, σπρωγμένος ἀπὸ τὸν βοερὸ σεισμό, πάνω στὸ νυφικὸ κρεββάτι τους, γίνηκαν λυώμα. Τόσο εἶχαν κτυπηθῆ ἀπὸ τὶς πέτρες, ποὺ τὴν ἄλλη μέρα, δυσκολεύτηκαν πολὺ οἱ ἐργάτες νὰ τ' ἀποσύρουν καὶ νὰ τὰ βάλουν σ' ενα κοινὸ φέρετρο, ποὔχαν φέρει οἱ δυστυχοι γονηοί των, ξετρελλαμένοι ἀπὸ τ' ἀναπάντεχο κακό.

★

Ὁ ἄνθρωπος ποὺ μᾶς διηγήθηκε τούτη τὴν ἱστορία, ἕνα βράδυ, ποὺ πάλι ἡ γῆ τινάχθηκε ὥρα πολλή, σὰν νἄχασε τὸ ρυθμὸ τῆς πορείας της, καὶ ποὺ πάλι, ἀνύποπτοι ἄνθρωποι πλήρωσαν μὲ τὴ ζωή τους, σώπασε γιὰ κάμποσο.

Κατόπιν, ἀνάβοντας ἕνα νέο τσιγάρο, πρόσθεσε μὲ πιὸ θλιμμένο ὕφος:

—Ἂν κάποτε περάσετε ἀπὸ τὸ μεγαλύτερο νησὶ τοῦ τόπου μας, ρωτήσετε ποῦ εἶνε «Τῶν ἀγαπημένω τὸ μνῆμα». Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ βρίσκεστε στὴν ἐπαρχία ποὺ ὑπάρχει. Τὸ ξέρουν ὅλοι οἱ νησιῶτες, ὅπως ξέρουν καὶ τὴν ἱστορία του, ὅσο μακρυὰ κι' ἂν εἶνε ἀπὸ τὴν περιφέρειά τους. Ἂν θελήσετε νὰ πᾶτε ἕως ἐκεῖ, δὲν θὰ βρῆτε μιὰ τοποθεσία ποὔχει τ' ὄνομά της, ἀπὸ τὸ περιστατικὸ ποὺ σᾶς διηγήθηκα. Ἀλλὰ θὰ ἰδῆτε ἕνα τάφο ὡραῖο, ἀνθόσπαρτο, μὲ τὸ καντῆλι του πάντα ν' ἀνάβῃ.

—Μὰ γίνηκε τὰ τελευταῖα χρόνια, κύριε ; ρώτησε μιὰ δεσποινίς, ποὺ τὰ δάκρυα ἦσαν ἕτοιμα νὰ κυλίσουν ἀπὸ τὰ μάτια της.

—Ὄχι, παιδί μου... Πᾶνε εἴκοσι χρόνια ἀπὸ τότε.. Οἱ γονηοὶ τῶν ἀδικοσκοτωμένων καὶ τὸ σόϊ τους ξεκλήρισε, γιατὶ δὲν εἶχαν ἄλλα παιδιά. Οἱ συγγενεῖς των τὸ ἴδιο... Μὰ τοῦτο εἶνε πάλι, μιὰ ἄλλη ἱστορία, ποὺ σᾶς ἀφήνει σὲ θαυμασμό : Κάθε κοπέλλα τοῦ τόπου, ποὺ βρίσκεται στὸν «τάφο τῶν ἀγαπημένων» θαρρεῖ πὼς ἔχει ὑποχρέωσι ν' ἀνάψῃ τὸ καντῆλι τους. Κάθε νέος νὰ φροντίσῃ γιὰ τὸν μικρὸ κῆπο τοῦ τάφου τους. Καὶ κάθε ἁπλοϊκὸς κτίστης, τὸν προσέχει καὶ τὸν συντηρῇ, σὰν νὰ κλείνῃ μέσα τὰ ἴδια του τὰ παιδιά.

... ...

Ἡ νύχτα πέρασε... Ἡ αὐγὴ πρόβαλε. Ἡ γῆ εἶχε ἡσυχάσει... Δὲν κλονίστηκε πιά... Μὰ τὴν ἱστορία αὐτή, δὲν θὰ τὴ λησμονήσουμε ποτέ...

ΜΙΝΩΣ Κ. ΑΝΔΡΟΥΛΙΔΑΚΗΣ

Ἡ περιστεροῦλα

Ποῦσαν περιστεροῦλά μου
τόσον καιρὸ χαμένη;
Ἤμουν στοὺς κάμπους κι' ἔβοσκα
στὰ πλάγια τριγυρνοῦσα
καὶ τώρα τὸ φθινόπωρο,
κοντὰ τ' Ἅη-Δημήτρη,
Πῆγα νὰ μάσω καστανα,
μαζὶ μὲ τὴν Βασίλω
κι' οἱ κλέφτες μᾶς ἀγνάντεψαν,
ἀπὸ ψηλὴ ραχοῦλα...
Κορίτσια Καστανιώτικα
ἐλάτε παρα πάνω·
κάτι νὰ σας ρωτήσουμε
κάτι νὰ σᾶς εἰποῦμε:
ἂν εἶνε Τοῦρκοι στὸ χωριό·
ἂν εἶνε καὶ Ἀρβανίτες..
Ἐμεῖς, κλέφτες, δὲν ξέρουμε
τὸ τί νὰ σᾶς εἰποῦμε,
ἂν εἶνε Τοῦρκοι στὸ χωριό,
ἂν εἶνε κι' Ἀρβανίτες...

(Συλλογή: Β. Κ. ΣΚΑΦΙΔΑ)

Τὰ δύο πουλιὰ

Ἕνα πουλὶ θαλασσινὸ
κι' ενα πουλὶ βουνίσιο
τὰ δυὸ πουλιὰ ἐμάλωναν
τὰ δυὸ πουλιὰ μαλώνουν...
Γυρίζει τὸ θαλασσινὸ
καὶ λέγει στὸ βουνίσιο:
μὴ μὲ μαλώνῃς βρὲ πουλὶ
καὶ μὴ μὲ παραπαίρνῃς,
ἐγὼ, πουλί, δὲν κάθουμαι
στὸν τόπο τὸν δικό σου,
κι' ἂν κάτσω Μάη καὶ Θεριστὴ
κι' ὅλο τὸν Ἁλωνάρη,
κι' ἂν πάρω κι' ἀπ' τὸν Αὔγουστο
πέντ' ἓξ καὶ δέκα μέρες,
ὡς ποῦ νὰ κάμω τὰ πουλιά,
κι' ὥς ποῦ νὰ τὰ πετάξω
κι' ἀπὲ σ' ἀφήνω σὺ ἔχε γειὰ
καὶ τὴν καλή σου μέρα
καὶ πάω σὲ τόπους μακρυνούς,
πολὺ μακρυὰ στὰ ξένα....

(Συλλογή: Β. Κ. ΣΚΑΦΙΔΑ)

Ο ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ ΚΑΙ ΑΙ ΕΚΠΛΗΞΕΙΣ ΤΟΥ

ΟΙ ΜΙΚΡΟΣΚΟΠΙΚΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ

Πόσα κερδίζουν ἀπὸ τὴν ἐργασίαν των

Ἕνα νέο ἀστέρι ἀνέτειλε στὸ κινηματογραφικὸν στερέωμα : ἕνα ἀστέρι πέντε μόλις χρονῶν. Τὸ ὄνομά του εἶνε Ζανὲτ Κάπμαν. Ἐδῶ καὶ λίγες μέρες ἀκόμη, ἡ μικρή, δὲν εἶχε τὴν παραμικρὴν ἰδέα τοῦ τί εἶνε μιὰ κινηματογραφικὴ μηχανὴ καὶ ἕνας προβολεύς.

Θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ φαντασθῇ ὅτι ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ ἔγινε ὁ κινηματογράφος ὑπάρχουν καὶ παιδιὰ ποὺ παίζουν σ' αὐτόν. Ἀλλὰ δὲν εἶν' ἔτσι. Κάποτε, ὅταν σὲ κανένα ἔργο ἔπρεπε νὰ παίξουν παιδιά, τ' ἀντικαθιστοῦσαν μὲ κοῦκλες ἢ ἐμεγάλωναν τὴν ἡλικία τους τόσο, ὥστε νὰ μπορέσῃ τὸν ρόλο τους νὰ τὸν ὑποδυθῇ ἕνας ἠθοποιός.

Ποιὸς δὲν θυμᾶται τοὺς κοριτσίστικους ρόλους ποὺ ἔπαιζεν ἡ Μαίρη Πίκφορδ; Σὰν κι' αὐτὴν λοιπόν, καὶ ἄλλες γυναῖκες τοῦ κινηματογράφου ἀπέκτησαν φήμην καὶ πλούτη, παίζοντας ρόλους παιδικούς.

Πρῶτος ὁ Σαρλῶ εἶνε ἐκεῖνος ποὺ θέλησε νὰ ἔχῃ ὡς ἥρωα ἕνα πραγματικὸ παιδὶ σὲ μιὰ ταινία, τὴν ἀλησμόνητον «Κὶντ», καὶ τὸ παιδὶ αὐτὸ ἦταν ὁ Τζαίκη Κούγκαν, ποὺ στὸ 1926 ἦλθε καὶ στὰς Ἀθήνας. Αὐτὸ συνέβη στὰ 1920.

Ἡ καταπληκτικὴ ἐπιτυχία αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ ἐπροκάλεσε πραγματικὴ ἐπιδρομὴ παιδιῶν στὸ Χόλλυγουντ. Ἄπειρες μητέρες ἐθεώρησαν τὰ παιδιά τους ἀντάξια τοῦ Τζαίκη Κούγκαν. Κανένα ὅμως ἀπ' αὐτὰ δὲν μπόρεσε νὰ τὸν μιμηθῇ.

Τώρα, οἱ διάσημοι μικροὶ ἠθοποιοὶ τῆς ὀθόνης — διάσημοι καὶ γιὰ τοὺς κολοσσιαίους μισθοὺς ποὺ παίρνουν — εἶνε καμμιὰ δεκαριά. Πρώτη ἔρχεται ἡ Σίρλεϋ Τέμπλ, ποὺ εἰσπράττει 7.500 δολλάρια τὴν ἑβδομάδα. Καὶ ἀκολουθοῦν ὁ Φρέντι Μπαρτόλομιου, ὁ Τζαίκη Κοῦπερ, ὁ Μίκυ Ρουνεϋ καὶ ἡ Γιοῦντυ Γκάρλαντ, ποὺ εἶνε δεκαπέντε χρονῶν.

★

Ὁ ἀρχαιότερος τῶν ἠθοποιῶν μὲ κοντὰ παντελόνια εἶνε ὁ Τζαίκυ Κοῦπερ: εἶνε 15 χρονῶν καὶ παίζει ἀπὸ ἑπταετίας. Ὁ πατέρας του ἦταν κωμικὸς ἠθοποιὸς καὶ ἡ μητέρα του ἐτραγουδοῦσε στὰ βαριετέ. Ὅταν γεννήθηκε ὁ μικρός, ὁ πατέρας ἐγκατέλειψε τὴν γυναῖκα του γιὰ νὰ βρῇ καλύτερη τύχη καὶ ἀπὸ τότε κανένας πιὰ δὲν ἔμαθε τίποτε γι' αὐτόν. Ἔτσι ὁ Τζαίκυ ἀναγκάστηκε νὰ δουλέψῃ γιὰ νὰ βγάζῃ τὸ ψωμί του.

Ἐκείνην τὴν ἐποχὴ — ἐδῶ καὶ δέκα χρόνια — ἦταν ἕνα ξανθὸ παιδί, καθόλου χαριτωμένο, μετρίως ἔξυπνο, καὶ δυσκολευόνταν πολὺ νὰ μάθῃ τοὺς μικροὺς ρόλους ποὺ τοῦ ἔδινε ὁ διευθυντὴς τοῦ θεάτρου ὅπου ἐργαζόνταν ἡ μητέρα του. Μιὰ μέρα ὅμως τοῦ ἔδωσαν ν' ἀπαγγείλῃ ἕνα ποιηματάκι, καὶ τὸ ὕφος του μὲ τὴν μιμικὴ του ἦταν τόσο ἐκφραστικά, ὥστε μιὰ τοπικὴ ἐφημερίδα τοῦ φιέρωσε ἕνα ἀρθράκι: μόλις δέκα ἀράδες, ἀλλὰ ποὺ ἐσημείωσαν τὴν ἀρχὴ τῆς σταδιοδρομίας του. Πράγματι, μετὰ λίγες μέρες τὸν πῆρε ἕνας θίασος, καὶ τοῦ ἐμπιστεύτηκαν διαφόρους ρόλους, μὲ τὴν ἑρμηνεία τῶν ὁποίων πότε διεσκέδαζε καὶ πότε συγκινοῦσε τοὺς πολυπληθεῖς θεατάς.

★

Ἀπὸ τὸ θέατρο στὸν κινηματογράφο ἡ ἀπόστασις δὲν εἶνε μεγάλη καὶ ὁ Τζαίκυ δὲν ἦταν ἀκόμη ὀκτὼ χρονῶν, ὅταν τὸν διάλεξαν ἀπὸ ἑκατοντάδες ἄλλα παιδιά, γιὰ νὰ παίξῃ στὸν κινηματογράφο. Καὶ ἦρθε ἀμέσως ἡ δόξα μὲ ὅλην τὴν ἐπιβλητικὴ συνοδεία της : ρεκλάμα, φωτογραφίες, αὐτόγραφα καὶ ...κακεντρεχεῖς διαδόσεις (μεταξὺ τῶν ἄλλων εἶπαν ὅτι δὲν ἦταν παιδί, ἀλλὰ νάνος), ἀλλὰ καὶ τεράστιους μισθούς, ἀπὸ τοὺς ὁποίους κατώρθωσε νὰ συγκεντρώσῃ ἑκατομμύρια.

Ὁ Τζαίκυ κερδίζει σήμερα χίλια πεντακόσια δολλάρια τὴν ἑβδομάδα. Ἀπ' αὐτὰ ὅμως μονάχα ἕνα μπορεῖ νὰ διαθέσῃ γιὰ τὰ μικρά του ἔξοδα. Τὰ ἄλλα τὰ καταθέτουν σὲ μιὰ Τράπεζα, καὶ ἡ μητέρα του κρατεῖ χίλια δολλάρια τὸν μῆνα γιὰ τὰ ἔξοδα τοῦ σπιτιοῦ.

★

Συνομήλικος τοῦ Τζαίκυ, ἀλλὰ πιὸ καλοπληρωμένος ἀπ' αὐτὸν εἶνε ὁ Λονδρέζος Φρέντι Μπαρτόλομιου.

Ἐδῶ καὶ κάμποσα χρόνια, ὁ διευθυντὴς ἑνὸς κινηματογραφικοῦ οἴκου ἐσκέφθηκε νὰ γυρίσῃ τὸν «Δαυΐδ Κόπερφιλντ», τὸ περίφημο μυθιστόρημα τοῦ Καρόλου Ντίκενς. Ἐχρειαζόνταν λοιπὸν ἕνα παιδὶ γιὰ νὰ πάρῃ τὸν ρόλον τοῦ πρωταγωνιστοῦ. Ἐπροκήρυξαν διαγωνισμό, εἰς τὸν ὁποῖον ἔλαβον μέρος 2.000 παιδιά, ἀλλὰ ἕνας ἰδεώδης Δαυΐδ δὲν παρουσιάστηκε. Εἶχαν ἀπελπιστῆ πιά, ὅταν στὸ τέλος ἀνεκάλυψαν τὸν ἐξυπνότατον Φρέντ.

Τότε ὁ μικρὸς Φρέντι ἦταν ἐννέα χρονῶν, καὶ γιὰ τὸ ἔργον αὐτὸ τοῦ ἔδωσαν ἑκατὸν δολλάρια τὴν ἑβδομάδα. Ὁ μισθὸς ἦταν μικρός, ἀλλὰ τὸ ἔργον τοῦ ἔδωσε παγκόσμια φήμη. Σήμερα παίρνει μισθὸν μεγάλου καὶ διασήμου ἠθοποιοῦ, ζῆ μὲ τὴν μητέρα του εἰς ἕνα σπίτι 10 δωματίων, μὲ δύο σκύλους, εἶνε κυριολεκτικῶς ἐρωτευμένος μὲ τὸ κολύμπι καὶ τὸ ποδόσφαιρο, ἐξοδεύει ἀτομικὰ ἕνα δολλάριο τὴν ἑβδομάδα καὶ τὰ ἔσοδα ἑνὸς μικροσκοπικοῦ τυπογραφείου ὅπου μὲ μισὸ δολλάριο τὰ 100 τυπώνει ὅλα τὰ ἐπισκεπτήρια τῶν ἀστέρων τοῦ Χόλλυγουντ.

★

Κατὰ ἕνα χρόνο μεγαλύτερη τοῦ Φρέντι εἶνε ἡ Γιοῦντυ Γκάρλαντ, ποὺ γεννήθηκε μὲ τὸ τραγοῦδι στὸ στόμα, καθὼς λένε. Ἦταν μόλις τριῶν ἐτῶν ὅταν ἐτραγούδησε γιὰ πρώτη φορὰ στὸ θέατρο. Ἔπειτα, ἀφοῦ ἐνθουσίασε χιλιάδες θεατῶν μὲ τὸ τραγοῦδι καὶ τοὺς χορούς της, ἄρχισε νὰ παίζῃ γιὰ τὸν κινηματογράφο μὲ 100 δολλάρια τὴν ἑβδομάδα, τὰ ὁποῖα σήμερα ἔγιναν 400. Ἡ Γιοῦντυ ζῆ μὲ τὴν μητέρα της στὸ Χόλλυγουντ, εἰς ἕνα σπιτάκι ἀπὸ 4 δωμάτια, ποὺ τὸ περιποιεῖται ἡ ἴδια ἡ μητέρα της. Ἀπὸ τὸν ἑβδομαδιαῖον μισθόν της ἡ μικρὴ ἐξοδεύει 25 δολλάρια, τὰ περισσότερα γιὰ νὰ βοηθήσῃ μικρὰ παιδιὰ ποὺ βρίσκονται ἄρρωστα σὲ διάφορα νοσοκομεῖα.

★

Αὐτὸς ποὺ παρουσιάστηκε μικρότερος στὴν ὀθόνη εἶνε ὁ Μπάμπυ Λὲ Ρόϋ. Σήμερα εἶνε πέντε χρονῶν. Ἦταν ὅμως στὰ σπάργανα ἀκόμη, ὅταν ἄρχισε νὰ παίζῃ γιὰ τὸν κινηματογράφον.

Εἶνε πολὺ περίεργος ὁ τρόπος κατὰ τὸν ὁποῖον ἐντεμπουτάρησε. Ἡ μητέρα του, πιεζομένη ἀπὸ τὴν ἀνάγκη, ἐπῆγε στὸ Χόλλυγουντ, ζητῶντας μιὰ δουλειά, ἔστω καὶ ὑπηρετρίας. Ἀκριβῶς ἐκείνη τὴν ἐποχὴ ζητοῦσαν ἕνα μωρὸ γιὰ νὰ παίξῃ στὸν κινηματογράφον. Γιὰ τὸν σκοπὸν αὐτὸν εἶχαν δαπανηθῆ περὶ τὶς 29.000 δολλάρια, ἀλλὰ χωρὶς ἀποτέλεσμα.

Μιὰ μέρα, ἕνας ἀξιωματικὸς τοῦ «Στρατοῦ τῆς Σωτηρίας», εἶδε στὸ δρόμο ἕνα μικρὸ ποὺ ἔπαιζε σ' ἕνα καροτσάκι, ἐνῷ ἡ μητέρα του χτυποῦσε ἀπὸ μιὰ πόρτα στὴν ἄλλη, ζητῶντας δουλειά. Ὁ ἀξιωματικὸς ἐσκέφθηκε τότε νὰ πάῃ τὸ μωρὸ στὸν κινηματογράφον, ἔγιναν δοκιμὲς ποὺ ἐπέτυχαν καὶ προσέφεραν τοῦ Μπάμπυ δεκαπέντε δολλάρια τὴν ἑβδομάδα, ποὺ ἔγιναν σήμερα τετρακόσια τὸν μῆνα.

★

Γιὰ τὴν Σίρλεϋ Τὲμπλ, ποὺ προχωρεῖ πρὸς τὰ δέκα, εἶνε ἐντελῶς περιττὸ νὰ μιλήσουμε. Ποιὸ ἄλλο κορίτσι εἶνε γνωστότερο στὸν κόσμο ἀπ' αὐτήν; Τελευταίως ἔγινε δεκτὴ καὶ εἰς τὸν Λευκὸν Οἶκον ἀπὸ τὸν Πρόεδρον Ροῦζβελτ. Ὁ μισθός της ἔχει αὐξηθῆ μὲ τὸ μεγάλωμα τῆς φήμης καὶ τῶν ἐπιτυχιῶν της : σήμερα κερδίζει ἑπτάμισυ χιλιάδες δολλάρια τὸν μῆνα, ἀλλὰ δὲν πρόκειται νὰ σταματήσῃ ἐκεῖ.

★

Προτοῦ ἐμφανιστῇ ἡ Ζανὲτ Τσάπμαν, ὁ Μπάμπυ Λὲ Ρόϋ ἦταν ὁ πιὸ νέος ἠθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου. Ὁ Μίκυ Ρούνεϋ εἶνε ὁ μεγαλύτερος σὲ ἡλικία, σὲ φήμη καὶ περιουσία. Εἶνε ἀπὸ τὴν Ν. Ὑόρκη καὶ παρουσιάστηκε πολὺ ἐνωρὶς στὴ σκηνή. Στὴν ἀρχὴ δὲν ἔκανε ἄλλο τίποτε στὴ σκηνὴ παρὰ νὰ διακόπτῃ τὸν διάλογον τῶν γονέων του μὲ γελοῖες ἐρωτήσεις. Τότε προσελήφθη εἰς τὸν κινηματογράφον ὅπου ἔγινε πλούσιος.

★

Τί θὰ γίνουν αὔριο οἱ μικροσκοπικοὶ αὐτοὶ ἀστέρες τῆς ὀθόνης ; Τὸ λαμπρό τους μετέωρο θὰ σβύσῃ, ὅπως συνέβη μὲ τὸν Τζαίκυ Κούγκαν ; Ἢ θὰ συνεχίσουν τὴν καταπληκτική τους σταδιοδρομία ; Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ προφητεύσῃ ἀπὸ τώρα.

ΚΟΚΚΙΝΟΤΡΙΧΗΔΕΣ ΚΑΙ ΚΟΚΚΙΝΟΜΑΛΛΟΥΣΕΣ

Ἄλλοτε ἦσαν τέκνα τοῦ διαβόλου!! Σήμερα ;...

Σὲ κάθε ἐποχὴ καὶ σχεδὸν σὲ ὅλες τὶς χῶρες τοῦ κόσμου, οἱ ἄνθρωποι μὲ πυρόξανθα μαλλιά, οἱ κοκκινοτρίχηδες, ὅπως τοὺς λένε, ἐθεωροῦντο προικισμένοι μὲ ἐξαιρετικὲς ἰδιότητες, ποὺ δὲν τὶς ἔχουν οἱ κοινοὶ θνητοί. Ἔτσι τοὐλάχιστον προκύπτει ἀπὸ τὶς διάφορες λαϊκὲς παροιμίες καὶ τὰ ρητά.

Ἴσως γι' αὐτὸ συναντοῦσαν πάντα μεγάλες δυσκολίες στὴ ζωὴ καὶ ἀντιδράσεις, πρᾶγμα ὅμως ποὺ δὲν τοὺς ἐμπόδισε ὄχι μονάχα νὰ κάμουν μιὰ καλὴ σταδιοδρομία, ἀλλὰ καὶ ν' ἀφήσουν τὸ ὄνομά τους στὴν ἱστορία.

★

Τὸ λέει ὅλος ὁ κόσμος, καὶ ὑπάρχει βέβαια κάποια ἐπιστημονικὴ βάσις σ' αὐτό, πὼς οἱ μελαχροινοὶ εἶνε πολὺ εὐέξαπτοι, καὶ ἐνθουσιάζονται μὲ τὸ παραμικρό, ἐνῷ οἱ ξανθοὶ εἶνε μᾶλλον ψυχροί, φλεγματικοί. Ἀλλὰ γι' αὐτούς, ποὺ ἡ φύσις τοὺς ἐπροίκισε μὲ κόκκινα μαλλιά, τί πρέπει νὰ σκεφθοῦμε;

Πρῶτ' ἀπ' ὅλα εἶνε ἄξιον προσοχῆς ὅτι σήμερα ὑπάρχουν στὸν κόσμο περισσότερες κοκκινομαλλοῦσες παρὰ κοκκινοτρίχηδες. Μποροῦμε ὅμως ἀκόμη νὰ βεβαιώσουμε θετικά, ὅτι τὸ χρῶμα τῶν μαλλιῶν τους εἶνε ἀποτέλεσμα τῶν κόπων τοῦ κομμωτοῦ, ποὺ ἐφρόντισε νὰ τὰ βάψῃ.

★

Ἐδῶ ὅμως θέλουμε ν' ἀσχοληθοῦμε μ' αὐτοὺς ποὺ ἔχουν φυσικὰ τὰ κόκκινα μαλλιά. Ἐπὶ αἰῶνες οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ εἶχαν πολὺ κακὴ φήμη: κατὰ τὸν μεσαίωνα ὅλος ὁ κόσμος ἐνόμιζε πὼς οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἦταν ἐξαιρετικῶς κακοί. Τὸ πυρὸ χρῶμα τῶν μαλλιῶν τους ἦταν ἀσφαλῶς ἡ ἀντανάκλασις τῶν φλογῶν τῆς κολάσεως, ποὺ ὑπαγόρευαν τὶς πράξεις των καὶ τοὺς περίμεναν γιὰ τὴν αἰωνιότητα.

Πολὺ συχνά, ὁ κόσμος δὲν εἶχε τὴν ὑπομονὴ νὰ περιμένῃ πολύ, καὶ τοὺς ἔστελνε τοὺς κοκκινοτρίχηδες μιὰν ὥρα ἀρχήτερα στὴν κόλασι, ἀπ' ὅπου εἶχαν ἔρθει. Πολλὲς μάγισσες τὶς ἔκαψαν ζωντανές, ἀκριβῶς γιατὶ εἶχαν τὰ μαλλιά τους κόκκινα.

Μόλις γινόταν καμμιὰ μαγγανεία, ὅταν ἔπεφτε καμμιὰ βαρειὰ ἀρρώστεια ποὺ τὴν ἀπέδιδαν στὸν διάβολο, ὅσοι εἶχαν κόκκινα μαλλιά, ἄντρες, γυναῖκες, πολὺ δύσκολα κατώρθωναν νὰ σωθοῦν ἀπ' τὴν ὀργὴ τοῦ πλήθους.

Τὴν ἐποχὴ τῆς Ἀναγεννήσεως, πρῶτος ὁ μέγας ζωγράφος Τισσιανὸς ἀποκατέστησε τὸ κόκκινο χρῶμα τῶν μαλλιῶν, ἀφοῦ τὸ μεταχειρίστηκε γιὰ τοὺς ἀγγέλους ποὺ ἐζωγράφιζε. Καὶ ἡ τέχνη στάθηκε δυνατώτερη ἀπὸ τὴν λογικὴ στὴ διάψευσι τῆς δεισιδαιμονίας αὐτῆς, ποὺ ἦτανε μοιραία γιὰ τόσους ἀθώους.

★

Σήμερα θέλουν νὰ δώσουν κάποια ἐπιστημονικὴ βάσι σὲ μιὰ θεωρία, κατὰ τὴν ὁποίαν ὅσοι ἔχουν κόκκινα μαλλιὰ ζοῦνε μιὰ ζωὴ ἐξαιρετική, εἴτε στὸ καλό, εἴτε στὸ κακό. Μερικὰ παραδείγματα ἀρκοῦν νὰ μᾶς πείσουν κι' ἐμᾶς.

Ὁ Μ. Ναπολέων, σὰν ἦταν νέος, εἶχε κοκκινωπὰ μαλλιά, ποὺ μὲ τὸν καιρὸ ἔγιναν μαῦρα. Κοκκινοτρίχης φαίνεται, εἰς τὴν περίφημη προσωπογραφία τοῦ Χελμπάϊν, καὶ ὁ Ἐρρίκος Η΄ τῆς Ἀγγλίας, ποὺ εἶχε τὴν κακὴ συνήθεια νὰ ἐξαποστέλλῃ τὰς συζύγους του στὸν ἄλλο κόσμο, ὅταν τὰς βαρυόντανε κι' ἐπρόφθασε νὰ στείλῃ ἕξ!...

Κοκκινομαλλοῦσα ἦταν ἡ κόρη τοῦ Τισσιανοῦ, τὴν ὁποίαν ἀποθανάτισε ὁ πατέρας της σὲ πολλά του ἀριστουργήματα, καὶ κοκκινομαλλοῦσα ἡ λαίδη Χάμιλτον, ἡ φιλενάδα τοῦ Ναπολέοντος.

★

Ἐν τῷ μεταξύ, καὶ σήμερα τὰ κόκκινα μαλλιὰ εἶνε τῆς μόδας. Διάσημες βεντέττες τοῦ κινηματογράφου, ὅπως ἡ Αἰκατερίνη Χέπμπουρν (γιὰ τὴν ὁποίαν εἶπαν ὅτι ἐπαντρεύθηκε κρυφὰ μὲ τὸν Ἀμερικανὸ ἑκατομμυριοῦχον ἀεροπόρον Χόβαρντ Χιοὺζ), ἡ Ζάρα Λεάντερ, ἡ Κλάρα Μπόου (τὴν θυμόσαστε τὴν παχουλὴ βεντέττα ποὺ διευθύνει τώρα ἕνα μπὰρ στὸ Χόλλυγουντ;) ὑπερηφανεύονται γιὰ τὰ πυρόξανθα μαλλιά τους.

Πολλὲς γυναῖκες ἐπιδεικνύουν πυρόξανθες μποῦκλες (εἶνε ἡ τελευταία μόδα μετὰ τὰ πλατινένια μαλλιὰ) ἀλλὰ δὲν εἶνε φυσικές. Ὁπωσδήποτε, εὐχόμεθα καὶ σ' αὐτὲς μιὰ ζωὴν ἐξαιρετική, ἐπὶ καλοῦ ἐννοεῖται.

Γράμματα-Τέχνη-θέατρον

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑΙ ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ

Οἱ νέοι καὶ οἱ παλαιοὶ

καὶ οἱ παλαιοὶ καὶ οἱ...νέοι

ΣΚΕΨΕΙΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΟΥ

Πρὸ καιροῦ ἀπὸ τῆς στήλης αὐτῆς, ἐθίγη ἕνα ζήτημα:

Ἂν ὑπάρχουν νέοι ν' ἀντικαταστήσουν τοὺς παληούς, τοὺς μεγάλους, τοὺς «φορμαρισμένους» γράφοντας, ποὺ φεύγουν;

Ὁ γράφων, ἂν καὶ νέος—καὶ τὴν ἡλικίαν ἀκόμη — ποιητής, ὄχι ἀπὸ τοὺς θηρεύοντας τὸν θόρυβον, ἀλλὰ τοὺς γράφοντας καὶ μή... δημοσιεύοντας τακτικὰ τοὺς στίχους του, ἀλλὰ καὶ μελετητὴς τοῦ πεζοῦ, ποὺ τὸ πλάθει ὅπως θέλει, εἶπε δογματικά:

—Ὄχι, δὲν ὑπάρχουν νέοι μὲ ἀνάστημα ὅπως τῶν παλαιῶν. Στὴ θέσι τοῦ Νιρβάνα, δὲν ἐμπῆκε κανείς. Στοῦ Παπαδιαμάντη κανένας. Καί... καί...

Οἱ νέοι γράφοντες, ἀσφαλῶς θὰ ὠργίσθησαν. Γιατὶ μεταξὺ αὐτῶν ὑπάρχουν καὶ καλοὶ καὶ ἄξιοι λόγου, σ' ὅλα τὰ εἴδη τοῦ λόγου. Ἀλλὰ αὐτοὶ εἶνε ὀλίγοι. Οἱ πολλοὶ εἶνε... ἰδιότροποι... Θορυβοῦν πολὺ ἢ δὲν θορυβοῦν καθόλου. Καὶ καθένας ἀπὸ αὐτούς, νομίζει τὸν ἑαυτόν του «ἀρχηγὸν σχολῆς».

Ἁπλούστατα, λείπει τὸ «γνῶθι σ' αὐτόν». Ἀκόμη κάνουν καὶ βιομηχανία τῆς δουλειᾶς των.

Δὲν γράφουν, καὶ ἔχω ὑπ' ὄψιν μου ἀρκετούς—γιατὶ τοὺς ἦρθε ἡ ἰδέα καὶ ὅταν τοὺς ἔρθῃ. Γράφουν κατὰ παραγγελίαν.

—Νὰ σᾶς γράψω ἕνα διήγημα;

—Ναί....

—Εὐχαριστῶ...

—Ἀλλὰ ξεύρεις, τὴν Πέμπτη τὸ μεσημέρι, τὸ θέλω.

—Θὰ τὸ ἔχετε...

Αὐτὸ τὸ «θὰ τὸ ἔχετε» λέγεται μὲ τόση βεβαιότητα, ὅση δὲν θὰ ἔχῃ μιὰ μηχανὴ—ἂν μποροῦσε νὰ μιλήσῃ—ποὺ βγάζει μακαρόνια. Ἀφῆστε ποὺ κι' αὐτὰ θέλουν τὸν καιρόν τους, γιὰ νὰ στεγνώσουν, νὰ τοὺς ἀφαιρεθῇ τὸ νερὸ καὶ νὰ πακεταρισθοῦν.

Δὲν εἶνε δυνατὸν λοιπὸν νὰ βγῇ, διήγημα, ἔτσι ὅπως ἡ μηχανὴ βγάζει τὰ μακαρόνια, ἂς εἰποῦμε.

Δὲν δέχονται δὲ ὄχι παρατηρήσεις ἀλλ' οὔτε ὑποδείξεις.

—Ἐμένα δὲν μὲ διώρθωσε κανείς.—Λέγουν.

Καὶ ὅμως, ἀρκετοὶ ἀπ' αὐτούς, θέλουν πολὺ διόρθωμα.

★

Ἀλλὰ ἐπέσαμε στὸ κουτσομπολιό.

Κυττᾶχτε γύρω σας. Πόσοι χρονογράφοι — γιὰ νὰ πᾶμε σ' ἕνα ἄλλο εἶδος, ποὺ γιὰ μένα εἶνε λογοτεχνικὸ—τὰ τελευταῖα χρόνια ἔφυγαν.

Πολλοί. Θυμοῦμαι ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Νιρβάνα, τὸν Τ. Παπαμιχαὴλ, τὸν Γρανίτσα, τὸν Τσοκόπουλο, τὸν Δημητρακόπουλο, τὸν Χατζόπουλο τὸν Μποέμ.

Πόσοι πῆραν τὴ θέσι τους — ὄχι στὶς ἐφημερίδες. Ἂν βγάλουμε τὸν Παλαιολόγου, ποιὸς ἄλλος βγῆκε;

Κανεὶς κύριοι. Ἔγραψαν πολλοί, ἀπεπειράθησαν δηλαδή, εἴτε φιλικῶς ἐπιβληθέντες, εἴτε ἄλλοιῶς, ἀλλὰ ἔσβυσαν. Ἔσβυσαν γιατὶ δὲν εἶχαν τὴν δύναμι νὰ φουντώσουν. Ὄχι γιατὶ «ἐτράπησαν» ἀλλοῦ. Ὅποιος ἔχει αὐτὴ τὴ θεία φωτιά, μπορεῖ νὰ γίνῃ Διευθυντὴς Τραπέζης, ἀλλὰ θὰ γράφῃ.

Κινδυνεύουμε ἔτσι νὰ μείνουμε χωρὶς χρονογράφο. Ὅταν—ἂς κτυπήσω ξύλο — θὰ λείψῃ καὶ ὁ Μελας — ἂς τοῦ δίνῃ ὁ Θεὸς χρόνια — ὕστερα;

★

Σατυρικοί;

Ἐτοῦτο δὰ τὸ εἶδος, εἶνε ποὺ πάει περίπατο.

Ποῦ οἱ «Ἀσμοδαιοι», οἱ «Ρωμηοὶ», οἱ τοῦ «Σατυρικοῦ Ἄστεος», τῆς «Σκνίπας», τοῦ «Ζιζανιοῦ» καὶ τῶν ἀναριθμήτων σατυρικῶν περιοδικῶν, οἱ συντάκται ποὺ σκορποῦσαν τὸ ἀβίαστο γέλιο στὸν ἀναγνώστη.

Ἕνα σατυρικὸ ἢ χιουμοριστικὸ περιοδικὸ δὲν ὑπάρχει. Γιατὶ ἔφυγαν ἐκεῖνοι. Καὶ ἅμα λείψῃ ὁ πολὺ διαβασμένος καὶ ἐκλεκτός, ἀλλὰ καὶ γιομᾶτος χιοῦμορ συνάδελφος κ. Πὼπ καὶ ὁ Τίμος — ποὺ εἶνε οἱ ἄλλοι ;

Ὁ κ. Παπαδούκας ποὺ ἔκανε μιὰ σύγκρισι, σ' ἕνα καλλιτεχνικὸ περιοδικό, σ' ἄλλο ἐπίπεδο—στὴν ἐπιθεώρησι — μεταξὺ τῶν παλαιῶν ἐπιθεωρησιογράφων καὶ τῶν σημερινῶν, καὶ θέλησε νὰ τούς... κατηγορήσῃ, δὲν ἔπεισε κανένα. Ἐκεῖνοι ἦσαν λεπτοὶ καὶ καυστικοὶ καὶ ποτὲ δὲν προκαλοῦσαν τὴν ἀγανάκτησι γιὰ τὰ χοντροκομμένα : σόκιν ἀστεῖα τους. Ἡ ἀλήθεια, ἀλήθεια. Ἐλπίζομεν ὅμως ὅτι ὁ κ. Ἀχιλλεὺς Μαμάκης μετὰ τοῦ κ. Νικολάου Γιοκαρίνη, θὰ συμπληρώσουν τὰ κενά.

★

Κι' ἔχουμε καὶ τοὺς πολὺ νέους. Ξέρετε πόσοι αὐτοί; Ἀναρίθμητοι. Καὶ γράφουν, γράφουν, μὲ τὴν ψυχή τους. Ὁπωσδήποτε γράφουν. Γιατὶ πολλοὶ ἀπ' αὐτούς, εἶνε τόσο θρασεις, ὥστε ἀντιγράφουν ἔργα, γνωστοτάτων συγγραφέων, βάζουν τὴν ὑπογραφήν των φαρδειὰ - πλατειὰ καὶ σᾶς τὸ στέλλουν μὲ τὴν διαταγήν: «Νὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ ἑπόμενον φύλλον. Καὶ ἂν τολμᾶτε, πέστε τους ὅτι εἶνε λογοκλόποι. Θὰ σᾶς βρίσουν.

Ἀλλ' αὐτοὶ εἶνε ἀνόητοι, ποὺ θὰ τοὺς περάσῃ μὲ τὸν καιρό. Ὑπάρχουν ὅμως μεταξὺ τῶν νεωτάτων καὶ καλοί. Ποὺ θὰ ἐξελειχθοῦν. Ποὺ θὰ καταλάβουν κάποια θέσι στὰ γράμματα. Καὶ δὲν διστάζω νὰ σᾶς πῶ, ὅτι ὑπάρχουν ἀρκετοὶ καὶ ἀρκεταί, ποὺ γράφουν καλύτερα, ἀπὸ τοὺς «μονίμους» λογοτέχνας.

Δὲν θ' ἀναφέρω ὀνόματα — ἀφοῦ ἄλλως τε δὲν τὰ ξέρετε. Καὶ ὅμως. Αὐτοὶ οἱ νέοι, ἔπρεπε νὰ ἀκούωνται. Ἔπρεπε νὰ δημοσιεύωνται τὰ ἔργα των, ποὺ εἶνε, ὅπως εἶπα, ἀρκετὰ καλά.

Ἀλλ' αὐτοὶ πάλιν συναντοῦν τὴν ἀντίδρασι ἐκείνων, ποὺ μποροῦν νὰ τοὺς βοηθήσουν.

—Γιατὶ νὰ τοὺς βοηθήσουμε, σοῦ λένε... Αὐτοὶ αὔριο θὰ μᾶς πάρουν τὸ ψωμί. Γιατὶ νὰ τοὺς βοηθήσουμε;

Κι' ἔτσι δὲν μποροῦν ν' ἀναδειχθοῦν. Ἀλλὰ ἂς ὑπομείνουν. Θὰ ἔλθῃ ἡ ὥρα των.

★

Συμπέρασμα:

Εἶνε τόσο καθαρὰ καὶ σταρᾶτα ὅσα γράφουμε, ὥστε νὰ βγαίνῃ τὸ συμπέρασμα, ἀπὸ τὴν ἀνάγνωσι τοῦ σημειώματός μας.

Μ. ΑΝ.

ΤΑ ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Η ΚΡΙΤΙΚΗ ΜΑΣ

ΥΜΝΟΣ ΤΟΥ ΔΙΚΤΑΙΟΥ ΔΙΟΣ. — Ν. Ι. Παπαδάκη. Ὁ τέως διευθυντὴς τοῦ ἱστορικοῦ ἀρχείου Κράτους κ. Νικόλαος Ι. Παπαδάκης, ἐξέδωσε μίαν διαφωτιστικὴν μελέτην, ὑπὸ τὸν τίτλον «Ὕμνος τοῦ Δικταίου Διὸς» — ἀποκατάστασις, ἑρμηνεία, μελοποίησις. Ὁ ὕμνος αὐτὸς συνδέεται μὲ τὴν μυθολογικὴν παράδοσιν καθ' ἣν ὁ Ζεὺς ἐγεννήθη εἰς Κρήτην, εἰς τὸ ἄντρον ποὺ εὑρίσκεται ἐπὶ τῆς ὀροσειρᾶς τῆς Δίκτης, ἐξ οὗ καὶ «Δικταῖον Ἄντρον» ὀνομάζεται. Ἐκ τῆς Δίκτης ἀκολούθως, μετεφέρθη εἰς τὴν Ἴδην, πρὸς συμπλήρωσιν τῆς ἀνατροφῆς του. Ὁ κ. Παπαδάκης εἰς τὸ σύγγραμμά του, δίδει πληροφορίας περὶ τῆς χρονολογίας τοῦ «Δικταίου Ὕμνου», περὶ τῆς ἐποχῆς κατὰ τὴν ὁποίαν ἐτελεῖτο ἡ ἑορτὴ τοῦ «Δικταίου ἱεροῦ» ὅτε καὶ ἐψάλλετο ὁ ὕμνος καὶ περὶ ἄλλων ὑλικῶν, ἀφιερωμένων στὸν Δία.

Ὁ συγγραφεὺς τοποθετεῖ τὸν Ὕμνον, εἰς νεωτέραν ἐποχήν, ὑποθέτει δὲ ὅτι κατὰ τὰς πρώτας ἐτησίας ἑορτάς, ὁ χορὸς θὰ ἠρκεῖτο εἰς τὴν σιωπηρὰν τοῦ ἐπεισοδίου ἀναπαράστασιν, χορεύων καὶ κρούων τὰς ἀσπίδας ὡς οἱ Κουρῆτες. Ἡ ἑορτὴ ἦτο ἐτησία καὶ πιθανώτατα ἐτελεῖτο τὴν ἄνοιξιν.

Ὁ κ. Παπαδάκης, κάμει λόγον καὶ διὰ τὴν μουσικὴν τοῦ ὕμνου, ἡ ὁποία ἦτο διάφορος ἀπὸ τὴν μουσικὴν τοῦ ὕμνου τοῦ Δελφικοῦ Ἀπόλλωνος. Ἡ νέα συγγραφὴ τοῦ Ν. Ι. Παπαδάκη, εἶναι ἀξία πολλῆς προσοχῆς, προσκομίζει δὲ νέον φῶς, εἰς τὰς μέχρι σήμερον γενομένας σχετικῶς μελέτας.

ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ.— Σ. Καλιάφα, Ἀνωτάτου Ἐκπαιδευτικοῦ Συμβουλίου. — Ἐνδιαφέρουσα ἐξαιρετική, εἶναι ἡ μελέτη τοῦ κ. Καλιάφα, ποὺ ἐκυκλοφόρησε πρὸ ἡμερῶν. Βαθεῖα ἐπιστημανικὴ γνῶσις, σύστημα ἐργασίας καὶ ἀκριβείας χαρακτηρίζουν τὸ νέον ἐνδιαφέρον βιβλίον.

μίν.—ἄνδρ.—

★

ΟΝΕΙΡΑ. — Ξένου Καπάτση. Δὲν εἶνε πρωτόβγαλτος κι' ἂς εἶνε νέος, ὁ συγγραφεὺς τῆς ποιητικῆς συλλογῆς «Ὄνειρα». Ἐδῶ καὶ πέντε χρόνια, τὸν θυμούμαστε συντάκτη σ' ἀθηναϊκὲς ἐφημερίδες, μὰ πάντα ὀνειροπόλο κι' ἀπομονωμένο.—Αὐτὸς ὁ νέος, εἶπε μιὰν ἡμέραν ὁ ἀρχισυντάκτης, παραστράτησε. Δὲν εἶνε γεννημένος δημοσιογράφος, εἶνε ποιητής. Καὶ νάτος! Μετὰ δυὸ χρόνια φεύγει ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα του, καὶ... χάνεται. Περιοδεύει τὰ Βαλκάνια καὶ ἔρχεται πίσω, μὲ μιὰ συλλογὴ τραγούδια. Ἦταν καλά. Τώρα ἦλθε ἀπὸ τὸ Παρίσι. Καὶ μᾶς ἔδωσε τὰ «Ὄνειρα» τραγούδια αἰσθηματικά, ρωμαντικά. Ὁ κόσμος ποὺ γύρισε, δὲν τοῦ ἔπληξε τὰ φρένα. Ἔμεινε ὀνειροπόλος. Καὶ κατώρθωσε νὰ βάλῃ στὰ τραγούδια του, ὅλο τὸ πάθος τῆς ἀγάπης καὶ τοῦ ρωμαντισμοῦ. Ὅποιος διάβασε τὰ «Ὄνειρα» τοῦ Ξένου Καπάτση, θὰ σταθῇ σὲ πολλὰ τραγούδια καὶ θὰ σκεφθῇ:

—Μὰ ὑπάρχουν ἀκόμη τέτοιοι ἄνθρωποι καὶ μάλιστα νέοι;

Καὶ ὅμως ὑπάρχουν. Διαβάστε τὰ «Ὄνειρα» καὶ θὰ τὸ ἰδῆτε.

★

Ἡ ποιήτρια Κατίνα Παΐζη, τῆς ὁποίας ἡ ἐργασία μέχρι σήμερον τόσον ἔχει ἐκτιμηθῆ ἀπὸ τὴν κριτικήν, ἐξέδοσε νέαν συλλογὴν ποιημάτων, μὲ τὸν τίτλον : «Τραγούδια γιὰ μικρὰ παιδιά».

ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΜΙΑ ΣΥΖΗΤΗΣΙ

Αἱ ἐξετάσεις καὶ ἐπιδείξεις τῶν Ὠδείων

ΤΟΥ κ. ΜΙΧ. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗ

Ἕνα ἀθῶο καυγαδάκι μεταξὺ ἑνὸς καθηγητοῦ τοῦ τραγουδιοῦ, τοῦ κ. Τριανταφύλλου καὶ ἑνὸς μουσικοκριτικοῦ, τοῦ κ. Ψαρούδα ποὺ ἦλθεν εἰς τὴν δημοσιότητα ἀπὸ ἐπιστολάστων εἰς τὸ «Ἐλεύθερον Βῆμα», ἔφερε εἰς τὴν ἐπικαιρότητα τὸ ζήτημα τῶν ἐξετάσεων καὶ τῶν μαθητικῶν ἐπιδείξεων τῶν Ὠδείων μας. Καὶ ἄλλοτε εἶχα ἀσχοληθῆ μὲ τὰς ἐπιδείξεις αὐτὰς καὶ ἰδιαιτέρως μὲ τὰ ρεσιτὰλ τῶν διαφόρων πτυχιούχων. Εἶχα διαμαρτυρηθῆ μὲ τὸν τρόπον ποὺ γίνονται αἱ ἐξετάσεις καὶ διὰ τὴν ἐλαφρότητα καὶ τὴν εὐκολίαν ποὺ δίδονται τὰ ρεσιτάλ. Ὅσοι εἶχαν τὴν ἀτυχίαν νὰ παρευρεθοῦν σὲ ἐξετάσεις ἠμποροῦν θαυμάσια νὰ μὲ παρακολουθήσουν καὶ νὰ μὲ δικαιώσουν. Τὸ θερμόμετρον δεικνύει αἰσίως 36 βαθμοὺς ὑπὸ σκιάν. Εἶνε πρωΐα Κυριακῆς καὶ ἡ αἴθουσα τοῦ «Παρνασσοῦ», τῆς Ἀλίκης ἢ τοῦ Ὠδείου ποὺ δίδει τὰς ἐξετάσεις εἶνε ἀσφυκτικῶς πλήρης. Τὸ θερμόμετρον λόγῳ συνωστισμοῦ ἀνέρχεται κατὰ δύο βαθμούς. Βεντάγιες, ἐφημερίδες, προγράμματα, τάβλες χρησιμοποιοῦνται διὰ νὰ προκαλέσουν ὀλίγον ἀέρα. Ἱδρὼς ρέει ἀπὸ ὅλων τὰ πρόσωπα. Εἶνε 11 καὶ ἀρχίζει τὸ πρόγραμμα ποὺ εἶνε τεράστιον καὶ περιλαμβάνει στρατιὰν μαθητῶν καὶ μαθητριῶν. Εἶνε ὅλοι ταλέντα ἐξαιρετικά, ἄστρα ποὺ πρόκειται νὰ καταυγάσουν συντομώτατα τὸ διεθνὲς καλλιτεχνικὸν στερέωμα. Μόλις ἀρχίσῃ τὸ πρόγραμμα καὶ ἐνῷ βρίσκεσθε μεταξὺ δύο ξένων ἀνθρώπων ξαφνικὰ στὸ δεξιό σας βρίσκεται φίλος καθηγητής, ὁ ὁποῖος σᾶς λέγει νὰ προσέξετε τὸν τάδε πιανίσταν, διότι θὰ εἶνε ὁ ἀντικαταστάτης τοῦ Παδερέφσκυ. Ἔχει καλῶς. Ἐν τῷ μεταξὺ παρακολουθῶ ἕνα ταλαίπωρον πλάσμα, αὐτὸ εἶνε θῆλυ, τὸ ὁποῖον τρέμον, κατάχλωμον καὶ κάθιδρον κακοποιεῖ μίαν σύνθεσιν τοῦ Μπέλα-Μπάρτ ἐπὶ τοῦ πιάνου. Μία Κυρία ἀπὸ τὸ ἄκρον τῆς αἰθούσης χειρονομεῖ καὶ κάνει διάφορα σήματα. Ὁ πλαϊνός μου ὁ ὁποῖος συμπίπτει νὰ εἶνε γνώριμός μου μοῦ ἐφιστᾷ τὴν προσοχή.

—Σᾶς ζητοῦν, ἡ κυρία καθηγήτρια.

Κυττάζω πρὸς τὴν κατεύθυνσιν. Μοῦ συνιστοῦν νὰ προσέξω ἰδιαιτέρως τὴν παίζουσαν, διότι πρόκειται περὶ ἰδιοφυΐας. Δὲν θὰ λείψω, τὴν προσέχω ἤδη.

Ἡ μικρὰ τελειώνει καὶ τὰ χειροκροτήματα εἶνε παταγώδη. Ἡ μητέρα, αἱ ἀδελφαί, οἱ συγγενεῖς, οἱ φίλοι καὶ ἡ κλάκα οὐρλιάζουν.

—Μπράβο, αὐτὸ εἶνε πιάνο... Ἀκοῦς ἐκεῖ καὶ νὰ πάρῃ μόνον μισὸ βραβεῖον! Ἐπακολουθεῖ ἕνα βιολί. Εἶνε ἕνας μαθητὴς ἕως 17 ἐτῶν, ὁ ὁποῖος φαίνεται τόσο σαστισμένος καὶ κουρασμένος ὥστε θὰ νόμιζε κανεὶς ὅτι ἔχει νὰ φάῃ καὶ νὰ κοιμηθῇ ἡμερονύκτια ὁλόκληρα. Κάποιος εἶπε:

—Καλὲ ἀπεργία πείνης ἔχει κηρύξει τὸ παιδί;

Καὶ ἄλλος προσέθεσε: Αὐτὸ εἶνε πλουσιόπαιδο, ἀλλὰ ἡ μελέτη καὶ ἡ ἀγωνία τὸ κατήντησαν ἔτσι.

Παίζει ἕνα μέρος ἀπὸ τὸ Κοντσέρτο τοῦ Μέντελσον. Τὸ παίξιμό του εἶνε ἄμουσο, ὁ ἦχος του κακός, ἡ νότες του πνιγμένες. Τὸ μόνο ποὺ ὑπάρχει εἶνε ἕνας ἀσυνείδητος καὶ φοβερὸς μηχανισμός, ὁ ὁ ὁποῖος θρυμματίζει τὰ πάντα στὴν ἐκδήλωσί του. Ὁ μικρὸς τελειώνει καὶ παίζει ἄλλα κομμάτια δὲν ξέρω πόσα. Τὸ κοινὸ τὸ ἴδιο, καθηγηταί, συγγενεῖς καὶ φίλοι ἐκσποῦν σὲ χειροκροτήματα. Ὁ δεξιός μου καθηγητὴς τοῦ πιάνου ἀτικαθίσταται μὲ ἄλλον τώρα τοῦ βιολιοῦ.

—Κυριακίδη πρόσεχε, αὐτὸς εἶνε ἕνας καινούργιος Κράϊσλερ.

Ὁ σάλος ἐκόπασε καὶ ὁ μικρὸς ἀπεσύρθη μὲ τὰς δάφνας του καὶ τὰ χρυσᾶ του βραβεῖα. Εἶνε εὐτυχής. Ἔχω ἀποκάμει καὶ ὅμως εὑρισκόμεθα εἰς τὴν ἀρχήν. Εἰς τὸ πρόγραμμα περιλαμβάνονται ἀκόμη παραπολλοὶ καὶ δι' ὅλους ὑπάρχει μία σοβαρὰ ὑπόδειξις. Προσέξατε αὐτὸ τὸ ταλέντο. Θεέ μου, ποῦ εὑρίσκομαι λοιπόν; Δὲν ὑπάρχει κανεὶς σκάρτος; Ὅλοι εἶνε μεγαλοφυεῖς.

Αἱ σκέψεις μου δὲν κράτησαν πολύ. Οἱ γλυκεῖς φθόγγοι τοῦ ἐπιθανατίου ᾄσματος τῆς Μιμῆς τῶν «Μποέμ» τοῦ ἀειμνήστου Πουτσίνι μὲ ἀπέσπασαν. Μία ὡραία πράγματι φωνή, θερμὴ καὶ καλὰ γυμνασμένη τραγουδοῦσε τὴν ἄρια, ἀβίαστα καὶ μὲ ἀσυνείθιστη κυριαρχίαν. Ἐτελείωσε καὶ τὰ χειροκροτήματα ὑπῆρξαν ἐλάχιστα καὶ πτωχά. Ἐχειροκρότησα κι' ἐγώ. Τὸ τί κακὸ μὲ εὑρῆκε δὲν λέγεται.

—Καλὲ αὐτὴ χειροκροτεῖτε ποὺ εἶνε φάλτσα καὶ στριμμένη; Ποὺ πῆρε 4 στὰ θεωρητικά, ποὺ δὲν καταδέχεται κανέναν; Πῶς τὸ πάθατε, καλέ;

Δὲν εἶχα πιὰ λόγο νὰ καθήσω. Τὸ πρόγραμμα δὲν ἐπρόκειτο νὰ τελειώσῃ. Διότι ἦτο δύο ἡ ὥρα καὶ βρισκόμαστε στὰ μισά. Ἔπειτα δὲν μοῦ ἀπέμενε ἀντοχὴ γιὰ νὰ ἀκροασθῶ ὅλες τὶς ἐξαγγελλόμενες μεγαλοφυΐες. Περίμεναν μέσα τὰ καϋμένα τὰ παιδιά, πεινασμένα, κατακουρασμένα, ἀγωνιῶντα τὴν μεγάλην καὶ ὀνειρευμένην στιγμήν, γιὰ νὰ ἐμφανισθοῦν καὶ νὰ ἐξαφανισθοῦν μαζύ. Διότι αὐτὸ συνέβαινε. Πῶς μποροῦσε ἄλλως τε νὰ γίνῃ διαφορετικὰ ὑπὸ τὰς συνθήκας ποὺ ἐλάμβαναν χώραν αἱ ἐξετάσεις των;

Κατόπιν λοιπὸν τῶν ἀνωτέρω, ποὺ συνέβησαν μόνο σὲ μιὰ Κυριακάτικη ἐξέτασι, γιατί, προσφιλέστατε κ. Τριανταφύλλου καὶ ἀγαπητὲ κ. Ψαρούδα νὰ διαφωνῆτε ὡς πρὸς τὸ ρεπερτόριον τῶν ἐξετάσεων καὶ τὸ βράχνιασμα ἑνὸς τενορίνου;

Πρέπει πρῶτα νὰ καταργηθοῦν αἱ ἐξετάσεις αὐτοῦ τοῦ εἴδους καὶ αἱ ἐπιδείξεις καὶ πρέπει νὰ εἶσθε σύμφωνοι εἰς αὐτά, καὶ μετὰ συζητῆτε διὰ τὸ ρεπερτόριον τῶν ἐπιδείξεων. Ἂν ἔχω λάθος, παρακαλῶ νὰ μοῦ τὸ πῆτε.

ΜΙΧ. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

ΜΙΑ ΑΓΝΩΣΤΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Τὸ πρῶτο μανεκὲν

Πότε ἐνεφανίσθησαν ἡ «ζωντανὲς κοῦκλες», ποὺ τόσο ρόλο παίζουν σήμερα στὴν ἐξέλιξι τῆς γυναικείας μόδας

Διὰ τὰ μανεκὲν ἔχουν γραφῆ πολλά. Ἀλλ᾽ ἡ ἱστορία των εἶναι ἄγνωστος.

Πότε ἐνεφανίσθη τὸ πρῶτο μανεκὲν καὶ ποῦ ; Καὶ πῶς ;

Ἰδοὺ ἐρωτήματα ποὺ θὰ ἐνδιαφέρουν τὶς κομψὲς κυρίες, ἀλλὰ καὶ τοὺς κυρίους, γιατὶ τὸ πρῶτο μανεκὲν, ἡ Ἀδαλαΐς Οὐὼρθ, ἔγινε μανεκὲν μέσα στὸ κατάστημα, τοῦ «ἄρχοντος τῆς Μόδας τῶν Παρισίων» τὸ 1825, Οὐὼρθ ποὺ ἦτο καὶ ἄντρας της, καὶ τὸ ὁποῖον ὑπάρχει καὶ σήμερα εἰς τὴν Ρὶ ντὲ λὰ Πέ. Τὸ διευθύνουν τὰ ἀνήψια τοῦ ἱδρυτοῦ καὶ τῆς γυναίκας του, δηλαδὴ τῆς πρώτης γυναίκας ποὺ χρησίμευσε, γιὰ τὶς ὅμοιές της, γιὰ ζωντανὴ κούκλα. Ναὶ, μὲν, διάφοροι ἱστοριοδίφαι καὶ μυθιστοριογράφοι, ποὺ θέλουν νὰ ἀναφέρουν κάτι τὸ ἐντυπωσιακῶς περίεργο, διατείνονται ὅτι καὶ οἱ Αἰγύπτιοι καὶ οἱ Ρωμαῖοι — δὲν ἀναφέρουν τοὺς Ἕλληνας, οὔτε τοὺς Ἰνδοὺς καὶ τοὺς Κινέζους — ἐχρησιμοποιοῦσαν μανεκὲν στὴν παληὰ ἐκείνη ἐποχή. Τὸ βέβαιον ὅμως εἶναι ὅτι καμμιὰ πραγματικὴ πιστοποίησις τοῦ γεγονότος αὐτοῦ δὲν ἀπεκαλύφθη μέχρι σήμερον. Πρέπει λοιπὸν νὰ ἀναγνωρίσουμε ὡς πρῶτο μανεκὲν τὴν κυρία Οὐὼρθ. Καὶ ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ, ἂς ἰδοῦμε ὑπὸ ποίας περιστάσεις «ἠσπάσθη» τὸ νέον τοῦτο καὶ παράξενο διὰ τὴν ἐποχήν της ἐπάγγελμα.

Ὑπῆρχε καὶ πρὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης στὸ Παρίσι, ἕνα «Ζουρνὰλ ντὶ λὺξ ε ντὲ λὰ μὸντ», («Ἐφημερὶς τῆς Πολυτελείας καὶ τῆς Μόδας»), τὸ ὁποῖο ἐδημοσίευε ὅ,τι σχετικὸ πρωτότυπο καὶ νέο παρουσιάζονταν τότε εἰς τὰ πέριξ τοῦ «Παλαὶ Ρουαγιὰλ» ὅπου τὸ κέντρον τῶν παντὸς εἴδους κομψοτήτων — ἀψύχων καὶ ἐμψύχων — τῆς ἐποχῆς. Τὸν καιρὸ ἐκεῖνο ὅ,τι ἀφοροῦσε τὴν μόδα ἦταν ἀποκλειστικὰ σὲ γυναικεῖα χέρια. Στὰ μεγάλα ἢ μικρὰ ἐμπορικὰ οἱ κυρίες ἀγόραζαν τὸ ὕφασμα ποὺ τοὺς ἄρεσε μὲ τὸ μέτρο καὶ κατόπιν ἡ «ράπτρια» τὸ ἔκοβε καὶ τὸ ἔρραβε σύμφωνα μὲ ὡρισμένο σχέδιό της ἢ μὲ σχέδιο τῆς κυρίας ἢ ἀκόμη μὲ σχέδιο τῆς «Ἐφημερίδος τῆς Πολυτελείας καὶ τῆς Μόδας».

Πάντως τὸ φόρεμα ἐκόβονταν καὶ ἑτοιμάζονταν ἀποκλειστικῶς γιὰ τὴν πελάτιδα ποὺ εἶχε φέρει τὸ ὕφασμα καὶ τὸ εἶχε διαλέξει. Οἱ ἄνδρες μόνο νὰ θαυμάζουν καὶ νὰ... πληρώνουν εἶχαν τὸ δικαίωμα.

Ἦρθε ὅμως ὁ Οὐὼρθ καὶ ὅλα αὐτὰ ἄλλαξαν. Ἀλλ᾽ ἂς παρακολουθήσωμεν τὴν ἱστορίαν του :

Ὁ ἐμπνευστὴς καὶ δημιουργὸς τοῦ πρώτου μανεκέν, ὁ Ἄγγλος Τσὰρλς Φρέντερικ Οὐὼρθ, νεώτατος καὶ ἀφοῦ εἰργάσθη ὡς δόκιμος ἐμποροϋπάλληλος σ᾽ ἕνα κατάστημα ὑφασμάτων στὸ Λονδῖνο ἔφθασε τὸ 1820 στὸ Παρίσι καὶ προσελήφθη ὡς πωλητὴς σ᾽ ἕνα μεγάλο κατάστημα ὑφασμάτων καὶ νεωτερισμῶν. Ἐκεῖ γνωρίζει, θαυμάζει καὶ ἐρωτεύεται μίαν νέαν πωλήτριαν, Παριζιάνα, ποὺ εἰργάζετο στὸ ἴδιο κατάστημα καὶ ποὺ ἔγινε ἀργότερα ἡ γυναῖκα του. Παρατηροῦσε ἀπὸ τὶς πρῶτες μέρες, καὶ πάντα μὲ τὸ ἴδιο ἐνδιαφέρον, μὲ πόση χάρι τὸ νέο ἐκεῖνο κορίτσι ἔδειχνε στὶς πελάτισσες τὰ ὡραῖα λεπτὰ ὑφάσματα, τὰ μεταξωτά, τὶς μουσελίνες, βάζοντάς τα γύρω στὴ μέση της, πάνω στὸ στῆθος της, καὶ στοὺς ὤμους της, ἐνῷ ἔβαζε τὰ βέλα καὶ τὶς σάρπες γύρω ἀπὸ τὸ ὡραῖο της κεφάλι. Ἡ εἰκόνα αὐτὴ δὲν τοῦ φεύγει ἀπὸ τὰ μάτια καὶ ἀπὸ τὸ νοῦ, λίγο ἀργότερα γίνεται ἀνεξάρτητος καὶ ἀνοίγει δικό του κατάστημα. Τὸ νέο κατάστημα ἱδρύει τὸν πρῶτον «Οἶκον γυναικείων φορεμάτων», τὸν πρῶτον πραγματικὸν «Οἶκον τῆς Μόδας» ὅπου οἱ πελάτισσες βρίσκουν ἕτοιμες τουαλέτες, πολλὰ σχέδια γιὰ νὰ διαλέξουν καὶ... τὸ πρῶτο Μανεκέν : Ὁ Οὐὼρθ, θυμήθηκε τὴν μικρὴ πωλήτρια ποὺ ἀγαποῦσε πάντοτε, τὴν προσέλαβε εἰς τὸ κατάστημά του καὶ τῆς ἀνέθεσε νὰ ἐπιδεικνύῃ τὰ νέα φορέματα μὲ τὸν τρόπο της, δηλαδὴ φορῶντας τα μὲ ὅλη τὴ δυνατὴ γοητεία καὶ χάρι. Ὁ Οὐὼρθ ἀπέκτησε ἀμέσως τὴν καλλιτέραν καὶ ἀριστοκρατικώτερη πελατεία τῶν Παρισίων, μεταξὺ δὲ αὐτῆς καὶ τὴν Αὐτοκράτειρα Εὐγενίαν. Ὡς ἀπόλυτος κυρίαρχος καὶ ἄρχων τῆς μόδας, ἐδέχετο τὶς κυρίες ποὺ ἤθελαν «φόρεμα Οὐὼρθ» κατόπιν αἰτήσεως. Καθισμένες στὸ ντιβάνι τοῦ γραφείου του, περίμεναν τὴν σειρά τους. Καὶ ὅταν ἤρχετο τοὺς ἔβαζε νὰ βηματίζουν μπροστά του, νὰ ποζάρουν, νὰ κινοῦνται καὶ ἐκεῖ, ἐπὶ τόπου, ἐνεπνέετο τὴν τουαλέτα ποὺ κατ᾽ αὐτὸν ἐταίριαζε καλύτερα στὴν κάθε μιά. Ἡ γνώμη του δὲν ἐδέχετο ἀντιρρήσεις. Καὶ ἄλλως τε δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία ὅτι κανεὶς δὲν θὰ μποροῦσε νὰ κάνῃ καλύτερη ἐκλογὴ μοντέλου καὶ καλύτερο συνδυασμὸ χρωμάτων καὶ γραμμῆς, γιατὶ ὁ Οὐὼρθ δὲν ἦταν ἔμπορος, δὲν ἦταν ράπτης, ἦταν καλλιτέχνης ποὺ εἶχε ἐπιδοθῆ εἰς τὴν συνεχῆ δημιουργίαν ὡραίων τουαλετῶν γιὰ νὰ στολίσῃ τὶς ὡραῖες γυναῖκες καὶ νὰ ἐξάρῃ τὴν ὠμορφιά τους.

Ἡ γυναῖκα του ἐν τῷ μεταξὺ ἔδειχνε σὲ ἄλλες πελάτισσες τὰ τελευταῖα σχέδια τοῦ ἄνδρα της χωρὶς νὰ φαντάζεται, οὔτε αὐτὴ οὔτε αὐτὸς, τὴν ἐξέλιξι ποὺ θὰ ἐλάμβανε καὶ ἡ ἐπίδειξις αὐτή, ὡς ἐπάγγελμα πλέον, σὲ ὅλες τὶς χῶρες τοῦ κόσμου καὶ ἡ λέξις ἡ ὁποία ἔχει πολιτογραφηθῆ σὲ ὅλες τὶς γλῶσσες.

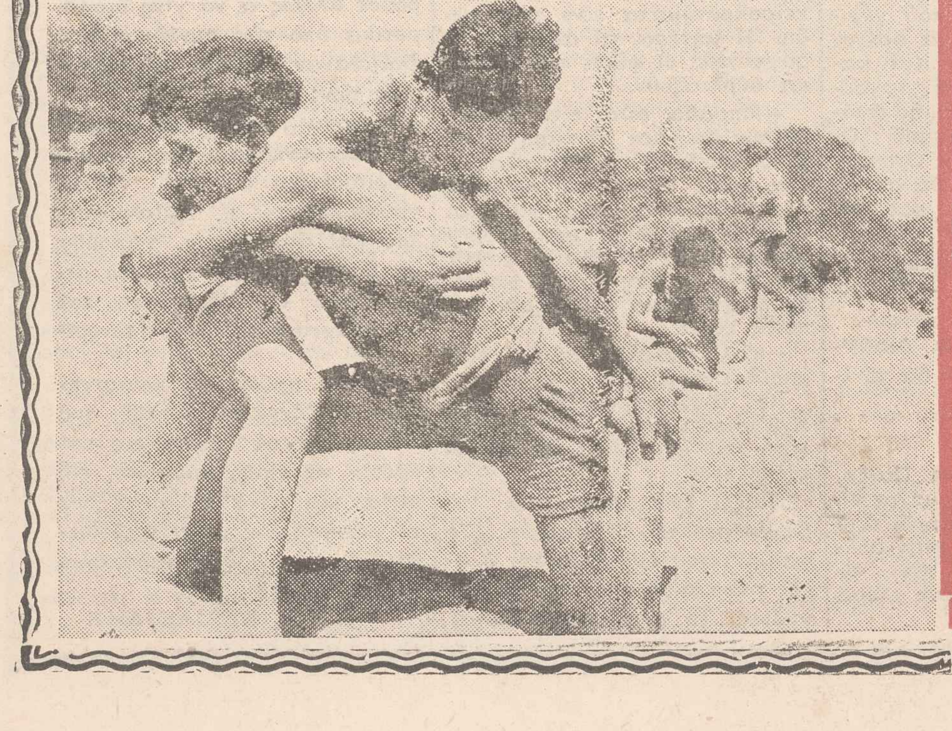

Ἡ τέχνη τῆς ἐποχῆς...

Βασίλισσαι τοῦ ΧΟΡΟΥ

Ἕνα πολύκροτον ἄρθρον τῆς Ἔλινορ Πάουελ, ποὺ ἡ ἴδια μᾶς παρακαλεῖ νὰ τὸ διαβάσωμε... χορεύοντες

Μοῦ εἶπε ἕνας φίλος μου δημοσιογράφος:

—Δεσποινὶς Πάουελ, θὰ τὸ θεωροῦσα ἐξαιρετικὴ τύχη, ἂν μοῦ γράφατε ἕνα ἄρθρον.

—Περὶ τίνος; τὸν ἠρώτησα.

—Περὶ τοῦ ἑαυτοῦ σας φυσικά. Περὶ τοῦ χοροῦ γενικώτερα, περὶ τῶν «βασιλισσῶν τοῦ χοροῦ».

—Θέλετε λοιπὸν νὰ σᾶς γράψω ἄρθρον; Νὰ χρησιμοποιήσω δηλαδὴ πέννα καὶ χαρτί; Μὰ ἐγὼ δὲν ἔχω καθόλου συνηθείσει εἰς αὐτὸν τὸν τρόπον ἐκφράσεως.

»Γνωρίζω νὰ ἐκφράζωμαι μόνον μὲ τὸν χορόν. Ἐπάνω στὴν πίστα εἶμαι συγγραφεὺς πρώτης τάξεως. Τὰ τακούνια μου φλυαροῦν ἀκατασχέτως στὸν γρήγορο ρυθμὸ τῶν κλακεττῶν. Λένε χίλια δυὸ πράγματα. Ἐκφράζουν ὅλα μου τὰ συναισθήματα.

»Γιατί, ἀγαπητὲ δημοσιογράφε, δὲν κρατᾶτε σημειώσεις ἀπὸ ὅσα λένε τὰ πόδια μου τὴν ὥρα ποὺ χορεύω; Θὰ εἴχατε ἔτσι ἕνα πολὺ πιὸ ἐνδιαφέρον ἄρθρον...

★

Καυχῶνται οἱ μεγάλοι ρήτορες ὅτι λένε πολλὰ λόγια εἰς τὸ λεπτό. Περισσότερα ὅμως ἀπὸ τὰ τακούνια μου δὲν λένε. Εἶμαι βεβαία.

Τὰ παπούτσια μου εἶνε οἱ εὐφραδέστεροι ρήτορες. Λένε ἄπειρα πράγματα μὲ ἐνάργειαν καὶ μὲ πάθος. Ὅταν θέλω νὰ ἐκδηλώσω τὴν χαρὰν τῆς ζωῆς, ποὺ μὲ πλημμυρεῖ, ἀφήνω τὰ πόδια μου νὰ συνθέσουν ἐπάνω στὸ παλκοσένικο ἕναν ἐνθουσιώδη μέχρι πανζουρλισμοῦ ὕμνον. Μὲ ἔχετε ἰδῆ στὶς πολὺ γρήγορες κλακέττες; Δὲν εἶσθε τῆς γνώμης ὅτι ἐκείνην τὴν ὥραν σπαρταρᾷ ὅλη ἡ ὕπαρξίς μου ἀπὸ ξεχειλίζουσαν ζωτικότητα;

Ὅταν θέλω πάλι νὰ ἐκδηλώσω τὶς κατακτητικὲς τάσεις, ποὺ κλείνω μέσα μου, τινάζω τὶς γάμπες μου μὲ τρόπο, ποὺ θαρρεῖ κανεὶς ὅτι ἀπὸ τὴν Νέαν Ὑόρκην θὰ βρεθῶ εἰς τὴν Ἄπω Ἀνατολήν. Ὅταν ἐκτελῶ ἕναν τέτοιον χορόν, ὁ ὁποῖος φέρνει τὰ πόδια μου σὲ ἀνώτερο ἀπὸ τὸ κεφάλι μου ἐπίπεδο, θαρρῶ πὼς ὅλος ὁ πλανήτης ἐκμηδενίζεται κάτω ἀπὸ τὰ σκέλη μου. Θαρρῶ πὼς γίνεται μιὰ ἀσήμαντη μπάλλα, τὴν ὁποίαν γελοιοποιῶ δίνοντάς της ρυθμικὲς κλωτσιές. Ὤ, δὲν μπορεῖτε σεῖς νὰ καταλάβετε πόσο κυριαρχικὰ αἰσθήματα νοιώθει μιὰ «βασίλισσα τοῦ χοροῦ!» Τὸ ὁμολογῶ αὐτὸ ἀπροκαλύπτως, ἔστω καὶ ἂν κατηγορηθῶ ὡς καυχησιολόγος καὶ ὑπερήφανη...

★

Εἶμαι βεβαία, ὅτι θὰ μποροῦσα μὲ τὸν χορόν μου ν᾽ ἀναλάβω καὶ... διπλωματικὴν ἀποστολήν. Μὴ σᾶς φαίνετε περίεργον. Ἐξ ἄλλου δὲν εἶμαι ἡ πρώτη ποὺ τὸ λέγω αὐτό. Τὸ εἶπε πρὶν ἀπὸ μένα ὁ Χάϊνε. Ὅλη ἡ διπλωματία, εἶπεν ὁ λεπτὸς ἐκεῖνος παρατηρητής, στηρίζεται πολλὲς φορὲς στὰ πόδια τῶν μπαλλαρινῶν. Μία μπαλλαρίνα μπορεῖ νὰ προκαλέσῃ τὴν φιλίαν μιᾶς ξένης χώρας. Ἔχετε ἰδῆ τὸ μπαλλέτο ποὺ χορεύῃ πολλὲς φορὲς ἕνα ἀσταθῆ, σχεδὸν ἀνισόρροπον χορόν; Αὐτὸς ὁ χορὸς ἐκφράζει κάλλιστα τὴν ἀστάθειαν τῶν διεθνῶν σχέσεων.

Ἂς ἐπανέλθω εἰς τὸν ἑαυτόν μου. Θὰ μποροῦσα, εἶπα, νὰ ἀναλάβω διπλωματικὴν ἀποστολήν. Μάλιστα, κύριοι. Θὰ μποροῦσε ἡ χώρα μου, νὰ μὲ στείλῃ ἀντιπρόσωπόν της εἰς τὴν Γενεύην. Μέσα εἰς τὸ μέγαρον τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν θὰ ἠγόρευα μὲ τὴν γλῶσσαν τῶν ποδιῶν μου. Θὰ ἐχόρευα. Καὶ θὰ ἦταν ὁ χορός μου ἐκεῖνος μία ἔκτακτος διπλωματικὴ τακτική.

Θὰ ἔκαμνα ἐν πρώτοις τοὺς χορευτικούς μου ἐκείνους ἑλιγμούς, ποὺ μὲ παπαρουσιάζουν ἐπὶ σκηνῆς σὰν ἕνα χορεῦον χέλι, ὁπότε θὰ ἤθελα νὰ μοῦ πῆτε: Μποροῦν νὰ ὑπάρξουν ἀριστοτεχνικώτεροι διπλωματικοὶ ἑλιγμοί; Ὁσάκις θὰ ἤθελα νὰ κολακεύσω τοὺς ἰσχυροὺς θὰ ἔκαμνα τὶς τρισχαριτωμένες ἐκεῖνες χορευτικὲς ὑποκλίσεις μου. Καὶ ἂν θὰ ἤθελα ν᾽ ἀπειλήσω κάποιαν ἐχθρικήν μας δύναμιν, θὰ ἐχόρευα μερικὲς πολὺ χτυπητὲς κλακέττες, ποὺ δίνουν τὴν ἐντύπωσιν πολυβόλου ἐν ὥρᾳ μάχης. Αὐτὸς ὁ χορός μου θὰ ἦταν ἡ πιὸ ἔντονη καὶ ἐναργὴς ἀπειλὴ πολέμου.

Α, νὰ εἶσθε βέβαιοι, ὅτι εἰς τὴν Γενεύην θὰ τὰ κατάφερνα πολὺ καλά.

★

Οἱ σύγχρονες «βασίλισσες τοῦ χοροῦ» εἴμαστε πολὺ ὁρμητικές. Αὐτὸ εἶνε τὸ κύριον χαρακτηριστικόν μας. Εἶνε ὁ χορός μας ἕνα ἄθροισμα ἢ καλλίτερα ἕνα κοκτέϊλ τῶν πιὸ ταραχωδῶν χορῶν ὅλων τῶν τόπων καὶ ὅλων τῶν ἐποχῶν. Ἔχουμε πάρει τὸ ἡφαιστειῶδες ξέσπασμα τοῦ χοροῦ τῆς Ἱσπανίδος, τὴν μαζεπικὴν θύελλαν τῶν χορῶν τῆς στέπας, τὴν τρικυμίαν τοῦ πάθους, ποὺ δημιουργοῦν οἱ χοροὶ τῶν ἀγρίων τῆς μαύρης, θερμῆς ἠπείρου καὶ ἀπὸ ὅλα αὐτά, ἀνάμικτα μὲ μίαν χάριν πολιτισμοῦ καὶ φινέτσας, ἔχουμε δημιουργήσει τὸν μοντέρνον χορόν.

Ἡ βασίλισσα τοῦ χοροῦ ΕΛΙΝΟΡ ΠΑΟΥΕΛ

Μὴ νομίσετε ὅμως ὅτι ἐπάνω εἰς τὴν ὁρμητικήν μας ὄρχησιν, παρασύραμε καὶ ἐκρημνίσαμεν τοὺς ἀρχαίους θεούς, τὶς ἀθάνατες δηλαδὴ ἱέρειες τῆς χορευτικῆς τέχνης, ποὺ ἤκμασαν εἰς ἄλλες ἐποχές, ὅπως εἶνε ἡ θεία Παύλοβα καὶ ἡ Ἰσιδώρα Δοῦγκαν. Δὲν εἴμαστε τόσον ἀσεβεῖς. Κλίνομεν γόνυ μπροστὰ εἰς τὶς θεόπνευστες ἐκεῖνες χορεύτριες.

Ἐκεῖνες ἐτελειοποίησαν τὸν ρυθμόν. Ἀνήγαγον εἰς ἄφθαστον ὕψος τὴν πλαστικότητα. Ὁ χορός των ἦταν κάλλος καὶ ὠμορφιά. Καὶ ἀπηυθύνετο εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ θεατοῦ.

Ἐμεῖς δὲν μπορούσαμε ν᾽ ἀκολουθήσωμε τὰ ἴχνη των. Ἡ σημερινὴ ἐποχὴ ἔχει ἄλλες τάσεις, ἄλλα ἰδεώδη. Προσκυνᾷ τὴν θεότητα τῆς ταχύτητος. Λατρεύει κάθε τι τὸ ἀεροδυναμικόν. Τέτοιος λοιπὸν ἔπρεπε νὰ γίνῃ καὶ ὁ χορός μας. Καὶ τέτοιος ἔγινε.

Ἐπλάσαμε ἕναν χορὸν φρενίτιδος, πανζουρλισμοῦ, ποὺ ἐκφράζει κάλλιστα τὴν ἐποχήν μας καὶ ποὺ βρίσκει ἀπήχησιν στὸ αἴσθημα τῶν σημερινῶν ἀνθρώπων. Δὲν ἀπευθύνεται στὸ πνεῦμα τοῦ θεατοῦ ὁ χορός μας. Ἀπευθύνεται στὸ αἴσθημά του καὶ τοῦ προκαλεῖ μίαν μέθην, μίαν ταραχὴν πάθους, τὸν παρασύρει εἰς τὸν ἴλιγγον, εἰς τὸν τρελλὸν στρόβιλον τῶν ὀνείρων καὶ τῶν πόθων...

Ὁ δυναμισμός!... Νὰ ἡ συνισταμένη τῶν τάσεων τῆς ἐποχῆς μας. Νὰ ἡ κυρία ὑπόστασις τῆς ζωῆς μας. Δυναμισμός! Νὰ τί εἶνε καὶ τὸ ἄπαντον τοῦ χοροῦ μας...

Ὅταν χορεύω, δὲν κάμνω ἄλλο, παρὰ νὰ ἑρμηνεύω μὲ τὸν ρυθμὸν τὸ περὶ δυναμισμοῦ δόγμα τῆς ἐποχῆς μας. Ἀφήνω τὰ πόδια μου νὰ ἐκδηλώσουν τὴν δυναμικὴν ἱκανότητά των, ἡ ὁποία προκαλεῖ τὴν καταπληκτικὴν ἐκείνην εἰς ὁρμητικότητα καὶ ταχύτητα χορευτικὴν ἐπίδοσιν, ἡ ὁποία μὲ ἔχει τοποθετήσει εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν τῶν βασιλισσῶν τοῦ χοροῦ.

Κάθε φορά, ὕστερα ἀπὸ ἕνα χορευτικὸν ρεσιτάλ, χαϊδεύω τὶς γάμπες μου καὶ τοὺς λέγω:

—Μπράβο σας! Εἴχατε πολλὴν δυναμικότητα σήμερα, πολὺ μπρίο, πολὺ κέφι, πολλὴν ζωτικοτητα...

★

Αὐτὰ εἶνε τὰ συστατικά, ἂν μπορῶ νὰ τὰ πῶ ἔτσι, τοῦ χοροῦ μου: Δυναμικότης, μπρίο, κέφι, ζωτικότης. Εὐτυχῶς κλείνω μέσα μου ἀπὸ ὅλα αὐτὰ μεγάλες ποσότητες. Καὶ εἶνε μιὰ ἀπερίγραπτη εὐτυχία γιὰ μένα, νὰ ἀφήνω τὴν ζωτικότητά μου νὰ ξεσπᾷ εἰς μίαν ρυθμικὴν τρικυμίαν.

Μεθῶ πρώτη ἐγὼ μὲ τὸν χορόν μου. Ἄχ, νὰ ξέρατε τί νοιώθω τὴν ὥρα ποὺ δονεῖται τὸ σῶμα μου σύμφωνα μὲ τοὺς νόμους τῆς χορευτικῆς τέχνης, τὴν ὥραν ποὺ κλωτσοῦν οἱ ἄκρες τῶν ποδιῶν μου τὰ οὐράνια ἢ ποὺ κυνηγιοῦνται στὸ δάπεδο σὰν δυὸ τρελλά, ἐρωτευμένα πουλιά!... Νοιώθω τὴν εὐτυχίαν μιᾶς πράγματι βασιλίσσης τοῦ χοροῦ. Νοιώθω νὰ σβύνῃ ἡ πεζότης τῆς ζωῆς γύρω μου, καὶ μοῦ φαίνεται, σὰν νὰ στροβιλίζωμαι εἰς γαλάζιους φωτεινοὺς κύκλους αἰθέρος, σὰν νὰ διευθύνω τὸν χορὸν τῶν πιὸ γοητευτικῶν ὀνείρων. Ἐκεῖ ψηλά, στὸν ἕβδομον οὐρανόν...

Ὅλη μου ἡ ζωὴ νομίζω ὅτι κυλᾷ μὲ ρυθμόν. Μὲ τὸν χορὸν θὰ ἤθελα νὰ ξυπνῶ, νά...τρώγω, νὰ βαδίζω, ὡς ἀκόμη καὶ νά... κοιμᾶμαι. Μὲ τὸν χορὸν θὰ ἤθελα νὰ ἐκμυστηρευθῶ τὸν ἔρωτά μου σ᾽ αὐτὸν ποὺ θ᾽ ἀγαποῦσα. Καὶ μὲ τὸν χορὸν θὰ ἐποθοῦσα νὰ βαδίσω πρὸς τὸν γλυκὸν Ὑμέναιον.

Ἡ ἐρωτικὴ συγκίνησις θὰ ἤθελα νὰ εἶνε γιὰ μένα τὸ ἀποκορύφωμα τοῦ χορευτικοῦ μου συγκλονισμοῦ...

Δὲν ξέρω τί συμβαίνει μὲ τὶς συναδέλφισσές μου. Ἐγὼ πάντως βλέπω ὅλον τὸν κόσμον χοροπηδοῦντα μπροστά μου. Τὸν βλέπω δηλαδὴ ὡς χορεύτρια.

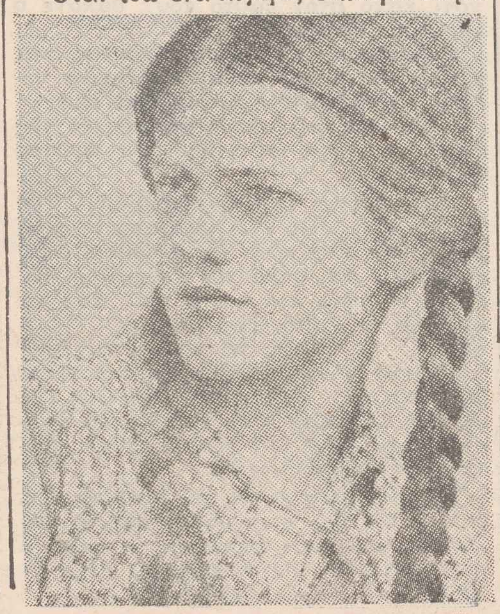

Ὅταν ἰδῶ ἕνα λιγερό, εὐκίνητο σῶμα νέου, λέγω:

—Αὐτὸς θὰ μποροῦσε νὰ γίνῃ θαυμάσιος χορευτής.

Ὅταν βλέπω μιὰ χοντρὴ κυρία μὲ τάσεις νὰ παχύνῃ περισσότερο, σκέπτομαι:

—Ἡ εὐλογημένη, δὲν μαθαίνει κλακέττες; Μισὴ ὥρα χορὸς τὴν ἡμέρα θὰ τὴν κάμῃ ν᾽ ἀποκτήσῃ μίαν πρώτης τάξεως σιλουέττα.

Ὅταν ἰδῶ ἕναν κακομοίρη, ἕναν δύσθυσμον ἄνθρωπον, λέγω:

—Αὐτός, ἂν ἐχόρευε, θὰ ἐγινόταν ὁ πιὸ εὔθυμος, ὁ πιὸ χαρούμενος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου.

Γιατὶ ἀλήθεια δὲν ἔχουν ὅλοι καταλάβει ὅτι ὁ χορὸς εἶνε μιὰ ἀστείρευτη πηγὴ φαιδρότητος καὶ χαρᾶς; Σκέπτομαι πολλὲς φορὲς, νὰ ἱδρύσω μίαν σχολὴν ψυχοθεραπείας, ὅπου θὰ συμβουλεύω τὸν χορὸν πρὸς θεραπείαν κάθε στενοχωρίας καὶ κάθε δυσθυμίας.

Ἐχάσατε στὶς ἐπιχειρήσεις σας, κύριε τραπεζίτα; Χορέψετε ἕναν γρήγορον σκοπὸν καὶ θὰ ξεχάσετε τὴν στενοχώρια σας. Ἐμαλώσατε μὲ τὴν γυναῖκα σας κύριε καθηγητά; Κάμετε μερικὲς κλακέττες καὶ θὰ καταπραϋνθῇ τὸ νευρίασμά σας.

Εἴχατε μιὰ ὁποιαδήποτε ἄλλη ἀποτυχία στὴ ζωή σας; Μονάχα ὁ χορὸς θὰ γιατρέψῃ τὴ θλίψι σας.

Στὶς γεμᾶτες μπρίο κινήσεις ἑνὸς χοροῦ θὰ γιατρέψετε τὴ μελαγχολία ποὺ σφίγγει τὴν ψυχήν σας, θὰ διώξετε τὶς λυπηρὲς ἀναμνήσεις ποὺ φτερουγίζουν στὸ νοῦ σας καὶ ποὺ σᾶς θυμίζουν ὧρες πικρὲς ποὺ περάσατε ἄλλοτε.

Ἡ εὐθυμία ποὺ συνοδεύει τὶς ρυθμικὲς κινήσεις σας καὶ οἱ παθητικοὶ τόνοι τῆς μουσικῆς, ποὺ τὶς συνοδεύουν, πλημμυρίζουν τὴν ψυχή σας μ᾽ ἕναν ἀέρα αἰσιοδοξίας καὶ ἀνεξάντλητης χαρᾶς.

Μὲ δυὸ λόγια, γιὰ μένα, ὁ χορὸς εἶνε τὸ μεγαλείτερο δῶρο τῆς ζωῆς πρὸς τὸν ἄνθρωπο, ἡ ὡραιοτέρα ἔμπνευσις ποὺ εἴχαμε τὰ λογικὰ πλάσματα τοῦ Θεοῦ ὡς σήμερα. Πιὸ συγκεκριμένα ἀκόμα, ἂν θέλετε, ὁ χορὸς εἶνε ἡ πανάκεια κατὰ... πάσης κακῆς μας διαθέσεως, ἡ θεραπεία πάσης λύπης καὶ στενοχώριας.

Πάντως ἐγὼ ἐκτιμῶ πολὺ τοὺς ἀνθρώπους, ποὺ δείχνουν κάποιο χορευτικὸ ταλέντο. Στὸ ἑστιατόριο ποὺ τρώγω, προτιμῶ νὰ μὲ σερβίρῃ ἕνα γκαρσόνι, διότι ὅταν φέρνῃ τὸν δίσκο, λυγίζει μὲ τόσην χάριν τὸ σῶμα του, σὰν νὰ χορεύῃ βάλς. Στὶς στάσεις τῶν λεωφορείων βλέπω μερικὲς νέες ν᾽ ἀνεβαίνουν στὸ ὄχημα μὲ μιὰ κίνησι καθαρῶς χορευτική. Εἶμαι ξετρελλαμένη μαζί των.

Θὰ ἤθελα ὅλος ὁ κόσμος γύρω μου νὰ χορεύῃ. Διότι τότε θὰ ἦταν εὔθυμος, χαρούμενος, εὐτυχής. Θὰ ἤθελα νὰ χορεύῃ ὁ ἐφημεριδοπώλης ποὺ μοῦ φέρνει τὶς ἐφημερίδες, ἡ καμαριέρα μου, ὁ μάνατζέρ μου, οἱ διαβάται στὸν δρόμο, οἱ πελάται στὰ μαγαζιά, οἱ πάντες καὶ αἱ πᾶσαι. Ὑψίστη δὲ εὐτυχία θὰ ἔνοιωθα ἂν ἤξερα, ὅτι καὶ ὁ ἀναγνώστης ἐδιάβασε...χορεύοντας τὸ ἄρθρον μου.

ΕΛΙΝΟΡ ΠΑΟΥΕΛ

ΞΑΝΑΓΥΡΙΖΟΥΜΕ ΠΙΣΩ

Ὀμπρελλίνα μεταξωτὰ

Ἡ ἱστορία τῆς γυναικείας ὀμπρέλλας, ποὺ πάλι ἄρχισε νὰ ξαναγίνεται τῆς μόδας ἀπὸ τὶς κοσμικὲς κυρίες τῆς Εὐρώπης

Ὥστε λοιπὸν τὰ ὀμπρελλάκια γίνονται πολὺ τῆς μόδας; Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει πρέπει νὰ παραδεχτοῦμε ὅτι ἡ φαντασία τῶν γυναικῶν εἶνε πολὺ περιορισμένη, ἀφοῦ γιὰ νὰ προσφέρουν ἕνα νέο στοιχεῖο στὴ κομψότητά τους, φέρνουν στὴν ἐπιφάνεια ἕνα ἀντικείμενο ποὺ ἔχει ἡλικία τόσων αἰώνων.

Τελευταίως, στὶς παρισινὲς ἱπποδρομίες ἐφάνηκαν μεταξωτὰ ὀμπρελλάκια, μὲ λουλούδια, ποὺ τὰ κρατοῦσαν χαριτωμένα γυναικεῖα χέρια. Καὶ οἱ γυναῖκες αὐτὲς φαινόνταν πολὺ περήφανες γιὰ τὴν..... πρωτοτυπία τους αὐτήν.

Ἐὰν πιστέψουμε ὅμως τὴν ἱστορία—τὴν μακρὰν ἱστορίαν ποὺ καταγράφει ὑπομονετικὰ ὅλες τὶς μικροεφευρέσεις—ἡ ὀμπρέλλα ἔχει τὴν τρομερὴν ἡλικίαν τῶν τεσσάρων χιλιάδων χρονῶν. Ἐγεννήθηκε στὸ Πεκῖνο, ἀπὸ τὰ λεπτὰ χέρια μιᾶς νειόπαντρης κινεζοπούλας, ποὺ ἐφεῦρε τὴν «μικρὴ φορητὴ στέγη» γιὰ νὰ προστατεύῃ ἀπὸ τὸν φλογερὸν ἥλιο τὸ κρανίο τοῦ ἀνδρός της Λὸν Πάου, διασήμου ξυλουργοῦ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Ἐκτὸς ἂν θέλουμε νὰ παραδεχτοῦμε ὅτι εἶνε ἐφεύρεσις τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων καὶ ὅτι ἡ καταγωγὴ τῆς ὀμπρέλλας χάνεται στὰ σκοτάδια τῆς μυθολογίας.

Ἐν πάσῃ περιπτώσει, φαίνεται ὅτι ἡ ὀμπρέλλα ἔπαιξε σπουδαιότατον ρόλον κατὰ τὴν ἀρχαιότητα. Ἦταν σύμβολον ἰσχύος, ὅπως καὶ σήμερα συμβαίνει στὶς Ἰνδίες, ποὺ οἱ μεγιστᾶνες ἔχουν τόσο μεγάλες ὀμπρέλλες, ὥστε χρειάζονται τέσσαρες σκλάβους γιὰ νὰ τὴν κρατοῦν.

Στὰ 1738 ἡ ὀμπρέλλα ἔκαμε τὴν πρώτην ἐπίσημη ἐμφάνισί της στὴν Ἀγγλία. Ὁ Τζόμας Χώβακ, ἕνας περιηγητὴς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ἐπισρέφοντας ἀπὸ ἕνα ταξεῖδι στὴν Κίνα, ἔφερε στὸ Λονδῖνο τὸ «φορητὸν καταφύγιον». Τὸ περίεργο αὐτὸ ἀντικείμενο διαδόθηκε ἀμέσως, γιατὶ οἱ γυναῖκες τοῦ ἔκαμαν πρώτης τάξεως ὑποδοχή, καὶ ἄρχισαν νὰ προστατεύωνται μ᾽ αὐτὸ τόσο ἀπὸ τὸν ἥλιο, ὅσο καὶ ἀπὸ τὴ βροχή.

Στὴν Ἰταλία εἶχε προηγηθῆ κάποιος στὸν νεωτερισμὸν αὐτόν: ἡ Αἰκατερίνη τῶν Μεδίκων. Πρώτη αὐτή, τὴ ἐποχὴ τῆς Ἀναγεννήσεως ἐβγῆκε περίπατο ἀκολουθουμένη ἀπὸ ἕναν ὑπηρέτην ποὺ κρατοῦσε ἕναν πάνινον δίσκο γιὰ νὰ τὴν προστατεύῃ ἀπὸ τὸν ἥλιο.

Ἡ Γαλλία ὑποδέχτηκε μ᾽ ἐνθουσιασμὸ τὸν κομψὸν νεωτερισμὸν ποὺ τῆς ἔστειλε ἡ Ἰταλία καὶ ποὺ ἔφθασε στὸν κολοφῶνα κατὰ τὴν βασιλείαν τοῦ Λουδοβίκου ΙΕ΄. Οἱ εἰκόνες τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ἔχουν τὴν ὀμπρέλλα σκεπασμένην ἀπὸ λουλούδια καὶ ἀπὸ φτερά. Καὶ τὴν κρατοῦσαν συνήθως μαῦροι ὑπηρέτες, ὥστε οἱ κυρίες εἶχαν ἀπόλυτην ἐλευθερίαν κινήσεων.

Ἀπὸ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, μὲ μικρὰ διαλείμματα, ἡ ὀμπρέλλα ἔγινεν ὁ ἀχώριστος σύντροφος τῶν γυναικῶν. Κατὰ τὸ 1910 ἡ ἀξία της ἦταν ὑπερβολική, ἀφοῦ ἔφθασε νὰ στοιχίζει μία ὀμπρέλλα 500 καὶ 1000 χρυσᾶ φράγκα. Καὶ εἶχαν μιὰ ἰδιαίτερη ὀμπρέλλα γιὰ κάθε ὥρα τῆς ἡμέρας: ἀπὸ χοντρὸ ὕφασμα γιὰ τὸ πρωΐ, ἀπὸ ταφτὰ γιὰ τὸ ἀπόγευμα καὶ δαντελλένια γιὰ τὸ βράδυ. Μιὰ ὡραία κόμησσα παρουσιάστηκε κάποτε εἰς ἕνα γκάρντεν-πάρτυ, κρατῶντας μιὰν ὀμπρέλλα, πάνω στὴν ὁποίαν ἦταν δυὸ κάτασπρα περιστέρια.

Ἡ ἐποχή μας δὲν ἐπιτρέπει πιὰ τέτοιους ἐξωφρενισμούς. Τὰ ὀμπρελλάκια ποὺ ἐφάνηκαν τὶς ἡμέρες αὐτὲς στὶς παρισινὲς ἱπποδρομίες, δὲν ἔχουν ἄλλο σκοπὸ παρὰ νὰ διακόψουν τὴ μονοτονία ποὺ παρουσιάζει μιὰ τέτοια συγκέντρωσις.

Δὲν ὑπάρχει λοιπὸν κίνδυνος νὰ ἐπιβληθῇ ἡ ὀμπρέλλα μὲ τὴν ἴδια τυραννία ποὺ ἀσκοῦσε στὶς γυναῖκες κατὰ τὴν προπολεμικὴ περίοδο, ὅταν αὐτὲς ποὺ ἤθελαν νὰ ὑπακούσουν τυφλὰ στὴ μόδα, βρέθηκαν αἰχμάλωτες τῆς ματαιοδοξίας των.

Πολλοὶ ἀπὸ σᾶς θὰ θυμόσαστε, βέβαια, τὰ μακρυὰ φουστάνια τοῦ 1910, ποὺ ἦταν ὑποχρεωμένες νὰ τὰ κρατοῦν οἱ γυναῖκες μὲ τὸ ἕνα χέρι γιὰ νὰ μὴ σέρνωνται. Θαντασθῆτε λοιπὸν μιὰ τέοια κυρία νὰ κρατᾷ μὲ τὸ ἕνα χέρι τὸ φουστάνι, μὲ τὸ ἄλλο τὴν ὀμπρέλλα καὶ νὰ θέλῃ ν᾽ ἀνέβῃ στὸ τρὰμ, ἢ ἔστω εἰς ἕνα ἀμάξι. Σωστὴ τραγῳδία.

Εἶνε πράγματα αὐτά, ποὺ ἡ ἐποχή μας δὲν τὰ παραδέχεται. Γιατὶ εἶνε ἡ ἐποχὴ τῆς κινήσεως καὶ τῆς βιασύνης.

Καὶ τώρα μιὰ στατιστικὴ λεπτομέρεια: Στὸ Παρίσι κάθε χρόνο χάνονται περὶ τὶς διακόσιες χιλιάδες ὀμπρέλλες, ἀπὸ τὶς ὁποῖες οἱ 40 χιλιάδες περίπου καταλήγουν στὸ «Γραφεῖον ἀπωλεσθέντων ἀντικειμένων», τῆς Ἀστυνομίας. Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ σὲ ὅλες τῆς μεγαλουπόλεις τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀμερικῆς. Ποῦ θὰ καταλήξουμε ὅμως, ἐὰν ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς ἄνδρες ἀρχίσουν νὰ κρατοῦν καὶ νὰ χάνουν, φυσικά, ὀμπρέλλες καὶ οἱ γυναῖκες, ποὺ εἶνε καθὼς ξέρετε τόσο ἀφηρημένες!...

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΕΠΗΔΗΣΕ ΣΤΑ ΠΛΟΥΤΗ

ΤΟΥ κ. ΔΗΜΟΣΘΕΝΗ ΒΟΥΤΥΡΑ

Κάποτε μιλοῦσε καὶ ὁ Μαλούρης, ἔλεγε κι’ αὐτὸς διάφορα ἐπεισόδια, ἱστορίες κακές, μὰ ὅλο κακές· φίλων του, γνωστῶν του, ἢ καὶ ἀγνώστων. Ποτὲ ὅμως δὲν τὸν ἀκούσαμε νὰ πῇ κάτι δικό του, ποτέ. Σὰν νὰ μὴν εἶχε τίποτα, ἢ νὰ τἄχει λησμονήσει.

Καὶ ἦταν μεσόκοπος ἄνθρωπος, συμπαθητικὸς, ἀλλὰ χωρὶς γέλιο. Ζοῦσε μόνος· κατάμονος μ’ ἕνα σωρὸ σκυλιὰ γιὰ συντροφιά.

Ἐρχόταν στὸ καφενεδάκι ποὺ συχνάζαμε τὸ βράδυ, καὶ καθόταν κοντά μας ἀλλὰ καὶ σα λίγο ἀπόμερα φουμάροντας τὸν ναργιλέ του.

Ἀπὸ ἕναν ἀνεψιό του τὸν εἴχαμε γνωρίσει. Αὐτὸς ὅμως ὁ ἀνεψιός, χάθηκε ὕστερα. Εἶχε παντρευθῆ κι’ εἶχε φύγει ἀπ’ τὴ γειτονιά...

Ἂν ὅμως ὁ Μαλούρης μᾶς διηγόταν ὅλο ξένα παθήματα, ἐμεῖς ξέραμε ἕνα δικό του· ἕνα μόνο, ἀλλὰ σπουδαῖο. Ὁ ἀγαπητός του ἀνεψιός, ὁ Γιωργάκης, μᾶς τὄχε διηγηθῆ.

Καὶ μάλιστα, ἕνα βράδυ, ποὺ ἐγὼ εἶπα στὸ θεῖο του:

—Δὲ μᾶς λές, κύριε Μαλούρη, καὶ τίποτα δικό σου...

—Δικό μου; ἔκανε αὐτός, δικό μου δὲν ἔχω τίποτα νὰ πῶ!... Καὶ νὰ πῶ; Μαζεύεις φροῦτα ἀπὸ δένδρο ξερό; Μόλις εἶχε μεγαλώσει αὐτὸ καὶ πήγαινε νὰ δώσῃ καρπό, ξεράθηκε.

—Καλά, καλά!... Μὰ θὰ εἴχατε καμμιὰ ἀγάπη! πετάχτηκε ὁ Ξενάρης καὶ εἶπε.

—Μὰ πῶς;... ἀφοῦ ξεράθηκε!

Ὅταν ἔφυγε, ἀφοῦ δίπλωσε μὲ προσοχὴ τὸ μαρκοῦτσι γύρω ἀπ’ τὸ λαιμὸ τοῦ ναργιλὲ, ὁ ἀνεψιός του μᾶς διηγήθηκε τὴν ἱστορία τοῦ θείου του, μιὰ κακιὰ ἱστορία...

Ὁ Μαλούρης εἶχε παντρευθῆ νέος, καὶ ὄχι στὴν Ἀθήνα· ἀλλὰ στὸν Πειραιᾶ, ποὺ ἔμενε τότε.

Δὲν εἶχε ξεραθῆ τὸ δένδρο, ὅπως ἔλεγε, ἀκόμα, καὶ πῆρε ἀπὸ ἀγάπη μιὰ ὡραία κόρη. Τὸν εἶχε ἀγαπήσει κι’ αὐτή.

Ἀλλ’ ὕστερα ἀπὸ λίγον καιρό, ἀνακάλυψε, ὅτι ἡ γυναικα του τὸν ἀπατοῦσε μ’ ἕναν παληό της φίλο. Καὶ τοὺς ἔπιασε. Ἡ γυναῖκα του ἔφυγε τρεχάτη, γιὰ τοὺς γονεις της, καὶ ὁ ἐραστής, δαρμένος ἄγρια ἔτρεχε γιὰ τὸ φαρμακεῖο.

Τοῦ Μαλούρη ὅμως τόσο τοῦ στοίχισε αὐτό, ποὺ ἀποφάσισε ν’ αὐτοκτονήσῃ. Κι’ ἕνα πρωῒ σηκώθηκε καὶ πῆγε στὴν Κρεμυδαροῦ, ποὺ ἦταν ἔρημη τότε, παίρνοντας μαζύ του ἕνα πιστόλι. Μ’ αὐτὸ θἄκοβε τὶς ἡμέρες του...

Ἔφθασε κεῖ καὶ κάθισε κάτω καὶ κοντὰ στὴν ἀκροθαλασσιά, καὶ ξανάφερε ὅλα στὸ νοῦ του. Τὴν ἀγάπη του, τὶς ἡμέρες τῆς εὐτυχίας του· κι’ ἔπειτα τὴ δυστυχία του, τὴν καταστροφὴ ποὺ τοῦ ἦρθε καὶ τοῦ τὰ γκρέμισε ὅλα...

Ἐμπρός του ἡ θάλασσα μόλις κουνοῦσε τὰ κύματά της, ἕνα βαπόρι πέρα μακρυά, πλησίαζε νὰ χαθῇ στὸν ὁρίζοντα. Γλάροι πετοῦσαν...

Ἡ ματιά του τὰ πῆρε. Σὲ λίγο ἀλλοῦ θὰ βρισκόταν.

Ξαφνικὰ φωνές, μάλωμα γλάρων, τὸν ἔκανε νὰ κυττάξῃ. Εἶδε τότε, ἕναν γλάρο νὰ ὑψώνεται κρατῶντας κάτι· ποὺ τοῦ φάνηκε σὰ σχοινὶ ποὺ τὸ ἄλλο μέρος του κρεμώταν διπλωμένο. Ἄλλος γλάρος ὑψώθηκε κρατῶντας κι’ αὐτὸς ἕνα τέτοιο, ἢ μιὰ ἄλλη ἄκρη του.

Ὁ Μαλούρης κατάλαβε πῶς ἦταν ἔντερα.

Ὁ γλάρος ὁ πρῶτος ἀπομακρυνόταν δεξιά, ὁ ἄλλος ἀριστερά. Καὶ τὸ ἔντερο ξετυλιγόταν. Μὰ ὅταν ἔφθασε στὸ τέλος, ἐβρέθηκε ὁ καθένας νὰ κρατᾷ μιὰ ἄκρη καὶ νὰ προσπαθῇ νὰ σύρῃ τὸν ἄλλον...

Ὁ Μαλούρης, ἐγέλασε. Καὶ μὲ τὸ γέλιο σὰ νἄφυγε ἡ σκέψι τῆς αὐτοκτονίας φοβισμένη, ἀντὶ νὰ αὐτοκτονήσῃ, σηκώθηκε κ’ ἔφυγε.

Ὕστερα ἀπὸ λίγον καιρὸ ἀνέβηκε στὴν Ἀθήνα, ἀφοῦ πούλησε ὅ,τι εἶχε στὸν Πειραιᾶ. Στὴν Ἀθήνα πάλι, δὲν ζήτησε νὰ κάνῃ καμμιὰ ἐργασία. Καὶ γιατὶ νὰ κάνῃ. Εἶχε νὰ φάῃ καὶ νὰ πιῇ.

Ὁ Γιωργάκης ὁ ἀνεψιός του, ποὺ μᾶς τὰ διηγήθηκε αὐτά, μιὰ μέρα παντρεύθηκε. Δὲν τὸν εἶχε φοβίσει· ὅπως μᾶς ἐφαίνετο, διόλου τὸ πάθημα τοῦ θείου του, κ’ ἔπεσε κι’ αὐτὸς στὴν ἀγκαλιὰ τῆς Δαλιδας, ὅπως ὀνόμαζε ὁ θειος τὴν γυναίκα τοῦ ἀνεψιοῦ...

★

Ἐμεῖς, ξακολουθήσαμε νἄχουμε τὴ συντροφιὰ τοῦ θείου, νὰ λέμε διάφορα γιὰ νὰ περάσῃ ἡ ὥρα· καὶ νὰ μιλοῦμε κάποτε γιὰ τὸν ἀνεψιὸ καὶ τὴν παλαβομάρα ποὖχε κάνει νὰ πάῃ νὰ παντρευτῇ καὶ νὰ θαφτῇ ζωντανὸς, ὅπως μουρμούριζε ὁ θειος του, ποὺ πιά, ὅπως ἔλεγε, δὲν εἶχε μάτια νὰ τὸν δῇ.

Ἐμεις ὅλοι ειχαμε γίνει μισογύνηδες, γιὰ νὰ εὐχαριστήσουμε τὸν κὺρ Μαλούρη, καὶ λέγαμε· λέγαμε ἐναντίον τῶν γυναικῶν.

Ἐπὶ τέλους ἐπάψαμε. Δὲν εἴχαμε νὰ ποῦμε ἄλλα, ἂν καὶ ἀπὸ καιρὸ ὅλο τὰ ἴδια λέγαμε.

Νὰ ομως ποὺ ὁ Ξενάρης μιὰ βραδυὰ θυμήθηκε τὸ Γιωργάκη, ἢ καλύτερα τὴ γυναίκα του καὶ λέει στὸ Μαλούρη, καθὼς αὐτὸς καθόταν σκεπτικὸς, ἢ σὰ νἄκουγε τὸ ναργιλέ του, ποὺ ρουφοῦσε :

—Ἐγνώρισα σήμερα τὴ γυναῖκα τοῦ Γιωργάκη. Εἶχα πάει στὸ σπίτι μιᾶς ἐξαδέλφης μου, τῆς Ἀναλίδη, στὴν Κηφισιά... Ξέρετε τὸν ἄντρα της;... Μπᾶ; Αὐτὸς ἔχει κάνει τώρα ἑκατομμύρια κι’ ἑκατομμύρια! Πάει νὰ τρελλαθῇ ἀπ’ τὰ λεφτά! Καὶ ποιὸς ξέρει πόσες ἐρωμένες θἄχῃ, γιατὶ εἶνε ἕνας γυναικᾶς!... Ταιρι δὲν ἔχει!... Φρίκη!... Λοιπὸν ἦταν ἐκεῖ ἡ κυρία τοῦ Γιωργάκη, κομψή· κουνιστή!... Πῶς πιάσανε σχέσι. ...Ναί, ἔχετε δίκηο, τί μᾶς ἐνδιαφέρει αὐτό... Ποὺ λέτε, δὲ μοὔκαμε καλὴ ἐντύπωσι αὐτὴ ἡ κυρία!... Μὰ διόλου!

— Ἔτσι εἶνε! ἔκανε ὁ Μαλούρης βγάζοντας λίγο τὸ στόμα του ἀπ’ τὸ μαρκοῦτσι τοῦ ναργιλέ.

Κ’ ἔπειτα:

—Ποιὸς τοὔλεγε τοῦ βλάκα!

Ὁ Ξενάρης ἐξηκολούθησε νὰ λέῃ γι’ αὐτή. Τὸ βλέμμα της δὲν τοῦ εἶχε ἀρέσει. Ἦταν γεμάτο ἀναίδεια. Τὰ κινήματά της· τὸ γέλιο της, τὰ σκέρτσα της. Καὶ τελειώνοντας εἶπε πάλι:

—Μὰ πῶς ἔπιασε φιλία μὲ τὴν Κάκια! ...Τί διάολο, τόσο κουτὴ εἶνε ἡ Κάκια...

Ἀρχίσαμε νὰ λέμε ἄλλα καὶ λησμονήσαμε τὸ Γιωργάκη καὶ τὴ γυναικα του.

Μὰ ὁ Μαλούρης ἅμα τελείωσε τὸ ναργιλέ του, λέει στὸν Ξενάρη ἁπλώνοντας τὸ χέρι του λίγο, μὲ τὸ δάχτυλο, τὸ δείχτη, τεντωμένο:

—Ἔχεις δίκηο καὶ δίκηο! Καλὰ τὴν κατάλαβες! Ἔτσι εἶνε!... Αὐτὲς ὅλες τὶς γυναῖκες, τὰ κορίτσια τἄλεγε βρῶμες!... Καὶ νὰ ποὺ πῆγε κ’ ἔπεσε!... Κι’ ἔτσι εἶνε, ἔτσι!... Ἐγώ, γιὰ νὰ τὸ λέω αὐτό, ἔχω ἀποδείξεις... Μιὰ φορὰ ἔχω πάει στὸ σπίτι του ποὺ μὲ παρακάλεσε. Ἀπὸ τότε, μακρυά!... Τὴν εἶδα. Μὰ τώρα, ἔχω ἀποδείξεις!... Καὶ νά, θὰ σᾶς πῶ, γιὰ νὰ δῆτε μάλιστα, τί κάνουν αὐτὰ τὰ θηλυκὰ στοὺς ἄντρες τους καὶ πῶς τοὺς γελοῦν! Ἔ, ἔ, καλύτερα φεῖδι!...

»Αὐτὸς ὁ βλάκας νομίζει· τὴ γυναῖκα του τὴν πιὸ τίμια γυναῖκα!... Τὸν ἔχει στραβώσει!... Καὶ ὅτι τὸν ἀγαπᾶ, τὸν ἀγαπᾶ πιὸ πολὺ κι’ ἀπ’ τὰ μάτια της! ...Μὰ εἶνε σ’ αὐτὰ γεννημένες!... Ἄ, ἄ, τὶς βρῶμες!...

»Καὶ ντύνεται ὅπως αὐτὸς θέλει καὶ λέει, πὼς ἔτσι πρέπει νὰ ντύνονται οἱ τίμιες γυναικες!... Μά...

»Θὰ σᾶς πῶ μιὰ σκηνὴ γιὰ νὰ δῆτε πολλά! Νὰ μὴ ρωτήσετε ὅμως, πῶς τὴν εἶδα καὶ ποιὸς μοῦ τὴν εἶπε.

»Εἶχε ντυθεῖ ἡ ὡραία πούλια γιὰ νὰ βγῇ ἔξω. Δὲν θὰ πήγαινε ὅμως καὶ μόνη, θἄχε κοντά της, γιὰ σωματοφύλακα, τὴν ὑπηρέτρια· καὶ μιὰ φίλη της, μιὰ χοντρομπαλοῦ, περασμένης ἡλικίας...

Ντύθηκε, λοιπόν, στολίσθηκε καὶ παρουσιάσθηκε στὸν ἄντρα της, ποὺ μέσα στὸ σαλονάκι, διάβαζε ἐφημερίδα.

—Γιὰ δές με, τοῦ εἶπε γλυκά· δὲν εἶμαι ντυμένη καλά;

Αὐτὸς ποὖχε σηκώσει τὸ κεφάλι του ἀπ’ τὴν ἐφημερίδα, τὴν κύτταξε μὲ προσοχή...

Εἶδε πὼς φοροῦσε κάλτσες. Τὰ χείλια ἄβαφα. Τὸ λεπτὸ πανωφοράκι της στὸ χέρι...

—Καλά, ὡραία, τῆς ἀπήντησε.

Εἶχε ντυθῆ ὅπως αὐτὸς ἤθελε.

—Ἔτσι, αὐτὸ εἶνε ντύσιμο, τῆς ἔλεγε, καὶ ὄχι σὰν αὐτὲς ποὺ βγάζουν τὰ πόδια τους ἔξω, γιὰ νὰ βλέπῃ ὁ καθένας τί χρῶμα ἔχει ἡ σάρκα της, ἂν ἔχουν φλέβες ἢ νεῦρα τὰ πόδια, ἢ κανένα σημάδι, χτύπημα...

Καὶ ἡ γυναῖκα του ἀφοῦ τὸν φίλησε καὶ τὸν ξαναφίλησε θερμά, κι’ ἔκανε πὼς δὲν μπορεῖ νὰ τὸν ἀφήσῃ μόνο, γιὰ νὰ τῆς πῇ αὐτός:

—Ἄντε πουλάκι μου· πήγαινε, ἄντε κούκλα μου νὰ πάρῃς λίγον ἀέρα!...

Κι’ ἔτσι ἔφυγε. Αὐτὸς ἄρχισε νὰ διαβάζῃ τί συμβαίνει στὸν κόσμο, στὴν Ἀσία, στὴν Ἀφρική...

Αὐτὴ πρὶν βγῇ ἀπ’ τὴν ἐξώπορτα, στάθηκε:

—Ἔλα γρήγορα! εἶπε στὴν ὑπηρέτρια.

Καὶ ἡ ὑπηρέτρια· ποὺ τῆς εἶχε φορέσει ἕνα γιγάντιο καπέλλο ψάθινο, γονάτισε καὶ ἄρχισε νὰ βγάζῃ τὶς κάλτσες τῆς κυρᾶς της, ἐνῷ ἡ χοντρομπαλοῦ, γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακό, εἶχε σταθῆ ἐμπρός...

Οἱ κάλτσες καραδόθηκαν στὴν κυρά της μὲ τὶς καλτσοδέτες. Καὶ ἡ κυρὰ τῆς ἔκλεισε στὴν τσάντα της.

Καὶ βγήκανε ἔπειτα ἔξω κλείνοντας τὴν πόρτα σιγά.

Ἅμα ἔστριψαν σὲ ἄλλο δρόμο, αὐτὴ ἄνοιξε τὴν τσάντα της καὶ ἄρχισε νὰ σιγυρίζῃ τὰ χείλια της...

Ὅταν ἦταν ὅλα ἕτοιμα, ἐβάδισαν γρήγορα. Πῆραν τὸ τράμ. Ἡ ὡραία Πούλια εἶχε ρίξει τὸ ἐπανωφοράκι της στὸν ἕνα ὦμο, νταΐδικα.

Στὸν πρῶτο σταθμὸ κατέβηκε ἡ δούλα. Κι’ ὕστερα ἀπὸ δυὸ σταθμοὺς ἡ φίλη της, ἡ χοντρομπαλοῦ. Καὶ ἡ ὡραία Πούλια μόνη ταξίδευε στὸ ἄγνωστο γιὰ μᾶς, στὸ πολὺ γνωστὸ γι’ αὐτή...

★

Πέρασαν ἕνας, δυὸ μῆνες. Μιὰ βραδιὰ ἦρθε ὁ Ξενάρης ταραγμένος καὶ μᾶς εἶπε πὼς ἐκείνη ἡ ἐξαδέλφη του ἡ πλούσια, πέθανε...

—Εἶνε πέντε μέρες τώρα, τοῦ εἶπε ὁ Μαλούρης.

Ὁ Ξενάρης στάθηκε:

—Ναί, εἶπε ἔπειτα· εἶνε πέντε μέρες... Μὰ ἐμᾶς τοὺς συγγενεῖς της, δὲ μᾶς εἰδοποίησε ὁ κύριος σύζυγος!

—Γιατὶ νὰ σᾶς εἰδοποιήσῃ, ἀφοῦ αὐτὸς τὴν πέθανε!

—Ναί, εἶπε σιγὰ ὁ Ξενάρης, κάτι ἔμαθα τέτοιο... Πολλὰ λένε...

—Ἔ, τί λένε! Νὰ στὰ πῶ ἐγὼ τί λένε!... Ὁ ἄνδρας της, πόρνος μεγάλος, τἄχει φτιάξει μὲ τὴ γυναῖκα τοῦ προκομένου ἀνεψιοῦ μου!... Μάλιστα!... Καὶ ἡ δυστυχισμένη, πῶς τὴ λέγαν, μόλις τὄμαθε, τῆς ἦρθε ταμπλᾶς... Δὲν πίστευε ποτὲ ἡ φίλη της νὰ δεχτῇ ἕνα τέτοιο πρᾶγμα. Κι’ ἔτσι ὁ πόρνος τώρα θὰ σκέπτεται, ἀφοῦ ἔμεινε λεύτερος, νὰ κάνῃ χαρέμι...

★

Θὰ εἶχαν περάσει ὀκτὼ μέρες ἀπ’ τὴ βραδυὰ ποὺ μάθαμε τὸ θάνατο τῆς ἐξαδέλφης τοῦ Ξενάρη. Καὶ εἴμαστε ὅλοι ἐκεῖ στὸ καφενεδάκι ταχτικοί. Ἀλλὰ νά, ἕνα βράδυ καὶ ὁ Μαλούρης δὲν ἦρθε. Οὔτε τὸ δεύτερο. Εἴπαμε ὅτι εἶχε ἀρρωστήσει. Μὰ τὸ τρίτο βράδυ τὸν βρήκαμε στὸ καφενεδάκι. Καὶ ἦταν καὶ γελαστός.

—Ἔχω πολλὰ νὰ σᾶς πῶ, μᾶς εἶπε, ὅταν μαζευτήκαμε ὅλοι. Ἔχω νὰ σᾶς πῶ πολλὰ γιὰ τὸ Γιωργάκη καὶ τὴν παρέα του.

»Χτὲς τὸ βράδυ ὁ Γιωργάκης πῆγε στὸ σπίτι του τὴν συνηθισμένη του ὥρα. Εἶδε τὸ σπίτι του κατάφωτο. Μὰ τί συμβαίνει; Ἐπισκέψεις;...

»Ἀπ’ ἔξω ὅμως βρῆκε τὴ χοντρομπαλοῦ...

—Γιατὶ κάθεσαι ἀπ’ ἔξω; τὴ ρώτησε.

—Γιατὶ χτυπῶ, χτυπῶ καὶ κανεὶς δὲν ἀπαντᾶ!

—Ὤ, Θεέ μου! κάνει αὐτὸς καὶ τρέμοντας βγάζει τὸ κλειδὶ καὶ ὁρμᾶ στὴν ἐξώπορτα.

Οὔτε νὰ βάλῃ τὸ κλειδὶ δὲ μποροῦσε ὅμως ἀπ’ τὴν τρεμούλα του, καὶ τοῦ τὸ πῆρε ἡ χοντρομπαλοῦ κι’ ἄνοιξε.

Αὐτὸς ὁρμᾶ μέσα καλῶντας τὴ γυναῖκα του. Καμμιὰ ἀπάντησι. Καὶ στὰ δωμάτια ψυχὴ δὲν ὑπῆρχε.

Ἔψαξαν παντοῦ. Αὐτὴ εἶχε χαθεῖ. Ἀλλ’ ἡ χοντρομπαλοῦ βρῆκε μιὰ ἐπιστολή. Ἦταν δικιά της. Τὴν ἄνοιξε αὐτὸς τρέμοντας ὅλος...

Ἡ ὡραία Πούλια τὸν εἶχε ἀφήσει, εἶχε πετάξει στὰ πλούτη!...

Καὶ ὁ Μαλούρης ἀλλάζοντας τόνο· εἶπε, ἀφοῦ σταμάτησε γιὰ μιὰ στιγμὴ κουνῶντας ἐλαφρὰ τὸ κεφάλι:

—Τοὔφυγε, ποὺ λέτε, τοὔφυγε! Ἀλλὰ ἂν δὲν ἦταν ἡ χοντρομπαλοῦ κοντά του κάτι κακὸ στὸν ἑαυτό του θἄκανε ὁ τρελλός... Μάλιστα!

Σταμάτησε λίγο πάλι, ἔχοντας στὰ χείλια του μικρὸ χαμόγελο, ἔπειτα γέλασε, αὐτὸς ὁ ἀγέλαστος· καὶ εἶπε:

—Θὰ σᾶς πῶ, μωρὲ παιδιά, τί τῆς ἔπαιξα κι’ ἐγὼ αὐτηνῆς τῆς ὡραίας Πούλιας:

Ἐγὼ ἔβαλα τὴ χοντρομπαλοῦ... Τώρα θὰ πῆτε, πῶς ἐγὼ γνώρισα τὴ φίλη της... Θὰ σᾶς πῶ! Τὴ γνώρισα ὅταν εἶχα πάει στὸ σπίτι τοῦ Γιωργάκη. Κι’ ἔτυχε νὰ μένῃ καὶ κοντά μου. Καί, νὰ σᾶς πῶ κι’ αὐτό, μοῦ ρίχτηκε! Μάλιστα!... Ἔ, τἄλλα τὰ καταλαβαίνετε!

»Λοιπὸν ἔβαλα αὐτὴν καὶ κατάφερε τὴν Πούλια ν’ ἀφήσῃ τὸ Γιωργάκη καὶ νὰ πάῃ νὰ μείνῃ στὴν ἔπαυλι τοῦ ἐρωμένου της. Εἶνε μιὰ ἔπαυλι ποὖχει κοντὰ στὴν ἀκροθαλασσιά.

Τῆς εἶπε, πὼς τώρα τὸν ἐρωμένο της, πολλὲς θὰ τὸν κυνηγοῦσαν καὶ τὸ καλύτερο, ποὺ ἦταν νὰ κάνει νὰ πάῃ νὰ πιάσῃ τὴ θέσι τῆς συζύγου!... Εἶχε δικαιώματα!... Καὶ τὄκανε!...

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ Ν. ΒΟΥΤΥΡΑΣ

Ξεκού ρασμα

Τὰ ἀποτελέσματα ἑνὸς παγκοσμίου διαγωνισμοῦ

Ο ΙΔΑΝΙΚΟΣ ΑΝΔΡΑΣ

Πῶς τὸν φαντάζονται ἡ διασημότερες γυναῖκες

Ξέρετε γιατὶ οἱ Ἄγγλοι λένε τὴν ἐποχή μας «σίλλυ σῆζον», δηλαδὴ «παλαβὴ ἐποχή», Γιατὶ τὰ πιὸ τρελλὰ πράγματα παίρνουν σήμερα τεράστιες διαστάσεις καὶ γίνονται περισπούδαστα καὶ παγκόσμια γεγονότα.

Ἡ τελευταία λοιπὸν ἀνοησία ποὺ ἀναστάτωσε τὴν Ἀγγλία καὶ σὲ λίγο ὁλόκληρη τὴν Εὐρώπη καὶ ἔφτασε στὸ κορύφωμα τοῦ ἐξωφρενισμοῦ στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες, εἶνε μιὰ ἐρώτησις, τὴν ὁποίαν ὑπέβαλε στὰ ἑκατομμύρια τῶν ἀναγνωστῶν της ἡ μεγάλη ἀγγλικὴ ἐφημερίδα «Λόντον Νιούς».

Μιὰ μέρα οἱ ἀναγνῶσται της εἶδαν νὰ δημοσιεύεται στὴν πρώτη σελίδα της μὲ τεράστια γράμματα ἡ προκήρυξις ἑνὸς παγκοσμίου διαγωνισμοῦ μὲ τὴν ἑξῆς ἐρώτησι: «Πῶς πρέπει νὰ εἶνε ὁ ἰδανικὸς ἄνδρας;» Ἡ καλύτερες ἀπαντήσεις εἰς τὸ ἐρώτημα αὐτὸ θὰ ἔπαιρναν διάφορα βραβεῖα ἀπὸ ἑκατὸ ὡς χίλιες στερλῖνες.

Ἡ ἀπήχησις λοιπὸν ποὺ εἶχε αὐτὸς ὁ πρωτότυπος διαγωνισμός, ἦταν κάτι τὸ ἀφάνταστο. Ἡ ἀγγλικὴ ἐφημερίδα ἀναγκάστηκε νὰ ὀργανώσῃ εἰδικὴ ὑπηρεσία μὲ ὀκτὼ συντάκτες καὶ πέντε δακτυλογράφους σὲ ἕνα ἰδιαίτερο διαμέρισμα τῶν γραφείων της, γιὰ τὴν ταξινόμησι καὶ τὴν ἐκλογὴ τῶν καλυτέρων ἀπαντήσεων, ἡ ὁποῖες μετὰ τὴν δημοσίευσί τους θὰ βραβευόντουσαν ἀπὸ τοὺς ἴδιους τοὺς ἀναγνῶστες μὲ δημοψήφισμα.

★

Ἀπὸ αὐτὲς λοιπὸν τὶς ἀναρίθμητες ἀπαντήσεις ποὺ ἔφτασαν στὸ Λονδῖνο ἀπὸ ὅλες τὶς πρωτεύουσες τῆς Εὐρώπης καὶ τὶς μεγαλουπόλεις τῆς Ἀμερικῆς, ἀξίζει τὸν κόπο νὰ διαλέξουμε μερικές, τὶς ὁποῖες ἔστειλαν διάφορες διάσημες γυναῖκες τῆς ἐποχῆς μας.

Ἄς ἀρχίσουμε μὲ τὴν ἀπάντησι τῆς Μιστενγκέτ. Ἡ «βασίλισσα τῶν Παρισινῶν βεντεττῶν» περιγράφει ὡς ἑξῆς τὸν ἰδανικὸ ἄνδρα:

«—Πρέπει νὰ εἶνε ὥμορφος, σὰν ἕνας ἥρως τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος καὶ ἱπποτικὸς σὰν ἕνας πολεμιστὴς τοῦ μεσαίωνος.

»Πρέπει νὰ εἶνε μεγάλος φιλήδονος, ὅπως ὁ Καζανόβας, καὶ ἐπὶ πλέον εἰλικρινής, πιστός, εὐγενὴς καὶ πρὸ πάντων πάρα πολὺ συμπαθητικός.

»Πρέπει νὰ ξέρῃ νὰ εἶνε καλὸς φίλος, καλὸς χορευτὴς καὶ φανατικὸς προστάτης τῶν ζώων.

»Πρέπει νὰ ἔχῃ «χιοῦμορ», γιατὶ χωρὶς αὐτὸ ἕνας ἄνδρας εἶνε χειρότερος καὶ ἀπὸ ἐκεῖνον ποὺ τσιμπάει τὶς γυναῖκες.

»Πρέπει νὰ ἔχῃ πάντα ἄψογον ἐμφάνισι, ἕνα καρνὲ καταθέσεων σὲ μιὰ μεγάλη Τράπεζα καὶ ἕνα πολυτελὲς διαμέρισμα γιὰ τὶς τρελλὲς περιπέτειες.

»Πρέπει ἀκόμα νὰ εἶνε μορφωμένος καὶ καλλιτέχνης. Ἐπίσης νὰ εἶνε καλὸς ὁμιλητής, ἀλλὰ καὶ καλὸς ἀκροατής, ὅταν μιλοῦν οἱ ἄλλοι...

»Ὅπως βλέπετε λοιπόν, ὁ ἰδανικὸς ἄνδρας... δὲν ὑπάρχει!»

Ἡ συνταγὴ αὐτὴ τῆς Μιστενγκὲτ εἶνε ὑπερβολικὰ ἀπαιτητικὴ καὶ καλὰ κάνει ἡ... γηραιὰ βεντέττα, ἡ ὁποία ὄχι μόνο δὲν παραπονιέται, ἀλλὰ ἀναγνωρίζει καὶ ἡ ἴδια, ὅτι δὲν ὑπάρχει στὸν κόσμο ἕνα τέτοιο μοντέλο ἀνδρὸς μὲ ὅλες αὐτὲς τὶς φυσικὲς καὶ ψυχικὲς ἀρετές.

★

Πιὸ εὔκολα μπορεῖ κανεὶς νὰ βρῇ τὸν τυχερὸ θνητό, ὁ ὁποῖος πλησιάζει τὸν ἰδανικὸ ἄνδρα, στὴν περιγραφὴ τῆς περίφημης λαίδης Ντοὺφ Γκόρντον, ἡ ὁποία ἔχει τὰ καλύτερα καθαρόαιμα ἄλογα τῆς Ἀγγλίας. Γιὰ τὴν ἰδιότροπη αὐτὴ λαίδη, ὁ ἰδανικὸς ἄνδρας φαίνεται, ὅτι πρέπει νὰ μοιάζῃ μὲ τὸν τύπο τοῦ Ἄγγλου:

«—Δὲν ξέρω ἂν ὑπάρχῃ ἕνας ἰδανικὸς ἄνδρας, ἀπαντάει ἡ λαίδη Ντοὺφ Γκόρντον. Δὲν ἔτυχε νὰ τὸν συναντήσω ποτέ μου. Ἂν ὑπάρχῃ ὅμως, δὲν πρέπει νὰ περιμένετε νὰ τὸν βρῆτε ἀνάμεσα εἰς τοὺς ἄνδρες ποὺ τρέφουν γενειάδα ! Δὲν μπορῶ οὔτε νὰ φαντασθῶ, ὅτι ἕνας ἄνδρας, ὄχι μόνο ἰδανικός, ἀλλὰ οὔτε μόλις ὑποφερτὸς μπορεῖ νὰ εἶνε ἐκεῖνος ποὺ ἔχει γένεια.

»Γιὰ μένα, ὁ ἰδανικὸς ἄνδρας πρέπει νὰ λάμπῃ ἀπὸ καθαριότητα, νὰ εἶνε εὐγενὴς καὶ ἱκανὸς νὰ πληρώνῃ τοὺς λογαριασμούς του.

»Πρέπει νὰ ξέρῃ νὰ καταλαβαίνῃ τὶς γυναῖκες, νὰ ἔχῃ μιὰ βαθειὰ καὶ ἀληθινὴ γνῶσι τοῦ ἔρωτος καὶ νὰ εἶνε ἀφωσιωμένος σὲ μιὰ μόνο γυναῖκα.

»Φυσικά, δὲν πρέπει νὰ εἶνε ἄσχημος. Αὐτὸ ὅμως μπορεῖ νὰ τὸ παραβλέψῃ κανεὶς καμμιὰ φορὰ ὅταν εἶνε ἀρκετὰ ἔξυπνος.

»Δὲν πρέπει ὡς τόσο νὰ εἶνε πάρα πολὺ «μπριγιάντικος» καὶ πνευματώδης, γιατὶ θὰ καταντάῃ στὸ τέλος ἀνιαρός

»Οὔτε ὅμως πρέπει νὰ εἶνε ὑπερβολικὰ ὥμορφος καὶ κομψός, γιατὶ τότε θὰ ἀφιερώνῃ πολλὲς ὧρες στὴν τουαλέττα του καί, μὰ τὴν ἀλήθεια, δὲν θὰ διαφέρῃ παρὰ πολὺ λίγο ἀπὸ μιὰ γυναῖκα».

★

Ὑπάρχουν ὡς τόσο καὶ γυναῖκες, ἡ ὁποῖες δὲν κρίνουν ἕναν ἄνδρα ἀπὸ τὸ παρουσιαστικό του. Αὐτὲς δὲν τὶς νοιάζει ἂν ἔχῃ μακρυὰ γένεια σὰν τὸν Ραμπιτρανὰθ Ταγκόρ, ἢ ἂν ξυρίζῃ τὰ μαλλιά του ἀκόμη, σὰν Γερμανὸς «προφέσσορας».

Ὁ ἰδανικὸς ἄνδρας γιὰ τὴν γυναῖκα τοῦ προτεστάντου ἐπισκόπου Χουάϊτ, τὴν κυρία Ἀλίνα Χουάϊ, εἶνε πρὸ πάντων ὑπόδειγμα ἐναρέτου καὶ εὐσεβοῦς ἀνθρώπου.

«—Ἕνας ἄνδρας εἶνε τόσο πιὸ τέλειος, λέει ἡ γυναῖκα τοῦ ἐπισκόπου Χουάϊτ, ὅσο πιὸ πολὺ ἀγαπάει τὸ σπίτι του καὶ τὴν ἐκκλησία. Ὁ ἰδανικὸς ἄνδρας εἶνε ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἀποφεύγει κάθε μάταιο πειρασμὸ τοῦ κόσμου τούτου καὶ ἀφιερώνει κάθε στιγμὴ τῆς ζωῆς του γιὰ τὴν ἠθική του τελειότητα. Ἂν εἶνε παντρεμένος, πρέπει νὰ ἀφιερώνῃ τὶς ὧρες ποὺ δὲν ἐργάζεται στὴν γυναῖκα του καὶ στὴν οἰκογένειά του.

»Δὲν πρέπει νὰ πίνῃ καὶ δὲν πρέπει νὰ καπνίζῃ.

»Δὲν πρέπει νὰ πηγαίνῃ στὸ θέατρο, στὸν κινηματογράφο, στὸ καφενεῖο καὶ στὰ κέντρα, ὅπου χορεύουν οἱ ἁμαρτωλοί.

»Πρέπει νὰ πηγαίνῃ στὴν ἐκκλησία δυὸ φορὲς κάθε Κυριακὴ καὶ νὰ περνάῃ τὴν ὑπόλοιπη ἡμέρα του μὲ τὴν ἀνάγνωσι τῆς Βίβλου.

»Μόνο ἕνας τέτοιος ἄνθρωπος μπορεῖ νὰ ἐμπνεύσῃ ἕνα μεγάλο καὶ βαθὺ ἔρωτα σὲ μιὰ γυναῖκα».

Κάθε σχόλιο, ὅπως βλέπετε, εἶναι περιττό.

★

Γιὰ νὰ σᾶς εὐχαριστήσουμε παραθέτουμε καὶ τὴν ἀπάντησι τῆς μὶς Ροὺθ Μάκφερσον, τῆς κόρης τοῦ «βασιλεως τῶν χρηματιστῶν» τοῦ Νέου Κόσμου. Ἡ μὶς Ροὺθ, ἡ ὁποία εἶνε μιὰ νεαρὰ καὶ ὥμορφη Ἀμερικανίδα δεκαοκτὼ χρόνων, πρωταθλήτρια τοῦ τέννις, θεωρεῖ ὡς ἰδανικὸν ἄνδρα τὸν τύπο τοῦ φιλάθλου Δὸν Ζουάν, τὸν ὁποῖον ἐνσαρκώνει ὁ Ντούγκλας Φαίρμπανκς στὸ τελευταῖο του φίλμ ὅπου ἔχει ὡς «παρτεναίρ» του τὴν γοητευτικὴ Μπεμπὲ Ντάνιελς, ἡ ὁποία ἀντιπροσωπεύει ἀντάξια τὸν τύπο τῆς ἰδανικῆς γυναικείας ὠμορφιᾶς.

Ὁ ἰδανικὸς ἄνδρας λοιπὸν γιὰ τὴν κόρη τοῦ «βασιλέως τῶν χρηματιστῶν», πρέπει νὰ εἶνε ὅπως ὁ Φαίρμπανκς:

«—Νὰ εἶνε φίλαθλος καὶ νὰ ἔχῃ πλαστικὸ σῶμα ἀρχαίου ἀθλητοῦ.

»Νὰ εἶνε ζωηρός, εὐκίνητος καὶ δυνατὸς καὶ νὰ ἔχῃ ἡλιοψημμένο δέρμα καὶ γελαστὰ μάτια.

»Νὰ εἶνε κομψὸς μὲ ἀφέλεια, νὰ χορεύῃ, δίχως νὰ κουραστῇ ἀπὸ τὸ βράδυ ὡς τα ξημερώματα καὶ νὰ μπορῇ μάλιστα, ὅταν τὸν προκαλέσῃ ἡ ἀγαπημένη του σ’ ἕνα Μαραθώνειο χοροῦ, νὰ δεχθῇ τὴν πρόσκλησί της.

»Νὰ εἶνε περιζήτητος ἀπὸ τὶς γυναῖκες καὶ νὰ κάνῃ τοὺς ἄνδρες νὰ τὸν μιμοῦνται καὶ νὰ ἀκολουθοῦν τὴ μόδα του.

»Νὰ εἶνε ἀφωσιωμένος στὴν γυναικα του ἢ ἂν εἶνε ἀνύπανδρος, νὰ λατρεύῃ, ὅπως ὁ Ρωμαῖος τὴν ἀγαπημένη του.

»Νὰ εἶνε ὁ καλύτερος ἀπὸ τοὺς φίλους του, ὁ πιὸ πλούσιος, ὁ πιὸ εὔθυμος καὶ ὁ πιὸ γερός.

»Ν’ ἀντέχῃ σὲ ὅσα κοκταίηλς καὶ ἂν πιῇ καὶ νὰ ξέρῃ νὰ «πιλοτάρῃ» ἀεροπλάνο.

»Τέλος, νὰ μπορῇ μὲ τὴ γροθιά του νὰ ἀποστομώνῃ τοὺς ἀντιπάλους του».

★

Ἄς καταφύγουμε τώρα στὴν φρόνιμη ἀπάντησι τῆς τολμηρᾶς ἐξερευνητρίας Ντόροθυ Μίλ, ἡ ὁποία ἀνατριχιάζει ἀπὸ τὴ φρίκη ἐμπρὸς σὲ ἕνα τέτοιο φαινόμενο.

«—Εἴθε νὰ μὴ σᾶς τύχῃ, λέει, νὰ συναντήσουμε ποτὲ τὸν ἰδανικὸ ἄνδρα. Ἄλλως τε ἔχω τὴν γνώμη, ὅτι δὲν ὑπάρχει σὲ αὐτὸν ἐδῶ τὸν μαγευτικὸ κόσμο μας, ὁ ὁποῖος εἶνε γεμάτος ἀπὸ ἀτελῆ πλάσματα. Ἂν ὑπῆρχε ἕνας τέτοιος ἄνδρας θὰ ἦταν ἀνυπόφορος.

»Ἕνας ἰδανικὸς ἄνδρας θὰ ἦταν σωστὴ συμφορά ! Συλλογισθῆτε τὴν φρίκη νὰ ἔχῃ κανεὶς στὸ σπίτι του ἕναν ἄνδρα ἀπολύτως τέλειο, ὁ ὁποῖος κάνει πάντα ὅ,τι πρέπει καὶ ὁ ὁποῖος δὲν ἔχει οὔτε τὸ παραμικρὸ ἐλάττωμα! Φαντασθῆτε ἕναν ἄνδρα, μὲ τὸν ὁποῖον δὲν θὰ μπορούσατε ποτὲ νὰ μαλώσετε, ἔστω καὶ γιὰ ἕνα δευτερόλεπτο καὶ ὁ ὁποῖος δὲν θὰ σᾶς ἔκανε ποτὲ νὰ δαγκώσετε τὰ χείλη σας ἀπὸ τὸ πεῖσμα ! Γιὰ φαντασθῆτε τον, ἂν μπορῆτε; Ἐγὼ ὁμολογῶ, ὅτι δὲν μπόρεσα νὰ τὸν φαντασθῶ ποτέ μου!

Θεέ μου! Πόσο εὐτυχισμένες εἴμαστε ἐμεῖς ἡ γυναῖκες ποὺ δὲν βρίσκουμε ἕναν ἰδανικὸν ἄνδρα!»

★

Παρόμοια μπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς εἶνε καὶ ἡ ἀπάντησις ποὺ ἔστειλε ἡ πασίγνωστη Ἀμερικανίδα μυθιστοριογράφος, Ἀννίτα Λοὺς.

«—Τὸ καλύτερο ποὺ ἔχουμε νὰ κάνουμε, ἀπαντάει ἡ διάσημος συγγραφεύς, εἶνε νὰ ἀποφεύγουμε ὅσο μποροῦμε τὶς συνταγὲς καὶ νὰ δεχόμαστε τοὺς ἄνδρες ὅπως εἶνε.

»Πολλὲς φορές, ἐμεῖς ἡ γυναῖκες λατρεύουμε ἕναν ἄνδρα ἀκριβῶς γιὰ τὰ ἐλαττώματά του καὶ τὸν μισοῦμε γιὰ κάποιο ἀνυπόφορο προτέρημά του».

★

Καθὼς βλέπετε ὑπάρχει πολλή... γυναικεία φιλοσοφία σ’ αὐτὴ τὴν ἀπάντησι. Ξέρετε ὅμως ποιὰ ἀπὸ τὶς γυναῖκες ποὺ ἔλαβον μέρος στὸν διαγωνισμό, πῆρε τὸ πρῶτο βραβεῖο; Τὸ πῆρε ἡ Ἀγγλὶς ἀεροπόρος Ἄμυ Τσόνσον μὲ τὴν ἑξῆς ἀπάντησιν, ποὺ εἶνε ἡ πιὸ ἁπλή, ἡ πιὸ ἔξυπνη κι’ ἡ πιὸ ἀληθινή:

«—Ὁ ἰδανικὸς ἄνδρας εἶνε σὰν τὸν ἄνδρα μου!»

Μιὰ τόσο χαριτωμένη καὶ λογικὴ ἀπάντησι, ἀξίζει, μὰ τὴν ἀλήθεια, χίλιες στερλῖνες!

ΜΙΚΡΗ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ

Ὁ Λουδοβῖκος 13ος, ὅταν ἦταν μικρός, ἔδειχνε μεγάλη ἀφέλεια καὶ ἀδιαφορία στὰ μαθήματά του.

Ἡ βασιλομήτωρ, θέλοντας νὰ καταπολεμήσῃ τὴν ἀντιπάθεια αὐτὴ τοῦ μικροῦ πρὸς τὴν μελέτην, διέταξε τὸν παιδαγωγό του, ντὲ Σινβρέ· νὰ χρησιμοποιῇ κάπου-κάπου καὶ τὴν διδασκαλικήν του ράβδον.

— Βέβαια, τοῦ εἶπε, δικαιολογῶντας τὴν διαταγήν της αὐτήν, τὸ ξύλο δὲν πρέπει νἆναι τὸ μόνο παιδαγωγικὸ καὶ σωφρονιστικὸ μέσον, ἀλλὰ ὑπάρχουν περιπτώσεις ποὺ γίνεται ἀπαραίτητο.

Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ μικρὸς Λουδοβῖκος πῆγε νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν βασιλομήτορα, ἡ ὁποία, μόλις τὸν εἶδε, σηκώθηκε ἐπάνω καὶ ἔκαμε μιὰ βαθειὰ ὑπόκλισι.

— Κυρία μου... εἶπε τότε σοβαρὰ ὁ νεαρὸς βασιλεύς, θὰ προτιμοῦσα λιγώτερες ὑποκλίσεις ἀπὸ σᾶς καὶ λιγώτερες ξυλιὲς ἀπὸ τὸν δάσκαλό μου!

★

Στὴν ἀρχὴ τῆς χαλκίνης ἐποχῆς, ἤτοι πρὸ 7.000 περίπου ἐτῶν, ἄνδρες καὶ γυναῖκες ἔφερον χονδροειδοῦς κατασκευῆς κοκκάλινα κτένια, πρὸς συγκράτησιν τῆς κυμαινομένης μακρᾶς κόμης καὶ διακόσμησιν συνάμα αὐτῆς. Ἐξ αὐτῶν προῆλθον τὰ πλέον ἔντεχνα μεταγενέστερα ἐκ διαφόρων ἄλλων ὑλικῶν, τὰ ὁποῖα ὅμως ἐξακολουθοῦν νὰ χρησιμοποιοῦνται τόσον διὰ τὴν κόμμωσιν, ὅσον καὶ πρὸς ἐξωραϊσμόν.

★

Ὁ δρ Μπρούνιγκ ἦταν ὁ τελευταῖος κοινοβουλευτικὸς πρωθυπουργὸς τῆς Γερμανίας. Ἀνῆκεν εἰς τὸ καθολικὸν κόμμα τοῦ Κέντρου καὶ ἕνας ἀδελφός του ἦταν καλόγερος. Μετὰ τὴν ἄνοδον τοῦ Χίτλερ εἰς τὴν ἐξουσίαν, ὁ Μπρούνιγκ ἀνεχώρησεν εἰς Ἀγγλίαν καὶ ἤδη εὑρίσκεται εἰς ἕνα καθολικὸν μοναστήρι τῆς Ἀμερικῆς. Τὰ ἀμερικανικὰ φύλλα γράφουν ὅτι ὁ δόκτωρ Μπρούνιγκ πρόκειται νὰ φορέσῃ ράσα καὶ νὰ γίνῃ καλόγηρος.

★

Ἡ Κίνα εἶνε σήμερα ἡ μεγάλη ἐπικαιρότης. Μποροῦμε, λοιπόν, νὰ σᾶς ἀναφέρωμε καὶ τὰ ἑξῆς ἀξιοπερίεργα, ποὺ γίνονται στὸ ἄλλοτε ποτὲ Οὐράνιον Κράτος: Κάθε ξένος ποὺ θἄρθῃ στὴν Κίνα, πρέπει νὰ πάρῃ ἕνα Κινέζικο ὄνομα, ἂν δὲν θέλῃ νὰ τὸν ἀγνοοῦν οἱ Κινέζοι. Γιατὶ ὅπως ἡ Κινεζικὴ γλῶσσα δὲν ἔχει ἀλφάβητο, ἀλλὰ γράφεται μὲ σχήματα, οἱ Κινέζοι δὲν μποροῦν νὰ μεταγράψουν στὴ γλῶσσά τους ἕνα ξένο ὄνομα. Δίνουν, λοιπόν, στοὺς ξένους δικά τους ὀνόματα, ὅ,τι τοὺς κόψῃ τὸ κεφάλι. Ἔτσι, ἕναν Ἀμερικανό, τὸν μίστερ Κὰρλ Κράουν, τὸν μετωνόμασαν σὲ Κά-λό. Τὸ ὄνομα αὐτὸ πλησιάζει κάπως τὸ Κὰρλ καὶ σημαίνει «ἀδάμαστη θέλησις». Θὰ μποροῦσαν βέβαια νὰ μεταφράσουν τὸ Κράουν, ποὺ σημαίνει Ἀγγλικὰ κόρακας, ἀλλὰ εἰς τοὺς Κινέζους τὸ πουλὶ αὐτὸ θεωρεῖται ὅτι φέρει δυστυχία.

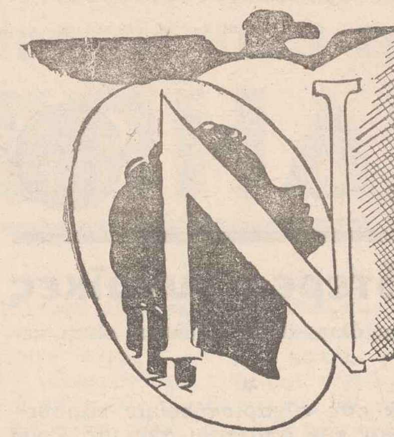

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΟΥ ΑΕΤΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΙΩΣΗΦΙΝΑΣ

Τοὐάκαδημαϊκοῦ κ. ΣΠΥΡΟΥ ΜΕΛΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Ἡ Ἰωσηφίνα ξεκίνησε ἀπὸ τὴν Μαρτινίκα καὶ ἔρχεται στὸ Παρίσι. γιὰ νὰ πανδρευθῇ —καὶ πανδρεύεται—τὸν κόμητα Μπωαρναί. Χωρίζουν ὕστερα καὶ νυμφεύεαι τὸν Ναπολέοντα, γιὰ τὸν ὁποῖον δὲν αἰσθάνεται δυνατὸ πάθος, ἀλλὰ μιὰ βαθειὰ συμπάθεια κι' ἕνα ἀπέραντο θαυμασμό. Ἀλλὰ καὶ ὁ Ναπολέων, παρὰ τὴ συμπάθεια ποὺ ἔχει γιὰ τὴν Ἰωσηφίνα, ἀπὸ τῆς στιγμῆς τῆς στέψεώς του εἰς αὐτοκράτορα ἀρχίζει νὰ σκέπτεται τὸ διαζύγιον, γιὰ νὰ μπορῇ νὰ παντρευθῇ ἐκ νέου καὶ νὰ δώσῃ διάδοχο στὸ θρόνο.

19ον

Μιὰ χαριτωμένη γυναῖκα λίγο ὥριμη καὶ πολὺ κομψὰ ντυμένη ἔχει ἀκουμπήσει στῆς ταράτσας τὰ κάγκελλα. Τὰ δυὸ πρόσωπα ποὺ τὴν ἀκολουθοῦν ἔχουν ἀπομακρυνθῆ συνομιλῶντας καὶ μαζεύοντας τὰ πεσμένα κάστανα..

Ἡ κυρία παραμονεύει ἕναν ἐρχομὸ καὶ κυττάζει μακρυὰ στὸν ὁρίζοντα τὸ δρόμο πρὸς τὸ Παρίσι..

Σ' αὐτὸ τὸ δρόμο ποὺ αὐτὴ τὴν ὥρα εἶνε μόνον ὀλίγοι περιπατηταὶ φαίνεται αἴφνης, μικρούλα στὸ βάθος μιὰ ἅμαξα κι' ἕνας καβαλλάρης δίπλα της, ὁ καβαλλάρης φαίνεται μικρὸς καὶ χοντρός.

Δὲν διακρίνει κανεὶς ἀκόμη τοὺς ἀνθρώπους ποὺ εἶνε μέσα στὴν ἅμαξα...

Τῆς Ἰωσηφίνας ἡ καρδιὰ ἀρχίζει νὰ κτυπᾷ δυνατά..

Ἐκεῖνο τὸ πρωΐ—σύμφωνα μὲ μιὰ παληά της συνήθεια ποὺ κατεδίκαζε ὁ Αὐτοκράτωρ — ἔρριψε τὰ χαρτιὰ καὶ τῆς εἶπαν πὼς ἕνας γυιὸς ἀπὸ τὸ αἷμα της θὰ βασίλευε στοὺς Γάλλους.

Γύρω της ὡραιότατο, σὰν ἕνα ὡραιότατο μικρὸ κοριτσάκι, ἔπαιζε καὶ γελοῦσε τὸ ἐγγονάκι της, ὁ «Ναί, Ναί» της, τοῦ ὁποίου τὸ ἐπίθετο ἀπαντοῦσε σ' αὐτὰ τὰ χαρτιὰ καὶ ἐπιβεβαίωνε στὴν περίεργη γιαγιά.

«Ναί! Ναί! Ἐγὼ θὰ εἶμαι..»

Ἀλλ' ὁ «Ναί, Ναί», ἔχει ἕνα μεγαλύτερο ἀδελφό, γιὰ ποιὸ λόγο, λοιπὸν ἡ Ἰωσηφίνα, πιστεύει σ' αὐτὰ τὰ ὄνειρα, ἀφοῦ μάλιστα ἐντὸς ὀλίγου ὁ Αὐτοκράτωρ ἔρχεται γιὰ νὰ τῆς παρουσιάσῃ τὸν Βασιλέα τῆς Ρώμης, τὸν τόσο ποθητὸ υἱό, τὸν συνεχιστὴ τῆς δυναστείας του.

Τὸ ἁμάξι πλησιάζει... Ὤ! ἡ Ἰωσηφίνα ξέρει καλὰ πὼς ὅταν ὁ Αὐτοκράτωρ τὴν ἀναγνωρίσῃ θὰ κρίνῃ κατ' ἰδίαν ὅτι ἂν καὶ γερασμένη ὀλίγο, ἡ Ἰωσηφίνα εἶνε πάντα ἡ πιὸ χαριτωμένη καὶ ξέρει καλύτερα νὰ ντύνεται ἀπὸ τὴν νεαρὰ Μαρία-Λουΐζα τῆς Αὐστρίας.

Ἡ Ἰωσηφίνα ἐπάχυνε, ἀλλὰ κι' ἔτσι εἶνε ὡραιοτάτη. Ἡ ζωὴ γι' αὐτὴν ἔχει ἀκόμη πολὺ θέλγητρο, στὴ Ναβάρα στὴ Μαλμαιζόν, στὸ Μιλᾶνο, στὴ Γενεύη, πηγαινοέρχεται μὲ τὴν πιστή της ἀκολουθία. Συχνάζει στοὺς χορούς, στὰ γεύματα, στὰ πὶκ-νὶκ, στοὺς κήπους, στοὺς νυκτερινοὺς περιπάτους..

Ἀλλὰ καὶ αὐτὰ τὰ κάνει ἀκόμη μὲ μιὰ σχετικὴ κούρασι. Εἶνε ἀρκετὰ ἔξυπνη καὶ λογική, ὥστε νὰ μὴ θελήσῃ νὰ παρουσιάσῃ τὸ θέαμα μιᾶς ἡλικιωμένης κυρίας ποὺ διψᾷ ἀκόμη ἐρωτικὲς περιπέτειες. Ἡ εὐχαριστήσεις της εἶνε μία καὶ μόνη: ἡ κοσμιότης. Ποτὲ δὲν ὑπῆρξε τόσο δημοφιλὴς καὶ τόσο Αὐτοκράτειρα.

Ἦταν φημισμένη γιὰ τὴν κομψότητά της, τὴν καλωσύνη της, τὴν βασιλικὴ μεγαλοπρέπειά της καὶ αὐτὴ ἡ φήμη καθημερινῶς ἐμεγάλωνε, ὅταν παρεπιδημοῦσε στὴ Μαλμαιζὸν ὅλο τὸ Παρίσι ἔτρεχε, καὶ πολλοὶ μέσα τους τὴν προτιμοῦσαν ἀπὸ τὸν Αὐτοκράτορα καὶ τὴν «καινούργια Αὐτοκράτειρα». Μά, Αὐτὴ ἔτρεφε γιὰ τὸν Ναπολέοντα στὰ βάθη τῆς ψυχῆς της, ἕνα αἴσθημα ἱερό, ἀφωσιωμένο, συγκινητικό, καὶ ἀληθινό, καὶ πράγματι ἐξηκολούθει τὴν ζωή της στὴ μεγαλοπρεπῆ σκιά Του!

Τὸ ἁμάξι ὅλο καὶ πλησιάζει σταματα.

Ὁ χοντρὸς κύριος κατεβαίνει ἀπὸ τὸ ἄλογο, καὶ παίρνει στὴν ἀγκαλιά του ἕνα ξανθὸ παχουλὸ παιδάκι, τὸ παραδίδει στὴν κυρία ντὲ Μοντεσκιοῦ. Ἡ Ἰωσηφίνα πηγαίνει νὰ τοὺς προϋπαντήσῃ. Δὲν εἶνε πολὺς καιρὸς ποὺ ὁ Αὐτοκράτωρ εἶχε ἔλθει στὴ Μαλμαιζὸν καὶ συνωμίλησε ἐπὶ μακρὸν μ' αὐτήν, ἀλλὰ αὐτὲς ἡ ἐπισκέψεις εἶνε τόσο σπάνιες, καὶ γι' αὐτὸ κάθε συνάντησίς τους συγκινεῖ τὴν μικρὴ κρεολή.

Ὁ Ναπολέων τὴν κυττάζει, αὐτὴ προχωρεῖ μὲ τὸ γνωστὸ μεγαλοπρεπὲς βάδισμά της καὶ τὰ χρώματα τῆς τουαλέττας της θυμίζουν ἐκεῖνα ποὺ φοροῦσε ἄλλοτε, ὅταν ἐπῆγε νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν στρατηγὸ Βοναπάρτη στὴν ὁδὸν τῶν Καπουτσίνων. Ἡ Ἰωσηφίνα χαϊδεύοντας τὸν μικρὸ βασιλέα τῆς Ρώμης, αἰσθάνεται στὰ πιὸ βαθειὰ μητρικά της, ἔνστικτα, μιὰ μεγάλη, μιὰ ἀκαταδάμαστη λύπη, γιὰ τὸ καϋμένο τὸ παχουλὸ ἄσπρο καὶ ρόδινο παιδάκι. Σκέπτεται τὴν φράσι μιᾶς ἐπιστολῆς τοῦ Αὐτοκράτορος, ποὺ μὲ τόση συγκίνησι τῆς ἀνεκοίνωσε αὐτὴ τὴν γέννησι: «Ἐλπίζω νὰ ἐκπληρώσῃ τὸν προορισμό του».

Καὶ ὅμως δὲν θὰ τὸν ἐκπληρώσῃ. Ἐνῷ δὲ τοῦ γελᾷ καὶ τοῦ χαϊδεύει τὸ μυτάκι μὲ τὴν ἄκρη τῆς ἐσάρπας της, σκέπτεται τὸ ὡραῖο προσωπάκι τοῦ ἀγαπημένου της «Ναί, Ναί» καὶ βλέπει τὸν ἔγγονό της, τὸ γυιὸ τῆς Ὀρτανσίας στὴν θέσι τοῦ γυιοῦ τῆς Αὐστριακῆς καὶ τοῦ Ναπολέοντος.

Ὁ Αὐτοκράτωρ θαυμάζει τὸ γυιό του, καὶ χαίρεται.

Ἆρά γε, εἶνε εἰς θέσιν νὰ ἔχουν ἀνθρώπινα αἰσθήματα αὐτοὶ οἱ ἡμίθεοι, ποὺ καταστρέφουν γιὰ νὰ ἀνοικοδομήσουν; Αὐτὸ ποὺ λατρεύει στὸν τόσο ποθούμενο βλαστό του εἶνε ἡ ἐξακολούθησις τῆς ἐποποιΐας του, ὁ διάδοχος τῆς φιλοδοξίας του καὶ τῆς δόξας του, τὸν ἀγαπᾷ περισσότερο σὰν βασιλιᾶς, παρὰ σὰν πατέρας.

Φεύγουν. Πολλὴ ὥρα τοὺς βλέπει ν' ἀπομακρύνωνται. Ὁ Αὐτοκράτωρ μιὰ στιγμὴ γυρίζει καὶ τὴν χαιρετᾷ ἀκόμη μιὰ φορά. Δὲν ξέρουν πὼς δὲν θὰ ξαναϊδωθοῦν πιὰ ποτέ. Καὶ μὲ κάποια συγκίνησι, ἐκύτταξε πάλι αὐτὰ τὰ χείλη ποὺ τόσο θερμὰ τὴν ἐφίλησαν, αὐτὰ τὰ μάτια ποὺ ἄλλοτε τὴν ἐπόθησαν, πρὶν ἀκόμη ποθήσουν τὴν κατάκτησι ὁλοκλήρου τῆς γῆς, μὲ τόση λαχτάρα, μὲ τόσον ἔρωτα..

★

Χαράζει... Τὰ πουλιὰ μόλις ἀρχίζουν νὰ τραγουδοῦν.. Ἡ ἡμέρα ἀνασύρει τὰ ἀσημοΰφαντα παραπετάσματα καὶ προβάλλει σιγὰ-σιγὰ μέσα στὸ ἀεράκι τοῦ Μάη ποὺ χαϊδεύει τὰ ρόδα. Ἡ ζωή! Ἡ ἄνοιξις! Τὸ φῶς! Μὰ οἱ χρυσοὶ κύκνοι τοῦ κρεββατιοῦ τῆς Αὐτοκρατείας, πηγαίνουν πρὸς τὸ σκοτεινὸ ποταμάκι...

Ἡ Ἰωσηφίνα πυρέσσουσα ἀνακάθεται στὰ κεντημένα μαξιλάρια της, ποιὰ εἶνε; Καὶ τί μένει ἀπὸ τὴ ζωή της, ἀπ' αὐτὸ τὸ ὄνειρο ποὺ σβύνει; Εἶνε ἡ Γιεγιέτ, τῆς Μαρτινίκας, ἡ μικρὴ κρεολὴ ποὺ ὀνειρεύεται αὐτὴν τὴν παράξενη μοῖρα; Πηγαίνει ἴσως πρὸς τὸ ἐλαφρό της πλαίσιο, γιὰ νὰ ἰδῇ τὴ μαύρη Μαριὸν νὰ ἐμφανισθῇ; Γιατὶ αὐτὸς ὁ περίεργος ἐφιάλτης τῆς ἀγωνίας μιᾶς Αὐτοκρατείρας; Ὀνειρεύεται μιὰ Αὐτοκράτειρα ποὺ πεθαίνει; Ἤ, ἆρά γε, ἡ Ἰωσηφίνα θυμᾶται τὶς ἡμέρες, ποὺ πέρασαν πρὶν ἐγκαταλειφθῇ στὸν μαῦρο θάνατο. στὴ μαύρη τελευταία κατοικία; Τὰ νησιά! Ἕνα νησί! Τὸ νησὶ τῆς Ἔλβας! Ὁ Ναπολέων! Ὅλο τὸ δραματικὸ παρὸν προβάλλει στὸ κουρασμένο της πνεῦμα.

Πρέπει νὰ ζήσῃ! Γιὰ τὰ παιδιά της! Γιὰ τὸν μεγάλο ἡττημένο! Θὰ προσπαθήσῃ μὲ τὸν Ἀλέξανδρο νὰ τοῦ γλυκάνῃ τὴν τύχη. Θὰ πάῃ. Ναὶ θὰ πάῃ νὰ τὸν συναντήσῃ. Αἰσθάνεται καλύτερα. Θέλει νὰ θεραπευθῇ..

Οἱ περιποιήσεις ὅμως τῶν γιατρῶν εἶνε μάταιες, μιὰ μολυσματικὴ στηθάγχη τῆς δηλητηριάζει αὐτὸ τὸ σῶμα ποὺ ἀμύνεται πιά. Δυὸ ἡμέρες ἀκόμη... Μερικὲς ὧρες... Ἀφοῦ ἐξομολογηθῇ ἀπὸ τὸν ἀββᾶ Μπερτράν, καὶ οἱ καμπάνες τῆς ἐκκλησίας ἐσήμαιναν ἡ Αὐτοκράτειρα Ἰωσηφίνα πεθαίνει στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Εὐγενίου, ἐνῷ ἡ Ὀρτανσία λιποθυμεῖ... Ἡ Αὐτοκράτειρα ξεψυχᾷ προφέροντας τὶς τεράστιες συλλαβές:

«Ναπολέων...»

Τὰ ρωσσικὰ στρατεύματα τὴ συνώδευαν ἕως τὴν ἐκκλησία τοῦ Ρυέλ, τὴν τόσο ταπεινή, ὅσο καὶ ἡ τῆς Μαρτινίκας. Ἐκεῖ τὰ παιδιά της τῆς ἀνήγειραν ἕνα κατάλευκο μαυσωλεῖο, καὶ στὴ χλόη τῆς Μαρτινίκας τὸ ἄγαλμά της φαίνεται σὰν νὰ γυρεύῃ ἀκόμη στὶς θάλασσες τὸ θυμὸ τῶν Ἄγγλων.

Ἂς μὴν ἀδικήσουμε τὴν Ἰωσηφίνα γιὰ τὴν κοκετταρία της ἔναντι τοῦ Ἀλεξάνδρου τῆς Ρωσσίας. Ὑπῆρξε ὁ φίλος τοῦ Ναπολέοντος, καὶ ὁ ἴδιος ὁ Αὐτοκράτωρ ἔγραψε γι' αὐτόν, ἀμέσως μετὰ τὴν συνάντησί τους στὸ Ἐρφύρ: «Εἶμαι εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸν Ἀλέξανδρο, εἶνε δικός μου: Ἐὰν ἦτανε γυναῖκα, νομίζω πὼς θὰ τὴν ἔκανα ἐρωμένη μου».

Ἡ ἀντανάκλασις αὐτῆς τῆς φιλίας περιέβαλε τὸν θελκτικὸν Αὐτοκράτορα τῆς Ρωσσίας στὰ μάτια τῆς Ἰωσηφίνας, ἤλπιζε βεβαίως νὰ κερδίσῃ τὴν ἐλεημοσύνη του γιὰ τὸν νικημένο, νὰ τὴν εὐκολύνῃ νὰ πάῃ νὰ συναντήσῃ τὸν Ναπολέοντα, καὶ νὰ συμμερισθῇ τὴν ἐξορία του... Εἶχε γενναία καρδιά, ψυχὴ ἐκ φύσεως εὐγενική. Ἂς μὴν λησμονοῦμε τί ἔκαμε γιὰ νὰ σώσῃ τὸν Μπωαρναί, εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ὤφειλε τίποτε καὶ οὔτε ἀγαποῦσε πιά. Καὶ ἀλήθεια, ἡ Ἰωσηφίνα δὲν πεθαίνει ἀποκαρδιωμένη καὶ ἀπελπισμένη ἀπὸ τὴν πτῶσι τοῦ Ἀετοῦ;

Ἐσκέπτετα βέβαια, ν' ἀφήσῃ στὸ πρόσωπο τοῦ Ἀλεξάνδρου ἕνα ἰσχυρὸ προστάτη γιὰ τὰ παιδιά της. Ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Ρωσσίας—γιὰ τὸν ὁποῖον ὁλόκληρο τὸ Παρίσι ἦτο ἐνθουσιῶδες—ἔδειξε ἀπέναντι τῆς Ἰωσηφινείου οἰκογενείας, αἰσθήματα ἀνάμικτα: πρῶτον ἡ ἀνάμνησις τῆς συναντήσεως μὲ τὸν Ναπολέοντα τὸν παρέσυρε, ἔπειτα καρδιὰ ἱπποτική, ὅπως ἦταν, ὑπῆρξε εὐτυχὴς νὰ προστατεύσῃ γυναῖκες ἔνδοξες καὶ θελκτικὲς καὶ ἐπὶ τέλους καὶ ἂν ἔκαμε λίγο ἔρωτα στὴν Ὀρτανσία, αἰσθάνθηκε πάλι γιὰ τὴν Ἰωσηφίνα, κάποιο ἀκαθόριστο αἴσθημα. Μιὰ τελευταία φορὰ ἡ μικρὴ κρεολὴ εἶχε σαγηνεύσει κι' ἂν ἄφησε στὴν ἀνάμνησι τῶν Πρώσσων πριγκήπων μιὰ ἀνεξάλειπτον ἐντύπωσι θαυμασμοῦ, στὴν καρδιὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου τῆς Ρωσσίας, γιὰ πολὺ καιρὸ ἐπλανατο τὸ λεπτὸ φάντασμά της.

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Εἰς τὸ προσεχὲς

Ἡ βεντέττα σκέπτεται

Α.Ο.Δ.Ο.

Δὲν ὑπάρχουν αἰωνόβιοι, μόνον εἰς τὴν Ἑλλάδα. Εἰς τὸ Γκέττυσπουργκ, ζοῦν δύο, τέρατα μακροζωΐας. Ὁ συνταγματάρχης Κάρτελ Ἀλεξάντερ ἐνενήντα ἐτῶν καὶ ὁ Τζὼν Σμὶθ ἑκατὸν ὀκτὼ ἐτῶν. Εἶνε θαλερώτατοι καὶ οἱ δύο καὶ παρέστησαν εἰς τὸν ἑορτασμὸ τῆς ἐπετείου τῆς μάχης τοῦ Γκέττυσπουργκ.

Ὁ Βασιλεὺς τῆς Ἰταλίας Βίκτωρ Ἐμμανουὴλ μετέβη εἰς τὴν Ρόκκα Ντέλ λε Καμινάτα καὶ ἐπεσκέφθη τὴν οἰκίαν ὅπου ἐγεννήθη ὁ Βασιλεύς.

★

Οἱ συνεχεῖς ἐναέριοι βομβαρδισμοὶ κατὰ τῆς Καντῶνος, ὑπὸ τῶν Ἰαπώνων, ἐθανάτωσαν 4.000 γυναικόπαιδα, ἐκτὸς τῶν μεγάλων καταστροφῶν τῆς πόλεως.

★

Εἰς τὴν Ἀμερικὴν διωργανώθησαν δεῖπνα ἀπὸ ρύζι, τῶν ὁποίων αἱ εἰσπράξεις διετέθησαν ὑπὲρ τῶν πληγέντων ἀπὸ τὴν ἰαπωνικὴν εἰσβολὴν Κινέζων. Εἰς τὰ δεῖπνα αὐτά, τὸ ρύζι ἐτρώγετο μὲ ξύλινα πηρούνια— κατὰ τὸ κινεζικὸ ἔθιμον, ἐσερβίρετο δὲ μέσα εἰς κεσέδες. Ὁ συνταγματάρχης Θεόδωρος Ροῦσβελτ καὶ ὁ πρεσβευτὴς τῆς Κίνας ἐν Ἀμερικῇ δρ Τσάντιγκ Γουάγκ, ἔφαγαν μὲ ξυλοπήρουνα.

Α.Ο.Δ.Ο.

Κατὰ τὴν πτῶσιν τῆς ἁμαξοστοιχίας «Ὀλύμπταν» ἐκ τῆς γεφύρας ἑνὸς ποταμοῦ παρὰ τὸ Μάϊλς Σίτυ Μοντάναι, τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, ἐφονεύθησαν 40 ἄτομα.

★

Ὁ ποταμὸς Σαὶν-Λῶρενς τοῦ Καναδᾶ φημίζεται διὰ τὰ ἄφθονα καὶ λαχταριστὰ ψάρια του. Εἰς ἕνα διαγωνισμὸν, ἐβραβεύθη ἡ Τζόαν Γκούντγουν, μιὰ ὤμορφη τοῦ Καναδᾶ, διότι ἔπιασε τὰ περισσότερα καὶ καλύτερα ψάρια, ἀπὸ ὅλους τοὺς συναγωνισθέντας μαζύ της.

★

Δὲν λείπουν ποτὲ οἱ Ἐφιάλται. Ἔτσι καὶ στὴν Κίνα. Ὁ Τσὰν-Τσῆ-Μίν, ὑπουργὸς τῆς Παιδείας εἰς τὴν Κυβέρνησιν τῆς Σούτσον, προσεχώρησε, μετὰ τὴν κατάληψιν τῆς πόλεως ἀπὸ τοὺς Ἰάπωνας πρὸς τοὺς ἐχθροὺς τῆς πατρίδος του καὶ διωρίσθη Πρωθυπουργός. Ἂς ζητήσωμεν ὅμως καὶ ἐδῶ τὴν γυναικα: Ὁ Τσὰν Τσῆ κλπ. ἔχει Ἰαπωνίδα σύζυγον.

★

Ὁ Βασιλεὺς τῆς Σουηδίας Γουσταῦος συνεπλήρωσε τὴν 16ην Ἰουνίου, τὸ 80ον ἔτος τῆς ἡλικίας του. Ἔχει τρεις ἀδελφούς, ἐξ ὧν ὁ εἷς ἄγει ἡλικίαν 85 ἐτῶν.

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Η ΕΚΤΕΛΕΣΙΣ ΤΟΥ ΛΕΟΝΤΑΡΙΟΥ

Ἕνα συναρπαστικὸ ρεπορτὰζ τοῦ κυνηγοῦ ἀγρίων θηρίων κ. ΓΚΑΣΠΑΡ ΜΠΕΡΝΤ, μὲ περιγραφὲς ἐθίμων τῶν ἀγρίων ἀγνώστων μέχρι σήμερον

Στὸ μεγάλο κρὰλ τῆς ζούγκλας ἐπικρατοῦσε μεγάλη θλῖψις. Οἱ μαῦρες γυναῖκες μοιρολογοῦσαν τὸν μεγάλο ἀρχηγὸ τὸν Ἰκάϊο ποὺ τὸν εἶχαν σκοτώσει τα λεοντάρια. Τὰ τὰμ-τὰμ μετέδιδαν τὴν εἴδησι ἀπὸ χωριὸ σὺ χωριό.

Ἔτσι ὥς τὸ βράδυ καὶ τὰ πιὸ ἀπομεμακρυσμένα κρὰλ θὰ ἤξεραν ὅτι ὁ Ἰκάϊο εἶχε πέσει παλαίοντας κατὰ τοῦ βασιλέως τῆς ζούγκλας.

Τὸ βράδυ οἱ ἄνδρες τὸν ἔφεραν πάνω σὲ μιὰ μεγάλη ἀσπίδα ἀπὸ δέρμα βουβάλου καὶ οἱ γυναικες ἐσκάλισαν τὶς φωτιὲς γιὰ νὰ φωτίσουν καλύτερα τὶς τελετὲς ποὺ θὰ ἐγίνοντο ὅλη τὴ νύκτα γύρω ἀπὸ τὸν νεκρὸν ἀρχηγό.

Πρὶν πλαγιάσουν τὰ παιδιὰ ἦρθαν καὶ ἔσφιξαν δυνατά, ἕνα, ἕνα, στὰ δυό τους χέρια τὸ μπράτσο τοῦ νεκροῦ γιὰ νὰ πάρουν ἀπὸ τὴ δύναμί του καὶ ἀπὸ τὴν παλληκαριά του καὶ γιὰ νὰ πάρουν μέσα τους τὸ μῖσος κατὰ τοῦ λεονταριοῦ.

Ἔπειτα ὁ υἱός του ἐβεβαίωσε πὼς τὸ πνεῦμα τοῦ πατέρα του θὰ προστατεύῃ πάντοτε τὴ φυλή. Κατόπιν ὁ νεκρὸς ἀρχηγὸς ἐτοποθετήθηκε μέσα σ' ἕναν κοιλο φλοιὸ δένδρου, τὸ ἄνοιγμα ἐκλείσθηκε ὅλο μὲ κοκκινόχωμα καὶ τὸ πρωτόγονο αὐτὸ φέρετρο, τὸ ἄλλο πρωΐ, ἀνεβάσθηκε στὴν κορυφὴ τοῦ δένδρου τῶν νεκρῶν, κοντὰ στὸ ποτάμι καὶ ἐκεῖ ἐδέθηκε δυνατὰ μὲ λωρίδες ἀπὸ δέρμα βουβάλου γιὰ νὰ μὴν ταραχθῇ ἀπὸ τὰ τσακάλια καὶ τὶς ὕαινες τοῦ ἀρχηγοῦ.

Στὶς ἐποχὲς τῆς βροχῆς πρωτήτερα εἶχε πεθάνει κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο ὁ πατέρας του Μαγκοντουμπέ. Τώρα πιὰ ἦταν καιρὸς νὰ ὀργανωθῇ ἕνα κυνῆγι κατὰ τοῦ σκληροῦ καὶ φοβεροῦ ἐχθροῦ. Οἱ ἰδιοκτῆται μεγάλων ἀγελῶν, ἦρθαν εἰς συνεννόησιν καὶ μὲ τοὺς νέους πολεμιστὰς τῶν πλησίον κράλ. Ἀπεφασίσθη ἕνα κοινὸ κυνῆγι, τὸ ὁποῖον θὰ ἀκολουθοῦσε μιὰ μεγάλη ἑορτὴ μετὰ τὴν ἐπιτυχία. Ταὐτοχρόνως οἱ καλύτεροι βούβαλοι ὡρίσθησαν γιὰ νὰ δοθοῦν στοὺς νικητάς. Μιὰ μέρα εἶδαν πάλιν γύπες νὰ κάνουν μεγάλους κύκλους εἰς τὸν ἀέρα ἐπάνω εἰς τὴν στέππα καὶ οἱ ἰθαγενεῖς ἐκατάλαβαν ὅτι κάπου ὑπῆρχε ἕνα ψοφίμι.

—Τὰ λεοντάρια ἦρθαν πάλι—ἐμουρμούριζαν οἱ γυναῖκες.

—Τὰ λεοντάρια ἦρθαν πάλι — ἔλεγαν οἱ νέροι—καὶ οἱ νέοι πολεμισταὶ θὰ βγοῦν νὰ ἐκδικηθοῦν τὸν Μαγκαντουμπὲ καὶ τὸν Ἰκάϊο.

Χωρὶς θόρυβο, χωρὶς βία καὶ μὲ τὰ μάτια ὀρθάνοιχτα πρὸς τὰ ἐμπρός, οἱ ἰθαγενεῖς προχωροῦσαν ὁλοένα πρὸς τὸ σημεῖον ὅπου τὰ λεοντάρια εἶχαν σκοτώσει μιὰ καμηλοπάρδαλι, ὅπως εἶχε ἀναφέρει ἕνας τολμηρὸς νέος, ποὺ εἶχε βγῆ σὲ ἀναγνώρισι.

Οἱ μαῦροι εἶνε ὡπλισμένοι μόνο μὲ λόγχη καὶ μὲ βέλη καὶ ξέρουν καλὰ ὅτι καὶ ἕνα λεοντάοι ποὺ εἶνε ἑτοιμοθάνατο ἔχει ἀκόμη ἀρκετὴ δύναμι γιὰ νὰ σκοτώσῃ τοὺς ἐχθρούς του. Σιγὰ-σιγὰ οἱ πολεμισταὶ προχωροῦν καὶ κλείνουν ὁλοένα καὶ περισσότερο τὸν μεγαλο κύκλο, στὸ μέσον τοῦ ὁποίου πρέπει νὰ εἶνε ἡ καμηλοπάρδαλις καὶ τὰ θηρία. Οἱ πρῶτοι κυνηγοὶ ἔχουν φθάσει πιὰ ἀρκετὰ κοντὰ γιὰ νὰ ἰδοῦν ὅτι μία μεγάλη λέαινα καὶ δύο μικρὰ λεονταρια τρῶνε τὴν πεθαμένη καμηλοπάρδαλι.

Τὰ μικρὰ ζῶα δὲν αἰσθάνονται ἀκόμη τὴ δύναμι καὶ τὸ θάρρος νὰ πολεμήσουν.

Κρύπτονται πίσω ἀπὸ τὸ μεγάλο σῶμα τῆς καμηλοπάρδαλης. Γυρίζουν ὁλόγυρα φοβισμένα καὶ κυττάζουν ἀπὸ ποῦ θὰ μπορέσουν νὰ ξεφύγουν. Ἔπειτα συναντοῦν τὴ λέαινα, παίρνουν θάρρος, ἀρχίζουν καὶ τρῶνε πάλι.

Ἡ λέαινα δὲν φοβᾶται. Περήφανα στημένη στὰ τέσσερά της πόδια κυττάζει ἀγέρωχα καὶ ἄφοβα τοὺς ἀνθρώπους ποὺ πλησιάζουν.

Μὲ μιᾶς ἀπὸ ἀπέναντι ποὺ φυσάει ὁ ἀέρας ὑψώνονται σύννεφα καπνοῦ. Οἱ μαῦροι ἔβαλαν φωτιὰ στὰ ξερὰ χορτάρια γιὰ νὰ διώξουν τὰ θηρία πρὸς τοὺς πολεμιστάς. Οἱ γύπες σηκώνονται τρομαγμένοι καὶ φεύγουν μὲ γρήγορο πέταγμα. Ἔπειτα σηκώνονται καὶ ἄλλα μικρότερα πουλιὰ καὶ στὸ τέλος σμήνη ἀπὸ μεγάλες μυῖγες ἐγκατέλειψαν τὸ ψοφίμι γιὰ ν' ἀποφύγουν τὶς φλόγες. Τα μικρὰ λεοντάρια, τρομαγμένα ἀπ' τὴ φωτιά, προχωροῦν σιγὰ-σιγὰ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, ἐνῷ προσπαθοῦν μὲ τὰ διαπεραστικά τους μάτια, ν' ἀνακαλύψουν ἕνα κενὸ στὴ γραμμὴ τῶν πολεμιστῶν γιὰ νὰ ξεφύγουν.

Μέσα στὸν καπνὸ ἀκούγονται φωνὲς πολεμικὲς κραυγὲς τῶν μαύρων κυνηγῶν καὶ ὁ ἥλιος σχεδὸν φαίνεται μέσα στὰ πυκνὰ σύννεφα ποὺ ἔχουν σκεπάσει ὅλη τὴν περιοχή.

Ἡ λέαινα εἶνε ἀκόμη κοντὰ στὴν καμηλοπάρδαλι καὶ δὲν φαίνεται ν' ἀνησυχῇ. Ξέρει ὅτι ἡ φωτιὰ τῆς προμηθεύει πάντοτε εὔκολη λεία καὶ ὅτι, μὲ μερικὰ τεράστια πηδήματα, θὰ βρεθῇ γρήγορα ἔξω ἀπὸ τὸν κύκλο τῶν φλογῶν καὶ τῶν ἐχθρῶν της.

★

Οἱ πολεμισταὶ τοῦ Ἰκάϊο, ποὺ ἔφθασαν κοντά της πιὰ τὴν ἀναγνωρίζουν. Αὐτὴ εἶνε ποὺ ἐσκότωσε τὸν μεγάλο ἀρχηγὸ μ' ἕνα φοβερὸ κτύπημα τοῦ ποδαριοῦ της. Αὐτὴ πού. δύο ἐποχὲς βροχῆς προτήτερα. εἶχε βυθίσει τὰ δόντια της στὸ λαιμὸ τοῦ Μαγκοντουμπέ. Αὐτὴ πού, κατ' ἐπανάληψιν, εἶχε κλέψει πρόβατα, μοσχάρια καὶ βουβάλους ἀκόμη ἀπὸ τὶς ἀγέλες ποὺ ἔβοσκαν γύρω ἀπὸ τὸ κράλ.

Ἡ φωτιὰ πλησιάζει ὁλοένα καὶ ἡ λέαινα δὲν φαίνεται ἀκόμη διατεθειμένη νὰ φύγῃ. Ἴσως εἶνε ἄρρωστη.

Ἕνας μεγαλόσωμος, γενναῖος πολεμιστὴς ἔφθασε πιὰ ἀρκετὰ κοντὰ γιὰ νὰ ἐπιτεθῇ στὸ θηρίο. Μὲ τρία μεγάλα πηδήματα εὑρίσκεται πίσω ἀπὸ τὸ μεγάλο σῶμα τῆς καμηλοπάρδαλης. Ἡ λέαινα

Ἡ μάχη ἤρχισε...

εἶνε ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος. Ἕρποντας ὁ ἄνθρωπος προχωρεῖ γιὰ νὰ φθάσῃ στὸ ὕψος τῆς κεφαλῆς τῆς καμηλοπάρδαλης καὶ ἀπὸ κεῖ νὰ κτυπήσῃ τὸ ἀγρίμι.

Μὲ μιᾶς σηκώνεται ὄρθιος, βαστάει ψηλὰ τὴν ἀσπίδα του καὶ κρατῶντας τὴ λόγχη γερὰ στὸ χέρι, κάνει ἄλλα δύο βήματα πρὸς τὴ λέαινα ἐνῷ μουρμουρίζει μία προσευχὴ ζητῶντας τὴν προστασία ἀπὸ τὸ πνεῦμα τοῦ νεκροῦ Ἰκάϊο.

Μ' ἕνα δυνατὸ τίναγμα, ἡ λόγχη ξεφυγε ἀπὸ τὰ χέρια του καὶ πληγώνει βαθειὰ τὴ λέαινα. Ταὐτοχρόνως πίσω ἀπὸ τὸν πρῶτο φθάνουν ἄλλοι πολεμισταὶ ποὺ φωνάζουν, κτυποῦν πρωτόγονα ταμποῦρλα καὶ πετοῦν τὰ βέλη τους.

Ἡ λέαινα, μπρὸς στὸν κίνδυνο, ὁρμᾷ μὲ ὅλη της τὴ δύναμι καὶ τὴν ἀγριοτητα κατὰ τῶν κυνηγῶν. Καθὼς στριφογυρίζει καὶ σπαράζει, ἡ λόγχη ξεφεύγει ἀπὸ τὴν πληγὴ καὶ οἱ νέοι κυνηγοὶ ποὺ ἔρχονται ἀπὸ πίσω βλέπουν τὸν πρῶτο νὰ πέφτῃ κάτω ἀπὸ τὰ φοβερὰ νύχια τοῦ θηρίου.

Ἀμέσως ἡ λέαινα ἑτοιμάζεται νὰ ἐπιτεθῇ ἐναντίον τῶν ἄλλων κυνηγῶν. Πολλὲς λόγχες τὴν κτυποῦν, πολλὰ βέλη ἔχουν καρφωθῆ στὸ σῶμα της. Μέσα στὸν πόνο καὶ τὴν ἀγωνία, δαγκάνει, χτυπάει μὲ τὰ νύχια της, πηδᾷ δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ στὰ τυφλά. Τὸ αἷμα της ὅμως φεύγει ἀπὸ τὶς πολλὲς πληγὲς καὶ ἡ δύναμις τὴν ἀφίνει. Δὲν μπορεῖ πιὰ νὰ σηκωθῇ. Ἡ λόγχη ἑνὸς πολεμιστοῦ τῆς τρυπάει τὴν καρδιὰ καὶ τὴν ἀποτελειώνει. Μέσα στὸ σάλο τῆς πάλης, τὰ δυὸ λεονταράκια ξέφυγαν μέσ' τὰ ψηλὰ χορτάρια πρὸς τὸ δάσος.

★

Οἱ μαῦρες γυναῖκες ἄναψαν πάλι τὶς φωτιὲς τὸ βράδυ, ὅταν οἱ πολεμισταὶ ἐπέστρεψαν στὸ κρὰλ μὲ τὴ λέαινα καὶ δυὸ νεκροὺς πολεμιστάς.

—Κλᾶψτε τὰ νέα παλληκάρια — μοιρολογοῦν πάλι οἱ γυναικες—τὰ ὁποῖα ἐνίκησαν τὸν ἐχθρὸ καὶ χαρῆτε διότι, μὲ τὸ θάνατό τους δίνουν τὴ ζωὴ στὰ κοπάδια καὶ στοὺς ἀνθρώπους ποὺ ζοῦνε σ' αὐτὸ τὸ κράλ.

ΓΚΑΣΠΑΡ ΜΠΕΡΤ

● ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ ΔΗΜΙΟΣ!

Ἡ ἐκπληκτικὴ ζωὴ τῆς ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΣ ΛΕ ΠΑΙΣΤΟΥΡ

Τελευταῖα σὲ μερικὰ εὐρωπαϊκὰ κράτη παρετηρήθη τὸ ἑξῆς καταπληκτικὸ γεγονός: πολλὲς γυναῖκες προσεφέρθησαν νὰ συμπληρώσουν τὴν κενὴ θέσι τοῦ δημίου!

Ἡ ἀρχὲς φυσικὰ ἀπέκλεισαν ἀμέσως αὐτὲς τὶς ὑποψηφιότητες, γιὰ τὸ λόγο ὅτι τὸ ἐπάγγελμα τοῦ δημίου δὲν ταίριαζε μὲ τὴν γυναικεία εὐαισθησία.

Ἐν τούτοις κατὰ τὸν Μεσαίωνα, ἡ γυναῖκα ἑνὸς δημίου βοηθοῦσε τὶς περισσότερες φορὲς τὸν ἄνδρα της «κατὰ τὴν φρικώδη ἐκτέλεσι τῶν καθηκόντων του», δηλαδὴ τοὺς ἀποκεφαλισμούς, εἰς τοὺς διαμελισμούς, καὶ στὸ κρέμασμα τῶν καταδίκων ἢ τῶν αἱρετικῶν.

Μερικὲς εἰδικὲς ποινὲς μάλιστα, ὅπως ὁ στιγματισμὸς μὲ πυρωμένο σίδερο καὶ τὸ μαστίγωμα τῶν ἁμαρτωλῶν γυναικῶν, γινόντουσαν ἀπὸ γυναῖκες δημίους.

Τὸ περίεργο ὅμως εἶνε, ὅτι χάρις σὲ ἕνα παληὸ χειρόγραφο ποὺ ἀνακάλυψε ἐδῶ καὶ λίγο καιρὸ ὁ ἱστορικὸς Ζὰν Γκραβιὲ στὰ ἀρχεῖα τῆς Ρέν, διεπιστώθη ὅτι αὐτὲς ἡ γυναικες δήμιοι τοῦ παληοῦ καιροῦ, εἶχαν ὡς ἀρχηγό τους τὴν περίφημη Μαργαρίτα Λὲ Παιστούρ.

Ἡ Μαργαρίτα γεννήθηκε τῷ 1721 στὸ Κανκάλ, σὲ ἕνα ὤμορφο χωριὸ τῆς Βρεττάνης, περίφημο γιὰ τὰ λυγερὰ καὶ χαριτωμένα κορίτσια του. Ὁ πατέρας της ἦταν ἕνας περίφημος τυχοδιώκτης, ἄλλοτε καπετάνιος καὶ ἄλλοτε ἔμπορος ἐξωτικῶν εἰδῶν, ὁ ὁποῖος εἶχε κατορθώσει νὰ σχηματίσῃ μιὰ κολοσσιαία περιουσία καὶ νὰ ζῇ σὰν ἄρχοντας σὲ ἕναν παληὸ πύργο, στὰ περίχωρα τοῦ Κανκάλ.

Καὶ ἡ Μαργαρίτα, ποὺ εἶχε κληρονομήσει ἀπὸ αὐτὸν τὴν κλίσι γιὰ τὶς περιπέτειες καὶ τὴν ἐπικίνδυνη ζωή, δὲν ἄργησε νὰ βαρεθῇ τὴν μοναξιά της σὲ ἐκεῖνον τὸν ἁμαρτωλὸ πύργο τοῦ καπετάνιου Λὲ Παιστούρ.

Μιὰ μέρα λοιπὸν μεταμφιέσθηκε σὲ ἄνδρα καὶ παράτησε τὸν πατέρα της, τὴν πολυτέλειά του καὶ τὰ πλούτη του.

Στὴν ἀρχή, ἔπιασε δουλειὰ ὡς σκευοφύλαξ σὲ μιὰ ἐκκλησία, μὰ γρήγορα παράτησε κι' αὐτὴ τὴν μονότονη ζωὴ καὶ πῆγε ἐθελοντὴς στὸν στρατὸ τῆς Μαρίας Τερέζας. Κανεὶς δὲν κατάλαβε πῶς ἦταν γυναῖκα καὶ κανεὶς δὲν τόλμησε ποτὲ νὰ τὴν κυττάζῃ προκλητικά, μὲ περιφρόνησι στὰ μάτια. Ἡ Μαργαρίτα ἢ καλύτερα ὁ Ἐρρῖκος, ἦταν ἡ προσωποποίησις τοῦ Σατανᾶ. Πρῶτος πάντα στοὺς χορούς, στὰ γλέντια καὶ στοὺς καυγάδες, εἶχε ἀποκτήσει τὴ φήμη ἑνὸς ἐπικινδύνου ἀνθρώπου ποὺ δὲν ἔπαιρνε ἀπὸ πολλὰ λόγια. Μὰ κι' αὐτὴ ἡ ζωὴ δὲν τὴν ἱκανοποιοῦσε καὶ ἔτσι μιὰ μέρα λιποτάκτησε μὲ 14 ἄλλους Γάλλους καὶ κατέφυγε στὸ Στρασβοῦργο, ὅπου τῆς εἶχαν ὑποσχεθῆ ὅτι θὰ τὴν ἔπαιρναν στὸ στρατὸ τῆς Ἀλσατίας. Ἐκεῖ ὅμως βρέθηκε μπροστὰ σὲ μιὰ ἔκπληξι: δὲν τὴν βρῆκαν κατάλληλη γιὰ τὸ στρατὸ — οἱ περισσότεροι στρατιῶτες τῆς Ἀλσατίας ἦσαν γιγαντόσωμοι — καὶ τὴν ἔδιωξαν ἀπὸ τὸν στρατῶνα.

Ἡ Μαργαρίτα τότε ἄρχισε νὰ τριγυρίζῃ ἀπένταρη στοὺς δρόμους καὶ ὅταν κουράστηκε, κάθησε στὴν ἄκρη τῆς λεωφόρου νὰ ξαποστάσῃ. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ περνοῦσε ἀπὸ ἐκεῖ πέρα ἕνας παράξενος ἄνθρωπος μὲ μαῦρα ροῦχα καὶ γιγαντιαῖο κορμί. Τῆς ἔρριξε λοιπὸν μιὰ ματιὰ καὶ βλέποντας τὸ ἀπογοητευμένο ὕφος της, νομίζοντας φυσικὰ πὼς εἶχε νὰ κάνῃ μὲ ἕνα νέο:

—Δὲν ἔχεις δουλειά, νέε μου; Θέλεις νἄρθῃς μαζί μου; Σὲ προσλαμβάνω στὴν ὑπηρεσία μου...

Ὁ «Ἐρρῖκος» ἐνθουσιάσθηκε ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἀπρόοπτη περιπέτεια καὶ ἀκολούθησε ἀμέσως τὸν ἄγνωστο. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς μὲ τὰ μαῦρα ροῦχα ἦταν ὁ δήμιος τοῦ Στρασβούργου.

Κοντὰ στὸ δήμιο τοῦ Στρασβούργου, ἡ Μαργαρίτα ἔμεινε δυὸ ὁλόκληρα χρόνια. Ὕστερα τὸν παράτησε καὶ κατέφυγε στὴ Λυών, ὅπου βρῆκε μιὰ θέσι βασανιστοῦ στὴ φυλακὴ τοῦ Ροάν, τῷ 1748.

Ο ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΣ ΙΠΠΟΔΡΟΜΙΑΚΟΣ ΑΓΩΝ

500.000 θεαταὶ εἰς μίαν ἱπποδρομίαν

Πῶς διεξάγεται στὸ Ἔπσομ ἡ περίφημος ἱπποδρομία τοῦ Ντέρμπυ ποὺ ξετρελλαίνει τοὺς Ἐγγλέζους

Πεντακόσιαι χιλιάδες θεαταὶ παρηκολούθησαν εἰς τὸ Ἔπσομ τὴν ἱπποδρομίαν τοῦ Ντέρμπυ. Αὐτὰ μας πληροφορεῖ ὁ τηλέγραφος ἐκ Λονδίνου, σχετικῶς μὲ τὴν μεγαλειτέραν ἱπποδρομίαν τῆς Εὐρώπης. Ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς δὲν πρέπει νὰ θεωρηθῇ ὑπερβολικὸς οὔτε ἄλλως τε ἐσημείωσε ρεκὸρ διότι τὸ Ντέρμπυ κατὰ παράδοσιν συγκεντρώνει πολὺ πλῆθος. Πρόκειται, ἄλλως τε, περὶ ἱπποδρομιῶν στὶς ὁποιες ἡ ἀριστοκρατικὴ τάξις θεωρεῖ ὑποχρέωσίν της νὰ παραστῇ. Ἐκεῖ αἱ κυρίαι θὰ ἐπιδείξουν τὶς ἐαρινὲς τουαλέττες των, ἐκεῖ θὰ μεταβῇ καὶ ὁ ἄνθρωπος τοῦ λαοῦ γιὰ νὰ θαυμάσῃ τὸν πλοῦτον τῶν ἄλλων καὶ ἐπειδὴ ὅλοι δὲν χωροῦν στὸν ἱππόδρομον τοῦ Ἔπσομ, οἱ περισσότεροι κατασκηνώνουν ἀπὸ τῆς προηγουμένης στὰς πλέον ἐπικαίρους θέσεις γύρω ἀπὸ τὸν ἱππόδρομον ἀπ' ὅπου θὰ παρακολουθήσουν ὅλας τὰς συγκλονιστικὰς φάσεις τῆς μεγάλης αὐτῆς ἱπποδρομίας. Ἄλλοι μένουν μακρὰν τῶν τυχηρῶν αὐτῶν καὶ ἀρκοῦνται νὰ παρακολουθήσουν τὴν ἱπποδρομίαν βάσει τῶν... κρίσεων ἄλλων. Ἐφέτος τὴν ἱπποδρομία τοῦ Ἔπσομ κέρδισε ἕνας ἵππος ἀουτσάϊντερ, ἀνήκων εἰς τὸν μαχαραγιὰ τοῦ Ρασπουα, μὲ τζόκεϋ τὸν Αὐστραλὸν Χίπς, ποὺ διὰ πρώτην φορὰν ἵππευε τὸ ἄλογο αὐτό. Τὸ μεγάλο φαβορὶ «Κολόμπο» τοῦ λόρδου Τιλάνλεϋ μόλις τὴν τρίτην θέσιν κατώρθωσε νὰ καταλάβῃ, παρ' ὅλον ὅτι εἶχεν ἐπονομασθῇ ὁ «ἀήττητος ἵππος» διὰ τὴν ἀτελείωτη σειρὰ τῶν ἐπιτυχιῶν του. Δεύτερος ἦλθε ὁ ἵππος «Ἤσταν» μὲ τζόκεϋ τὸν διάσημον Ρίσαρντ, ποὺ κατέχει τὸ ρεκὸρ τῶν νικῶν εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἱπποδρομιακὴν περίοδον. Φαίνεται ὅτι τὰ δύο αὐτὰ φαβορὶ ἠδικήθησαν. Διότι ὁ Ρίσαρντ διὰ πρώτην φορὰν ἔβλεπε τὸ «Ἤσταν» κατὰ τὴν παραμονὴν τῶν ἱπποδρομιῶν. Ὁ τζόκεϋ τοῦ «Κολόμπο» μόνον μίαν καλὴν νίκην ἔχει στὸ ἐνεργητικόν του. Πρό τινων μηνῶν ἦτο ἀκόμη ἄγνωστος στοὺς ἱπποδρόμους τῆς Ἀγγλίας.

★

Κατὰ τὴν ἐφετεινὴν ἱπποδρομίαν εἶχαν ἐγγραφῆ νὰ μετάσχουν στὴν κοῦρσαν γιὰ τὸ κύπελλον Ντέρμπυ 68 ἄλογα. Ὅταν πρὸ 150 ἐτῶν ὁ λόρδος Ντέρμπυ ἵδρυσε τὸ ἀγγλικὸν ἔπαθλον, τὸ φέρον τὸ ὄνομά του εἶχαν ἐγγραφῆ μόνον 36 ἵπποι. Τότε τὸ δικαίωμα τῆς ἐγγραφῆς ἦτο 50 λίραι δι' ἕκαστον ἵππον. Κατὰ τὰ πρῶτα πεντήκοντα ἔτη οὐδέποτε ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐγγραφέντων ἵππων ὑπερέβη τοὺς 80. Τὸ 1886, ἐνεγράφησαν 278 ἵπποι διὰ νὰ διεκδικήσουν τὸ ἔπαθλον τῶν 7000 λιρῶν. Μετὰ τεσσαράκοντα ἔτη μὲ τὸν νέον κανονισμὸν τοῦ δρόμου Ντέρμπυ, τὸ ἔπαθλον ὡρίσθη οὐχὶ μικρότερον τῶν 5000 λιρῶν. Ἐφέτος ὁ ἔπαθλον ἦτο 9855 λίρες ἐκτὸς τοῦ ἐπάθλου τοῦ προπονητοῦ τὸ ὁποιον εἶνε 500 λίρες. Διὰ τὸν δεύτερον νικητὴν ὑπῆρχε ἔπαθλον 1655 λιρῶν καὶ 250 διὰ τὸν προπονητήν. Ὁ «Κολόμπο» ἐπαίζετο 7 πρὸς 4 καὶ ὁ «Ἤσταν» 10 πρὸς 1. Τὸ ἔπαθλον τοῦ Ντέρμπυ δὲν εἶνε σταθερόν. Κανονίζεται ἀναλόγως τῶν δικαιωμάτων συμμετοχῆς καὶ ἄλλων ἵππων. Κατὰ μέσον ὅρον εἶνε 10.000 λίρες. Τὸ 1927 ἐσημειώθη τὸ ρεκὸρ εἰς τὸ ἔπαθλον Ντέρμπυ, ὅτε ὁ πρῶτος νικητὴς ἔλαβε 12.615 λίρες καὶ τὸ 1931 12161 λίρες.

★

Εἶνε ἐνδιαφέρον νὰ μιλήσωμε ἐκτενέστερα γιὰ τὴ μεγάλη αὐτὴ ἀγγλικὴ ἱπποδρομία ποὺ ἀποτελεῖ παράδοσιν διὰ τοὺς Ἄγγλους, ὅπως ἡ λεμβοδρομία Ὀξφόρδης, Καιμπριτζ καὶ τόσα ἄλλα πράγματα, ποὺ ἔτυχε νὰ καθιερωθοῦν ἀπὸ ἐτῶν. Αἱ τζόκεϋ διὰ τὸ κύπελλον Ντέρμπυ λαμβάνουν 3 λίρες ἕκαστος. Ἐπισήμως ὁ νικητὴς λαμβάνει 5 λίρες. Ἀνεπισήμως ὅμως λαμβάνει παρὰ τοῦ ἰδιοκτήτου τοῦ νικήσαντος ἵππου ποσὸν ἀνάλογον πρὸς τὴν γενναιοδωρίαν του. Πάντως τὸ δῶρον δὲν εἶνε κατώτερον τοῦ ἑνὸς πέμπτου τοῦ χρηματικοῦ βραβείου τοῦ ἵππου. Πρέπει νὰ εἶνε πολὺ ἄτυχος ὁ τζόκεϋ διὰ νὰ τὸν πάρῃ ἰδιοκτήτης ἵππου τόσον γλίσχρος, ποὺ νὰ μὴ τοῦ δώσῃ τὸ 10%. Ἄλλος εἶνε τόσον τυχερὸς ὥστε παίρνει τὰ 25% τοῦ χρηματικοῦ βραβείου. Ἀφ' ἑτέρου ὅμως ἕνας τζόκεϋ—νικητὴς τοῦ Ντέρμπυ — ἀποκτᾷ ἀμέσως τόσην φήμη ὥστε νὰ τοῦ προσφέρωνται μεγάλα ποσὰ διὰ νὰ ἱππεύσῃ ἄλλους ἵππους εἰς τις μεγάλες ἱπποδρομίες. Γιὰ τοῦτο σπανιώτατα ἕνας τζόκεϋ νικᾷ εἰς δύο Ντέρμπυ.

Πάντοτε στὸ Ντέρμπυ, λαμβάνουν μέρος ὁ ἵππος τοῦ Βασιλέως, ὅπως ἄλλως τε καὶ τοῦ ἑκάστοτε λόρδου Ντέρμπυ, διότι ἡ κοῦρσα αὐτή, ἀποτελεῖ, ὅπως εἴπομεν, τὸ ραντεβοῦ τῆς ἀριστοκρατίας τῆς Ἀγγλίας. Ἄλλοτε τὸ ραντεβοῦ τῶν λωποδυτῶν τῆς Ἀγγλίας καὶ τῶν γειτονικῶν χωρῶν. Σ' ἕνα ἀπὸ τὰ παλαιότερα Ντέρμπυ ὁ λόρδος Λὰν Πάϊλ ἔχασε τὸ ρολόϊ του ἀκριβῶς στὴν εἴσοδο τοῦ ἱπποδρόμου. Διενεργήθη ἀμέσως λεπτομερὴς ἔρευνα ἐπὶ ὅλων τῶν ὑπόπτων χωρὶς ὅμως ἀποτέλεσμα. Τότε ἕνας κῆρυξ ἀνήγγειλε ὅτι θὰ ἐδίδετο δῶρον 10 λιρῶν εἰς ἐκεῖνον ποὺ θὰ παρέδιδε τὸ ὡρολόγιον. Μετὰ μίαν ὥραν τὸ ὡρολόγιον πράγματι παρεδόθη καὶ ὁ τυχηρὸς εἰσέπραξε τὶς 10 λίρες...

Ἕνα ἀπὸ τὰ χαρακτηριστικώτερα περιστατικα ποὺ ἐσημειώθη ποτὲ στὶς ἱπποδρομίες τοῦ Ντέρμπυ, εἶνε ἐκεινο κατὰ τὸ ὁποιον πρό τινων ἐτῶν, τὸ φαβορὶ ἄλογο «Παγκανοὺρ» ἐτερμάτισε μὲν πρῶτον ἀλλὰ διεγράφη λόγῳ κακῆς ἐκκινήσεως. Τὸ γεγονὸς αὐτὸ ὑπῆρξεν ἀφορμὴ μιᾶς τραγῳδίας. Κάποιος ὀνόματι Σμὶθ, ἀπὸ τὸ Μάντσεστερ, ἀπωλέσας τὴν περιουσίαν του σὲ χρηματιστηριακὲς ἐπειχειρήσεις, ἐπεχείρησε ν' ἀποκτήσῃ αὐτὴν ποντάροντας τὸ ποσὸν τῶν 250 λιρῶν ποὺ τοῦ ἀπέμεινεν ἐπάνω του, εἰς ἕνα ἀουτσάϊντερ, τὸ «Ἀμποαγὲρ» ποὺ ἐπαίζετο 100 πρὸς 1. Μετὰ τὴν διαγραφὴν τοῦ «Κραγκανοὺρ» ὁ «Ἀμποαγὲρ» ἀνεκηρύχθη πρῶτος νικητής, καὶ ὁ Σμὶθ εὑρέθη πάμπλουτος. Δὲν μπόρεσε ὅμως νὰ χαρῇ τὰ κέρδη του, γιατὶ μόλις ἔληξε τὸ ἀγώνισμα τοῦ ἐτηλεγραφήθη ὅτι πρῶτος εἶχεν ἔλθη ὁ «Κραγκανοὺρ». Σὲ λίγο τοῦ ἐστάλη δεύτερον τηλεγράφημα ὅτι ὁ «Κραγκανοὺρ» εἶχε διαγραφῆ καὶ ὅτι πρῶτος καλεῖτο ὁ «Ἀμπουαγέρ». Ὅταν ὅμως ὁ διανομεὺς μετέβη διὰ νὰ ἐγχειρήσῃ τὸ δεύτερον αὐτὸ τηλεγράφημα, ὁ Σμὶθ ἦτο ἤδη νεκρός. Εἶχεν αὐτοκτονήσῃ ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ του κατόπιν τοῦ πρώτου τηλεγραφήματος.

Ἀπὸ τὰ πλέον περιπετειώδη Ντέρμπυ εἶνε ἐκεινο τοῦ 1893, ποὺ διὰ πρώτην φορὰν οἱ Ἄγγλοι εἶχαν χιονοθύελλαν κατὰ μῆνα Ἰούνιον! Οἱ περισσότεροι ἵπποι ἔπεσαν. Ὁ νικητὴς δὲ ἔφθασε στὸ τέρμα χωρὶς ἐφίππιον καὶ μὲ τὸν τζόκεϋ κρεμασμένον ἀπὸ τῆς χαίτης του.

Αὐτὴ μὲ λίγα λόγια εἶνε ἡ μεγάλη ἱπποδρομία τοῦ Ἔπσομ ποὺ ἐφαρπάζει τοὺς Ἄγγλους.

Σ—ς

Τὸ σαπούνισμα τῶν χεριῶν

Μικρὰ καθημερινὰ θαύματα

Καθημερινῶς, καὶ μάλιστα πολλὲς φορὲς ἐκτελοῦνται γύρω μας καὶ κάνουμε ἐμεῖς οἱ ἴδιοι διαφόρων εἰδῶν πράξεις ποὺ ἂν τὶς προσέξουμε καὶ τὶς ἀναλύσουμε παρουσιάζονται ὡς ἀληθινὰ θαύματα. Πρῶτο θαῦμα ἀπ' ὅλα ἄλλως τε εἶνε τὸ σῶμα μας μὲ ὅλες του τὶς ἐκδηλώσεις, μὲ ὅλη του τὴ δρᾶσι, μὲ ὅλες τὶς δυναμικότητες καὶ δυνατότητές του. Θὰ μποροῦσαν νὰ γραφοῦν σελίδες ὁλόκληρες καὶ ὁλόκληρα βιβλία γιὰ τὶς πολύτιμες ὑπηρεσίες ποὺ μας προσφέρει τὸ κάθε ὄργανόν μας, ἡ κάθε αἴσθησίς μας, γιὰ τὴν ἐργασία τῶν μελῶν μας ποὺ μας φαίνεται τόσο ἁπλῆ καὶ εἶνε πολλὲς φορὲς τόσο κοπιαστικὴ καὶ πολύπλοκη. Γύρω μας, ἔπειτα τὰ ἀντικείμενα, οἱ μικρότερες ἐφευρέσεις ποὺ ἔχουν γίνει πιὰ καθημερινὲς συνήθειες στὴν ἐξυπηρέτησι τῶν διαφόρων ἀναγκῶν μας δὲν ἔχουν ὀλιγώτερο δικαίωμα στὸν θαυμασμό μας ἂν τὶς προσέξουμε λιγάκι. Ἄς σταθοῦμε σήμερα σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς πολλές, σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς κοινότερες καὶ πιὸ συνηθισμένες καθημερινὲς πράξεις μας, στὸ σαπούνισμα τῶν χεριῶν, καὶ ἄς τὴν ἀναλύσουμε λιγάκι.

Μὲ μιᾶς ὁ ἐγκέφαλος διαβιβάζει σὲ κάποιο κύτταρον τὴ διαταγή: «νὰ πληθοῦν τὰ χέρια!» Καὶ τὴν ἴδια στιγμὴ ἕνα ἀπὸ τὰ χέρια παίρνει τὸ σαπούνι, τὸ ἄλλο ἀνοίγει τὴ βρύσι ἢ φροντίζει κάπως ἄλλως γιὰ νερὸ καὶ τὸ ἕνα χέρι ἀρχίζει νὰ νίβῃ τὸ ἄλλο. Ὅλα αὐτὰ γίνονται αὐτομάτως, χωρὶς σκέψι. Καὶ μόνη ἡ κίνησις γιὰ νὰ πιάσουμε τὸ σαπούνι εἶνε μιὰ θαυμαστὴ συνέχεια ἀπὸ ἀπίστευτα ἀλλεπάλληλα γεγονότα στὸ χέρι μας. Τὰ δάκτυλα καὶ ὁ ἀντίχειρ κάμπτονται καὶ οἱ ἄκρες πλησιάζουν ἡ μιὰ στὴν ἄλλη. Πολλὰ ἐλαστικὰ νευρικὰ πλέγματα κινοῦν τὶς ἀρθρώσεις. Ταὐτοχρόνως κινοῦνται ὅλοι οἱ μῦς τοῦ χεριοῦ ποὺ ἀποτελοῦνται ἀπὸ ἕξη ἑκατομμύρια περίπου μυϊκὲς ἶνες οἱ ὁποιες ἀλλάζουν συνεχῶς θέσι, σὲ ἀέναο κίνησι, ἕως ὅτου τελειώσῃ τὸ σαπούνισμα τῶν χεριῶν μας.

Ἡ ἐνέργεια τοῦ σαπουνίσματος δὲν περιορίζεται μόνο σὲ αὐτὸ ποὺ νομίζουμε, ἀλλὰ ἐπεκτείνεται καὶ βαθύτερα στὰ κύτταρα τῶν χεριῶν ὅταν, τὸ σαπούνι ἀρχίζει νὰ ἀφρίζῃ. Διευκολύνεται ἡ «ἐναλλαγὴ τῆς ὕλης». Ἐνῷ πλενόμεθα — ἐνῷ ἐργαζόμεθα — συστέλλονται οἱ μῦς καὶ μέρος τῆς θρεπτικῆς οὐσίας τῶν μυώνων ποὺ ἀποτελειται ἀπὸ σταφυλοζάκχαρον καὶ γλυκογόνον μετατρέπεται εἰς γαλακτικὸν ὀξύ. Ὅταν ὑπάρχει πολὺ γαλακτικὸν ὀξὺ ἐπέρχεται κόπωσις. Τὸ αἷμα ὅμως φέρνει νέον ὀξυγόνον τὸ ὁποιον μετατρέπει πάλι τὸ γαλακτικὸν ὀξὺ εἰς γλυκογόνον. Αὐτὰ ὅλα γίνονται ἐνῷ σαπουνίζουμε τὰ χέρια μας.

Τὸ σαπούνι ἐξ ἄλλου εἶνε μιὰ θαυμασία ἐφεύρεσις τοῦ ἀνθρώπου. Τὸ μῖγμα αὐτὸ ἀπὸ νάτριον κάλι, καὶ λῖπος, ποὺ ἔχει ὡραῖο σχῆμα καὶ εἶχε ἀρωματισμένο, καθὼς ἔρχεται εἰς ἐπαφὴ μὲ τὸ νερὸ καὶ τὸ τρίβουμε ἐπάνω στὸ δέρμα μας παράγει τὶς γνωστὲς σαπουνόφουσκες, ποὺ εἶνε γεμᾶτες ἀέρα μέσα. Ὁ ἀφρὸς ποὺ κάνουν οἱ σαπουνόφουσκες, ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ ἑλκύῃ τὶς ὑγρὲς ἢ στερεὲς οὐσίες μὲ τὶς ὁποιες ἔρχεται εἰς ἐπαφήν, ἐνῷ χημικῶς διαλύει τὰ λίπη καὶ τὰ ἀπορροφᾷ. Ἀφοῦ σαπουνισθεῖ καλὰ τὸ δέρμα οἱ ἀκαθαρσίες ποὺ ἦσαν στὴν ἐπιφάνειά του καὶ τὸ στρῶμα λίπους ποὺ εἶχαν ἀποβάλει οἱ σμιγματογόνοι ἀδένες, ἔχουν ἀπορροφηθῆ ἀπὸ τὴν σαπουνάδα καὶ παρασύρονται εὔκολα ἀπὸ τὸ νερὸ ποὺ θὰ ξεπλύνῃ τὴν σαπουνάδα. Ἐννοεῖται ὅτι «ἐπιστημονικῶς» τὰ χέρια μας, ὅσο καὶ ἂν τὰ πλένουμε δὲν εἶνε ποτὲ καθαρά. Μὲ τὸ μικροσκόπιο πάντοτε διακρίνουμε ἀκαθαρσίες πάνω στὸ δέρμα καὶ πάντοτε μικρόβια. Ἄλλως τε οἱ σμιγματογόνοι ἀδένες βγάζουν ὁλοένα νέον λῖπος καὶ οἱ δέκα χιλιάδες ὑδροποιητικοὶ ἀδένες τῆς παλάμης μας πετοῦν συνεχῶς ἔξω καὶ νέες ἀκαθαρσίες. Ὡς ἐκ τούτου καὶ ἂν πλύνουμε μὲ τὰ ἐπιστημονικώτερα μέσα τὰ χέρια μας καὶ τὰ ἀπολυμάνουμε, τὴν ἄλλη στιγμὴ θὰ εἶνε πάλι ἀκάθαρτα διότι διότι ἡ ἐργασία τῆς ἐναλλαγῆς τῆς ὕλης καὶ τῆς ἀποβολῆς τῶν μὴ χρησίμων οὐσιῶν εἶνε συνεχὴς εἰς τὸν ὀργανισμό μας καὶ ἀκατάπαυστος. Αὐτὸ ὅμως δὲν ἔχει σημασία διότι τὸ σαπούνισμα τῶν χεριῶν δὲν ἔχει μόνο τὸ ἀποτέλεσμα νὰ καθαρίζῃ τὴν ἐπιδερμίδα τους, ἀλλὰ καὶ νὰ τὴν ξανανιώνῃ. Τὸ ἐξωτερικώτερο στρῶμα τοῦ δέρματος ἀποτελειται ἀπὸ ἀπονεκρωμένα, σκληροποιηθέντα κύτταρα ποὺ εἶνε τὸ ἕνα ἐπάνω στὸ ἄλλο σὰν τὰ λέπια τῶν ψαριῶν. Μὲ τὸ σαπούνισμα τὰ λέπια αὐτὰ τρίβονται, ἀπωθοῦνται καὶ παρασύρονται μέσα στὸν ἀφρὸ τῆς σαπουνάδας καὶ μέσα στὸ νερὸ ποὺ ξεπλενόμεθα στὸ τέλος. Ἀμέσως ὅμως ἐμφανίζονται στὴ θέσι αὐτῶν νέα κύτταρα — τὰ παλαιότερα ποὺ ἔχουν γίνει καὶ σκληρὰ — γιὰ νὰ προστατεύσουν σὰν θώρακες τοὺς μαλακοὺς καὶ τρυφεροὺς ἱστοὺς τῶν νέων κυττάρων διότι εἰς τὸ βάθος τοῦ δέρματος κάθε δευτερόλεπτο σχηματίζονται διὰ διχοτομήσεως ἑκατομμύρια νέα κύτταρα.

ΑΛΛΗ ΜΙΑ ΦΟΡΑ ΑΚΟΜΗ...

Χορτοφαγία ἢ κρεοφαγία;

Μία νέα ἐκστρατεία τῶν δύο παρατάξεων ποὺ δὲν θὰ λύσῃ ἀσφαλῶς τὸ φλογερὸν ζήτημα οὔτε αὐτὴν τὴν φορὰν

Τὸ σοβαρο αὐτὸ ζήτημα ἀπασχολεῖ τὸν κόσμον ὅλον, ἰδιαιτέρως ἀπὸ ἑκατὸν περίπου ἐτῶν. Τί πρέπει νὰ τρῶμε ἰδιαιτέρως; Μόνο κρέας,, μόνο χόρτα ἢ τροφὴν ἀνάμικτον; Τελευταίως καὶ ἀκριβῶς τὸν παρελθόντα Ἰούνιον ἔγινε στὴν Κοπεγχάγη ἕνας περίεργος πειραματισμός : ἀγὼν βαδίσματος ἀποστάσεως ἑκατὸν χιλιομέτρων ἀπὸ τὸ Χόρσενς εἰς τὴν Γιουτλάνδην μέχρι τοῦ Ὄντεντζε, μεταξὺ χορτοφάγων καὶ κρεοφάγων.

Τὰ ἀποτελέσματα ὑπῆρξαν δυσμενῆ διὰ τοὺς χορτοφάγους . Βέβαια μόνο τοῦτο τὸ παράδειγμα, δὲν μπορεῖ νὰ χρησιμεύσῃ ὡς συμπέρασμα τῆς τηρουμένης διαίτης.

Φυσικώτατα λοιπὸν μετὰ τὸ τέλος τοῦ περιέργου αὐτοῦ ἀγωνίσματος, οἱ μὲν κρεοφάγοι διεκήρυξαν ὅτι ἡ νίκη τους ὀφείλεται ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν κρεοφαγίαν, ἐνῷ οἱ χορτοφάγοι μὲ πεῖσμα ἐβεβαίωσαν, ὅτι ἡ ἧττα τους δὲν ὀφείλεται εἰς τὴν χορτοφαγίαν.

Καὶ εἶνε βέβαιον ὅτι καὶ οἱ μὲν καὶ οἱ δὲ ἐξηκολούθησαν μὲ τὸν αὐτὸν φανατισμὸν τὴν δίαιτά τους.

Ἕνας πειστικώτερος πάντως πειραματισμὸς εἶνε ἐκεῖνος ποὺ ἔγινε κατὰ τοὺς τελευταίους Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας τοῦ Βερολίνου. Τὸ ἄνθος τῆς νεότητος ὅλων τῶν χωρῶν τοῦ κόσμου, ὅλοι οἱ νέοι ποὺ παρευρέθησαν εἰς τὸ Βερολῖνον διὰ νὰ διεκδικήσουν τὴν νίκην, δὲν ἠγωνίσθησαν μόνον ὡς λέοντες, ἀλλὰ ἔφαγαν καὶ συνεχῶς κρέας σὰν λιοντάρια. Κατὰ μέσον ὅρον ἕκαστος τῶν τεσσάρων χιλιάδων ἀθλητῶν ἔφαγε περὶ τὰ ἑκατὸν πενῆντα δράμια κρέας κάθε μέρα, μὴ ἐξαιρουμένων τῶν κοριτσιῶν.

Οἱ Ἰνδοὶ εἶνε, ὡς γνωστόν, κατ' ἀρχὴν καὶ ἀπολύτως χορτοφάγοι. Τρέφονται ἐν γένει μὲ φυτικὸν λεύκωμα. Πρέπει ὅμως νὰ ὑπογραμμισθῇ σχετικῶς, ὅτι ἡ φυλὴ τῶν Σέξ, οἱ ἄνδρες τῆς ὁποίας εἶνε στρατιῶται καὶ διαλέγονται πάντοτε διὰ τῆς ἑκάστοτε ἀναβάσεως καὶ ἐξερευνήσεως τῶν Ἰμαλαΐων, εἶνε κρεοφάγοι. Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ Παγκοσμίου Πολέμου, καὶ εἰς τὴν Γερμανίαν ἀκόμη, ὅπου τὰ μέσα διατροφῆς ἐσπάνιζαν, οἱ στρατιῶται εἶχαν πάντοτε κρέας εἰς τὸ καθημερινό τους συσσίτιο καὶ περισσότερο ἀκόμη οἱ ἀεροπόροι.

Πλεῖστοι ἐπιστήμονες ἐν τούτοις εἶνε ὑπὲρ τῆς ἀπολύτου χορτοφαγίας, ἐνῷ πλεῖστοι ἄλλοι ὑπερασπίζουν τὴν κρεοφαγία. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι ἡ ἔλλειψις λευκώματος εἶνε βλαβερὰ εἰς τὸν ὀργανισμόν. Συχνὰ οἱ βλαβερὲς ἐπιδράσεις δὲν ἐκδηλοῦνται ἢ ἔπειτα ἀπὸ πολλὰ χρόνια. Πολυετῆ πειράματα ἀπέδειξαν ὅτι διατροφή, ἡ ὁποία δὲν δίδει εἰς τὸν ὀργανιμὸν ἀρκετὸ λεύκωμα, μειώνει τὴν δύναμί του καὶ τὴν ἀντοχή του καὶ ἐπηρεάζει δυσμενῶς τὴν λειτουργία τῶν γεννητικῶν ὀργάνων.

Οἱ ὑπερασπίζοντες καὶ ὑποστηρίζοντες τὴν ἄποψιν τῆς κρεοφαγίας ἐπανέρχονται τελευταίως εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας τοῦ Βερολίνου κατὰ τοὺς ὁποίους, ὡς λέγουν, δὲν ἔγινε κανένας πειραματισμός, ἐνῷ οἱ νέοι καὶ τῶν δύο φύλων, ἀπὸ ἁπλῆς ἀνάγκης τοῦ ὀργανισμοῦ των καὶ ἀπὸ ὑγιοῦς ἐνστίκτου, ἔδειξαν τὴν προτίμησί τους διὰ τὴν κρεοφαγίαν. Οἱ ὑπὲρ τῆς κρεοφαγίας ὑποστηρίζουν ἐπίσης ὅτι ὅλοι οἱ πολεμικοὶ λαοὶ — ὅπως ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὴν ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητος ὑπῆρξαν καὶ εἶνε κρεοφάγοι. Καὶ οἱ Ἰάπωνες, λένε, τρῶνε πολὺ ψάρι, ἂν ὄχι πολὺ κρέας, ἐνῷ οἱ μᾶλλον εἰρηνικοὶ Ἰνδοὶ εἶνε χορτοφάγοι καὶ προτιμοῦν τὴν σκέψιν, τὸν στοχασμὸ καὶ τὸν ρεμβασμὸ ἀπὸ τὴν δρᾶσι.

Ἀλλὰ οἱ σημερινοὶ Κινέζοι οἱ ὁποῖοι — ὅπως καὶ χιλιάδες Ἰάπωνες στρατιῶται — ζοῦν μόνο ἀπὸ μερικὲς χοῦφτες ρύζι, πῶς πολεμοῦν μὲ τόσον ἡρωϊσμὸ καὶ τόσο πεῖσμα κατὰ τοῦ ἐπιδρομέως;

Ἄν, ὅπως λένε οἱ κρεοφάγοι, τὸ κρέας ἀποτελεῖ τελείαν τροφὴ καὶ περιέχει καὶ βιταμίνες, ἰδίως τὸ σκῶτι τῶν ζώων, εἶνε βέβαιον ὅτι τὰ φροῦτα εἶνε πλουσιώτατα εἰς βιτμαίνην καὶ ὅτι ὁ ὀργανισμὸς τοῦ ἀνθρώπου ὑπόκειται εἰς σοβαρὲς δαταραχὲς ἂν περιορισθῇ μόνον εἰς τὴν κρεοφαγίαν. Ἄς ἀναφέρουμε μόνο τὸ σκορβοῦτον, τὴν φοβερὴ ἀσθένεια, ἀπὸ τὴν ὁποίαν προσβάλλονται ἰδίως οἱ ναυτικοί, ἀλλὰ ἐν γένει οἱ ἄνθρωποι, ποὺ ἐπὶ μακρὸν χρονικὸν διάστημα δὲν τρέφονται διὰ νωπῶν χόρτων καὶ φρούτων.

Ἐξ ἄλλου ὅμως ἔχει, φαίνεται διαπιστωθῆ ὅτι καὶ οἱ χορτοφάγοι πάσχουν ἀπὸ ἀρτηριοσκλήρωσι καὶ ἀρθριτισμό. Ποιὰ εἶνεε λοιπὸν ἡ σωστὴ θεωρία καὶ πῶς πρέπει νὰ τρέφεται κανείς; Καὶ ἐδῶ, ἴσως πρέπει νὰ ἀποφευχθοῦν οἱ ἀκρότητες. Ἡ ἐξέτασις τοῦ ἐντερικοῦ συστήματος τῶν διαφόρων ζώων καὶ τοῦ ἀνθρώπου, ἀπέδειξε ὅτι τὰ χορτοφάγα ζῶα ἔχουν, ἐν ἀναλογίᾳ πρὸς τὸ σῶμα τους, πολὺ μακρὺ ἔντερον, ἐνῷ τὸ ἔντερο τῶν κρεοφάγων εἶνε πολὺ μικροτέρων διαστάσεων. Τὸ τοῦ ἀνθρώπου εὑρίσκεται μεταξὺ τῶν δύο, πρᾶγμα ποὺ ἀποδεικνύει — ὅπως καὶ ἡ χημικὴ σύστασις τῶν οὐσιῶν τοῦ ἀνθρωπίνου πεπτικοῦ καὶ ἐντερικοῦ συστήματος — ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶνε παμφάγος.

ΕΥΘΥΜΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Ἡ μαμᾶ (στὸν ἑπταετῆ γυιό της): Ἕνα παιδάκι ἑπτὰ χρόνων κοιμᾶται στὶς ἑπτά. Ἕνα παιδάκι ὀκτὼ χρόνων στὶς ὀκτώ.

Καὶ τὸ παιδί: Ὥστε ἐσὺ μαμὰ δὲν κοιμᾶσαι καθόλου.

★

Ὁ θιασάρχης (πρὸς τοὺς θεατάς): Κυρίες καὶ κύριοι. Ἡ διεύθυνσις τοῦ θεάτρου, σᾶς πληροφορεῖ μετὰ λύπης της, ὅτι λόγῳ τῆς κρίσεως, ἀπὸ σήμερον, θὰ κτυπᾶμε μόνο ἕνα κουδοῦνι ἀντὶ τριῶν. Ἔτσι θᾶχωμε μιὰ οἰκοομία ρεύματος, γιὰ τὰ δυὸ ἄλλα κτυπήματα...

Ἀλλ' ἐλπίζω νὰ μᾶς συγχωρέσετε...

★

—Κάνεις, μικρέ μου, κάθε βράδυ τὴν προσευχή σου ;

—Βεβαιότατα, κύριε.

—Καὶ τὸ πρωΐ ποὺ σηκώνεσαι ;

—Μὰ τὸ πρωΐ ἔχει πιὰ φῶς. Ἔτσι δὲν φοβᾶμαι...

★

—Ξεύρεις τὶ πηγάδια ἔχει τὸ χωριό μου ; Ἂν τύχῃ καὶ πέσῃς μέσα, κάνεις μιὰ ὥρα νἄβρῃς τὸν πάτο...

—Σπουδαῖο πρᾶμμα... Στὸ δικό μου χωριό, εἶναι τόσο βαθειά, ποὺ σκοτώνεσαι πρὶν φθάσῃς κάτω.

★

—Ξαίρεις ὅτι ἔπιασα χθὲς μὲ βάρκα ψάρια.

—Πῶς δὲν τὸ ξέρω; Ὅλος ὁ ἀφρὸς ἦταν γιομᾶτος, ὅπως ἐρχόμουνα πίσω σου. Καὶ χωρὶς νὰ ψαρέψω, μισογέμισα κι' ἐγὼ τὴν δική μου!...

★

—Ὁ Νῖκος θαυμάζει κάθε τι, ποὺ εἶναι δικό μου.. Τὰ μαλλιά μου, τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου μου, τὴ φωνή μου...

—Καὶ σὺ τοῦ βρίσκεις τίποτα ;

—Μὰ βέβαια... ὅτι ἔχει θαυμάσιο γοῦστο.

★

—Τἄμαθες Νινή ... Θὰ παντρευτῶ τὸν ἄλλο μῆνα...

—Ἀργεῖς... Φρόντισε νὰ μὴν περάσουν περισσότερο ἀπὸ ἑπτὰ ἡμέρες.

—Γιατί ;

—Γιατὶ, ἂν μάθῃ ἡ Ριρὴ πὼς θὰ παντρευτῇς, ἠμπορεῖ νὰ σοῦ ἀνταποδώσῃ τὰ ἴσα... Καὶ σ' ἑπτὰ ἡμέρες μοῦ ἔγραψε πὼς θἆναι δῶ...

★

—Τὶ ὥρα εἶναι ;

—Ἑπτά...

—Καὶ ποῦ τὸ ξαίρεις, ἀφοῦ δὲν ἔχεις ρωλόϊ;

—Τότε γιατὶ μὲ ρωτᾷς;

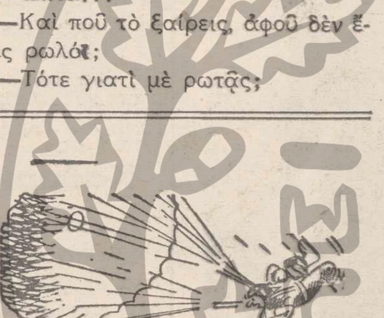

—Σᾶς παρακαλῶ, μήπως ἔχετε κανένα σωσσίβιο ;

ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ Σ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Σινεμὰ καὶ ἀπαγορεύσεις

Τί ἐπιτρέπεται καὶ τί ἀπαγορεύεται νὰ βλέπουν στὶς κινηματογραφικὲς ταινίες ὅλοι οἱ λαοὶ τῆς γῆς

Κάθε χώρα ἔχει τὶς ἰδιαίτερες συνήθειές της, τὶς προτιμήσεις, τὶς συμπάθειες καὶ τὶς ἀντιπάθειές της. Διάφοροι δὲ λόγοι συμβάλλουν εἰς τὴν δημιουργίαν τῶν συμπαθειῶν καὶ ἀντιπαθειῶν αὐτῶν, μεταξὺ τῶν ὁποίων, πολλὲς φορές, δὲν παίζει μικρὸν ρόλον ἡ πολιτική, ἐξωτερικὴ καὶ ἐσωτερική.

Ἐννοεῖται ὅτι τὰ συναισθήματα αὐτὰ τῶν λαῶν ἐκδηλοῦνται κατὰ διαφόρους τρόπους καί, ἀπὸ τότε ποὺ ὁ κινηματογράφος ἔλαβε τόσην ἔκτασιν καὶ σπουδαιότητα, φυσικὸν εἶνε καὶ αὐτὸς νὰ μὴν ἔμεινε ἀνεπηρέαστος ἀπὸ αὐτά.

Τί ἐπιτρέπεται καὶ τί ἀπαγορεύεται στὸν κινηματογράφο στὶς διάφορες χῶρες; Ἐνδιαφέρουσα εἶνε μία σχετικὴ ἀνασκόπησις, ὡς εἶδος συμβολῆς εἰς τὴν μελέτην τῆς ψυχολογίας τῶν λαῶν.

Εἰς ὅλες τὶς χῶρες ἀπαγορεύονται σχεδὸν κατὰ γενικὸν κανόνα, μερικὲς κινηματογραφικὲς προβολές, ἀνεξαρτήτως ἂν ἀλλοῦ κατ' αὐστηρότερον καὶ ἀλλοῦ κατὰ ἐπιεικέστερον τρόπον, καὶ δὴ ἐκεῖνες ποὺ παρουσιάζουν :

1. Πέραν τοῦ δέοντος τολμηρὲς ἐρωτικὲς σκηνές.
2. Πράξεις βίας καὶ σκληρότητος, ποὺ ὑπερβαίνουν ὡρισμένα ὅρια, καὶ
3. Σκηνὲς ἀνατροπῶν καὶ ἐπαναστάσεων μὲ προπαγανδιστικόν, ἐρεθιστικὸν χαρακτῆρα.

Ἐννοεῖται ὅτι ἡ αὐστηρότης τῶν ἀπαγορευτικῶν κανόνων δὲν εἶνε ἡ ἴδια παντοῦ καὶ τὰ ὅρια τῶν ἐπιτρεπομένων καὶ ἀπαγορευομένων ἔχουν ἀρκετὴν ἐλαστικότητα καὶ μεταβάλλονται κατὰ χώρας.

Ἄς ἀρχίσουμε ἀπὸ τὴν Ἄπω Ἀνατολή.

Στὴν Ἰαπωνία ἀπαγορεύεται ἡ προβολὴ ἐρωτικῶν εἰκόνων μὲ ἀγκαλιάσματα καὶ φιλιά. Ἡ ἐξωτερίκευσις τοῦ πάθους ἐν γένει, εἶνε ἀντίθετη καὶ ξένη πρὸς τὴν ψυχοσύνθεσιν τοῦ Ἰαπωνικοῦ λαοῦ. Ἕνα ζευγάρι ἐρωτευμένων στὸ ἰαπωνικὸν φίλμ, παρουσιάζεται ἥσυχο καὶ ἀτάραχο, χωρὶς ὁ ἕνας νὰ πιάνῃ οὔτε τὸ χέρι τοῦ ἄλλου καὶ χωρὶς καμμία ὑπερβολικὴ ἐκδήλωσι αἰσθήματος.

Στὸ Σιὰμ ἀπαγορεύονται οἱ σκηνὲς δολοφονιῶν ἐν γένει, ἐπιθέσεων καὶ βιαίων πράξεων γιατὶ ἀντιτίθενται ἀπολύτως στὴν βουδδιστικὴ καὶ βραχμανικὴ θρησκευτικὴ διδασκαλία.

Στὰς Ἰνδίας δὲν ἐπιτρέπεται ἡ προβολὴ ταυρομαχιῶν, διότι οἱ ταῦροι, τὰ βόδια, οἱ ἀγελάδες εἶνε ζῶα ἱερὰ γιὰ τοὺς Ἰνδοὺς καὶ κάθε ἐπίθεσις ἐναντίον τους θεωρεῖται ἱεροσυλία.

Στὴν Αἴγυπτο δὲν πρέπει νὰ ἐμφανισθῇ καμμιὰ ὡραία χορεύτρια γυμνὴ ἢ σχεδὸν γυμνή, γιατὶ ὁ νόμος ἀπαγορεύει νὰ ἐκτίθενται εἰς κοινὴν θέαν γυμνὰ γυναικεία σώματα. Ἐπίσης ἀπαγορεύεται, ὅπως καὶ στὴν Τουρκία, κάθε τί ποὺ μπορεῖ νὰ ἐκθέσῃ τὸ γόητρον τοῦ Κράτους καὶ τῆς μουσουλμανικῆς πίστεως καὶ θρησκείας.

Ἄς περάσουμε τώρα τὸν Εἰρηνικὸ Ὠκεανό. Στὸ Περού, ἀπαγορεύεται ἀπολύτως ἡ προβολὴ ἐπαναστατικῶν ταινιῶν καὶ εἰκόνων. Ὁ λαὸς εἶνε πολὺ εὐέξαπτος καὶ ὑφίσταται πάντοτε κίνδυνο ἀμέσου ἐπιδράσεώς του. Δὲν προβάλλονται οὔτε ἱστορικὲς εἰκόνες τῆς καταλήψεως τῆς Βαστίλλης κ.λ.π.

Εἰς τὸ Μεξικὸ τοὐναντίον, ἀπαγορεύονται οἱ θρησκευτικὲς σκηνές, οἱ εἰκόνες ποὺ παρουσιάζουν τὴν λατρείαν καὶ πίστιν τοῦ λαοῦ. Ἡ ἀντιθρησκευτικὴ ἐσωτερικὴ πολιτική, διαβλέπει εἰς αὐτὰς κίνδυνον.

Εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας δὲν πρέπει κατ' οὐδένα λόγον νὰ ὑποβιβάζωνται καὶ νὰ γελοιοποιοῦνται οἱ ἀστυνομικοὶ οἱ ὁποῖοι πάντοτε, ἀλλὰ ἰδίως τὰ τελευταῖα χρόνια, κατεπολέμησαν τόσον ἀποτελεσματικῶς τοὺς γκάγκστερς. Δὲν ἕπεται ἐκ τούτου ὅτι οἱ ἀστυνομικοί, δὲν πρέπει νὰ ἐμφανισθοῦν καθόλου στὶς ταινίες. Ὄχι. Τοὐναντίον διαδραματίζουν σὲ πλεῖστα φίλμ τὸν ρόλον τοῦ ἥρωος, ὁ ὁποιος μπορεῖ νὰ περάσῃ ἀπὸ διάφορες δυσάρεστες περιπέτειες γιὰ νὰ ὑποστῇ καὶ διάφορες ἧττες καὶ ταπεινώσεις, ἀρκεῖ στὸ τέλος νὰ ὑπερισχύσῃ καὶ νὰ θριαμβεύσῃ καὶ νὰ νικήσῃ ὅλους του τοὺς ἐχθροὺς ποὺ εἶνε ἄλλως τε καὶ ἐχθροὶ τῆς κοινωνίας.

Στὶς Σκανδιναυϊκὲς χῶρες δὲν ἐπιτρέπεται ἡ προβολὴ σκηνῶν ὅπου ἐμφανίζονται κλέπται, διαρρῆκται, λησταὶ καὶ γκάγκστερς ἐν δράσει. Ἡ ἐπίδρασις τῶν σκηνῶν αὐτῶν κρίνεται πάντως ἐπιζημία γιὰ ὅλες τὶς τάξεις τοῦ πληθυσμοῦ ἐν γένει.

Στὰ ἀγγλικὰ φίλμ δὲ ἀπαγορεύεται ἡ ἐμφάνισις τοῦ προσώπου τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ὡς ἱεροσυλία ποὺ θίγει τὸ θρησκευτικὸ αἴσθημα τοῦ λαοῦ.

Τέλος σὲ ὅλες τὶς Εὐρωπαϊκὲς ἀποικίες ἐν γένει δὲν ἐπιτρέπεται νὰ προβάλλωνται ταινίες ὅπου λευκοὶ ἄνθρωποι γελοιοποιοῦνται ἢ παρουσιάζονται μὲ πολλὰ ἐλαττώματα, ὅπου ἰθαγενεῖς ὑφίστανται διώξεις, καὶ ταπεινώσεις ἢ ὅπου θριαμβεύουν εἰς τὴν πάλην τῶν κατὰ τῶν λευκῶν, καὶ τοῦτο διότι δὲν συμφέρει καθόλου καὶ κατ' οὐδένα τρόπον νὰ μειοῦται τὸ γόητρον τῶν λευκῶν ἀπέναντι τῶν ἰθαγενῶν.

Η μόδα

ΚΑΘΕ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Ἡ νέα σαιζὸν

Ἀπὸ τὸ Παρίσι φθάνουν τὰ νέα διὰ τὰ μοντέλλα τῆς θερινῆς σαιζόν. Πυρετώδης ἡ κίνησις στὰ μεγάλα σπίτια. Οἱ σχεδιασταὶ παρέδωσαν τὴν ἐργασία τους. Ἂν καὶ ἡ δουλειά τους δὲν τελειωσε. Γιατὶ ἕως ὅτου τὸ μοντέλλο βγῇ ἁπλῶς γιὰ νὰ πλασαρισθῇ, χρειάζονται πολλὰ καὶ πολλά. Ὁλόκληρον τὸ ἐπιτελεῖον κάθε σπιτιοῦ, θὰ συνεργασθῇ γι' αὐτὴ τὴ δουλειά. Δὲν θὰ κοιμηθοῦν μερόνυχτα οἱ βασιλεῖς τῆς Μόδας. Καὶ θἄχουν διαρκῶς τὴν ἀγωνία, ποιὸς θὰ ἔχῃ τὰ καλύτερα μοντέλλα στὸ Παρίσι. Ποίου σπιτιοῦ, θὰ εἶναι τὰ πιὸ ἐντυπωσιακά. Φαντασθῆτε λοιπὸν ἀγωνίες, ἕως ὅτου ἔλθῃ ἡ ἡμέρα αὐτή. Καὶ ἔντασις συγχρόνως ἐργασίας. Κάθε λεπτομέρεια μελετᾶται δυὸ καὶ τρεῖς φορές. Ἕως ὅτου, συμφωνήσουν ὅλοι, ὅτι αὐτὸ ποὺ βγῆκε εἶναι τέλειο. Ἂς ἔχουμε λοιπὸν καὶ ἐμεῖς ὑπομονή. Καὶ ἂς σημειώσουν οἱ ἀναγνῶσται μας, ὅτι ἐφέτο, θὰ ἔχῃ τὸ «Ἔργον»—στὴ νέα σαιζὸν—μιὰ σελίδα λαχταριστὴ Μόδας.

Ἡ κ. Ἄντα

Ἄλλαξε ὁ Μανωλιός!

Ξαίρετε μιὰ λαϊκὴ παροιμία ποὺ λέει: Ἄλλαξε ὁ Μανωληὸς κι' ἔβαλε τὰ ροῦχα... ἀλλοιῶς. Λοιπὸν αὐτὸ πρέπει νὰ εἶναι τὸ σύνθημα κάθε νοικοκυρᾶς - κομψῆς κυρίας. Τὰ φορέματά σας, νὰ τὰ συντηρῆτε, νὰ τὰ προσέχετε. Αὐτὸ κάνει καὶ καλὴν ἐντύπωσιν στοὺς γύρω σας, ἀλλὰ καὶ στοὺς ἔξω. Κυρία ποὺ γδύνεται καὶ πετάει τὰ φορέματά της — ποὺ τόσα ἐπλήρωσε γι' αὐτά, δεξιὰ κι' ἀριστερά, δὲν διαθέτει εὐνοϊκὰ, μήτε τὸν ἄνδρα της, μήτε τὰ παιδιά της, μήτε τὴν ὑπηρεσία ἀπέναντί της. Τῆς δίδει τὸ αἴσθημα τῆς τσαπατσουλωσύνης. Ἔτσι καθένας κάνει ὅ,τι θέλει μέσα στὸ σπίτι αὐτό.

Συντήρησις λοιπὸν καὶ προσοχὴ στὰ φορέματα. Αὐτὸ δὲ, θὰ σᾶς βοηθήσῃ σὲ κάτι ἄλλο. Στὸ νὰ μετατρέπετε καὶ νὰ ἐμφανίζεσθε μὲ νέα τὰ φορέματα πάντοτε.

Τὴν ἐποχὴ αὐτή, τὰ ἐμπριμὲ μετατρέπονται εὔκολα. Μπορεῖτε νὰ κάμετε μ' αὐτά, μιὰ ὡραία τουνὶκ μὲ φούστα ἀπὸ σατὲν, μιὰ μικρὴ ζακέττα γιὰ τὸ βραδυνό σας φόρεμα ἢ ἕνα συνδυασμὸ μονόχρωμον μὲ ἐμπριμέ. Αὐτὸ πάει πολὺ στὴ Μόδα ἂν ἔχῃ καὶ ἐμπριμὲ κορσὰζ καὶ φούστα μονόχρωμη.

Τὸ τακτικὸ ζύγισμα

Κάθε κυρία, ποὺ ἔχει τάσι πρὸς τὸ πάχος, πρέπει νὰ ζυγίζεται συχνά. Ἀλλὰ αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι πρέπει νὰ ζυγίζεται κάθε μέρα, ὁπότε κινδυνεύει νὰ τῆς γίνῃ τὸ ζύγισμα ἔμμονος ἰδέα. Ἐπίσης δὲ πρέπει νὰ ἔχῃ ὑπ' ὄψιν της, ὅτι ἂν ζυγισθῇ πολλὲς φορὲς τὴν ἴδια μέρα, τὸ βάρος της μπορεῖ νὰ παρουσιάσῃ μιὰ διαφορὰ, ἡ ὁποία νὰ φθάνῃ ἀκόμη καὶ σὲ ἕνα κιλό. Καὶ αὐτὸ ὀφείλεται στὸ ὅτι δὲν ἔχει δοθῆ ἀρκετὸς καιρὸς στὸν ὀργανισμὸ νὰ ἀπορροφήσῃ τὶς τροφές, ποὺ βάλαμε στὸ στομάχι μας καὶ νὰ ἀποβάλῃ τὶς ἄχρηστες οὐσίες. Τὸ νὰ ζυγίζεται μία κυρία κάθε ὀκτὼ ἡμέρες ἀρκεῖ, γιὰ νὰ ξεύρῃ σὲ ποιὰ κατάστασι βρίσκεται τὸ βάρος τοῦ σώματός της. Ἀκόμη ἂς σημειωθῇ, ὅτι μπορεῖ κανεὶς νὰ χάσῃ ἢ νὰ κερδίσῃ βάρος καὶ ἀπὸ τὰ φορέματά του.

Τὰ σπὸρ παπούτσια π.χ. ἔχουν μεγαλύτερο βάρος ἀπὸ ἕνα ταγιέρ. Γιὰ νὰ ξέρῃ, λοιπὸν, μιὰ κυρία πόσο ἀκριβῶς εἶνε τὸ βάρος της, ὀφείλει νὰ ζυγίζεται πάντα στὴν ἴδια ζυγαριά, τὴν ἴδια ὥρα καὶ μὲ τὰ ἴδια ροῦχα.

Τρία ὡραῖα μοντελάκια μὲ τὰ πατρόν των.

Τὰ εὔθραυστα νύχια

Ὅταν βάφετε τὰ νύχια σας μὲ βερνίκια πολὺ ζωηροῦ χρώματος, χωρὶς νὰ τὸ θέλετε, τὰ καταδικάζετε νὰ μένουν ἀναιμικά. Γίνονται ξηρὰ, εὔθραυστα, ἀποκτοῦν ραβδώσεις καὶ δὲν μεγαλώνουν μὲ εὐκολία. Γιὰ τὸν λόγο αὐτὸ πρέπει νὰ ζητᾶτε ἀπὸ τὴν μανικιουρίστρα σας νὰ βάζῃ στὰ νύχια σας πρὶν ἀπὸ τὸ βέρνι-λὰκ, ἕνα ποϊὸν, ποὺ ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ σχηματίζῃ μία κροῦστα ἀδιάβροχον καὶ προστατευτικὴ γιὰ τὸ νύχι. Κατ' αὐτὸ τὸν τρόπον τὰ νύχια σας θὰ ξαναβροῦν τὴν ὑγείαν τους καὶ τὸ βερνίκι θὰ κρατᾷ καλύτερα καὶ θὰ γυαλίζῃ περισσότερο.

Τὰ δερματοειδῆ

Κάθε τί ποὺ εἶνε ἀπὸ δέρμα (ζῶνες, γάντια, τσάντες κλπ.) εἶνε ἀρκετὰ ἀκριβὸ καὶ γιὰ νὰ φαίνεται καινούργιο χρειάζεται περιποίησι. Πρῶτα ἀπ' ὅλα κρατᾶτε πιστὰ αὐτοὺς τοὺς τρεῖς κανόνας. 1) Μὴ βερνικώνετε ποτὲ ἕνα δερμάτινο ἀντικείμενο χωρὶς προηγουμένως νὰ τὸ καθαρίσετε. Πρῶτα νὰ βγάζετε τοὺς λεκέδες καὶ τὶς σκόνες καὶ ὕστερα νὰ τὸ γυαλίζετε. 2) Γιὰ νὰ βγάζετε τοὺς λεκέδες χρησιμοποιεῖτε ἕνα μικρὸ σφουγγαράκι. Γιὰ νὰ τὸ γυαλίζετε μιὰ μικρὴ φανέλλα ἢ ἕνα μάλλινο ὕφασμα. 3) Ἀποφεύγετε τὴν ζέστη καὶ τὴν ὑγρασία. Κανένα δέρμα δὲν ἀντέχει σ' αὐτὰ τὰ δύο. Γιὰ καθάρισμα χρησιμοποιεῖται νέφτι, γλυκερίνη, χυμὸ λεμονιοῦ, ἕνα κρεμμύδι κομμένο στὰ δύο. Μ' αὐτὰ μπορεῖτε νὰ καθαρίζετε ὅλα τὰ δέρματα ἐκτὸς ἀπὸ τὰ λουστρίνια γιὰ τὰ ὁποῖα χρησιμοποιεῖτε ἕνα ἀσπράδι αὐγοῦ χτυπημένο, λίγη μπύρα, λίγο λάδι τῆς κουζίνας. Γιὰ νὰ διατηρῆτε τὴν ἐλαστικότητα τῶν παπουτσιῶν ἢ τῆς τσάντας σας ποὺ εἶνε καμωμένα ἀπὸ δέρμα σαύρας ἢ φειδιοῦ ἀλείφετέ τα τακτικὰ μὲ ρετσινόλαδο. Ἂν τὰ τζάμια σας ἔχουν πάθει χαρακιὲς διαλύσατε λίγη πέτρα κόκκινη τῶν μαχαιριῶν μέσα σὲ ἀνάλογο οἰνόπνευμα ποὺ νὰ γίνῃ σὰν ἀλοιφὴ καὶ τρίψτε το ἐπάνω στὶς χαρακιὲς μὲ μιὰ φανέλλα ἢ μὲ δέρμα. Ἐπαναλάβετε αὐτὸ πολλὲς φορές.

Τὰ ροῦχα σας

Ἡ ναφθαλίνη δὲν ἀρκεῖ διὰ τὰ ροῦχα ποὺ φυλάσσωνται τώρα τὸ καλοκαῖρι.... Πρέπει νὰ τηρηθοῦν καὶ μερικοὶ κανόνες, οἱ ἑξῆς: Μὴ φυλάξετε χωρὶς νὰ ἐξετάσετε προσεκτικὰ καὶ τὸν μικρότερο λεκέ. Στὰ μάλλινα οἱ λεκέδες γίνονται οἱ κυριώτερες ἑστίες τοῦ σκόρου. Στὰ μεταξωτὰ οἱ λεκέδες καῖνε τὸ ὕφασμα καὶ ὅταν παληώσουν δὲν καθαρίζονται. Νὰ τὰ ξεσκονίζετε μ' ἕνα κομμάτι βελοῦδο ἢ μὲ ἕνα κομμάτι παληὸ μεταξωτό. Τέλος τὶς ἀναπόφευκτες κῶχες ὅλων τῶν ρούχων τὶς περνᾶτε μ' ἕνα σφουγγάρι βρεγμένο μὲ τετραχλωριοῦχο ἄνθρακα.

Καθαρισμὸς λουτήρων

Γιὰ νὰ καθαρίζετε τοὺς λουτῆρές σας, τὶς λεκάνες, τοὺς νιπτῆρες τοῦ τοίχου κι' ὅλα ἐν γένει τὰ εἴδη τοῦ μπάνιου, τίποτε δὲν εἶνε πιὸ ἀποτελεσματικὸ καὶ πιὸ ἀβλαβὲς καὶ γιὰ τὰ χέρια σας καὶ γιὰ τὰ ἀντικείμενα αὐτά, ὅσο τὸ σπίρτο τοῦ καμινέτου. Βρέξετε ἕνα πανὶ μὲ φωτιστικὸ οἰνόπνευμα καὶ σφουγγίστε στεγνὰ τὴ λεκάνη σας. Σὲ λίγο θὰ λάμπῃ σὰν καινούργια. Τὸ οἰνόπνευμα διαλύει ὅλα τὰ λίπη καὶ τοὺς λεκέδες ἀπὸ σαποῦνι ἢ ὅ,τι δήποτε ἄλλο ποὺ σχηματίζονται στὶς γωνιές. Εἶνε φθηνὸ καὶ πάντα πρόχειρο.

Διὰ νὰ διατηρήσετε τὸ κρέας φρέσκο

Βγάλετε τὸ περιτύλιγμα ἀμέσως ἀπὸ τὸ ὠμὸ κρέας καὶ βάλετέ το σὲ καθαρὸ πιάτο ἢ κατσαρόλα καὶ σκεπάστε το μὲ τεμάχιον κηροχάρτου ἢ λαδόχαρτο. Οἱ εἰδήμονες εὕρηκαν ὅτι ὅταν τὸ κρέας στεγνώνῃ ὀλίγον εἰς τὴν ἐπιφάνειαν παρουσιάζονται μικρόβια. Ἐλαφροὶ κανόνες κάπως διαφορετικοὶ εἶνε διὰ μαγειρευμένο κρέας, εἰς τὸ ὁποῖον ὁ ἀριθμὸς τῶν μικροβίων ἔχει ὀλιγοστεύσει. Μπορεῖτε νὰ σκεπάσετε μὲ λαδόχαρτο διὰ νὰ προφυλάξετε ἀπὸ τὴν ξηρότητα. Τὸ μαγειρευμένο κρέας διατηρεῖται κάλλιστα ὅταν τοποθετηθῇ εἰς ψυχρότερο μέρος τοῦ ψυγείου καὶ νὰ μὴ μείνῃ ἀχρησιμοποίητο ἐπὶ πολὺν καιρό. Τὸ μαγειρευτὸ λυωμένο κρέας πρέπει νὰ χρησιμοποιηθῇ ἀμέσως μετὰ τὸ λυώσιμο, διότι μολύνεται εὔκολα. Ἀκόμη σπουδαιότερος κανὼν εἶνε διὰ τὰ λυωμένα κρέατα μέσα στὶς σαλάτες ἢ τὰ σάντουϊτς, τὰ ὁποῖα δὲν ξαναζεσταίνονται μετὰ τὸ λυώσιμο. Αὐτὸς ὁ κίνδυνος πρέπει νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψει διὰ τὰ ξαναζεσταινόμενα λυωμένα κρέατα, ὅπως αὐτὰ ποὺ μεταχειρίζονται διὰ κροκέττες, τὰ ὁποῖα μισοψημένα ξαναζεσταίνονται ἀρκετὰ διὰ νὰ καταστραφοῦν τὰ μικρόβια.

Μίασοκολατένια ἔκπληξις

Τὸ δακτυλίδι τοῦ γάμου δὲν εἶναι ἀρκετό. Κάθε νεόνυμφη πρέπει νὰ ἐφοδιάσῃ τὸν ἑαυτόν της μὲ μίαν καλὴν συνταγὴν σοκολάτας. Πολλάκις ἕνα καίηκ σοκολάτας ξαναζωογονεῖ τὸν ἀποτυχημένον καὶ κουρασμένον γαμβρόν.

Φυλάξατε αὐτὴν τὴν συνταγὴν εἰς τὰ βάθη τῆς καρδιᾶς σας καὶ προσθέσατέ την εἰς τὴν πρώτην σελίδα τοῦ βιβλίου τῆς μαγειρικῆς. Εἶναι ἡ καλλιτέρα ἀσφάλεια διὰ τὴν νεόνυμφον.

Δύο φλυτζάνια κοσκινισμένο μπαίκιν πάουντερ, ½ κουταλάκι σόδα, ¼ κουταλάκι ἁλάτι, ½ φλυτζ. βούτυρο ἢ ἄλλο λῖπος, 1 φλυτζάνι ζάχαρι, 2 κρόκους αὐγῶν καλοκτυπημένων, 3 τετράγωνα ἄγλυκον σοκολάταν λυωμένην, 11)4 φλυτζ. γάλα, 1 κουταλάκι βανίλια, 2 ἀσπράδια καλοκτυπημένα.

Κοσκινίζετε τὸ ἀλεῦρι μιὰ φορά, τὸ μετρᾶτε, προσθέτετε τὸ μπαίκιν πάουντερ, τὴν σόδα καὶ τὸ ἁλάτι, καὶ τὰ κοσκινίζετε τρεῖς φοράς. Λυώνετε τὸ βούτυρο καλά, προσθέτετε τὴν ζάχαρη καὶ τὰ λυώνετε μαζὶ, ὡς ποὺ νὰ κτυπηθοῦν καὶ ἀνακατευθοῦν καλά.

Προσθέτετε τοὺς κρόκους καὶ κτυπᾶτε καλά, προσθέτετε κατόπιν τὴ σοκολάτα καὶ τὰ ἀνακατώνετε, βάζετε τὸ ἀλεῦρι μὲ τὸ γάλα λίγο - λίγο, δουλεύουσα διαρκῶς, ἕως ὅτου μαλακώσῃ τὸ μῖγμα, βάζετε καὶ τὴ βανίλλια καὶ τὰ ἀσπράδια τῶν αὐγῶν. Τὸ ψήνετε εἰς δύο βουτυρωμένες φόρμες σὲ κανονικὴ θερμοκρασία ἐπὶ 30 λεπτὰ τῆς ὥρας.

Τὸ ἀλείφετε μὲ φρόστινγκ φωτζ ἀνάμεσα σὲ κάθε τεμάχιο καὶ ἀπὸ πάνω καὶ στὰ πλάγια τοῦ καίηκ.

ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΠΟΥ ΜΑΣ ΚΑΝΟΥΝ ΝΑ ΓΕΛΟΥΜΕ

Τὸ θεῖο δῶρο τῶν εὐφυολόγων

Ἔπρεπε νὰ ὑπῆρχε ἕνα ἵδρυμα, σὰν τὸ ἀρχαῖο Πρυτανεῖο, γιὰ τοὺς χορατατζῆδες. Καὶ ἐκεῖ νὰ ἐτρέφοντο ἐντελῶς δωρεάν. Ἀξίζουν μιᾶς τέτοιας περιποιήσεως οἱ ἄνθρωποι, ποὺ μοιράζουν καὶ μὲ τὰ δυό τους χέρια τὸ θεῖον δῶρον τοῦ γέλωτος.

Καὶ ἕνα ξυλαράκι ἀκόμη, τὸ ὁποῖον θὰ μᾶς γαργαλίσῃ καὶ θὰ μᾶς κάμῃ νὰ γελάσουμε, πρέπει νὰ θεωρῆται ὄργανον εὐτυχίας, λέγει ὁ φιλόσοφος. Φαντασθῆτε κατόπιν αὐτοῦ πόσην εὐτυχίαν μας πρέπει νὰ χρωστοῦμε εἰς τοὺς χορατατζῆδες, εἰς τοὺς ἀστείους, οἱ ὁποῖοι μὲ τὸ πνεῦμα των, μὲ τὸ χιοῦμορ των, μὲ τὰ καλαμπούρια των, μᾶς ἀνοίγουν τὴν καρδιὰ εἰς τὸ εὐχάριστο γέλιο. Διώχνουν μὲ τὰ χορατά των καὶ τ' ἀστεῖα των ἀπὸ τὸ νοῦ μας κάθε βασανιστικὴ φροντίδα καὶ μᾶς γεμίζουν εὐθυμίαν. Εἶνε, ὅπως τοὺς ἀπεκάλεσε ξένος συγγραφεὺς, οἱ μεγαλύτεροι ἀλτρουϊσταὶ εἰς τὴν σημερινὴν Κοινωνίαν.

*

Τὸ εἶδος τοῦ χορατατζῆ εἶνε πανάρχαιον, ὅσον ὁ κόσμος. Ἀνέκαθεν ὁ ἄνθρωπος ᾐσθάνθη τὴν ἀνάγκην, νὰ γελάσῃ καὶ νὰ εὐθυμήσῃ. Τὸ γέλιο εἶνε, κατὰ τὴν γνώμην πολλῶν φιλοσόφων, μία ἀπὸ τὶς τρανώτερες ἐνδείξεις τῆς ἀνωτερότητος τοῦ ἀνθρώπου ἀπέναντι τῶν ζώων. Αὐτὴν τὴν ἀνωτερότητα τῆς ἀντιλήψεως τοῦ γελοίου καὶ τοῦ κωμικοῦ τὴν ἐπέδειξε τὸ ἀνθρώπινον γένος παλαιότερα.

Καὶ ὑπῆρξαν μερικοὶ, προικισμένοι μὲ ὀξυτέραν ἀντίληψιν τοῦ ἀστείου, οἱ ὁποῖοι ἀνέλαβαν ἐντελῶς ἀφιλοκερδῶς καὶ ἀλτρουϊστικῶς, νὰ καλλιεργήσουν τὸ γέλιο. Ἔγιναν, δηλαδὴ, ἕνα εἶδος μαέστρων τῆς εὐθυμίας, διευθύνοντες τὴν μεγάλην, ζωηρὴν συμφωνίαν τῶν γέλιων, τῶν καγχασμῶν, τῶν μειδιαμάτων τῆς ἀνθρωπότητος. Αὐτοὶ εἶνε οἱ χορατατζῆδες, οἱ ἀστεῖοι.

Στὶς παληὲς βασιλικὲς αὐλὲς ἐλέγοντο γελωτοποιοὶ καὶ ἦσαν περιζήτητοι. Ἡ ἐξυπνάδα των τοὺς εἶχε ἀνεβάσει εἰς ἕνα βάθρον ἀνεξαρτησίας, πιὸ πάνω καὶ ἀπὸ τὸν ἴδιον τὸν ἄρχοντα. Ὁ γελωτοποιὸς εἰρωνεύετο καὶ περιέπαιζε καὶ τὸν ἄρχοντα ἀκόμη. Ἔτσι ἀπεδόθη εἰς τὸ πνεῦμα μία τιμὴ, ποὺ τοῦ ἤξιζε.

Παραλλήλως ἔχουμε καὶ τοὺς γελωτοποιοὺς τοῦ λαοῦ.

Ἀπὸ καμμιὰν κοινωνίαν καὶ ἀπὸ καμμιὰν ἐποχὴν δὲν ἔλειψαν. Πάντοτε καὶ παντοῦ ὑπῆρξαν ἀστεῖοι λαϊκοὶ τύποι, οἱ ὁποῖοι διεσκέδασαν τοὺς συνανθρώπους των. Τὰ χορατά τῶν λαϊκῶν χορατατζήδων εἶνε κατὰ κανόνα χοντρὰ καὶ ἀδέξια, οἱ φάρσες των συνήθως ἀνυπόφορες ἀπὸ ἕναν πολιτισμένον. Ὁ ἀστεῖος τοῦ χωρίου γιὰ νὰ διασκεδάσῃ τὴν παρέα, τοποθετεῖ αἴφνης στὸ μέρος, ποὺ θὰ περάσῃ κάποιος, μιὰ πεπονόφλουδα, ὥστε νὰ πατήσῃ ἐπάνω καὶ νὰ φάῃ τὰ μοῦτρα του. Μ' αὐτὸ τὸ χορατὸ ξεκαρδίζεται ἡ παρέα στὰ γέλια.

Κᾶτι τέτοια, διασκεδάζουν τὸν λαόν. Αὐτοῦ τοῦ εἴδους τὰ ἀστεῖα, ποὺ παρ' ὅλην τὴν χοντροκοπιά τους ἔχουν τὴν δροσιὰν μιᾶς θείας ἀφελείας, τὰ ἀνήγαγον οἱ Ἀμερικανοὶ εἰς τέχνην. Οἱ διάσημοι καθ' ὅλον τὸν κόσμον κωμικοὶ Χοντρὸς καὶ Λιγνὸς σ' αὐτοῦ τοῦ εἴδους τὶς χοντρὲς λαϊκὲς ἐξωφρενικὲς καὶ ἀπίθανες, πολλὲς φορές, φάρσες στηρίζουν τὸ παίξιμό τους. Βλέπουμε τὸν Χοντρὸ, νὰ δέχεται ἕνα ὁλόκληρο κρεββάτι κατακέφαλα καὶ γελοῦμε μὲ τὴν καρδιά μας. Τὰ παθήματα τῶν ἄλλων πάντοτε μᾶς προξενοῦν γέλια. Ἐκτὸς αὐτοῦ ὁ Χοντρὸς καὶ ὁ Λιγνὸς ἔχουν ἀναγάγῃ εἰς περιωπὴν τὸ χιοῦμορ τῆς βλακείας, γιὰ νὰ τὸ ποῦμε ἔτσι. Κάνουν, δηλαδὴ, τὶς βλακωδέστερες πράξεις, τὶς ὁποῖες βλέποντες ἐμεῖς διασκεδάζουμε. Μέσα στὴν διασκέδασί μας αὐτὴν ὑπάρχει ἡ συναίσθησις τῆς ἀνωτερότητός μας. Γελῶντες, δηλαδὴ, μὲ τὶς ἐκδηλώσεις τῆς ἠλιθιότητος, εἶνε σὰν νὰ λέμε μέσα μας:

—Τέτοια βλακεία δὲν θὰ τὴν ἔκανα ἐγὼ ποτέ.

Τὸ κάθε χωριὸ, ἡ κάθε γειτονιὰ, ἡ κάθε συνοικία ἔχει τὸν Χοντρὸ καὶ τὸν Λιγνό της, ἀνθρώπους, δηλαδὴ, ποὺ διασκεδάζουν τοὺς ἄλλους μὲ τὶς αἰώνιες φάρσες των, ἔχει τὸν Μπερτόλδο της, κάποιον, δηλαδὴ, ἐξυπνότατον τύπον, ποὺ δὲν ἀφήνει καμμιὰν γελοιότητα, ποὺ νὰ μὴ τὴν βγάλῃ στὰ φόρα. Ἔχει τὸν μικρὸν Σωκράτην της, κάποιον φοβερὸν εἴρωνα, ποὺ εὐχαριστεῖται νὰ ξεσκεπάζῃ τὶς ἀδυναμίες καὶ τὶς κουφότητες τῶν συνανθρώπων του. Ὅλοι αὐτοὶ οἱ λαϊκοὶ χορατατζῆδες εἶνε φυσικὰ ἀκαλλιέργητοι, χωρὶς γοῦστο καὶ φινέτσα εἰς τὰ ἀστεῖα των. Ἀλλὰ μέσα στὰ χορατά των ὑπάρχει πολλὲς φορὲς ἕνα πνεῦμα ἁδρὸ καὶ γεμᾶτο, ποὺ ἀξίζει περισσότερο ἀπὸ πολλὲς μαφιναρισμένες πνευματικὲς ἀναλαμπές.

*

Ἀπὸ τὸν λαϊκὸν χορατατζῆ προχωροῦμε εἰς τὸν ἀστεῖον τοῦ σαλονιοῦ. Αὐτὸς εἶνε ὁ κατ' ἐξοχὴν ἀστεῖος. Αὐτὴ ἡ λέξις ἐσήμαινε εἰς τὴν ἀρχαιότητα τὸν ἄνθρωπον τοῦ ἄστεως, δηλαδὴ, τὸν πολιτισμένον. Καὶ ἐπειδὴ ὅσον πολιτισμένος εἶνε κανείς, τόσον περισσότερον ἀντιλαμβάνεται τὸ γελοῖον, κατήντησε ἡ λέξις ἀστεῖος νὰ σημαίνῃ τὸν κωμικόν, τὸν ἔξυπνον, τὸν χωρατατζῆ.

Ὁ ἀστεῖος λοιπὸν τῶν κοσμικῶν κύκλων καλλιεργεῖ μὲ διακριτικότητα τὸ καλαμποῦρι, τὴν λεπτὴν εἰρωνίαν, τὸ πολιτισμένο χιοῦμορ. Εἶνε παντοῦ περιζήτητος. Ὅλες οἱ παρέες φιλοτιμοῦνται νὰ τὸν ἔχουν μαζί των. Οἱ κυρίες εἶνε ἕτοιμες νὰ χαχανίσουν μὲ κάθε λόγον του, μὲ κάθε κίνησίν του.

—Τί ἀστεῖος εἶνε, καλέ! Τί ἀστεῖος!

Καὶ ὁ ἀστεῖος, γιὰ νὰ μὴ διαψεύσῃ τὴν φήμην του, προσπαθεῖ ἐντατικῶς, νὰ τροφοδοτῇ τὴν παρέαν μὲ ἄφθονον παραγωγὴν πνεύματος. Αὐτὴ ὅμως ἡ προσπάθειά του ἀκριβῶς τὸν κάμνει πολλὲς φορὲς κρύον καὶ ἀνιαρόν.

Τί ὅμως εἶνε τὸ κωμικόν; Πῶς μπορεῖ νὰ τὸ ἀντιληφθῇ κανείς; Κωμικόν, κατὰ τὸν ὁρισμὸν τοῦ Σοπεγχάουερ, εἶνε ἡ καταστροφὴ τῆς ἁρμονίας. Ὅταν λείψῃ ἀπὸ κάπου ἡ ἁρμονία, προκύπτει τὸ κωμικόν. Παραδείγματος χάριν: Τὸ ἁρμονικὸν εἶνε νὰ ἔχῃ ὁ ἄνθρωπος μίαν μύτην κανονικήν, εὑρισκομένη ἐπάνω ἀπὸ τὸ στόμα. Ὅταν ὅμως ἡ μύτη ἑνὸς ἀτόμου εἶνε τόσον μεγάλη, ὥστε φθάνει...κάτω ἀπὸ τὸ στόμα, αὐτὸ εἶνε τὸ ἀντίθετον τοῦ ἁρμονικοῦ, δηλαδὴ κωμικόν. Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ εἰς τὶς διάφορες πράξεις. Παραδείγματος χάριν: Τὸ ἁρμονικὸ καὶ τὸ σωστὸ εἶνε νὰ ρίξῃ ὁ κυνηγὸς τὴν ντουφεκιά, νὰ σκοτώσῃ τὸν λαγὸ καὶ νὰ τοῦ τὸν φέρῃ τὸ σκυλί του. Καταστρέφεται ὅμως ἡ ἁρμονία καὶ συμβαίνει τὸ ἑξῆς: Ὁ κυνηγὸς σκοτώνει κατὰ λάθος τὸ...σκυλὶ του καὶ τοῦ τὸ φέρνει ὁ...λαγός. Αὐτὸ εἶνε τὸ κωμικόν, δηλαδὴ ἡ «καταστροφὴ τῆς ἁρμονίας». Αὐτὴν τὴν κατεστραμμένην ἁρμονίαν ἔχουν τὴν ἱκανότητα νὰ ἀντιλαμβάνωνται οἱ λεγόμενοι πνευματώδεις, χιουμορισταί, χορατατζῆδες.

Τὸ ἀστεῖον διαιρεῖται εἰς τρεῖς κυρίως κατηγορίες: Εἰς τὸ καθ' αὐτὸ πνεῦμα, εἰς τὸ χιοῦμορ καὶ εἰς τὸ καλαμποῦρι.

Πνεῦμα εἶνε ἡ ἐκδήλωσις τῆς εὐφυΐας, ἡ πιὸ ζωηρὴ ἀναλαμπὴ τῆς ἀνθρωπίνης διανοήσεως. Εἶνε ἡ καθ' αὐτὸ ἐξυπνάδα, ποὺ λέμε. Εἶνε κάτι διαφανές, κρυστάλλινο καὶ αἰθέριο, ποὺ ἱκανοποιεῖ αὐτὸν ποὺ τὸ ἀκούει περισσότερον πνευματικῶς. Δὲν καλλιεργεῖ δηλαδὴ εὔθυμη διάθεσι. Τέρπει τὸν νοῦν. Τὸ πνεῦμα δὲν προκαλεῖ πάντοτε παταγώδη γέλια. Μπορεῖ νὰ προκαλέσῃ καὶ ἕνα ἁπλοῦν μειδίαμα. Ἀλλὰ πάντοτε μᾶς κάμνει νὰ ἀναφωνοῦμε:

—Τὶ ὡραῖο! Τὶ ἔξυπνο!

Ἂς ἀναφέρωμε ἕνα χαρακτηριστικὸ παράδειγμα πνεύματος ἀπὸ τὴν ἀνεκδοτολογίαν τοῦ Μπέρναρ Σῶ. Τὸν ἐρώτησαν κάποτε:

—Νομίζετε ὅτι ἡ Παρασκευὴ φέρνει γρουσουζιὰ στὸ γάμο;

— Βεβαίως, ἀπήντησεν ὁ Σῶ. Δὲν βλέπω τὸν λόγον, γιατὶ νὰ ἐξαιρῆται ἡ Παρασκευή.

Ἕνα ἄλλο παράδειγμα:

Συζητοῦσαν κάποτε ἕνας χειροῦργος, ἕνας ἀρχιτέκτων καὶ ἕνας πολιτικὸς γιὰ τὸ ποιὸ ἀπὸ τὰ τρία ἐπαγγέλματά τους ἦταν πιὸ ἀρχαῖο.

Ὁ χειροῦργος εἶπε:

—Ἡ Εὔα ἐπλάσθη ἀπὸ τὸ πλευρὸ τοῦ Ἀδὰμ κι' αὐτὸ ἀσφαλῶς ἦταν μιὰ χειρουργικὴ ἐπέμβασις.

— Ἴσως, εἶπεν ὁ ἀρχιτέκτων, ἀλλὰ πρὶν συμβῇ αὐτὸ ἐδόθη ἡ διαταγὴ γιὰ τὴν δημιουργία τοῦ κόσμου ἀπὸ τὸ χάος κι' αὐτὸ ἦταν τὸ ἔργον ἑνὸς ἀρχιτέκτονος.

—Ναί, εἶπε τέλος καὶ ὁ πολιτικός, ἀλλὰ κάποιος ἐδημιούργησε αὐτὸ τὸ χάος.

Τὸ χιοῦμορ εἶνε ἄλλο πρᾶγμα. Εἶνε ἡ ἐκδήλωσις μιᾶς εὐχαρίστου διαθέσεως. Εἶνε ἡ φυσικὴ ἐκείνη φαιδρότης, ποὺ μᾶς ἔρχεται ὕστερα ἀπὸ ἕνα καλὸ δεῖπνο. Ἰδοὺ πρῶτον ἕνα παράδειγμα παρμένο ἀπὸ τὰ ἀνέκδοτα τοῦ Τριστὰν Μπερνάρ.

Κάποτε εὑρίσκετο ὁ Γάλλος χιουμορίστας σὲ μίαν κοσμικὴν συγκέντρωσιν, ὅπου ἄρχισε νὰ τραγουδᾷ κάποιος. Ἐτραγουδοῦσε ὅμως τόσο ἐλεεινά, ὥστε ὁ Μπερνὰρ ἄρχισε νὰ δυσανασχετῇ.

—Μὰ δὲν καταλαβαίνει αὐτὸς ὁ εὐλογημένος, εἶπε σιγανά, ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ τραγουδήσῃ;

—Συγχωρῆστε τον, κύριε Μπερνάρ, εἶπε ἡ οἰκοδέσποινα. Ὁ καϋμένος εἶνε κουφὸς καὶ δὲν μπορεῖ ν' ἀκούσῃ ὅτι τραγουδᾷ ἄσχημα.

— Ἀφοῦ εἶνε κουφός, ἀπήντησεν ὁ Μπερνάρ, νὰ τοῦ ποῦμε ὅτι...ἐτελείωσε τὸ τραγοῦδι του.

Μίαν μορφὴν χιοῦμορ συναντοῦμε καὶ στὴν ἀρχαιότητα, στὰ ἀνέκδοτα τῶν κυνικῶν! Ὁ Διογένης κάποτε παρίστατο εἰς ἀγῶνας σκοποβολῆς μὲ τόξον. Κάποιος ὅμως τοξότης ἦταν τόσον ἀδέξιος, ὥστε μόλις ἐπῆρε νὰ ρίξῃ, ὁ Διογένης ἔτρεξε καὶ ἐστάθη στὸν στόχον.

—Γιατὶ ἐπῆγες ἐκεῖ; τὸν ἠρώτησαν.

—Γιὰ νὰ μὴ μὲ πληγώσῃ, ἀπήντησεν.

Οἱ πατριῶτες του τὸν εἶχαν ἐξορίσει ἀπὸ τὴν πατρίδα του τὴν Σινώπην. Κάποιος ἠθέλησε νὰ τὸν πειράξῃ καὶ τοῦ εἶπε:

—Ἄντε τώρα, ποῦ θέλεις νὰ μιλήσῃς κι' ἐσύ, ποὺ σ' ἔχουν καταδικάσει οἱ Σινωπίτες σ' ἐξορία ἀπὸ τὴν πατρίδα σου.

—Ὄχι, ἀπήντησεν ὁ Διογένης, ἐγὼ κατεδίκασα τοὺς Σινωπίτες, νά... μείνουν ἐκεῖ.

Ὑπάρχει καὶ τὸ ἐντελῶς ἀθέλητον χιοῦμορ, αὐτὸ δηλαδὴ ποὺ κάνουν πολλοὶ μὴ χιουμορίσται, χωρὶς νὰ τὸ θέλουν. Παραδείγματος χάριν. Πηγαίνει ἕνας ἁπλοϊκὸς ἄνθρωπος στὸ φοῦρνο, νὰ πάρῃ ψωμί. Δίνει αἴφνης ἐννέα δραχμές.

—Ὄχι, τοῦ λέγει ὁ φούρναρης, νὰ μοῦ δώσετε ἄλλη μιὰ δραχμή, γιατὶ ἀκρίβηνε σήμερα τὸ ψωμί.

—Ἀλήθεια; ἀπαντᾷ ὁ ἁπλοϊκὸς ἄνθρωπος. Τότε δῶστε μου ἕνα καρβέλι χθεσινό.

Τὸ καλαμποῦρι, τέλος, εἶνε ἡ κατωτέρα μορφὴ πνεύματος. Εἶνε ἕνα παιγνίδι τῶν λέξεων καὶ τίποτε περισσότερο. Λέγει αἴφνης κάποιος:

—Ἐγκαθίδρυσαν νέαν ἀρχὴν εἰς τὴν Μαδρίτην.

—Δηλαδή ἄλλαξαν... Ἀρχιμαδρίτη, ἀπαντᾷ ὁ καλαμπουριστής.

Καὶ οἱ ἀκηκοότες, κατὰ τὴν εὐαγγελικὴν φράσιν, μαρτυροῦν.

ΠΕΝΝΑ Χ.

Οἱ ἡγεμόνες τῆς εὐθυμίας ὁ ΧΟΝΔΡΟΣ καὶ ὁ ΛΙΓΝΟΣ ποὺ σκορποῦν τὸν ἀβίαστο γέλωτα στοὺς θεατάς.

Η ΕΣΤΕΜΜΕΝΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΕΛΙΣΑΒΕΤ

ΕΝΑ ΒΑΣΙΛΙΚΟΝ ΚΟΣΜΗΜΑ

Ποὺ ἀξίζει ἕξ ἑκατομμύρια φράγκα

Ἡ «Αὐτοκρατόρισσα», ὅπως ὀνομάζει τὴν μεγάλη καὶ πονεμένη βασίλισσα τῆς Αὐστρίας Ἐλισάβετ, ὁ δικός μας Χριστομάνος στὸ ὁμώνυμο βιβλίο του, ποὺ στάθηκε καὶ δάσκαλος στὰ Ἑλληνικά, εἶνε γνωστὴ στὴν Ἑλλάδα, γιατὶ στὴν Κέρκυρα κατέφυγε καὶ ἀνήγειρε τὸ «Ἀχίλλειο», ὅπου προσπαθοῦσε νὰ ξεχάση τὴν μαρτυρικὴ ζωή της. Μιὰ ἱστοριοῦλα της ποὺ διαδραματίσθηκε στὸ γραφικὸ νησὶ τῆς Κερκύρας, θὰ ἀρέση σὲ ὅλους. Καὶ σᾶς τὴν δίδουμε σήμερα:

Κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια τῆς ζωῆς της, ἡ Αὐτοκράτειρα τῆς Αὐστρίας ἔπαψε νὰ αἰσθάνεται ἀγάπη γιὰ τὰ πολύτιμα κοσμήματά της. Ἀπὸ τὴν ἡμέρα τῆς διπλῆς αὐτοκτονίας τοῦ γυιοῦ της, Διαδόχου Ροδόλφου, καὶ τῆς Βετσέρας, ἡ Ἐλισσάβετ φόρεσε βαρὺ πένθος καὶ ἀποφάσισε νὰ ἀρνηθῆ τὴν κοσμικὴ ζωή. Ἡ ψυχή της εἶχε πικραθῆ ὡς τὶς πιὸ βαθειὲς ρίζες της. Καὶ φανερώθηκε τότε στὶς ἀκρογιαλιὲς τῆς Κερκύρας, ὡραία, μεγαλοπρεπὴς μεσα στὰ μαῦρα της κρέπια, ὡς περιπλανωμένη Αὐτοκράτειρα.

Ἀλλά, πρὶν ἐγκαταλείψει τὰ Ἀνάκτορα τῆς Βιέννης, χωρίστηκε ἀπὸ ὅλα τὰ πολύτιμα κοσμήματα της. Περιδέραια διαμαντένια, στέμματα ἀδαμαντοκόλλητα, βραχιόλια, δαχτυλίδια, σκουλαρίκια, ὅλα τὰ ἔθαψε στὸ βάθος τοῦ αὐτοκρατορικοῦ θησαυροφυλακίου, καὶ ἄλλα ἐμοίρασε στὶς κυρίες τῆς Αὐλῆς. Γιὰ τὸν ἑαυτό της ἡ πονεμένη Μητέρα δὲν κράτησε τίποτε. Ἔτσι τοὐλάχιστον ἐπίστεψαν ὅλοι τότε. Μετὰ τὴν δολοφονία της ὅμως ἀπὸ τὸν Ἰταλὸ ἀναρχικὸ Λουκένσι, στὴ Γενεύη, ὁ Αὐτοκράτωρ Ἰωσὴφ διέταξε νὰ ἐνεργηθῆ λεπτομερὴς ἐπιθεώρησις τοῦ θησαυροφυλακίου τῆς Ἐλισσάβετ, καὶ τότε ἦρθε στὸ φῶς μιὰ λυπηρὴ ἀποκάλυψις Ἕνα περιδέραιο βαρύτιμο, ποὺ αὐτὸ μόνο ἄξιζε ὅσο ὅλα τὰ ἄλλα διαμαντικὰ τῆς Ἐλισσάβετ, ἔλειπε ἀπὸ τὴ συλλογή. Τὸ πολυτιμότατο αὐτὸ περιδέραιο, ἡ ἴδια ἡ Ἐλισσάβετ τὸ εἶχε ὀνομάσει: «Τὰ δάκρυα τῆς Παρθένου».

★

Τὸ χαμένο αὐτὸ περιδέραιο, ἐκτὸς ἀπὸ τὴ μυθώδη ἀξία του, εἶχε καὶ μιὰ συγκινητικὴ ἱστορία. Ἡ Αὐτοκράτειρα ἔτρεφε γι' αὐτὸ εἰδωλολατρικὴ στοργή: Ἦταν δῶρον τοῦ αὐτοκτονήσαντος γυιοῦ της Ροδόλφου, λίγο καιρὸ πρὸ τῆς αὐτοκτονίας του. Ἡ κατασκευή του ἦταν ἐντελῶς πρωτότυπη: Τριακόσια σπάνια καὶ χοντρὰ μαργαριτάρια εἶχαν βαλθῆ ἔτσι, ὥστε κατέβαιναν στὸ στῆθος της καὶ τοὺς ὤμους μὲ παράδοξον τρόπο. Ἐνόμιζε κανεὶς ὅτι δάκρυα μαρμαίροντα κυλοῦσαν ἐπάνω στὴν λευκὴ σάρκα της. Καὶ ἡ ἴδια βρῆκε τὸ ἐπιτυχὲς ὄνομά τους: «Τὰ δάκρυα τῆς Παρθένου».

Ὅλοι οἱ αὐλικοί, καὶ πρῶτος ὁ Αὐτοκράτωρ Ἰωσήφ, ἤξεραν τὴν ἀγάπη τῆς Ἐλισσάβετ στὸ ἀναμνηστικὸ αὐτὸ κόσμημα, καὶ ἀκόμη, ὅτι, κατὰ τὶς διάφορες ἀνὰ τὸν κόσμο περιπλανήσεις της, ὄχι μόνο δὲν τὸ ἀποχωριζόταν, ἀλλὰ ἢ τὸ φοροῦσε κάτω ἀπὸ τὸ μαῦρο φόρεμά της, ἢ τὸ ἔκρυβε στὴν τσάντα ποὺ κρατοῦσε. Ἦταν σὰν φυλαχτό της.

Ὁ Αὐτοκράτωρ Φραγκῖσκος Ἰωσὴφ διέταξε αὐστηρὲς ἀνακρίσεις. Καὶ τότε, ἀπὸ ἕνα τυχαῖο περιστατικό, ἀνεκαλύφθη κάτι παράδοξο: Ὅτι τὸ πολύτιμο περιδέραιο τοῦ ὁποίου ἡ πραγματικὴ ἀξία ὑπελογίσθη εἰς 6.000.000 χρυσᾶ φράγκα, βρίσκεται θαμμένο στὸ βυθὸ τῆς θαλάσσας, κοντὰ στὸ «Ἀχίλλειο» τῆς Κερκύρας, σὲ μιὰ ἐρημικὴ καὶ βραχώδη ἀκρογιαλιά.

★

Ἡ Κυρία τῆς Τιμῆς, ποὺ εἶχε ἀκολουθήσει τὴν Περιπλανωμένη Αὐτοκράκειρα στὴν Κέρκυρα, προσῆλθε στὸν Αὐτοκράτορα Ἰωσὴφ καὶ διηγήθηκε τὰ ἑξῆς: Τὴν ἐποχὴ ποὺ ἔμενε μαζύ της στὸ «Ἀχίλλειο» εἶδε τὴν Ἐλισσάβετ μιὰ μέρα νὰ κρατάη τὸ περιδέραιο στὰ γόνατά της καὶ νὰ το κυττάζη πολὺ ἀνήσυχη. Εἶχε παρατηρήσει ὅτι τὰ περισσότερα ἀπὸ τὰ μαργαριτάρια ἄρχισαν νὰ χάνουν τὴν λάμψι τους.

—Κύτταξε, Μίλκα, εἶπε στὴν ἔμπιστή της κυρία. Κύτταξε πῶς γίνονται τὰ μαργαριτάρια μου!...

—Μεγαλειοτάτη, ἀπήντησεν ἐκείνη, εἶμαι τῆς ἰδέας, ὅτι πρέπει νὰ ζητήσουμε τὴ γνώμη τοῦ κ. Μπελχάουμ. Αὐτὸς θὲ μᾶς διαφωτίση.

Ἦταν ὁ κοσμηματοπώλης τῆς Αὐλῆς, στὴ Βιέννη. Τοῦ ἔγραψαν ἀμέσως καὶ ὕστερα ἀπὸ δέκα μέρες ἦλθε ἡ ἀπάντησις. Ὁ κ. Μπελχάουμ ἔλεγε ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ ἐκφέρη γνώμη, ἂν δὲν ἔβλεπε τὸ κόσμημα. «Ὑπάρχουν —ἔγραφε— πολλὲς περιπτώσεις ποὺ τὰ μαργαριτάρια μαυρίζουν καὶ διάφοροι τρόποι, μὲ τοὺς ὁποίους ξαναπαίρνουν τὴν πρώτη τους λάμψι».

Ἀλλ' ἀκριβῶς τὴν ἴδια ἐκείνη νύχτα, ἡ Αὐτοκράτειρα Ἐλισσάβετ, μόλις ἔπεσε νὰ κοιμηθῆ καὶ τὴ στιγμή, ποὺ βρισκότανε στὴν ἀμφίβολη ἐκείνη κατάστασι μεταξὺ ὕπνου καὶ ἐγρηγόρσεως, εἶδε μιὰ παράδοξη ὀπτασία: Μέσα στὴν κρεββατοκάμαρά της σχηματίστηκε ἄξαφνα ἕνα ἄσπρο συννεφάκι. Τὸ συννεφάκι αὐτό, σιγά-σιγά, ἐλέπτυνε, πῆρε σχῆμα μακρουλό, ἔπειτα σχῆμα ἀνθρώπινο, ἔγινε πλάσμα ἀερῶδες, ποὺ ἐκυμάτιζε ἐπάνω ἀπὸ τὸ πάτωμα. Καὶ μὲ φωνὴ ποὐφαινότανε σὰν νἄρχεται ἀπὸ τὰ ἔγκατα τῆς γῆς, εἶπε:

—Μητέρα, μὴ λυπᾶσαι. Ρίξε τὸ περιδέραιό σου μέσα στὴ θάλασσα καὶ ἄφησέ το ἕνα χρόνο. Ὅταν τὸ ξαναβγάλης, τὰ μαργαριτάρια θὰ λάμπουν ὅπως ὅταν σοῦ τὸ ἐδώρησα:...

Στὴ μυστηριώδη, αὐτὴ φωνὴ τοῦ φάσματος, ἡ Ἐλισσάβετ ἀνεγνώρισε τὴ φωνὴ τοῦ Ροδόλφου. Ἡ Αὐτοκράτειρα πετάχτηκε ταραγμένη ἀπὸ τὸ κρεββάτι της καὶ ἄναψε τὸ φῶς. Ἡ ὀπτασία εἶχε ἐξαφανισθῆ, ἀλλὰ ἡ ἐντύπωσις ἔμεινε...

★

Τὸ πρωΐ ἡ Αὐτοκράτειρα διηγήθηκε τ ὄνειρό της στὴν ἔμπιστή της κυρία καὶ ἀπεφάσισαν ἀμέσως νὰ βάλουν σὲ πρᾶξι τὴ συμβουλὴ τῆς σκιᾶς.

Τὴν ἴδια μέρα λοιπὸν ἀπὸ τὰ Ἀνάκτορα τοῦ «Ἀχιλλείου» δόθηκε σὲ ἕνα μαραγκὸ τῆς Κερκύρας, ἡ παραγγελία νὰ φτιάξη ἕνα μικρό, ἀλλὰ στερεώτατο κασσόνι, ποὺ νὰ ἀντέχη καὶ στὴν ἰσχυρότερη πίεσι. Τὸ κασσόνι ἔπρεπε νὰ ἔχη σὲ ὅλες του τὶς πλευρὲς τρύπες, γιὰ νὰ μπορῆ νὰ κυκλοφορῆ ὁ ἀέρας ἐλεύθερα. Καὶ στὸ ἐπάνω μέρος νὰ ἔχη ἕνα δυνατὸ χαλκᾶ, γιὰ νὰ μπορῆ νὰ περαστῆ ἁλυσίδα.

Σὲ ἕνα σιδηρουργὸ τῆς Κερκύρας παρήγγειλαν ἐπίσης μιὰ λεπτή, ἀλλὰ μακρυὰ σιδερένια ἁλυσίδα, ποὺ εἶχε στὶς δυὸ ἄκρες της χαλκάδες. Μαζὺ μὲ αὐτοὺς παρήγγειλαν καὶ ἕναν ξεχωριστὸ χαλκ' ποὺ νὰ μπορῆ νὰ προσαρμοσθῆ σὲ βράχο ἢ σὲ ξύλο.

Ὅταν οἱ τεχνῖτες ἔφεραν στὸ «Ἀχίλλειο» τὰ ἀντικείμενα αὐτά, ἡ Αὐτοκράτειρα ἔκλεισε μέσα στὸ κασσονάκι τὸ περιδέραιο τοῦ Ροδόλφου, ἔπειτα πέρασε ἀπὸ τὸ χαλκᾶ τοῦ κασσονιοῦ τὴν ἁλυσίδα, πῆρε τὸν ξεχωριστὸ χαλκᾶ καὶ ἕνα μικρὸ σφυρὶ καὶ συνοδευομένη ἀπὸ τὴν ἔμπιστή της κυρία, βγῆκε ἀπαρατήρητη ἀπὸ τὸ «Ἀχίλλειο» καὶ κατέβηκε στὸ γειτονικὸ λιμανάκι, ὅπου ὑπῆρχαν μερικὲς βάρκες τῆς ὑπηρεσίας τοῦ Παλατιοῦ. Σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς μικρὲς αὐτὲς βάρκες μπῆκε ἡ Ἐλισσάβετ μὲ τὴν ἀκόλουθό της. Ἡ δυὸ γυναῖκες ἐκωπηλάτησαν μόνες τους, ὅσο μποροῦσαν καλλίτερα, βγῆκαν ἀπὸ τὸ λιμάνι, ἔστριψαν δεξιὰ καὶ ἔφτασαν σὲ κάποιους βράχους τῆς ἀκτῆς τοῦ «Ἀχιλλείου», σὲ μέρος ἐρημικό. Ἦταν πιὰ νύχτα. Ἡ θάλασσα ἦτο ἀκύμαντη, φωτιζομένη ἀπὸ τὴν πανσέληνο. Χρειάστηκε ἀρκετὴ ὥρα καὶ ἀρκετὰ τοῦ σφυριοῦ χτυπήματα γιὰ νὰ στερεώσουν τὸν ξεχωριστὸ χαλκὸ σ' ἕνα βράχο. Ὅταν τέλος τὸ κατώρθωσαν, ἡ Ἐλισσάβετ πέρασε ἀπὸ τὸ χαλκὸ αὐτὸν—ποὺ ἐρχότανε σχεδὸν σὲ ἐπαφὴ μὲ τὸ νερὸ—τὴν ἁλυσίδα, τῆς ὁποίας ἡ ἄλλη ἄκρη ἦταν περασμένη ἀπὸ τὸν χαλκᾶ τοῦ μικροῦ κασσονιοῦ, ποὺ ἔκρυβε μέσα τ πολύτιμο κόσμημα. Ἐψιθύρισε ὕστερα μιὰ προσευχὴ καὶ ἄφησε τὸ κασσονάκι νὰ κατεβῆ ἥσυχα-ἥσυχα στὸ βάθος τῆς θάλασσας.

Ἔπειτα μὲ τὶς ἴδιες προφυλάξεις, ξαναγύρισαν στὸ «Ἀχίλλειο» χωρὶς νὰ γίνουν ἀντιληπτὲς ἀπὸ κανένα.

Ἡ Αὐτοκράτειρα Ἐλισσάβετ ἐσκόπευε, στὴν πρώτη εὐκαιρία, νὰ στείλη στὸ Φραγκῖσκο Ἰωσὴφ ἕνα σχεδιάγραμμα τοῦ μέρους, ὅπου ἐβύθισε τὸ περιδέραιο. Ἀλλὰ δὲν τὸ ἔκανε. Ἀπὸ λόγους μάλιστα ἀνεξαρτήτους τῆς θελήσεώς της ἢ καὶ γιατὶ δὲν προέβλεπε τὸ τραγικὸ τέλος της, δὲν τοῦ ἐγνωστοποίησε κἂν ὅτι τὸ περιδέραιο τὸ ἔκρυψε.

★

Μετὰ τὴ δολοφονία τῆς ρωμαντικῆς Αὐτοκρατείρας, ὁ ὡραῖος συνοικισμὸς τοῦ «Ἀχιλλείου» διαλύθηκε. Τὸ προσωπικὸ τῆς βασιλικῆς της ἀκολουθίας, τὰ πολύτιμα ἀντικείμενα, ἀκόμη καὶ τὰ ἔπιπλα τοῦ Κερκυραϊκοῦ μεγάρου, μετεκομίσθησαν στὴν Βιένν ην. Καὶ ὅταν ἔγινε γνωστό, ὅτι τὸ θρυλικὸ περιδέραιο λείπει ἀπὸ τὴ συλλογὴ τοῦ Αὐτοκρατορικοῦ θησαυροφυλακίου, ἡ Κυρία τῆς Τιμῆς παρουσιάστηκε στὸν Ἰωσὴφ καὶ τοῦ φανέρωσε τὸ μυστικό. Αὐτὸ γίνηκε τὸ Νοέμβρη τοῦ 1904.

—Κυρία, εἶπε ὁ Αὐτοκράτωρ, ἐννοεῖτε τί ἀξία ἔχει γιὰ μένα τὸ περιδέραιο αὐτό. Δέχεσθε νὰ ταξιδέψετε ὡς στὴν Κέρκυρα καὶ νὰ ὁδηγήσετε τοὺς ἀνθρώπους μου νὰ τὸ βροῦν;

—Μάλιστα, Μεγαλειότατε: ἀπήντησε ἡ κυρία.

—Ἔχει καλῶς. Ἑτοιμασθῆτε νὰ ἀναχωρήσετε. Ὁ ταγματάρχης σύζυγός σας θὰ σᾶς συνδέση.

Ἔπειτα ἀπὸ λίγες μέρες ἡ αὐτοκρατορικὴ ἀποστολὴ ἔφτασε, ἐντελῶς ἰνκόγνιτο στὴν Κέρκυρα. Ἀπὸ τὴν ἴδια νύχτα ἄρχισε τὶς ἀναζητήσεις της. Βρῆκε τὸ ἐρημικὸ λιμανάκι, ἀνεκάλυψε τὸν θαλασσόβραχο, ἔψαξε παντοῦ φωτίζοντας τὰ γύρω μὲ μεγάλα φανάρια. Ἀλλὰ ματαίως. Ὁ χαλκᾶς, ποὺ μὲ τὰ ἴδια της τὰ χέρια ἡ Ἐλισσάβετ εἶνε μπήξει στὸ βράχο, δὲν ἦταν πιὰ στὴ θέσι του. Ἡ ἁλυσίδα, τὸ κασσονάκι, τὸ περιδέραιο, εἶχαν ἐξαφανισθῆ!... Τὸ πολύτιμο οἰκογενειακὸ κειμήλιο τοῦ Καισαροβασιλέως εἶχε χαθῆ, γιὰ πάντα ἴσως. Νὰ πιστέψουν ὅτι εἶχαν κάνει λάθος ὡς πρὸς τὸ μέρος τῆς ἀποκρύψεώς του, δὲν ἦταν πιθανό, γιατὶ βρῆκαν στὸ βράχο τὴν τρύπα στὴν ὁποίαν εἶχε προσαρμοσθῆ ὁ χαλκᾶς. Τὸ πιθανώτερο λοιπὸν ἦταν ὅτι ἢ κάποιος ψαρᾶς, περνῶντας ἀπὸ κεῖ σὲ ὥρα φυρονεριᾶς (δηλαδὴ ὅταν τὰ νερὰ ἦσαν λίγο κατεβασμένα), θὰ εἶδε τὸν κρίκο, θὰ κινήθηκε ἡ περιέργειά του, καὶ τραβῶντας τὴν ἁλυσίδα, ἔβγαλε πάνω καὶ πῆρε τὸ κασσονάκι μὲ τὸ πολύτιμο κόσμημα. Ἢ σὲ κάποια δυνατὴ τρικυμία, τὰ κύματα θὰ ξεκόλλησαν τὸν χαλκᾶ καὶ ἡ ἁλυσίδα θὰ ἔπεσε ὁλόκαιρη στὴ θάλασσα καὶ θὰ χάθηκε μέσα στὰ φύκια. Γιὰ τὴ δεύτερη αὐτὴ περίπτωσι, ἔπρεπε νὰ ψάξουν στὸ βυθό. Ἀλλὰ βουτηχτάδες δὲν ὑπῆρχαν στὴν Κέρκυρα. Χρειάστηκε νὰ φέρουν ἀπὸ τὴν Κάλυμνο ἕνα ὁλόκαιρο τσοῦρμο μὲ τὰ σκάφανδρά του. Ἡ αὐτοκρατορικὴ ἀποστολὴ ἔμεινε τρεῖς μῆνες στὴν Κέρκυρα. Οἱ Καλυμνιῶτες ἔκαναν καθημερινὲς καταδύσεις, ἔψαξαν ὅλα ἐκεῖνα τὰ μέρη, ἔφεραν ἐπάνω διάφορα κορράλλια, τὸ θρυλικὸ ὅμως περιδέραιο, δὲν μπόρεσαν νὰ τὸ βροῦν. Χάθηκε στὸ μυστήριο, ὅπως μυστηριώδης ὑπῆρξε ἡ ζωὴ καὶ ὁ θάνατος τοῦ Ροδόλφου καὶ τῆς τραγικῆς του Μητέρας.

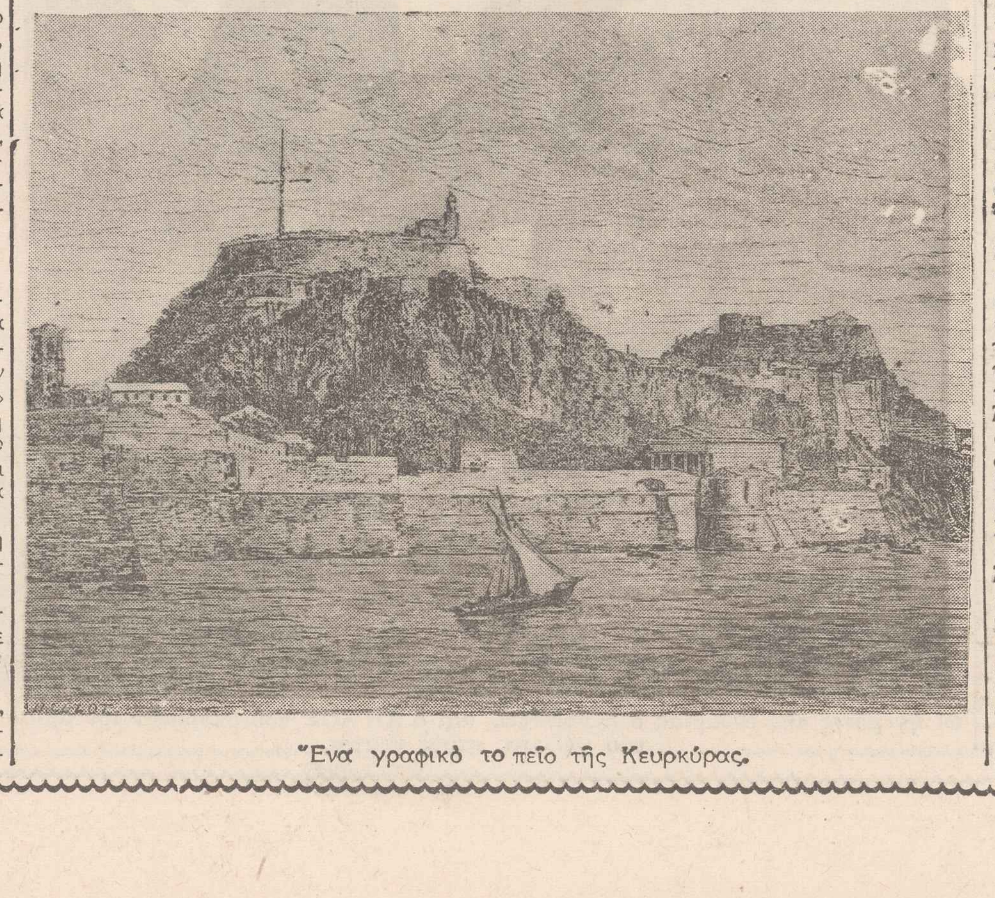

Ἕνα γραφικὸ τοπεῖο τῆς Κευρκύρας.

ΘΑ ΠΡΟΣΛΑΒΗ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΚΑΙ ΛΑΪΚΟΝ ΧΑΡΑΚΤΗΡΑ Η ΔΕΥΤΕΡΑ ΕΠΕΤΕΙΟΣ ΤΗΣ 4ΗΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 7ης σελίδος)

λικὴ Τράπεζα, Χατζημιχάλης Πλ., Παραγγελιοδόχος, Χριστοφοράτος Ε., Ἀντιπρόεδρος Ὁμοσπονδίας Ναυτικῶν Ἐργατικῶν Σωματείων, Χάνος Π., Γεν. Γραμματεὺς Ὁμοσπονδίας Ἰδιωτικῶν Ὑπαλλήλων τῆς Ἑλλάδος, Χαλοῦλος Δ., Γεν. Γραμματεὺς Γενικῆς Συνομοσπονδίας τῶν Ἐπαγγελματιῶν καὶ Βιοτεχνῶν τῆς Ἑλλάδος, Ταξιάρχου Ι., Πρόεδρος Βιοτεχνικοῦ Τμήματος Ὁμοσπονδίας Ἐπαγγελματιῶν καὶ Βιοτεχνῶν Ἀθηνῶν, Μιμικόπουλος Δ., Γραμματεὺς τοῦ Τμήματος Ὁμοσπονδίας Ἐπαγγελματιῶν καὶ Βιοτεχνῶν Ἀθηνῶν, Ψάρρας Κ., Πρόεδρος Ὁμοσπονδίας Ἐπαγγελματιῶν Ἀθηνῶν.

ΑΛΛΑΙ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ

Ἐν συνεχείᾳ ὁ κ. Ὑπουργὸς ἀνεκοίνωσεν εἰς τὴν ἐπιτροπὴν ὅτι διὰ τὴν ἀνετωτέραν κίνησιν τῶν θεατῶν κατὰ τὴν εἴσοδον καὶ τὴν ἔξοδον ἐκ τοῦ Σταδίου ἐγένοντο κατόπιν ἐντολῆς τοῦ Ὑπουργοῦ -Διοικητοῦ κ. Κοτζιᾶ αἱ ἀπαιτούμεναι διαρρυθμίσεις.

Ὁ κ. Ὑφυπουργὸς ἐξῆρε τὴν συμβολὴν τῶν ἐργοστασίων Παπαστράτου κυρίως καὶ τῶν ἐργοστασίων Ρετσίνα, Καρέλλα, Κεραμεικοῦ καὶ Κουμαντάρου διὰ τὸν καταρτισμὸν τῶν ἐργατικῶν χορωδιῶν αἱ ὁποῖαι θὰ τραγουδήσουν εἰς τὸ Στάδιον.

Ἐπίσης καθ' ἃ ἀνεκοίνωσεν ὁ Δήμαρχος Ἀθηναίων διὰ τὴν ἀνετωτέραν συμμετοχὴν τοῦ λαοῦ εἰς τὸν ἑορτασμὸν θὰ ὀργανώσῃ ὑπαιθρίους ἑορτὰς εἰς τὰς συνοικίας ὁμαδικὰ γεύματα καὶ χορούς.

Ἐν συνεχείᾳ ἀπεφασίσθη ὅπως τὰ μέλη τῆς Μεγάλης Λαϊκῆς Ἐπιτροπῆς τῶν Ἀθηνῶν συγκεντρωθοῦν τὴν πρωΐαν τῆς 4ης Αὐγούστου εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Τύπου καὶ Τουρισμοῦ ἵνα ἐκεῖθεν μεταβοῦν ἐν σώματι εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐξωτερικῶν καὶ συγχαροῦν τὸν Ἀρχηγὸν τῆς Κυβερνήσεως διὰ τὸ ἐπιτελεσθὲν τεράστιον ἀναδημιουργικὸν ἔργον κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν 2 ἐτῶν τῆς ὑπ' αὐτοῦ διακυβερνήσεως τῆς χώρας.

Ἐπίσης ἀπεφασίσθη ὅπως τὰ μέλη τῆς ἐπιτροπῆς τὴν 4.45 μ. μ. τῆς αὐτῆς ἡμέρας μεταβοῦν εἰς τὸ Στάδιον πρὸς ὑποδοχὴν τοῦ κ. Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως.

Μετὰ τὸν διακανονισμὸν καὶ ἄλλων τινῶν λεπτομερειῶν διὰ τὴν λαμπροτέραν καὶ ἀνετωτέραν παρακολούθησιν τῶν ἑορτῶν ἐκ μέρους τοῦ λαοῦ ἡ σύσκεψις ἔληξεν, ἀφοῦ ὁ κ. Ὑπουργὸς συνεχάρη τὰ μέλη διὰ τὸν πατριωτικὸν ἐνθουσιασμὸν μετὰ τοῦ ὁποίου ἐνεστερνίσθησαν τὴν ἰδέαν τῆς διαδηλώσεως τῆς μεγάλης ἐμπιστοσύνης τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ διὰ τὸ ἡράκλειον ἀνορθωτικὸν ἔργον τὸ ὁποῖον ἐξετελέσθη ἐντὸς τοῦ χρονικοῦ διαστήματος τῶν δύο ἐτῶν ὑπὸ τῆς Ἐθνικῆς Κυβερνήσεως πρωτοστατοῦντος τοῦ Μεγάλου Ἀρχηγοῦ της.

ΣΥΝΕΧΙΖΟΝΤΑΙ

Αἱ προετοιμασίαι συνεχίζονται μετὰ μεγάλης προσοχῆς καὶ ἐντάσεως. Ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν καταφθάνουν ἀντιπροσωπεῖαι. Ὁ Δῆμος ἐξ ἄλλου, θὰ διαθέσῃ τὰ ἀπαιτούμενα διὰ νὰ ἑορτάσῃ ὁ λαὸς εἰς τὰς πλατείας τῆς πόλεως, ὅπου θὰ παρατεθοῦν καὶ γεύματα καὶ θὰ παιανίσουν αἱ μουσικαί. Ὁ Ὕμνος τῆς 4ης Αὐγούστου ἐν μέσῳ ἐνθουσιωδῶν ἐκδηλώσεων ἀνακρούεται εἰς τὰ θέατρα, τοὺς κινηματογράφους καὶ τὰς συγκεντρώσεις.

ΠΡΟΤΙΜΑΤΕ ΤΩΡΑ ΜΕ ΤΙΣ ΖΕΣΤΕΣ...

ΣΑΚΚΑΚΙ Ή ΠΟΥΚΑΜΙΣΟ;

ΜΙΑ ΕΡΕΥΝΑ ΠΟΥ ΚΑΤΙ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΩΦΕΛΗΣΗ

Ἐνῶ δὲν ἔχουμε καμμιὰ δυσκολία νὰ ἐμφανισθοῦμε στὴν ἀκροθαλασσιά— γυναῖκες καὶ ἄνδρες — μὲ τὸ ὅσον τὸ δυνατὸν περιωρισμένο εἰς διαστάσεις λουτρικὸ τῶν τελευταίων χρόνων.

Εἰς ὄχι πολὺ μακρυνὴν ἐποχή, ἄλλως τε, οἱ ἄνθρωποι δὲν ἐδυσκολεύοντο καθόλου νὰ παρουσιασθοῦν τελείως γυμνοί.

Στὴν σημερινὴ ὅμως ἐποχὴ τοῦ πολιτισμοῦ προτιμοῦμε — ἐννοῶ τὰ ἐνενήκοντα ἐννέα ἑκατοστὰ τῶν ἀνδρῶν— νὰ ὑποφέρουμε ἀπὸ τὴ ζέστη καὶ νὰ ἱδρώνουμε σὰν νὰ εὑρισκόμεθα σὲ ἀτμόλουτρο, παρὰ νὰ βγάλουμε τὸ σακκάκι μας !!

Ἐκτὸς τούτου καὶ εἰς τὸ σπίτι μας ἀκόμη, δὲν ἐννοοῦμε νὰ ἐγκαταλείψουμε τὰ πατροπαράδοτα. Τὰ παιδιά, οἱ γείτονες, ἡ ἀξιοπρέπεια! Τί θὰ εἰποῦν ἂν βγάλουμε τὰ σακκάκια μας;

Ἄς ἱδρωκοποῦμε, λοιπόν, χάριν τῆς ...τάξεως! Ἤ — ὅσοι εἶνε προοδευτικώτεροι — ἄς φοροῦν τὶς νυκτικές των!!

Αὐτὸς ὁ ἀτιμέλητος τρόπος ἐμφανίσεως ἔστω καὶ μέσα στὸ σπίτι, ποὺ ἐνθυμίζει κρεββάτι καὶ νυκτικό, ἔχει τελευταίως πολλοὺς ὀπαδούς. Πολλοὶ μάλιστα, στὶς ἐξοχές, σηκώνονται ἀπὸ τὸ κρεββάτι καὶ κατεβαίνουν στὴν ἀκτὴ μὲ τὶς πιτζάμες τους, τσαλακωμένοι καὶ ἀξιοδάκρυτοι καὶ ἐλεεινοί, γιατὶ βρίσκονται στήν... ἐξοχή!!

Καὶ ὅμως γιὰ ἔξω, θὰ ἦταν πολὺ ὡραιότερο ἕνα ἐλαφρὸ λινὸ πανταλόνι, μὲ τὴν ὡραία τσάκισί του, καὶ ἀπὸ ὁποιοδήποτε δροσερὸ ὕφασμα, ἕνα ἐλαφρὸ πουκάμισο μὲ ἀνοικτὸ κολλάρο καὶ μὲ μανίκια ὡς τὸν ἀγκῶνα καὶ μιὰ ἁπλῆ ζώνη στὴ μέση. Ἡ ἐμφάνισι αὐτὴ θὰ εἶνε πολὺ καλύτερη, αἰσθητικώτερη καὶ ὡραιότερη.

Γιὰ τοὺς νέους καὶ γιὰ ὅσους διατηροῦν νεανικὴ ἐμφάνισι — καὶ σήμερα καὶ οἱ γέροι θέλουν νὰ ἔχουν τέτοιαν— καὶ ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι, τὸ κοντὸ παντελόνι, ὡς τὸ γόνατο, ποὺ ἔχει ἐπικρατήσει εὐτυχῶς στὶς ἐκδρομές, μπορεῖ νὰ ἀντικαταστήσῃ χωρὶς καμμιὰ ἀπώλεια ἀξιοπρεπείας, τὸ μακρὺ πανταλόνι.

Οἱ κυρίες μὲ τὰ γυμνὰ μπράτσα, τὸ γυμνὸ λαιμό, τὶς γυμνὲς γάμπες, τὰ ἐλαφρότατα ὑφάσματα μὲ τὰ ὁποῖα ντύνονται εἴτε καὶ τὶς ἐλαφρές, ὑπέρκομψες πιτζάμες των — ἄσχετες βέβαια πρὸς τὶς νυκτικὲς — εἴτε κοντὲς φουστίτσες, εἴτε σόρτ, μᾶς ἔχουν δώσει πρὸ πολλοῦ τὸ παράδειγμα τῆς πρακτικῆς καταπολεμήσεως τῆς ζέστης.

Ἐμεῖς ὅμως ἐπιμένουμε νὰ μὴ βγάλουμε οὔτε τὸ σακκάκι ἢ νὰ κυκλοφοροῦμε στὶς ἐξοχὲς μὲ τὶς νυχτικὲς πιτζάμες.

★

Ἀλλ' ἂν δὲν ἔχῃ ἀκόμη ἀλλάξει σὲ ὅλους — γυναῖκες καὶ ἄνδρες — ἡ ἀντίληψις ὅτι εἶνε ἀπρεπὲς νὰ ἐμφανισθῇ ἕνας ἄνδρας χωρὶς σακκάκι, ἡ ἀντίληψις αὐτὴ πρέπει νὰ ἀλλάξῃ.

Εἰς τὴν Ἀμερική, ἀπὸ τῆς πλευρᾶς αὐτῆς, ὅπως καὶ σὲ πολλὰ ἄλλα ζητήματα, οἱ ἄνθρωποι ἔχουν προχωρήσει πολὺ καὶ ὁ ἄνδρας ἔχει ἀπαλλαγῆ τῆς σκλαβιᾶς τῆς ἀπολύτου ἐθιμοτυπίας ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐνδυμασία του.

Ἔχει γίνει συνήθεια πιά, νὰ βγάζουν οἱ κύριοι τὰ σακκάκια τους στὰ γραφεῖα καὶ στὰ ἐργαστήρια, ἐφ' ὅσον τοὺς πνίγει ἡ ζέστη, ἀλλὰ καὶ νὰ κυκλοφοροῦν στοὺς δρόμους χωρὶς σακκάκια «ἀπ' ἀρχῆς».

Ὄχι δηλαδὴ μὲ βγαλμένο τὸ σακκάκι ποὺ κρέμεται στὸν ὦμο — ὅπως συνήθιζαν οἱ λεβέντες τῶν Ἀθηνῶν τῆς ἐποχῆς τοῦ Μπαϊρακτάρη.

Ἀλλ' ἄς ἐλπίσουμε. Σιγὰ-σιγὰ ἡ μόδα διαδίδεται καὶ στὴν Εὐρώπη, τόσο, ὥστε στὴν Ἰταλία ἔχουν ἀναρτηθῆ τελευταίως στὰ τρὰμ καὶ στὰ αὐτοκίνητα συγκοινωνίας πινακίδες, στὶς ὁποῖες ἀναγράφεται, ὅτι «δὲν ἀπαγορεύεται πλέον ἡ ἄνοδος σὲ κυρίους χωρὶς σακκάκι», ὅπως μέχρι πρὸ ὀλίγου ἀκόμη.

★

Καὶ πράγματι εἶνε ὡραιότερο ἀπὸ ἀπόψεως κομψότητος καὶ αἰσθητικῆς ἐμφανίσεως, νὰ βλέπουμε στὸ δρόμο ἄνδρες μὲ καλοσιδερωμένο πανταλόνι, ποὺ θὰ τὸ σφίγγῃ μιὰ ὡραία ζώνη στὴ μέση καὶ μὲ ἕνα κομψό, καθαρὸ ἄσπρο ἢ χρωματιστὸ πουκάμισο—μπλοῦζα, οἱ ὁποῖοι θὰ εἶνε δροσεροὶ καὶ ἐλαφροὶ καὶ θὰ ἔχουν ἀθλητικὸ παράστημα, παρὰ νὰ βλέπουμε ἀξιοθρήνητους ἀνθρώπους μὲ τὸ σακκάκι κρεμασμένο στὸν ὦμο, μὲ ξεκουμπωμένο τὸ γιλέκο, λυμένη τὴ γραβάτα τους, ἀνοικτὸ τὸ κολλάρο, μακρυὰ τσαλακωμένα μανίκια, ζώνη ἢ τιράντες, περιφέροντας ἀπογοητευμένοι, ὅλο αὐτὸ τὸ βάρος καὶ τὴ δυσθυμία τους, στοὺς δρόμους καὶ ἀναζητῶντας λίγη δροσιὰ καὶ λίγη ἀνακούφισι ;

Ἀναμφιβόλως, γιὰ τὸ καλοκαῖρι, ἡ ἐλαφρὰ καὶ ὅσο τὸ δυνατὸν ἁπλούστερη ἐνδυμασία εἶνε ἡ πρακτικώτερη, ἀλλὰ καὶ ἡ ὑγιεινότερη, ἀπὸ πάσης ἀπόψεως καὶ πρέπει νὰ θεσπισθῇ μὲ τὶς ἀνάλογες παραλλαγὲς καὶ ἀρτία κομψὴ ἐμφάνισι, ποὺ νὰ μὴν δώσῃ τὴν ἐντύπωσι τοῦ ἀτημέλητου καὶ παραλυμένου, τόσο μέσα ὅσο καὶ ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι.

Ἀλλ' ὅλα αὐτά, εἶνε ζητήματα ποὺ δὲν λύονται οὔτε μὲ νόμους, μήτε μὲ τήν... τολμηρότητα μερικῶν συμπολιτῶν.

Ἐνθυμούμεθα πέρυσι, ποὺ ἐπερπατοῦσαν μερικοί, στὴν ὁδὸν Σταδίου, τὸ πρωΐ, μὲ τὴν γενικῶς πλέον παραδεδεγμένην ἔξω ἀμφίεσιν: Πανταλόνι ἄσπρο, ποὺ ἦταν χάρμα ὀφθαλμῶν καὶ λευκὸ πουκάμισο μὲ λευκὰ μανίκια.

Μόνο ποὺ δὲν χάλασε ὁ κόσμος.

Ὅσοι ἦσαν γνωστοὶ σὲ περισσότερο κόσμο, ἔγιναν ἀντικείμενο συζητήσεως.

Ἕνας ἀγαπητὸς συνάδελφος μάλιστα, ηὗρε τὸν μπελᾶ του. Μόλις ἔμπαινε στὰ δημοσιογραφικὰ γραφεία, ἄκουε:

—Τί εἶν' αὐτά;

—Πῶς κατήντησες;

Κι' ἔπρεπε νὰ ἰδῆτε τοὺς περισσότερους, ἀπὸ ἐκείνους, ποὺ ἀπέτειναν τὴν ἐρώτησι αὐτή, γιὰ νὰ σκεφθῆτε:

—Αὐτὸς ποὺ κατήντησε, μοσχοπλυμένος καὶ καθαροντυμένος ἢ ἐσεῖς;

Ἐν τούτοις ἔτσι νοοῦνται μερικὰ πράγματα, σ' αὐτὸν τὸν τόπον.

Γι' αὐτὸ εἴπαμε, ὅτι σιγὰ-σιγὰ θὰ προοδεύσουμε καὶ στὸ ζήτημα αὐτό. Βέβαια ἐμεῖς δὲν θὰ ζοῦμε, ὡς τότε. Μὰ τὰ παιδιά μας ἢ τὰ ἐγγόνια μας, θὰ φτάσουν τὴν ἐποχή, ποὺ δὲν θὰ θεωρεῖται «κατάντημα», νὰ εἶσαι καθαρὸς καὶ ἐλαφροντυμένος ἐνῷ θεωρεῖται φυσικὸ καὶ ἀξιοπρεπές, νὰ σκάζῃς κάτω ἀπὸ ἕνα κοστοῦμι ἀμφιβόλου καθαριότητος καὶ νὰ τρέχουν οἱ ἱδρῶτες σου πάνω στὸ πουκάμισό σου, ποὺ μουσκευμένο καὶ ἀηδές, ὅπως εἶνε, νὰ τὸ ἐπιδεικνύετε καὶ νὰ λέτε:

—Ἔτσι ἱδρώνω ἐγώ, γιατὶ εἶμαι γερὸς ἄνθρωπος... Ὅλοι οἱ ὑγιεῖς ἱδρώνουν...

Σωστὸ τέλος, ὅτι ὑπάρχουν καὶ ὑγιεῖς ποὺ δὲν ἱδρώνουν ἢ ποὺ φροντίζουν καὶ ἂν ἔχουν αὐτὸ τὸ κακό, ν' ἀλλάζουν τακτικὰ καὶ νὰ πλένωνται τακτικώτερα, ὥστε ν' ἀπαλλάσσουν τοὺς παραστάτας των, ἀπὸ τὴν τρομερὰν μυρωδιά των καὶ ἀπὸ τὸ ἀξιοθρηνητότερο θέαμά των.

Α.—Ω.—

Οἱ δύο τύποι τῆς ζέστης: Ὁ νεώτερος ποὺ φορεῖ τὸ πουκάμισο μὲ τὰ κοντὰ μανίκια καὶ ὁ παλαιὸς μὲ τὸ σακκάκι κρεμασμένο στὸν ὦμο.

ΔΕΝ ΘΑΡΘΗ ΑΠΟΨΕ

Διήγημα τοῦ ΠΙΕΡ ΒΕΜΠΕΡ

Τὸν περιμένω ὧρες... φρόντισα νὰ διώξω τὴν ὑπηρεσία μου. Μόνον ἡ Μάρθα δὲν θέλησε νὰ φύγῃ ἀρχικῶς.

— Ποῦ θὰ πάω κυρία;

— Στὸ θέατρο.... Στὸ χοροδιδασκαλεῖο.. Ὅπου θέλεις...

— Μὰ μόνη;

Ὥστε αὐτὴ ἡ μικρὴ δὲν ἔχει φίλο; Κι' ὅμως πρέπει νὰ φύγῃ. Τὴν στέλνω στὴ μητέρα μου καὶ τῆς γράφω νὰ τὴν κρατήσῃ ἀπόψε, γιατὶ θὰ πάω σὲ κάποια ἐξοχή.

Καὶ περιμένω.

Τὸ κουδοῦνι κτυπᾷ. Ποιὸς εἶνε; Τρέχω μὲ λαχτάρα κι' ἀνοίγω. Ἕνας τηλεγραφικὸς διανομεύς, ποὺ φέρνει ἕνα τηλεγράφημα.

Λίγο καὶ θὰ τὸν ἔβριζα.

Ξαπλώνουμαι στὸ ντιβάνι τοῦ χὼλλ καὶ περιμένω μ' ἀγωνία:

Πάλι κτυπάει ἡ πόρτα.

Τρέχω...

Εἶνε ὁ διανομεὺς τοῦ «Νυκτερινοῦ Κήρυκος» ποὺ φέρνει τὸ φύλλο.

Σφίγγουμαι νὰ μὴν τὸν βλέπω καὶ κλείνω τὰ μάτια.

Στ' αὐτιά μου ἠχοῦν κρότοι τακουνιῶν στὶς πλάκες, κι' ἡ ψυχή μου ἀναγαλιάζει. Τὰ βήματα πλησιάζουν, ἀκούονται ὁλοκάθαρα, φαίνεται κάποιος ἴσκιος σκοτεινός, φτάνει στὴν πόρτα μου μπροστά, μά... προσπερνᾷ καὶ χάνεται, καθὼς στρίβει τὴ γωνιά!...

Λύσσα μὲ πιάνει τότε. Ξανανάβω τὸ φῶς, κλείνω τὰ τζάμια μισοπαγωμένη —ἀπ' τὴν τσουχτερὴ ὑγρασία τῆς νύχτας—καὶ ἀρχίζω τὶς ἀτέλειωτες βόλτες μου στὸ δωμάτιο..

Ἀρχίζω νὰ παραμιλάω. Σχεδιάζω μὲ τὸ νοῦ μου πικρές, μὰ κι' αὐστηρὲς κατσάδες—ποὺ θὰ τοῦ ψάλλω μόλις ἔρθῃ—κι' ὅσο περνάει ἡ ὥρα δίχως νὰ φαίνεται, τόσο καὶ τὰ λόγια μου ποὺ ξεστομίζω μονολογῶντας, γίνονται φαρμακερώτερα...

★

Λυώνω ἀπ' τὸν καημό μου. Μὲ καῖνε τὰ κοκκινισμένα ἀπ' τὴν ἀγρυπνία μάτια μου. Κι' ἡ καρδιά μου, σφυροκοπημένη ἄγρια ἀπ' τοὺς ἀτέλειωτους παλμούς της, μὲ δαγκάνει ὀδυνηρά. Κι' ὅμως. Αὐτὸς δὲν ἦρθε!...

Τρεῖς ἡ ὥρα πιά. Τρισήμιση, σὲ λιγάκι. Τέσσερις, ἀργότερα. Καὶ τώρα, τεσσερισήμιση!...

Θἄρθῃ, Θεέ μου, ἄρα γε;...

Μοῦ τριβελίζουν τὸ μυαλὸ ἀκατάπαυστα, ἡ βασανιστικὲς αὐτὲς φράσεις, ποὺ κάθε τόσο ξεστομίζω μὲ ἀγωνία. Χάνεται σιγὰ-σιγὰ ἀπ' τὸ μυαλό μου ἡ συναίσθησι, πὼς βρίσκομαι στὸ σπίτι μου. Ἀντίθετα, ἄρχισα νὰ νομίζω τώρα—παράκρουσι τοῦ μυαλοῦ μου, ἄρα γε, ἢ μήπως εἶν' ἀλήθεια;—πὼς βρίσκομαι σ' ἕνα μικρόστενο καὶ χαμηλὸ κλουβί, καμωμένο ἀπὸ σιδερόβεργες ἀλύγιστες...

★

Πηγαινοέρχομαι ξετρελλαμένη. Δὲν βρίσκω καθόλου ἡσυχία. Τὰ τσακισμένα πόδια μου ἀρνιέμαι νὰ τὰ ξεκουράσω καθίζοντας λίγες στιγμές. Μοῦ φαίνεται πὼς ἡ καρέκλες εἶνε καμωμένες ἀπὸ σίδερο φλογισμένο, καὶ τὸ κρεββάτι μου θαρρεις πὼς εἶνε σπαρμένο μὲ καρφίτσες σουβλερὲς καὶ μὲ θρύψαλα γυαλικῶν...

Πέντε ἡ ὥρα πιά. Πεντέμιση, τώρα. Κι' ὅμως. Αὐτὸς δὲν φάνηκε!...

Μὰ οὔτε καὶ θὰ φανῇ. Σβύνω τὸ φῶς, μουδιασμένη ἀπ' τὸν πόνο μου. Οἱ ὑπηρέτες μου φτάνουν ἕνας-ἕνας ἀπ' τὴν ὁλονύχτια ἄδειά τους. Τὰ κουρασμένα πρόσωπά τους λάμπουν μ' ὅλα ταῦτα ἀπ' τὸ εὐχάριστο ξενύχτι, καί, καθὼς καταπιάνονται μὲ τὶς πρωϊνὲς τους ἀσχολίες, ἀλλάζουν χαμηλόφωνα—μὲ νομίζουν κοιμισμένη—Θεέ μου!—τὶς ἐντυπώσεις τῶν γλεντιῶν τους...

★

Κλειδωμένη τώρα στὴν κάμαρά μου νοιώθω τὴν ἀγωνία νὰ μὲ πνίγῃ. Ἀκόμα λαχταρῶ νὰ ρίξω τὸ βλέμμα μου στὸ δρόμο—καρτερῶντας, ἡ ἄμυαλη δυστυχισμένη, τὸν ἐρχομό του—μὰ τὰ περίεργα ματάκια καὶ τὸ φλύαρο στόμα τῆς ἀντικρυνῆς μοχθηρῆς γεροντοκόρης μ' ἐμποδίζουν νὰ τὸ κάνω...

Ἡ κούρασι παραλύει πιὰ τὸ φτωχὸ καὶ κακονυχτισμένο κορμί μου. Ἡ ψυχή μου, ἀποκαμωμένη ἀπ' τὴν ὁλονύχτια λαχτάρα της, ἀρχίζει νὰ ναρκώνεται. Τὸ χτυποκάρδι τῆς ἀγωνίας μου σβύνει σιγὰ-σιγὰ τὰ μολυβένια—ἀπ' τὸ βάρος—βλέφαρά μου σφαλίζουν ἄθελά τους, κι' ἡ ζάλη κυριεύει τὸ τρικυμισμένο μυαλό μου...

Παύω πιὰ νὰ πονῶ. Μιὰ ἀόριστη, ἀνέκφραστη ἀναισθησία πλημμυρίζει τὴν ὕπαρξί μου. Κάποιο κενὸ ἀνοίγεται ὁλόγυρά μου. Παύω πιὰ νὰ νοιώθω τὴ φαρμακίλα, ποὺ σφιχτοδένει τὴ στεγνή μου γλῶσσα καὶ τὸ στεγνό μου λαρύγγι...

Κι' ὑπνωτισμένη ἀπ' τὸ συναίσθημα τῆς ἀνυπαρξίας γύρω μου, μουδιασμένη, ζαλισμένη, σαραβαλιασμένη ἀπ' τὴν κούρασι κι' ἀπ' τὴν ἀγρυπνία, ἐκμηδενισμένη δίχως νὰ νοιώθω πόνο πιά, μὲ σβυσμένους τοὺς καημούς μου, καὶ ... καὶ δίχως νὰ περιμένω πιὰ Ἐκεῖνον ποὺ δὲν ἦρθε, σωριάζομαι ντυμένη στὸ κρεββάτι μου καὶ παραδίδομαι ὁλόψυχα στὸν παυσίλυπο Ὕπνο, στὴ λησμονιά, στὸ μηδέν, στὸ χάος....

ΠΙΕΡ ΒΕΜΠΕΡ

Ο ΑΡΧΙΣΙΔΗΡΟΥΡΓΟΣ

τον ΓΕΩΡΓΙΟΝ ΟΝΕ

Τὸ ἀριστούργημα τῆς ρωμαντικῆς φιλολογίας

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἡ Ἀθηναῒς τινάχτηκε, καὶ μὴ μπορῶντας νὰ συγκρατηθῇ, ἐφώναξε:

—Τί λές; Τὸ σκέφτηκες καλὰ αὐτὸ ποὺ λές;

—Μάλιστα! Μάλιστα ! ἀποκρίθηκε ἡ Κλαίρη τόσο ἤρεμα, ὅσο ἡ ἄλλη φαινόνταν ταραγμένη. Καὶ σοῦ τὸ ζητῶ ὡς χάριν αὐτό. Πές με τρελλήν, ἀλλὰ κάμε αὐτὸ ποὺ σοῦ ζητῶ. Πρόκειται γιὰ τὴν εὐτυχία μου.

—Καὶ μὲ ποιὰ πρόφασι θέλεις ν' ἀπομακρυνθῶ; ἔκανε ἡ Ἀθηναῒς. Τί θὰ πῇ ὁ κόσμος γι' αὐτὸν τὸν ἀπότομο χωρισμό;

—Θὰ φροντίσουμε νὰ δώσουμε μιὰν ἱκανοποιητικὴν ἐξήγησιν.

Ἡ ἐπιμονὴ τῆς Κλαίρης ἔφερε σὲ μεγάλην ἀμηχανίαν τὴν Ἀθηναΐδα. Ἔβλεπε πὼς ἡ κυρία Δερμπλὲ εἶχε πολὺ δυνατώτερον χαρακτῆρα ἀπὸ ὅσο ἐνόμιζεν αὐτὴ καὶ ὅτι ἂν ὑπέκυπτε στὸ παραμικρό, τὸ πᾶν ἦταν χαμένο. Καὶ ἀποφάσισε νὰ χτυπήσῃ δυνατά.

—Μπορεῖ νὰ μὴν τὸ πετύχουμε, καὶ αὐτὸ θὰ ἦταν καταστρεπτικὸ γιὰ μένα. Μοῦ μίλησες εἰλικρινά. Θὰ σοῦ μιλήσω κι' ἐγὼ μὲ τὴν ἴδια εἰλικρίνεια. Εἶμαι καινούργια ἀκόμη στὸν κόσμον στὸν ὁποῖον μὲ ἔμπασε ὁ δοὺξ τοῦ Βλινύ. Αὐτὸς ὁ κόσμος μοῦ ἀρέσει καὶ θέλω νὰ κρατήσω τὴν θέσιν ποὺ κατώρθωσα ν' ἀποκτήσω. Ἀλλὰ σ' αὐτὸν τὸν κόσμον οἱ ἄνθρωποι εἶνε πολὺ ἀπαιτητικοὶ καὶ προσεκτικοί. Καταλαβαίνεις λοιπὸν ὅτι ἂν ἡ οἰκογένεια τοῦ ἀνδρός μου μοῦ κρεμάσῃ τὰ μοῦτρα, θὰ βροῦν ἀμέσως ἀφορμὴ ν' ἀρχίσουν τὰ σχόλια ἐναντίον μου. Μὲ φθονοῦν τόσο πολύ!... Καὶ τότε χαίρετε ὄνειρα καὶ ἰδανικά. Ἐὰν ἐσὺ ἔχεις τὸν ἔρωτά σου, ἐγὼ ἔχω τὴν φιλοδοξία μου, καὶ θὰ τὴν ὑπερασπισθῶ μὲ ὅλες τὶς δυνάμεις μου.

Ἡ Κλαίρη ἄρχισε νὰ τρέμῃ. Μόλις καὶ μετὰ βίας μποροῦσε νὰ συγκρατηθῇ· Ἔτσι τῆς ἐρχόταν ν' ἁρπάξῃ αὐτὴν τὴν γυναῖκα καὶ νὰ τὴν κάμῃ κομμάτια.

—Ὥστε ἀρνεῖσαι ; εἶπε μὲ μισοπνιγμένη φωνή.

—Λυποῦμαι πολύ, ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ κάμω διαφορετικά. Ἄλλως τε, ἔλα μιὰ στιγμὴ στὴ θέσι μου.

Τόσο μεγάλη ἦταν ἡ εἰρωνεία, ὥστε ἡ Ἀθηναῒς δὲν μπόρεσε νὰ κρύψῃ ἕνα χαμόγελο.

Ἡ Κλαίρη ἐπροχώρησε καὶ παύοντας πιὰ νὰ κρατῇ τὴν ὀργή της, ἐφώναξε :

—Ναρθῶ ἐγὼ στὴ θέσι σου; Ἐσὺ ἐμπῆκες στὴ θέσι τὴ δική μου καὶ ζητᾷς ἀκόμη πιὸ μεγάλη! Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ σὲ γνώρισα τὰ εἶχες μαζί μου. Μὲ μισοῦσες πάντα. Ὅταν ἤσουν κορίτσι μοῦ πῆρες τὸν ἀρραβωνιαστικό μου, καὶ τώρα παντρεμένη προσπαθεῖς νὰ μοῦ πάρῃς τὸν ἄντρα. Δὲν ἐκράτησα τὸν ἕναν, ἀλλὰ θὰ κρατήσω τὸν ἄλλον καὶ θὰ τὸν τραβήξω ἀπὸ κοντά σου.

—Ἄ, ἔτσι; ἐφώναξε ἡ Ἀθηναῒς κατάχλωμη ἀπὸ λύσσα. Ἀφοῦ τὸ θέλεις, ἔστω! Κάτω τὸ προσωπεῖον ! Λοιπόν, ναί : ἀπὸ κορίτσι σὲ μισῶ, γιατὶ τὸ ἴδιο ἐκάματε ἐσὺ καὶ οἱ ὅμοιές σου: ὅλο ἐξευτελισμοὺς καὶ περιφρονήσεις. Ἐπὶ δεκαπέντε χρόνια, μὲ τὸ βάρος τοῦ ὀνόματός σου συνέτριβες τὴν καρδιά μου. Σήμερα ὅμως ἔχω ἑκατομμύρια, εἶμαι δούκισσα καὶ ἔφθασες ὥς τὸ σημεῖον νὰ ζητῇς τὸ ἔλεός μου.

—Πρόσεξε! εἶπεν ἡ Κλαίρη. Δὲν εἶμαι ἀπ' αὐτὲς ποὺ δέχονται τέτοιες προκλήσεις χωρὶς νὰ δίνουν ἀπάντησι.

—Κι' ἐγὼ ἔχω ἕνα ὄνομα, ὥστε δὲν μπορῶ νὰ φοβηθῶ τὴν ὀργή σου.

—Θὰ μάθῃ ὅλος ὁ κόσμος αὐτὴν τὴν διαγωγή σου ἀπέναντί μου.

—Ποιὸς κόσμος; Ὁ δικός σου εἰς τὸν ὁποῖον ἀνέβηκα, ἢ ὁ δικός μου εἰς τὸν ὁποῖον κατέβηκες;

—Ὁ κόσμος τῶν τιμίων ἀνθρώπων ποὺ θεωροῦν καθῆκον τους νὰ σέβωνται τοὺς ἄλλους καὶ ὑποχρέωσιν νὰ σέβωνται τὸν ἴδιον τὸν ἑαυτόν τους. Καταλαβαίνεις ; Θὰ ἐπαναλάβω δυνατὰ σὲ ὅλους αὐτὸ ποὺ σοῦ εἶπα πρὸ ὀλίγου. Θὰ σὲ φανερώσω ὅποια εἶσαι. Καὶ θὰ ἰδοῦμε ἂν τὸ ὄνομα ποὺ ἔχῃς, ὅσο μεγάλο καὶ ἂν εἶνε, θὰ μπορέσῃ νὰ κρύψῃ τὴν χαμέρπεια καὶ τὴν δολιότητά σου.

Ἡ δούκισσα θέλησε ν' ἀπαντήσῃ, ἀλλὰ δὲν μπόρεσε τίποτε νὰ βρῇ μέσα στὴν ταραγμένη καρδιά της. Ἀπὸ τὰ χείλη της ἐβγῆκε μονάχα ἕνας ψίθυρος. Ἀναγκασμένη νὰ σωπάσῃ, ἐπροσπάθησε τοὐλάχιστον νὰ κάμῃ καμμίαν ὑβριστικὴ χειρονομία. Ἀλλὰ εἶδε τὴν Κλαίρη μπροστά της τόσο ἀπειλητικήν, μὲ τὰ μάτια ποὺ πετοῦσαν φλόγες καὶ τὰ χέρια ποὺ ἔτρεμαν, ὥστε φοβήθηκε. Ὠπισθοχώρησε κι' ἐκατέβασε τὸ κεφάλι, λέγοντας:

—Μὰ θέλεις λοιπὸν νὰ γίνῃ κανένα σκάνδαλο;

—Εἶνε μιὰ ἀπόφασι τὴν ὁποίαν θέλω νὰ ἐκτελέσω. Γιὰ τελευταία φορὰ σὲ ρωτῶ: θέλεις νὰ παραδεχθῇς αὐτὸ ποὺ σοῦ ζητῶ;

—Ὄχι... χίλιες φορὲς ὄχι! ἐφώναξε ἡ Ἀθηναῒς τρίζοντας τὰ δόντια.

—Καλά. Θὰ ἰδῇς λοιπόν!

Βήματα ἔτριζαν στὸν ἐξώστη καὶ θόρυβος ἀπὸ εὔθυμες φωνὲς ἔφθασε στὴν αἴθουσα ἀπὸ τὸ παράθυρο.

Στὴ σκάλα ἐφάνηκε ὁ Φίλιππος, ποὺ ἔδινε τὸ μπράτσο του στὴν βερώνην. Ἀκολουθοῦσε ὁ δοὺξ ποὺ γελοῦσε μὲ τὸν Λαμπρὲδ καὶ πίσω του ἐρχόνταν ὁ Μουλινέ, ποὺ ἐξακολουθοῦσε νὰ μὴν ἀφήνῃ οὔτε στιγμὴν ἥσυχη τὴν βαρώνη.

Ὅλοι αὐτοὶ εἶδαν τὴν Κλαίρη καὶ τὴν Ἀθηναΐδα ταραγμένες καὶ κατάχλωμες, τὴν μιὰν ἀπέναντι τῆς ἄλλης. Ἀπὸ τὴ στάσι τους ἦταν τόσο φανερὸ αὐτὸ ποὺ εἶχε συμβῇ, ὥστε ὅλοι ἐσταμάτησαν κατάπληκτοι.

Τότε ἡ Κλαίρη, μὲ τὸ μέτωπο ψηλά, δυνατὴ στὴν πεποίθησί της καὶ ἀπειλητικὴ ἀπὸ τοὺς πόνους ποὺ ἐδοκίμασε, ἐπροχώρησε στὴ μέση τῆς αἰθούσης καὶ δείχνοντας τὴν Ἀθηναΐδα μὲ χειρονομία περιφρονητικήν, ἐφώναξε:

—Δούξ, πάρτε ἀπ' ἐδῶ τὴν γυναῖκα σας, ἂν δὲν θέλετε νὰ τὴν διώξω μπροστὰ σ' ὅλον τὸν κόσμο!

Ὁ δοὺξ ἔμεινε ἀπαθής. Ἕνα χλωμὸ χαμόγελο ἐφάνηκε στὰ χείλη του.

Ὁ Μουλινὲ ὅμως, μὴ πιστεύοντας στ' αὐτιά του, ἐσήκωσε τὰ χέρια σὰν νἄθελε νὰ τραβήξῃ τὰ μαλλιά του.

Ἡ Ἀθηναῒς ἐστράφηκε πρὸς τὸν δοῦκα κι' ἐφώναξε σὰν ὑστερική:

—Κύριε, θ' ἀφήσετε νὰ μὲ βρίζουν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον χωρὶς νὰ μὲ ὑπερασπισθῆτε;

Ὁ Βλινὺ ἐπροχώρησε δυὸ βήματα πρὸς τὸν Φίλιππον, ἀτάραχος.

—Ἐπιδοκιμάζετε, κύριε, αὐτὸ ποὺ εἶπε ἡ κυρία Δερμπλὲ εἰς τὴν δούκισσαν; Εἴσαστε διατεθειμένος νὰ ζητήσετε συγγνώμην γι' αὐτὸ ἢ θέλετε ν' ἀναλάβετε ὅλην τὴν εὐθύνην;

Ἡ Κλαίρη ἔρριξε στὸν ἄντρα της μιὰ ματιὰ γεμάτη ἀγωνία. Θ' ἀνελάμβανε ὁ Φίλιππος ἀναφανδὸν τὴν ὑπεράσπισίν της ἢ ὄχι ; Καὶ ὑπέφερε κατὰ τὸ μικρὸ ἐκεῖνο χρονικὸ διάστημα, ὅσο δὲν ὑπέφερε ποτὲ στὴ ζωή της.

Στὴ φωνὴ τοῦ δουκός, ὁ ἀρχισιδηρουργὸς ἐπλησίασε. Ἐφάνηκε πιὸ ψηλὸς καὶ πιὸ εὔρωστος ἀπ' ὅ,τι ἦταν στὴν πραγματικότητα. Πάντως ὅμως ἦταν ψηλότερος ἀπὸ τὸν δοῦκα. Μὲ μεγάλη σοβαρότητα καὶ μὲ τέτοιο ὕφος ποὺ ἔκαμεν ὅλους ν' ἀνατριχιάσουν, εἶπε :

—Κύριε δούξ, ὅ,τι δήποτε καὶ ἂν κάνῃ ἡ κυρία Δερμπλέ, ὁποιονδήποτε λόγον καὶ ἂν ἔχῃ γιὰ νὰ τὸ κάνῃ αὐτό, τὸ θεωρῶ καλὰ καμωμένον.

Ὁ δοὺξ ἔκαμε μίαν εὐγενεστάτην ὑπόκλισιν. Μετὰ ἐστράφηκε πρὸς τὸν Λαμπρέδ, τοῦ ἔκαμε ἕνα χαρακτηριστικὸν νεῦμα καὶ τοῦ εἶπε:

—Μ' ἐκατάλαβες!

Ἔπειτα ἐπρόσφερε τὸ μπράτσο του στὴν ταραγμένην Ἀθηναΐδα καὶ ἔφυγε, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν καταστενοχωρημένον Μουλινὲ καὶ τὸ πιστὸ Λαμπρέδ, ποὺ ἐψιθύριζε:

—Περίεργο, πολὺ περίεργο ! Δύο ἐξάδελφοι! Ὁ Βλινὺ εἶνε ὁ προσβληθεὶς καὶ θὰ διαλέξῃ τὸ πιστόλι. Πάει λοιπὸν ὁ ἄλλος, ξέγραψέ τον!

Ἡ Κλαίρη, βλέποντας ν' ἀπομακρύνεται ἡ ἀντίπαλός της, ποὺ εἶχε ταπεινωθῇ μπροστὰ σὲ τόσον κόσμο, δὲν ἐσκέφθηκε τὶς φοβερὲς συνέπειες τῆς τολμηρᾶς της χειρονομίας. Ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ θριάμβου καὶ πλησιάζοντας τὸν ἄντρα της, μὲ ἔκφρασιν τρυφερᾶς εὐγνωμοσύνης, τοῦ εἶπε:

—Εὐχαριστῶ, Φίλιππε! Εὐχαριστῶ ! Καὶ τοῦ ἔδωσε τὸ χέρι της.

Ἀλλὰ σὲ μιὰ στιγμὴ ὅλος ἐκεῖνος ὁ ἐνθουσιασμός της ἔσβυσε. Γιατὶ εἶδε τὸν ἄντρα της νὰ ξαναπαίρνῃ ὅλην τὴν ἀπάθειά του.

—Δὲν ἔκαμα τίποτε τὸ ἐξαιρετικό, τῆς εἶπε. Ἁπλούστατα, ὑπερασπίστηκα τὴν τιμή μου.

Βλέποντας ὅμως τὴν Κλαίρη ποὺ στεκόνταν ἄφωνη καὶ σκυθρωπή, ἐπρόσθεσε :

—Μὴν ξεχνᾶτε ὅτι ἔχετε καλεσμένους καὶ ὅτι κανεὶς δὲν πρέπει νὰ μάθῃ τί συνέβη ἐδῶ μέσα.

Λέγοντας αὐτὰ ἔδωσε τὸ μπράτσο του στὴν βαρώνη, τὰ νεῦρα τῆς ὁποίας ἦταν τόσο κλονισμένα ἀπὸ τὸ ἐπεισόδιο, ποὺ τῆς ἐρχόνταν ταυτοχρόνως νὰ γελάῃ καὶ νὰ κλαίῃ.

Ἡ Κλαίρη ἐσκούπισε ἕνα δάκρυ ποὺ ἦταν ἕτοιμο νὰ κυλίσῃ στὰ μάγουλά της καὶ χαμογελῶντας θλιβερὰ εἰς τὸν βαρῶνον ποὺ στεκόταν πίσω της:

—Ἐλᾶτε, εἶπε. Ἀφοῦ πρέπει νὰ πᾶμε στὸν χορό, ἄς πᾶμε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ΄.

Ἡ νύχτα ἐφάνηκε ὁλόκληρος αἰῶνος εἰς τὴν Κλαίρην. Ὅταν ἐμπῆκε στὸ δωμάτιό της ἐκατάλαβε τὴν μεγάλην σπουδαιότητα τῆς καταστάσεως καὶ τὴν ἔπιασε τρόμος.

Αὐτὸ ποὺ ἔκαμε ἦταν βέβαια δικαίωμά της νὰ τὸ κάμῃ. Ἀφοῦ ἡ ἐχθρά της τὴν ἔβρισε καὶ τὴν ἀπείλησε μέσα στὸ σπίτι της δὲν μποροῦσε παρὰ νὰ ἐξαναστῇ.

Τώρα ὅμως ἡ ὑπόθεσις αὐτή, ποὺ ἦταν πρῶτα ἀτομική της, τώρα ἔγινε γενικώτερη. Ὁ ἄντρας της βρέθηκε στὴν ἀνάγκη ν' ἀναλάβῃ τὴν ὑπεράσπισί της, καὶ τὸν ἔβλεπε τώρα ἕτοιμον νὰ ὁρμήσῃ ἐναντίον τοῦ δουκός.

Ἔβλεπε τώρα μέσα στὰ μάτια της τὸ μυστηριῶδες χαμόγελο τοῦ δουκὸς ὅταν εἶπε τοῦ Λαμπρέδ: «Μ' ἐκατάλαβες!» Αὐτὸ τὸ χαμόγελο τὴν ἔκαμε νὰ φρίξῃ. Ἐκαταλάβαινε πόσο ἐπικίνδυνος ἀντίπαλος ἦταν ὁ Βλινύ. Ἂν ἡ ὑπόθεσις κατέληγε σὲ μονομαχία, ὁ ἄντρας της θὰ διέτρεχε σοβαρώτατον κίνδυνον.

Εἶδε στὸ τέλος τῆς ἑσπερίδος τὸν Ὀκτάβιον καὶ τὸν βαρῶνον νὰ συζητοῦν μὲ τὸν Λαμπρὲδ καὶ τὸν Μουλινέ. Ἐρώτησε τὸν βαρῶνον καὶ τὸν ἀδελφόν της. Τῆς ἔδωσαν ἀόριστες ἀπαντήσεις, στενοχωρημένοι, καὶ τὴν ἐβεβαίωσαν ὅτι αἱ συνεννοήσεις τους θὰ κατέληγαν σὲ φιλικὸν διακανονισμό.

Ἡ Κλαίρη σκεφτόνταν τί εἴδους φιλικὸς διακανονισμὸς μποροῦσε νὰ γίνῃ σὲ τέτοια ὑπόθεσι, ἀφοῦ μάλιστα ὁ ἕνας ἄνδρας μισοῦσε φοβερὰ τὸν ἄλλον. Ὁ δοὺξ τοῦ εἶπε καθαρά: «ἢ συγγνώμην ἢ εὐθῦνες». Καὶ αὐτὸ ἐσήμαινε προετοιμασίαν γιὰ μονομαχίαν. Ἡ νέα γυναῖκα οὔτε γιὰ μιὰ στιγμὴ δὲν παραδέχτηκε ὅτι ὁ ἄντρας της θὰ μποροῦσε νὰ ζητήσῃ συγγνώμην. Δὲν ἔμενε λοιπὸν παρὰ ἡ μονομαχία.

Ἡ Κλαίρη ἀνῆκε σὲ μιὰν οἰκογένεια γενναίων ἀνδρῶν, οἱ γυναῖκες τῶν ὁποίων ποτὲ δὲν ἐδειλίασαν στὴν ἐκλογὴ τῶν ὅπλων. Ἕνας Βλινὺ ἀπὸ τοὺς προγόνους της ἔτρεχεν εἰς τὴν Βανδέαν μαζὶ μὲ τὰ στίφη τοῦ Σταφλέ, πολεμῶντας μὲ λύσσα τοὺς κυανούς. Ὁ πατέρας της, μαρκήσιος ντὲ Μπολιέ, σὲ ἡλικία δεκαέξη χρονῶν, ὠχυρώθηκε στὴν Πενισιέρ, ὅπου τὸν βρῆκαν ὕστερα ἀπὸ τρεῖς μῆνες, μέσα στὰ ἐρείπια, μὲ τὸ ἕνα χέρι σπασμένο ἀπὸ σφαῖρα.

Εἶχε λοιπὸν τόσα παραδείγματα στὴν οἰκογένειά της, ὥστε δὲν ἦταν ἀπὸ τὶς γυναῖκες ἐκεῖνες ποὺ μποροῦν εὔκολα νὰ φοβηθοῦν. Ἐὰν ὅμως δὲν φοβόνταν τὸν θάνατο γιὰ τὸν ἑαυτόν της, τὸν φοβόνταν γιὰ τὸν Φίλιππον.

Ἀνακατεύτηκε καὶ ἡ δεισιδαιμονία. Ἐθεωροῦσε τὸν γάμον αὐτὸν μὲ τὸν Φίλιππον σὰν ἀβασκαμένον ἀπὸ τὴν μοῖρα. Εἶχε τὴν προαίσθησι ὅτι ἂν ὁ ἄντρας της μονομαχοῦσε, θὰ σκοτωνόνταν. Καὶ φρικτὲς εἰκόνες περνοῦσαν ἐμπρὸς ἀπὸ τὰ μάτια της.

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Εἰς τὸ ἑπόμενον.

ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΕΙΣΘΕ ΚΑΛΑ ΚΤΕΝΙΣΜΕΝΟΣ...
ΟΧΙ ΟΜΩΣ ΟΣΟ ΜΕ ΤΗΝ
Μπριγιαντίνη
ΠΟΜΠΕΪΑ

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΠΟΝΤΟΠΟΡΟΙ

Ο ΜΑΓΕΛΑΝΟΣ ΚΑΙ ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ

Περὶ τὰ τέλη τοῦ 14ου καὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ 15ου αἰῶνος ἡ ἀνθρωπότης ἔγινε μάρτυς ἀλληλοδιαδόχων καταπληκτικῶν γεωγραφικῶν ἀνακαλύψεων. Τῷ 1471 κατακτηταὶ τῆς ὑδρογείου σφαίρας ἔφθασαν εἰς τὸν Ἰσημερινὸν καὶ τὸ 1484 εἰς τὸ Κόγκον. Ἔπειτα ἀπὸ δύο ἔτη ὁ Βαρθολομαῖος Διὰζ ἐπροχώρησε πέραν τοῦ ἀκρωτηρίου τῆς Καλῆς Ἐλπίδος. Τῷ 1492 ἐσημειώθη τὸ κοσμοϊστορικὸν γεγονὸς τῆς ἀνακαλύψεως τῆς Ἀμερικῆς ὑπὸ τοῦ Χριστοφόρου Κολόμβου, καὶ τῷ 1498 ὁ Βάσκο Ντὲ Γκάμα ἀποκαλύπτει τὴν μυστηριώδη ζωὴν τῶν Ἰνδιῶν. Πρὸς νότον, πρὸς βορρᾶν, πρὸς ἀνατολὰς καὶ πρὸς δυσμάς, καὶ πρὸς ὅλα σημεῖα τοῦ ὁρίζοντος, νέοι ἀτρόμητοι ἀργοναῦται ἀνακαλύπτουν νήσους, χερσονήσους, θαλάσσας καὶ ἀχανεῖς ἠπείρους.

Μεταξὺ ὅλων αὐτῶν τῶν ἀξιοθαυμάστων ἀθλημάτων, τὸ πιὸ ἐπικίνδυνον ὑπῆρξε τὸ τοῦ Φερδινάνδου Μαγελάνου, Πορτογάλλου, ὁ ὁποῖος ἐπρωστοτάτησεν ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν ὑπὸ τὴν σημαίαν τῆς Πορτογαλίας σὲ μακρυνὰ ἐξερευνητικὰ ταξείδια καὶ σὲ στρατιωτικὰς ἐπιχειρήσεις.

Διὰ τὸ ἐγχείρημά του ἐζήτησε τὴν βοήθειαν τοῦ βασιλέως τῆς Πορτογαλίας Ἐμμανουήλ. Ἐν τούτοις παρ' ὅλας τὰς ὑπηρεσίας ποὺ εἶχε προσφέρει καὶ παρ' ὅλα τὰ τρία τραύματά του, ἐπεριφρονήθη καὶ δὲν ἐπέτυχε τίποτε. Τότε ἀπετάθη εἰς τὸν Κάρολον Ε΄ τῆς Ἱσπανίας, ὁ ὁποῖος τὸν ἐπρόσεξε, ἤκουσε τὰ αἰτήματά του, καὶ τοῦ ἐχορήγησε πέντε πλοῖα. Προτοῦ ὅμως νὰ ἐκκινήσῃ διὰ τὸν γῦρον τοῦ κόσμου, εὑρέθη εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ὑπερπηδήσῃ ἀφάνταστα ἐμπόδια καὶ νὰ ἐξουδετερώσῃ μυρίας συκοφαντίας καὶ ραδιουργίας.

Ὅταν ἐπὶ τέλους ἐπῆρε εἰς τὴν κυριότητά του τὰ πέντε πλοῖα, ὅλα παμπάλαια, ἀληθινοὺς θαλασσοπνίκτες, ἀνέλαβε προσωπικῶς τὴν ἐπισκευήν των, τὸν ἐφοδιασμόν των καὶ ὅλα τὰ ἀπαιτούμενα διὰ μίαν τοιαύτην μακρυνὴν καὶ ἐπικίνδυνον ἀποστολήν. Ἐπιβλέπει καὶ παρακολουθεῖ ὅλον ἐκεῖνο τὸ ἔργον ἀκούραστος ἡμέραν καὶ νύκτα, χωρὶς νὰ τοῦ διαφεύγῃ ἡ παραμικρὰ λεπτομέρεια. Σοβαρώτατα προσκόμματα συνήντησεν εἰς τὴν συγκρότησιν τῶν πληρωμάτων. Μὲ μεγάλους κόπους κατώρθωσε νὰ περισυλλέξῃ διακοσίους πενῆντα ἄνδρες ἀπὸ κάθε χώραν καὶ ἀπὸ κάθε φυλὴν Ἱσπανούς, Πορτογάλους, Μαύρους, Γερμανούς, Ἄγγλους καὶ Ἰταλούς, ὅλοι ἄνθρωποι τοῦ σκοινιοῦ καὶ τοῦ παλουκιοῦ, ἕτοιμοι νὰ πωλήσουν τὴν ψυχήν των καὶ εἰς αὐτὸν τὸν διάβολον ἀντὶ χρημάτων καὶ συνεπῶς ἀνάξιοι κάθε ἐμπιστοσύνης. Ἀλλὰ καὶ οἱ τρεῖς ἀκόμη Ἱσπανοὶ πλοίαρχοι τῶν τριῶν σκαφῶν δὲν ἐνέπνεον ἐμπιστοσύνην, ἐπειδὴ τοὺς ὑπωπτεύετο ὅτι ἐπεδίωκον νὰ τοῦ ἁρπάσουν τὴν ἀρχηγίαν. Εἶχεν ὅμως χαλυβδίνην πυγμὴν καὶ ἔκαμεν ὅλους νὰ ὑπακούουν.

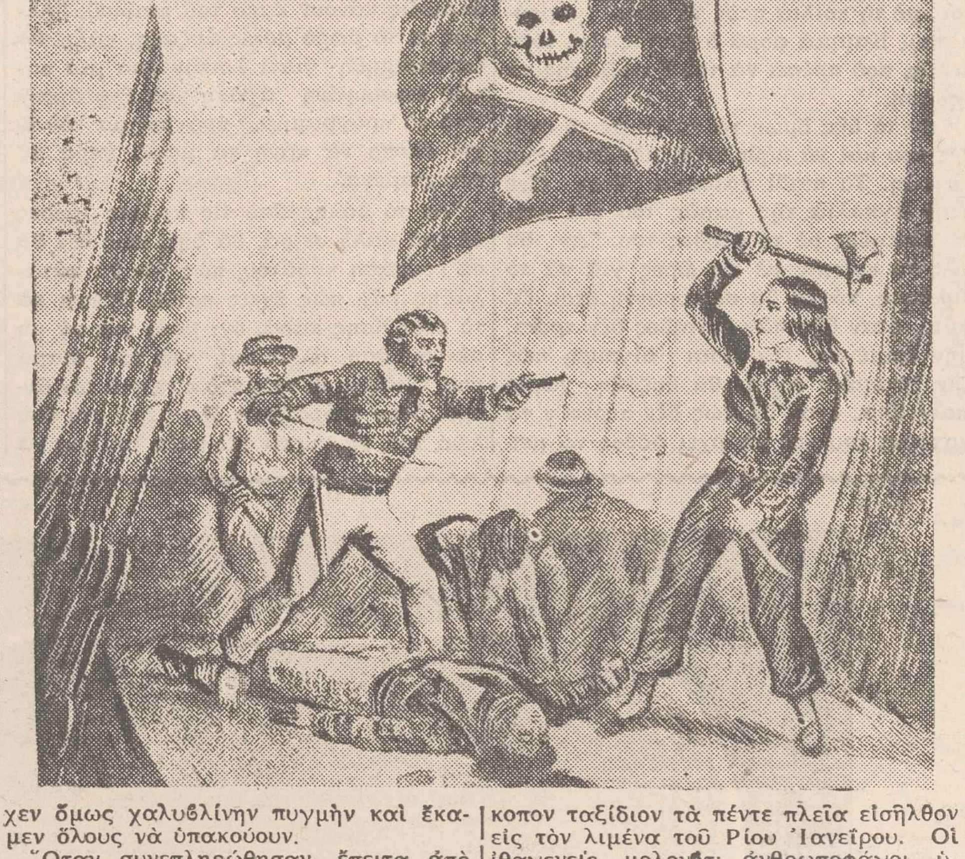

Ὅταν συνεπληρώθησαν, ἔπειτα ἀπὸ ἀρκετοὺς μῆνας ὅλαι αἱ ἑτοιμασίαι ὑπὸ τὴν προσωπικήν του πάντοτε ἐπίβλεψιν, καὶ ὁ Μαγελάνος ἐβεβαιώθη, ὅτι τὰ πάντα ἦσαν ἐν τάξει, ἀπεφάσισε νὰ ἀποπλεύσῃ.

*

Ἐξομολογεῖται καὶ μεταλαμβάνει μαζὺ μὲ τὰ ἄλλα πληρώματα, ἀποχαιρετᾷ τὴν γυναῖκα του ποὺ κρατεῖ στὴν ἀγκαλιά της τὸ μικρὸ παιδί τους, καὶ εἰς τὰς 20 Σεπτεμβρίου, τοῦ 1519, ὁ στολίσκος σαλπάρει ἀπὸ τὸ Σὰν Λουκάρ. Πολὺ σύντομα ὅμως οἱ αὐστηροὶ καὶ αὐταρχικοὶ τρόποι του θίγουν τὸν ἐγωϊσμὸν τῶν Ἱσπανῶν κυβερνητῶν τῶν πλοίων.

Ἔπειτα ἀπὸ ἕνδεκα ἑβδομάδων ἀδιάκοπον ταξίδιον τὰ πέντε πλεῖα εἰσῆλθον εἰς τὸν λιμένα τοῦ Ρίου Ἰανεΐρου. Οἱ ἰθαγενεῖς, μολονότι ἀνθρωποφάγοι, ὑπεδέχθησαν τοὺς λευκοὺς μὲ συμπάθειαν καὶ ἐπεδόθησαν εἰς τὰς συνειθισμένας ἀγοραπωλησίας των. Γιὰ ἕνα ἀγκίστρι ψαρεύματος, ἢ γιὰ ἕνα μαχαιρίδιον, ἔδιδαν πέντε ἢ ἓξ ὄρνιθας, γιὰ ἕνα κτένι ἕνα ζευγάρι χῆνες, γιὰ ἕνα καθρέπτη ἢ γιὰ ἕνα ψαλίδι, τεραστίαν ποσότητα ψαριῶν. Γιὰ ἕνα ἀντικείμενον μηδαμινῆς ἀξίας προσφέρουν δύο καὶ τρεῖς γυναῖκες, αἱ ὁποῖαι καθὼς γράφει εἰς τὰ ἀπομνημονεύματά του ὁ Πιγκαφέττα, «ἔχουν ὡς μόνην περιβολὴν τὴν κόμην των».

Ὁ στολίσκος συνεχίζει τώρα τὸ ταξίδι του εἰς ἀναζήτησιν τῆς θαλασσίας διόδου. Ἡ πρώτη ἀπογοήτευσις. Ἐπίστευσαν ὅτι τὴν εὗρον, ἐνῷ ἦσαν αἱ ἐκβολαὶ τοῦ Ποταμοῦ Πλάτα. Ὁ χάρτης τοῦ Μαρτίνου Μπεχάϊμ εἶνε λανθασμένος, ὅπως εἶνε λανθασμέναι αἱ πληροφορίαι τοῦ Πορτογάλου περὶ θαλασσίας διόδου εἰς τὴν τεσσαρακοστὴν παράλληλον. Εἶνε τοῦτο σημαντικὸν πλῆγμα διὰ τὸν Μαγελάνον. Καταρρέει ἀποτόμως τὸ σχέδιον τοῦ διάπλου τῆς γῆς, ἐφ' ὅσον ἀπεκαλύφθησαν ψευδεῖς αἱ πληροφορίαι ἐπὶ τῶν ὁποίων τοῦτο ἐστηρίζετο.

Δὲν ἀφήνει ὅμως νὰ ἐκδηλωθῇ κανένα ἴχνος ἀπογοητεύσεως εἰς τὴν φυσιογνωμίαν του.

Ἐν τῷ μεταξὺ φθάνει ὁ χειμὼν μὲ ἀφόρητον ψῦχος καὶ χιονοθύελλας. Ἀπὸ τὰ πληρώματα ἀκούονται ψιθυρισμοὶ δυσφορίας. Οἱ πλοίαρχοι, ταπεινωμένοι ἀπὸ τὴν ἀπολυταρχικὴν στάσιν τοῦ ἀρχηγοῦ, σιωποῦν.

Τὰ καράβια συνεχίζουν τὸν πλοῦν των μὲ πιὸ μεγάλας δυσκολίας καὶ πιὸ μεγάλους κινδύνους, ἕως ὅτου εἰς τὸν κόλπον τοῦ Ἁγίου Τζουλλιάνου, σὲ ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ ἐρημικὰ σημεῖα τῆς γῆς, ὁ Μαγελάνος δίδει τὴν διαταγὴν τῆς σταθμεύσεως διὰ νὰ περάσουν τὸν χειμῶνα.

*

Ὁ στολίσκος ξανασαλπάρει μὲ κατεύθυνσιν πρὸς νότον. Σὲ μιὰ θύελλα ἕνα ἀπὸ τὰ καράβια, τὸ «Σὰν Διέγο», καταποντίζεται. Ἔπειτα ἀπὸ ἀνιστορήτους περιπετείας, τὸ τόσον περιπόθητον πέρασμα, ἐκεῖνο ποὺ ἐβαπτίσθη ἔπειτα ὡς «Στενὸν τοῦ Μαγελάνου», ἀνευρέθη ἐπὶ τέλους! Ἐμπρὸς! Πάντοτε ἐμπρός. Γύρω κανένα σημεῖον ζωῆς. Σιωπὴ μυστηριώδης, ἀτελείωτος καὶ καταθλιπτικὴ ἐπικρατεῖ παντοῦ. Ὁ πλοῦς τώρα γίνεται πολὺ πιὸ ἐπικίνδυνος ἕνεκεν τῶν ἀναριθμήτων ὑφάλων, τῶν ἀποτόμων καμπῶν, τῶν ἀβαθῶν ἀμμωδῶν ἀκτῶν. Πόσα ναυάγια μέσα εἰς ἐκεῖνο τὸ Στενόν!

Ἐπὶ τέλους, νὰ πάλιν τὸ ἀνοικτὸν πέλαγος! Εἶνε ἡ νίκη! Ὁ Μαγελάνος ἀνεκάλυψε τὸν δρόμον διὰ τὸν νέον ὠκεανόν, τὸν Εἰρηνικόν.

Ο ΕΡΑΣΤΗΣ ΤΗΣ ΛΑΙΔΗΣ ΚΙΜΠΕΡΛΕΫ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 12ης σελίδος)

τασι τοῦ ξεπεσμένου ἐκείνου ἀνθρώπου.

Πάω νὰ πάρω μιὰ μαστίχα, τοῦ εἶπε, στὸ ἰδιαίτερο τοῦ Πολυκαλα. Ἔλα ἐκεῖ σὲ πέντε λεπτὰ νὰ μὲ βρῇς.

Ἔπειτα ἀπὸ λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας ὁ Πατρινὸς βρῆκε τὸν Σεραφεὶμ ποὺ τὸν περίμενε μὲ κάποια ἀκούσια ἀνυπομονησία.

—Δὲ μοῦ λέτε, τὴν ἴδια δουλειὰ κάνετε, κύριε Πατρινέ, τὸν ρώτησε μόλις κάθησε καὶ τοῦ πρόσφερε μαστίχα.

—Τώρα εἶμαι κουριέρης, τοῦ εἶπε ἐκεῖνος, στὴν Μεγ. Βρεττανία.

—Μπράβο. Σοῦ περισσεύουν τίποτα ψιλὰ γιὰ τὸν μπακαρὰ καὶ γιὰ τὸ τρὰντ ἐ καράντ;

—Κάπου - κάπου κάτι γίνεται, τοῦ εἶπε γελῶντας ὁ ξεπεσμένος ἐκεῖνος ἄνθρωπος, ποὺ ἀπὸ ἀρχοντόπουλο εἶχε καταστραφῇ ἀπὸ τὴν τράπουλα.

—Λέγε, λοιπόν, τί εἶνε αὐτὸ ποὺ θέλεις νὰ μοῦ πῇς.

—Μοῦ φαίνεται πὼς θὰ σᾶς ἐνδιαφέρῃ πολύ.

—Λέγε, βρὲ ἀδερφέ, καὶ ἄφησε τὶς σκέψεις σου ἂν θὰ μ' ἐνδιαφέρῃ πολὺ ἢ λίγο.

—Λοιπόν, κύριε Ζάρμπα, ἄρχισε νὰ τοῦ λέῃ ὁ Πατρινός, πρὸ τριῶν ἡμερῶν ἦρθε μὲ τὸ βαπόρι τοῦ Πρίντεζι ἀπὸ τὸ Λονδῖνον ἕνας Ἰγγλέζος καὶ κάθησε στὸ ξενοδοχεῖον τῆς Μεγ. Βρεττανίας. Ἀπὸ τὸ πρῶτο βράδυ ποὺ ἦρθε ἐγὼ εἶμαι ὁ κουριέρης του. Αὐτὸς ὁ Ἰγγλέζος εἶνε ἀξιωματικὸς καὶ ἔχω τὴν πεποίθησι πὼς ἦρθε στὴν Ἀθήνα γιὰ πολὺ κακοὺς σκοπούς.

—Πατρινέ μου, δὲν σὲ καταλαβαίνω, τὸν διέκοψε ὁ Ζάρμπας. Τί μ' ἐνδιαφέρει ἐμένα γιὰ τοὺς Ἄγγλους ἀξιωματικοὺς καὶ γιὰ τοὺς κακοὺς σκοποὺς ποὔχουνε. Κατάσκοπος εἶμαι;

—Ὄχι, κύριε Ζάρμπα, ἀφῆστε νὰ σᾶς ἐξηγήσω.

—Καλά, ἐξηγήσου, τοῦ εἶπε ὁ Σεραφείμ.

Κατάπιε τὴ μαστίχα του, διέταξε μιὰ ἄλλη καὶ βγάζοντας μιὰ παληὰ ἀσημένια σιγαροθήκη, ἀπέσυρε ἕνα τσιγάρο, τὸ ἄναψε καὶ πρόσφερε ἄλλο ἕνα στὸν Πατρινό.

—Λοιπόν; τὸν ρώτησε.

—Λοιπὸν αὐτὸς ὁ Ἰγγλέζος ἀξιωματικὸς ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ἦρθε, σὲ δυὸ πράγματα καταγίνεται, ἢ θὰ εἶνε στὸ σκοπευτήριο καὶ θὰ ρίχνῃ πιστολιὲς στὸ σημάδι μὲ ραβδωτὰ πιστόλια μονομαχίας, ἢ θἄνε κλεισμένος μὲ μιὰ κυρία Ἰγγλέζα Μίσσες Κάρδιγκαν ποὺ μένει στὸ ξενοδοχεῖον τῆς Ἀγγλίας.

Αὐτὰ τὰ λόγια ἔκαναν ἀμέσως μεγάλη ἐντύπωσι στὸν Ζάρμπα.

Εἶχε σηκώσει τὸ ποτηράκι μὲ τὴ δεύτερη μαστίχα καὶ ἀντὶ νὰ τὸ φέρῃ στὰ χείλη του τὸ κράτησε λίγες στιγμὲς ὑψωμένο καὶ ἔπειτα τὸ ἀπέθεσε πάλι στὸ τραπέζι, σὰν ἄνθρωπος δηλαδὴ στὸ νοῦ τοῦ ὁποίου εἰσέβαλε μὲ ὁρμὴ κάποια ἀπροσδόκητη ὑποψία.

—Πῶς εἶπες; τὸν ρώτησε.

Στράφηκε καὶ κύτταξε τὸν Πατρινὸ κατάματα.

Γ. ΑΣΠΡΕΑΣ

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Εἰς τὸ προσεχές.

*

Σ.Σ.: Εἰς τὸν προηγούμενον φύλλον παρεισέφρυσε τυπογραφικὸν σφάλμα τὸ ὁποῖον ἐδημιούργει σύγχυσιν εἰς τὴν ἀντίληψιν τοῦ ἀναγνώστου, δηλαδὴ τὸ Λονσάν, ὁ πασίγνωστος ἱππόδρομος ἐγγύτατα τῶν Παρισίων ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ Σηκουάνα μετετράπη εἰς Λονδῖνον καὶ ἡ γεωγραφικὴ αὐτὴ μεταβολὴ καθίστα ἀκατανόητον τὴν ἔννοιαν τῆς παραγράφου.

ΓΑΤΕΣ ΑΝΤΙ ΣΚΥΛΩΝ

ΑΥΤΟ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟ ΣΙΑΜ

Ἐκτὸς τῆς γνωστῆς καὶ παροιμιώδους ἐχθρότητος μεταξὺ σκύλου καὶ γάτας, ἐχθρότητος ἡ ὁποία γιὰ ν' ἀποδειχθῇ πόσον οἱ ἄκαμπτοι κανόνες δὲν ἔχουν πάντα δίκαιο, μεταβάλλεται συχνὰ σὲ ἀχώριστη, πιστὴ φιλία, πολλὰ ἄλλα πράγματα χωρίζουν καὶ ξεχωρίζουν τὰ δύο αὐτὰ τὰ τόσον ἀγαπητὰ εἰς τὸν ἄνθρωπο ζῷα, μεταξὺ τῶν ἄλλων δὲ καὶ ἡ διαφορετικές των προτιμήσεις καὶ ἀσχολίες.

Ἐν τούτοις εἰς τὸ Σιὰμ οἱ γάτες ἀντικαθιστοῦν ἐν μέρει τοὺς σκύλους ὡς φύλακες τοῦ σπιτιοῦ καὶ τῆς αὐλῆς. Οἱ γάτες ἐκεῖ εἶνε μεγάλες, δυνατὰ ζῷα, σχεδὸν πάντοτε χρώματος καφέ, μὲ γαλανὰ μάτια. Δὲν ἐπιτρέπουν, εἰς κανένα ξένο νὰ μπῇ στὸν κῆπο, στὴν αὐλὴ ἢ στὸ σπίτι καὶ μόνον ἡ θέα αὐτῶν τῶν γενναίων, μεγάλων καὶ δυνατῶν ζώων ποὺ φυσοῦν καὶ δείχνουν τὰ δόντια τους καὶ τὰ νύχια τους ἐνῷ τὰ μεγάλα γαλανά τους μάτια λάμπουν ἀγριεμένα, ἀρκεῖ γιὰ νὰ διώξῃ κάθε κλέφτη καὶ νὰ τοῦ ἀφαιρέσῃ τὴν ὄρεξι νὰ ξανάρθῃ γιὰ πάντα.

Οἱ Μανυανοὶ στὸ Μιντόρο εἶνε φανατικοὶ φιλόγατοι. Ἂν καὶ ἔχουν σκυλιά, προτιμοῦν τὶς γάτες καὶ τὶς παίρνουν μαζὺ στὸ κυνῆγι. Ἡ γάτα ποὺ φέρνει τύχη μεταφέρεται πάνω στὸν ὦμο τοῦ κυνηγοῦ σ' ἕνα καλάθι ὅπου ἔχει μάθει καὶ παραμένει ἥσυχη. Ὅταν γίνεται στάσις καὶ τὸ βράδυ ὁ κυνηγὸς κάθεται ἐμπρὸς στὴ γάτα του καὶ τῆς παίζει μουσικὴ πάνω σὲ μιὰ μικρὴ δίχορδη κιθάρα. Αὐτὸ ἐξευγενίζει τοὺς θεοὺς καὶ τὰ πνεύματα.

Οἱ γάτες τοῦ Μιντόρο ἔχουν κοντὲς κομμένες οὐρὲς σὰν οὐρὲς μπολντόγκ. Γάτα μὲ μακρυὰ οὐρὰ εἶνε σπάνιο φαινόμενον. Ἕνας μυλωνᾶς ἔκανε τὴν τύχη του μὲ μιὰ γάτα μὲ μακρυὰ οὐρὰ ποὺ τοῦ ἦρθε σκαστὴ ἀπὸ ἕνα βαπόρι. Ἐχάρισε μικρὰ γατάκια μὲ μακρυὰ οὐρὰ σὲ ὅλους τοὺς συγγενεῖς, φίλους, γνωστοὺς καὶ γνωστοὺς τῶν γνωστῶν καὶ ἀπέκτησε ἐν τέλει τόσους πελάτες, ποὺ εἶχαν λάβει ποὺ ἤθελαν γατάκι μὲ οὐρὰ ὥστε σὲ λίγο ἔγινε πλούσιος ἀπὸ τὰ χρήματα ἀλλ καὶ ἀπὸ τὰ πολλὰ δῶρα τῶν ἀναριθμήτων θαυμαστῶν του.

Ἐν τέλει ἡ γάτα σὲ ὅλες τὶς χῶρες τοῦ κόσμου σχεδὸν «δίνεται», «χαρίζεται», ἀλλὰ δὲν ἀγοράζεται ποτέ, οὔτε στὴν Αἴγυπτο ὅπου ἄλλοτε ἦτο ἱερὸν ζῷον.

Γ. Ας

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ «ΠΡΙΝ ΚΑΙ ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΓΑΜΟ»

ΑΠΟ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΟΥ ΙΑΤΡΟΥ κ. Ν. ΓΥΡΑ

Συνεχίζομεν τὴν δημοσίευσιν τοῦ δευτέρου μέρους τῆς τελευταίας ἐπιστοστολῆς τοῦ κ. Γύρα:

«Ὅπως ὁ ἐπιλόχιος ἔρχεται συνήθως τὴ τετάρτη μέρα καὶ συμπίπτει μὲ τὴ μέρα ποὺ ἔρχεται τὸ γάλα, πολλὲς μαμμὲς δικαιολογοῦσαν τὸν πυρετό, λέγοντας πὼς προέρχεται ἀπὸ τὸ γάλα. Ἔτσι ἔμεινε «ὁ πυρετὸς τοῦ γάλακτος», ποὺ ὅμως εἶνε ἀνύπαρκτος!

Ν' ἀρχίσης τοὺς θηλασμοὺς τὴ τετάρτη μέρα, ὅπως σοῦ εἶπα κάθε τρεις ὥρες, προσθέτοντας μιὰ ὥρα τὸ πρωΐ καὶ μιὰ ὥρα τὸ βράδυ. Π. χ. τὸ πρῶτο θήλασμα στὶς 6 τὸ πρωΐ, στὶς 10 τὸ ἄλλο, στὴ 1, στὶς 4, στὶς 7, καὶ τὸ τελευταῖο στὶς 11 τὸ βράδυ. Ἐννοεῖς πὼς αὐτοὶ οἱ ἀριθμοὶ μποροῦν ν' ἀλλάξουν καὶ νὰ κανονισθοῦν ἀνάλογα μὲ τὶς ὧρες ποὺ εὐκαιρεῖ ἡ μητέρα. Τὸ μωρὸ δὲν ἔχει νύκτα καὶ μέρα· ἔτσι ἂν ἐργάζεται ἡ μητέρα του, μπορεῖ τὶς 7 ὧρες ποὺ περισσεύουν τὴ νύκτα χωρὶς θηλασμό, νὰ τὶς βάλη τὶς ὧρες, ποὺ θὰ λείπη στὴ δουλειά της. Τὸ μωρὸ συνηθίζει περίφημα στὸ κάθε τί, ἀρκεῖ νὰ τηροῦνται ἡ τακτικές του ὧρες πάντα.

Πολλὲς μητέρες παρεξηγῶντας τὴ μέθοδο τῶν ὡρῶν, τὸ θηλάζουν πραγματικὰ κάθε 3 ὧρες, μὰ κάθε μέρα ἀλλάζουν ἡ πραγματικὲς ὧρες, γιατὶ κυττοῦν μόνο τὸ τρίωρο διάστημα. Ἔτσι βέβαια δὲν μπορεῖ τὸ παιδὶ νὰ συνηθίση καλά, γιατὶ πότε θηλάζει στὶς 7, λ. χ. πότε στὶς 8 κλπ. Γι' αὐτὸ σοῦ τόνισα τόσες φορές, ὅτι πρέπει τὶς ἴδιες ὧρες πάντα· δηλ. ὅταν κανονίσης π.χ. τὴν ὥρα 7, πρέπει κάθε μέρα νὰ θηλάζη τὸ παιδὶ στὶς 7.

Μετὰ τὸν τελευταῖο θηλασμό, τὸ μωρό σου δὲν ἔχει τὴν ἀνάγκη σου πιὰ ὡς τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωΐ στὶς 6, ποὺ θὰ ξαναρχίσουν οἱ θηλασμοί. Ὅλη τὴ νύχτα δὲν πρέπει νὰ τὸ πάρης στὰ χέρια ἢ νὰ τὸ θηλάσης. Καὶ μιὰ φορὰ ἂν τὸ κάνης, θὰ στὸ ζητάη πάντα!

Τὶς πρῶτες μέρες ἴσως θὰ κλαίη πολύ. Δὲν πειράζει, ἄφησέ το νὰ κλάψη κι' ὁλόκληρες ὧρες ἀκόμα. Σιγὰ-σιγὰ θὰ συνηθίση τόσο καλά, ποὺ δὲν θὰ ξυπνᾶ παρὰ λίγα λεπτὰ πρὶν ἀπὸ τὴν ὥρα τοῦ θηλασμοῦ του.

Δὲν εἶνε ἀληθινὸ αὐτὸ ποὺ νομίζει ὁ κόσμος, ὅτι τὸ κλᾶμμα στὸ ἀγόρι δημιουργεῖ τὴ «κήλη». Ἂν ἔχη προδιάθεσι τὸ παιδὶ γι' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, θὰ κάνη κήλη, ἔστω κι' ἂν προσπαθήσουν νὰ μὴ κλάψη. Ἄλλωστε ὅπως σοῦ εἶπα, εἶνε κο[illegible]προσπάθεια αὐτή, γιατὶ ἴσως νὰ τὸ [illegible]άζουν τὶς πρῶτες μέρες, μὰ μετά, θὰ κλαίη πολὺ περισσότερο, γιατὶ θὰ γίνη νευρικό, κλαψιάρικο, πεισματάρικο...

Μὴ τ' ἀφίνεις νὰ θηλάζη περισσότερο ἀπὸ δέκα λεπτά, ἐκτὸς ἂν εἶνε εἰδικὴ περίπτωσι, ὁπότε ὁ γιατρὸς θὰ σὲ ὁδηγήση. Τὸ μωρὸ στὰ πρῶτα πέντε λεπτὰ πίνει τὴ μεγαλύτερη δόσι γάλακτος· ἐὰν μετὰ ἀπὸ δέκα λεπτὰ δὲν χορτάση, τοῦ δίνεις λίγα λεπτὰ κι' ἀπὸ τὸν ἄλλο μαστό. Ἂν τ' ἀφήσης περισσότερο ἀπὸ δέκα λεπτά, εἶνε περιττό, κουραστικὸ κι' ἐπικίνδυνο γιὰ τὸ στῆθος, γιατὶ μπορεῖ νὰ σκάση ἡ θηλὴ καὶ ἀπ' αὐτὸ νὰ μολυνθῆ ὅλο τὸ στῆθος.

Δὲν πρέπει νὰ βιασθῆς, οὔτε νὰ ἐκνευρισθῆς. Πηγαίνοντας σιγὰ καὶ προσεκτικά, θὰ κατορθώσης νὰ μάθης τὸ μωρό σου νὰ βυζαίνη, χωρὶς νὰ χαλάση τὸ στῆθος σου καὶ χωρὶς νὰ πάθη τίποτα ἡ θηλή.

Ἂν ἀκολουθήσης τὴ τακτικὴ ποὺ σοῦ λέγω, δὲν θὰ σοῦ συμβῆ τίποτα τὸ δυσάρεστο. Μ' ἂν τύχη καὶ χαράξη λίγο ἡ θηλή, νὰ τυλίξης σὲ μιὰ ὀδοντογλυφίδα βαμπάκι καὶ νὰ τὸ βουτήξης στὸ βάμμα ἰωδίου. Ἔπειτα νὰ προσπαθήσης νὰ τεντώσης καλὰ τὴ θηλή, γιὰ ν' ἀνακαλύψης τὴ σχισματιὰ — ποὺ καμμιὰ φορὰ εἶνε πολὺ μικρή, σχεδὸν ἀόρατη — καὶ νὰ περάσης τὴν ὀδοντογλυφίδα μέσα στὴ χαραγματιά. Μὰ ποῦ παντὸς δὲν πρέπει νὰ θηλάσης τὸ παιδὶ ἐπὶ δέκα—δεκαπέντε ὧρες ἀπὸ κεινον τὸν μαστό. Ἐὰν κάνης αὐτά, ἡ ρωγμὴ θὰ θεραπευθῆ σὲ μιὰ μέρα, ἐνῷ ἀλλοιῶς μπορεῖ νὰ κρατήση μέρες αὐτὴ ἡ σχισματιά, νὰ σὲ κάνη νὰ ὑποφέρης πολὺ καὶ πολλὲς φορὲς μολύνεται ἡ ρωγμὴ κι' ἀπὸ κεῖ ὅλο τὸ στῆθος! Ἔτσι γίνονται ἀποστήματα, ποὺ θένε μικροεγχειρήσεις γιὰ νὰ θεραπευθοῦν καὶ νὰ εἶνε ὄχι μόνο πολὺ ἐνοχλητικές, ἀλλὰ κι' ὀδυνηρές!

Πρόσεχε, ὅταν θὰ θηλάζη τὸ μωρό σου, νὰ μὴ πιέζη τὸ στῆθος σου ἡ μυτίτσα του, γιὰ νὰ μπορῆ ν' ἀναπνέη μὲ τὴ μύτη, γιατὶ ἀλλοιῶς ἀφίνει τὴ θηλὴ γιὰ ν' ἀναπνεύση μὲ τὸ στόμα. Ἔτσι βυζαίνει ἄσχημα καὶ καταπίνει ἀέρα μαζί.

Ἂν δῆς τὸ μωρό σου νὰ κάνη ἐμετό, ἀλλὰ νὰ εἶνε γερὸ καὶ ἡ κενώσεις του φυσιολογικές, θὰ πῆ πὼς δὲν θηλάζει καλά· ἔχει ἀεροφαγία. Γιὰ ν' ἀποφύγης αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, πρέπει τὸ μωρὸ νὰ θηλάζη ἀργά. Ὅταν ὁρμᾶ λαίμαργα στὸ στῆθος ἢ στὸ μπιμπερό, νὰ τὸ τραβᾶς καὶ ν' ἀρχίζης νὰ τοῦ τὸ δίδης ξαφνικά. Τὸ θήλασμα δὲν πρέπει νὰ εἶνε συνεχές, ἀλλὰ νὰ γίνεται μὲ μικρὲς παύσεις, γιὰ νὰ βγάζη τὸ παιδὶ ἀέρα (ρέψιμο). Καλὰ θὰ εἶνε νὰ προκαλῆς στὸ διάστημα ποὺ θηλάζει αὐτὸ τὸ βγάλσιμο τοῦ ἀέρος, κρατῶντας τὸ παιδὶ κάθετο καὶ κτυπῶντας το ἐλαφρὰ στὴ ράχι, ἢ νὰ τὸ βάλης ἀνάποδα στὰ γόνατά σου, μὲ τὴ κοιλιὰ πρὸς τὰ κάτω (μπρούμυτα). Καμμιὰ φορὰ ὁ ἐμετὸς εἶνε τόσο πολύς, ποὺ πρέπει νὰ τοῦ ξαναδώσης νὰ θηλάση.

Ἂν τὸ δῆς ὅμως νὰ παίζη μὲ τὸ στῆθος σου καὶ νὰ μὴ θηλάζη, μὴν ἐπιμένεις νὰ φάη. Τὸ παιδὶ χαίρεται ὅταν εἶνε στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μαμᾶς του καὶ παίζει ἐπίτηδες μὲ τὸ στῆθος του. Ἂν δῆ πῶς τὸ κρατᾶς μὲ τὶς ὧρες γιὰ νὰ τὸ θηλάσης, πάντα θὰ σὲ τυραννῆ ἔτσι. Γι' αὐτό, ὅταν δῆς πὼς ἐπίτηδες δὲν τρώει, μὴν ἐπιμένεις. Νὰ εἶσαι σίγουρη πὼς τὴν ἐρχομένη φορὰ θὰ βυζάξη χωρὶς παιχνίδια, ὅταν δῆ πὼς δὲν περνοῦν τὰ χατήρια του καὶ ὑπάρχει φόβος νὰ μείνη ξανὰ νηστικό, θὰ τρώη μιὰ χαρά!

Μὴ ξεφύγεις ποτὲ ἀπὸ τὶς τακτικές του ὧρες· κάθε μέρα πρέπει νὰ τὸ θηλάζης τὶς ἴδιες ὧρες πάντα. Θὰ δῆς τὸ παιδάκι νὰ γίνη σὲ λίγο καιρὸ σὰ «ρολόϊ» καὶ νὰ σοῦ δείχνη ἐκεῖνο τί ὥρα εἶνε μὲ τὶς φωνές του, ἂν τὸ ξεχάσης καμμιὰ φορά!

Τὶς πρῶτες μέρες θὰ εἶσαι ὑποχρεωμένη νὰ τὸ ξυπνᾶς γιὰ νὰ θηλάζη. Πολλὲς μητέρες λυποῦνται (!) νὰ τὸ ξυπνήσουν κι' ἀφίνουν τὸ θήλασμα γι' ἀργότερα. Εἶνε μεγάλο λάθος αὐτὸ κι' ἔτσι ἀκριβῶς κάνουν κακὸ τοῦ παιδιοῦ. Ἄλλως τε τὸ μωρὸ μόλις βυζάξη, πάλι θὰ ξανακοιμηθῆ· γιατὶ λοιπὸν ἀπὸ μιὰ κακῶς ἐννοουμένη ἀγάπη νὰ ξεφεύγουν ἀπὸ τὸ πρόγραμμα, πρόγραμμα ποὺ ἔχει σκοπὸ νὰ κάνη τὰ μωρὰ γερὰ κι' εὐτυχισμένα.

Ἂν τὸ βάλης ἀπὸ τὶς πρῶτες μέρες σὲ μιὰ καλὴ σειρά, θὰ δῆς, πὼς δὲν θὰ σὲ κουράση καθόλου, πὼς δὲν θὰ καταλάβης κἂν πὼς ἔχεις παιδί. Πρέπει νὰ τὸ συνηθίσης καλά, ὄχι μόνο γιὰ νὰ μὴ σὲ κουράση, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὸν ἄντρα σου. Σκέψου τί τρομερὸ εἶνε γιὰ τὸν ἄντρα, ὅταν κουράζεται ὅλη μέρα στὴ δουλειά του, νὰ γυρνᾶ στὸ σπίτι του γιὰ νὰ βρῆ λίγη ξεκούρασι, λίγη ἡσυχία κι' ἀντὶ αὐτῶν νὰ βρίσκη ἀτέλειωτα κλάμματα καὶ φωνὲς μωροῦ! Ἐνῷ πρέπει τὴ νύχτα νὰ κοιμᾶται ἥσυχα, γιὰ νὰ ξαναέχη δυνάμεις τὴν ἄλλη μέρα ποὺ θὰ πάη πάλι στὴ δουλειά του, ἐπιτρέπεται νὰ μὴ μπορῆ ὁ καϋμένος νὰ κλείση μάτι ὅλη νύχτα ἀπὸ τὸ κλᾶμμα καὶ τὴ γρίνα τοῦ παιδιοῦ;

Τότε ὁ ἄντρας κουράζεται, ἐκνευρίζεται, πολλὲς φορὲς φθάνουν ν' ἀλλάξουν πικρὰ λόγια μὲ τὴ γυναῖκα του· ἔτσι ἕνα ἀντρόγυνο ποὺ ἦταν πρὶν ἀγαπημένο, καταντᾶ νὰ γρινιάζη ὅλη μέρα γιὰ τὸ παιδί.

Οὔτε εἶνε σωστὸ αὐτὸ ποὺ κάνουν πολλὲς γυναῖκες, ποὺ ἀφοσιώνονται στὸ παιδί τους καὶ παραμελοῦν τὸν σύζυγό τους.

Μὴ ξεχνᾶς, Ντόρα, ὅτι ὁ ἄντρας εἶνε ἕνα μεγάλο παιδί· μὴ τοῦ στερήσης ποτὲ τὰ χάδια σου, τὶς περιποιήσεις, τὴ προσοχή σου, τὸ ἐνδιαφέρον σου. Τὸ παιδὶ δὲν πρέπει ποτὲ νὰ γίνη αἰτία δυσαρμονίας καὶ δυσαρέσκειας σ' ἕνα ἀντρόγυνο. Ἀπὸ σένα ἐξαρτᾶται νὰ γίνη ὁ κρῖκος, ποὺ θὰ σᾶς ἑνώση ἀκόμη πιὸ πολὺ καὶ θὰ σᾶς φέρη μόνον εὐτυχία καὶ χαρά.

Μ' ἀγάπη

Τὸ ὡραιότερο μαύρισμα μὲ NIVEA
NIVEA CREME
NIVEA

Τὸ δέρμα εἶναι εὐαίσθητο στὸν ἥλιο ὅπως ἕνα φωτογραφικὸ φίλμ. Μὲ τὴν ἐπίδρασιν δὲ τῶν ὑπεριωδῶν ἀκτίνων σχηματίζονται χρωστικαὶ ὗλαι, ποὺ δίδουν στὸ δέρμα ἕνα ὡραῖο μελαχροινὸ χρῶμα. Ἂν ὅμως τὸ δέρμα δὲν εἶναι συνηθισμένο στὸν ἥλιο, τότε δὲν μαυρίζει, ἀλλὰ κοκκινίζει, καίγεται καί, σὲ λίγο, ἀναφαίνεται ἕνα ἔγκαυμα. Τὴν ἀνεπιθύμητη αὐτὴν ἐνέργειαν τοῦ ἡλίου, μποροῦμε νὰ ἀποφύγωμεν ἐὰν προετοιμάσωμεν τὸ δέρμα μας διὰ τὸ ἡλιόλουτρον. Πρὸς τοῦτο πρέπει νὰ κάνωμεν ἐπανειλημμένως ἐντριβὲς μὲ NIVEA, κρέμα ἢ λάδι, ποὺ εἰσχωρεῖ βαθειὰ στὸ δέρμα, τὸ δυναμώνει καὶ τὸ καθιστᾶ ἱκανὸν πρὸς ἀντίστασιν.

Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ φαρμακεῖα καὶ μυροπωλεῖα
Τὸ μικρὸ κυτίον δρχ. 8.50, τὸ μεσαῖον δρχ. 15, τὸ μεγάλο δρχ. 30.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ

Σταυρόλεξον

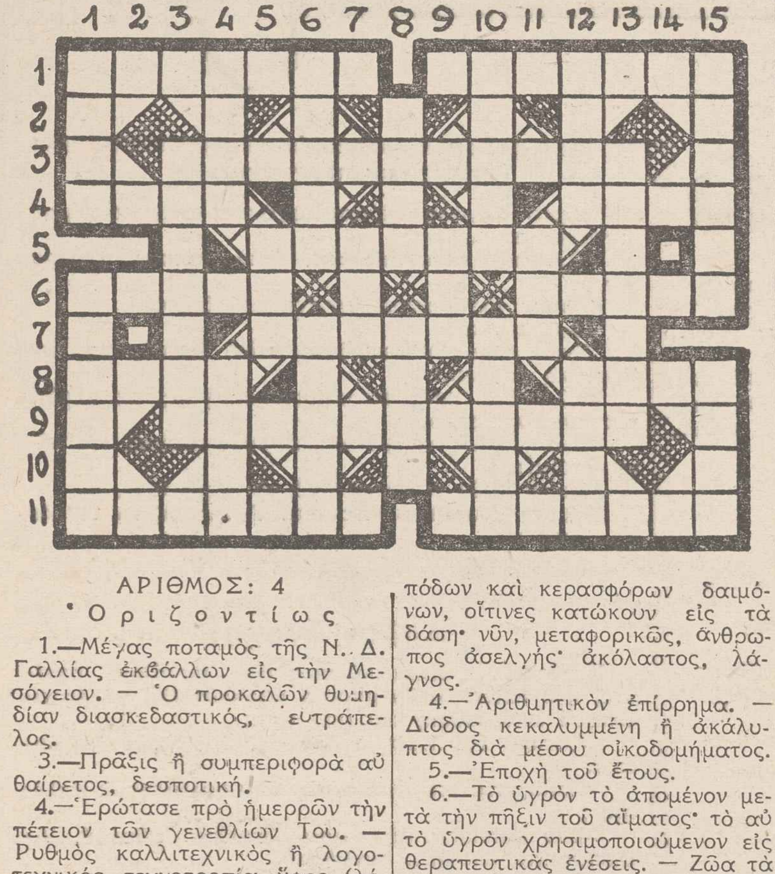

ΑΡΙΘΜΟΣ: 4

Ὁριζοντίως

1.—Μέγας ποταμὸς τῆς Ν. Δ. Γαλλίας ἐκβάλλων εἰς τὴν Μεσόγειον. — Ὁ προκαλῶν θυμηδίαν διασκεδαστικός, εὐτράπελος.

3.—Πρᾶξις ἢ συμπεριφορὰ αὐθαίρετος, δεσποτική.

4.—Ἐρώτασε πρὸ ἡμερῶν τὴν πέτειον τῶν γενεθλίων Του. — Ρυθμὸς καλλιτεχνικὸς ἢ λογοτεχνικός, τεχνοτροπία, ὕφος (λέξις γαλλική).

5.—Τελευταίως, πρὸ ὀλίγου χρόνου.

6.—Τὸ σύνολον τῶν μέσων τῶν χρησίμων πρὸς καταπολέμησιν ἐχθροῦ τινος ἢ κινδύνου. —Ἀντωνυμία ἀναφορική: κανέν.

7.—Ἡ διὰ τῆς ρίνης ἀπόζεσις.

8.—Μικρὸν μετάλλινον ἢ ξύλινον ραβδίον αἰχμηρὸν κατὰ τὸ ἓν ἄκρον.— Ἐπιθυμῶ τι σφοδρῶς.

9.—Εἶνε ἀπαραίτητον εἰς κάθε γραφεῖον, ἔχει δὲ κάποιαν σχέσιν μὲ τὴν μελάνην.

11.—«Μεγάλη...» Ὄνομα τοῦ συνόλου τῶν στρατευμάτων τῶν συγκροτηθέντων κατὰ τῷ 1804 ὑπὸ τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος. —Ἀφήγησις γεγονότων, ἀναφερομένη εἰς πρόσωπα, ἔθνη, χώρας, ἢ εἰς ὡρισμένας περιόδους τοῦ βίου τῶν λαῶν.

Καθέτως

1.—Ἄνθη.—Ὁ ἄνευ ἐργασίας, τόπου διαμονῆς καὶ στέγης περιπλανώμενος· συνεκδοχικῶς, ἄνθρωπος κακῆς διαγωγῆς, ἐπικίνδυνος.

3.—Ἐν τῇ ἀρχαίᾳ ἑλληνικῇ μυθολογία, ἕκαστος τῶν τραγοπόδων καὶ κερασφόρων δαιμόνων, οἵτινες κατώκουν εἰς τὰ δάση· νῦν, μεταφορικῶς, ἄνθρωπος ἀσελγής· ἀκόλαστος, λάγνος.

4.—Ἀριθμητικὸν ἐπίρρημα. — Δίοδος κεκαλυμμένη ἢ ἀκάλυπτος διὰ μέσου οἰκοδομήματος.

5.—Ἐποχὴ τοῦ ἔτους.

6.—Τὸ ὑγρὸν τὸ ἀπομένον μετὰ τὴν πῆξιν τοῦ αἵματος· τὸ αὐτὸ ὑγρὸν χρησιμοποιούμενον εἰς θεραπευτικὰς ἐνέσεις. — Ζῶα τὰ ὁποῖα ὁ ἄνθρωπος κατέστησε ἀόρατα καὶ τὰ ὁποῖα μίαν ἡμέραν θὰ ἐμφανίζωνται μόνον εἰς τοὺς ἱπποδρόμους.

7.—Γένος νηκτικῶν πτηνῶν.

8.—Τὰ μὴ ἐκ πολλῶν μερῶν συνιστάμενα εὔκολα· τὰ ἅπαξ ἢ μόνα ὑπάρχοντα ἢ γινόμενα. — Βοή, κραυγή, ἀλαλαγμός.

9.—Ἀντωνυμία ἀόριστος καὶ ἐρωτηματική.

10.—Συμπτύσσω, συστέλλω, μαζεύω. — Ὁ ὑπὲρ τοῦ Θεοῦ, ὑπὲρ τῆς πίστεως γινόμενος ὁ εἰς τὸν Θεὸν ἀφιερωμένος.

11.—Διεθνὲς ραδιογραφικὸν σῆμα ἐκπεμπόμενον ὑπὸ κινδυνευόντων πλοίων.

12.—Ἔκτασις γῆς καλυπτομένης ὑπὸ ἀβαθοῦς λιμνάζοντος ὕδατος. — Εἶδος ἀγγλικῆς ἀθλητικῆς παιδιᾶς παιζομένης μὲ εἰδικὰς ράβδους, ὑπὸ δύο ὁμάδων ἐφίππων παικτῶν.

13.—Χῶρος εἰδικὸς διαρρυθμισμένος διὰ τὴν ἐκτέλεσιν ἀθλητικῶν ἀγώνων.

15.—Τὸ σύνολον τῶν ναυτικῶν δυνάμεων χώρας τινὸς (αἰτιατική). — Χρωστικὴ οὐσία ὑποκιτρίνου χρώματος, χρησιμοποιουμένη συνήθως μετ' ἀσβέστου.

Λ. ΔΕΠΟΛΛΑΣ

Ἀστυνομικὸν πρόβλημα

(ΑΡΙΘΜΟΣ: 2)

Ὅταν ὁ νεαρὸς Πέτρος μπῆκε κατὰ τὶς 6 ἡ ὥρα τὸ ἀπόγευμα στὸ γραφεῖο τοῦ πατέρα του, στὸν πύργο τοῦ Μπουαρύ, τὸν εἶδε σωριασμένο ἐπάνω στὸ κάθισμα τοῦ γραφείου του, καὶ μὲ τὸ κεφάλι ἀκουμπισμένο ἐπάνω στὸ τραπέζι.

—Βοήθεια! ἐφώναξε...

Ὁ γραμματεὺς ἔφθασε ἀμέσως, καὶ διεπίστωσε καὶ αὐτὸς τὸν θάνατο τοῦ πυργοδεσπότου του. Ἕνας ὑαλοπίναξ τοῦ παραθύρου ποὺ εὑρίσκετο πίσω ἀπὸ τὸ γραφεῖον ἦτο σπασμένος ἀπὸ τὸ πέρασμα μιᾶς σφαίρας.

Ἡ ἀστυνομία εἰδοποιήθηκε ἀμέσως καὶ ἔστειλε στὸν πύργο ἕνα σπουδαῖο λαγωνικό της. Ἀφοῦ ὁ ἀστυνόμος ἐξήτασε προσεκτικὰ καὶ ἐπὶ πολὺ τὸ γραφεῖον, ἄναψε τὸ ἠλεκτρικό του φανάρι, βγῆκε καὶ ἔκανε τὸ γῦρο τοῦ πύργου. Κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ γραφείου βρῆκε σπασμένα τζάμια, τὰ ὁποῖα ἔβαλε στὴν τσέπη του. Ὅταν ἐτελείωσε τὴν ἔρευνά του, ἐζήτασε τὸ προσωπικὸν τοῦ πύργου, κανεὶς ὅμως δὲν εἶχε παρατηρήσει οὔτε ἀκούσει τίποτε. Μόνον ὁ γραμματεὺς ἀνέφερε, ὅτι τὸ ἀπόγευμα, κατὰ τὶς 5 ½, μιὰ σκιὰ ἐπέρασε ἀπὸ τὴν βεράντα, τὴν ὥρα ἐκείνη ὅμως δὲν ἔδωσε καμμιὰ σημασία στὸ γεγονός.

Ὁ ἀστυνόμος ἐσκέφθη ἀρκετὴ ὥρα, καὶ ἔπειτα εἶπε στὸν γραμματέα:

—Σὺ εἶσαι ὁ ἔνοχος! καὶ σὲ συλλαμβάνω.

—Γιατί;... ποῦ βασιζόμενος ὁ ἀστυνομικὸς ἐπρόφερε ἄνευ δισταγμοῦ τὴν κατηγορία αὐτή;

Ὀπτικὴ ἀπάτη

Ἀντιθέτως τοῦ ὅτι φαίνεται ἐκ πρώτης ὄψεως, αἱ πλευραὶ

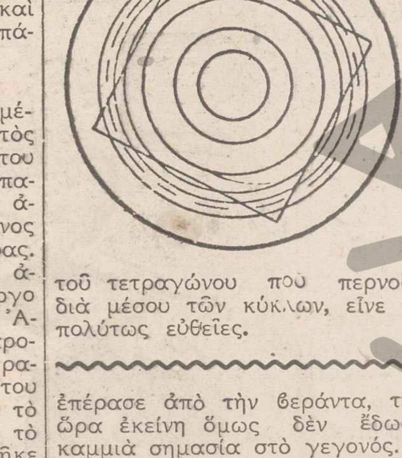

τοῦ τετραγώνου ποὺ περνοῦν διὰ μέσου τῶν κύκλων, εἶνε ἀπολύτως εὐθεῖες.

ΔΙΑΦΟΡΑ

Πόλεις

1.—Πρωτεύουσα τῆς Κίνας:
Ἡ Σαγκάη — τὸ Βόρνεο — τὸ Τόκιο — τὸ Πεκῖνον — ἡ Καλκούτα.

2.—Πρωτεύουσα τῆς Χιλῆς:
Ἡ Οὐρουγουάη — ἡ Βολιβία — τὸ Βαλποραΐζο — τὸ Ρίο ντὲ λὰ Πλάτα — τὸ Σαντιάγον.

3.—Πρωτεύουσα τοῦ Μαρόκου:
Ἡ Καζαμπλάνκα — τὸ Ντακάρ — ἡ Ἀγγόλα — τὸ Φὲξ — τὸ Ἀλγέριον.

4.—Πρωτεύουσα τῆς Δανίας:
Ἡ Στοκχόλμη — ἡ Χριστιανία — ἡ Καινιξβέργη — ἡ Ἑλσιγγφόρδη — ἡ Κοπεγχάγη.

5.—Πρωτεύουσα τῆς Περσίας:
Ἡ Μέκκα — ἡ Ἰάβα — ἡ Τεχεράνη — τὸ Τουκῖνον — ἡ Κεϋλάνη.

6.—Πρωτεύουσα τοῦ Καναδᾶ:
Τὸ Τορόντο — ἡ Κεμπὲκ — ἡ Ὀττάβα — ἡ Κολούμπια, τὸ Σικάγον.

Ἓν ἐκ τῶν πέντε ὀνομάτων ποὺ ἀκολουθοῦν τὸ ὄνομα ἑκάστης χώρας εἶνε τὸ ὄνομα τῆς πραγματικῆς πρωτευούσης αὐτῆς.

Πρέπει λοιπὸν τώρα, ἐντὸς δέκα δευτερολέπτων, νὰ διαγραφοῦν τὰ τέσσαρα ἄλλα ὀνόματα καὶ νὰ μείνη μόνον τὸ πραγματικὸν ὄνομα τῆς πρωτευούσης ἑκάστης χώρας. Τὸ σύνολον τῶν διαγραφῶν πρέπει δηλ.δὴ νὰ γίνη ἐντὸς ἑνὸς λεπτοῦ.

Λέξεις

Νὰ εὑρεθοῦν ἐντὸς τριῶν λεπτῶν 15 λέξεις τῆς καθαρευούσης αἱ ὁποῖαι νὰ τελειώνουν ὅλες εἰς «ΞΙΣ».

Π. χ.: «Κατάτα—ΞΙΣ».

Τὸ παράδειγμα δὲν λογαριάζεται. Ἐπίσης, αἱ λέξεις πρέπει νὰ μὴν εἶνε σύνθετες, ἐφ' ὅσον δηλαδὴ ἀναφέρετε τὴν λέξιν: ΤΑΞΙΣ, αἱ λέξεις: διάταξις, κατάταξις κλπ., δὲν δύνανται νὰ ἀπαντήσουν εἰς τὸ ἄνωτρω πρόβλημα.

Λ. ΔΕΠ.

Τὸ «Ἄνω-Κάτω Σταυρόλεξον» (ἀρ. 24)

ΑΓΟΣ — ΑΚΑΤΙΟΣ — ΑΜΑΘΕΙΑ — ΑΝΑΤΟΛΙΣΜΟΣ — ΑΝΙΩΝ — ΒΟΛΗ — ΒΟΛΟΣ — ΗΣΣΩΝ — ΙΝΔΗ — ΚΑΜΑΞ — ΛΑΣΣΟ — ΛΕΚ — ΜΗΝ — ΝΑΝΟΣ — ΟΔΟΣ — ΟΘΟΝΗ — ΟΛΟ — ΟΥΡΑΝΟΣ — ΟΥΣ — ΠΑΡΑΣ — ΠΕΤΡΑ — ΠΗΓΑΙ — ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟΝ — ΡΙΛΑ—ΣΕΤ — ΣΤΟΜΙΟΝ — ΣΥΣΠΩ — ΣΦΑΙΡΑ — ΣΩΛΗΝ — ΤΟΝ — ΥΦΟΣ — ΩΚΕΑΝΙΑ.

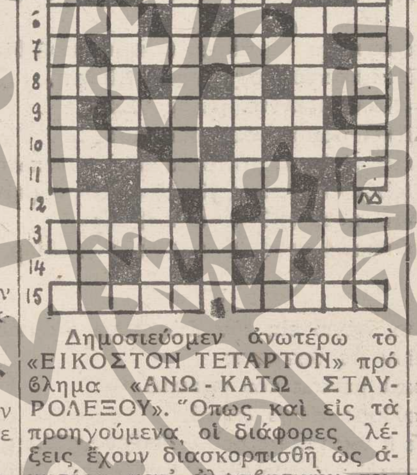

Δημοσιεύομεν ἀνωτέρω τὸ «ΕΙΚΟΣΤΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ» πρόβλημα «ΑΝΩ-ΚΑΤΩ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ». Ὅπως καὶ εἰς τὰ προηγούμενα, οἱ διάφορες λέξεις ἔχουν διασκορπισθῆ ὡς ἀνωτέρω κατ' ἀλφαβητικὴν σειράν.

Πρέπει λοιπὸν τώρα νὰ τοποθετήσετε ἑκάστην εἰς τὴν θέσιν της ἐντὸς τοῦ Σταυρολέξου, οὕτως ὥστε νὰ σχηματισθῆ ἓν πλῆρες λογικὸν καὶ κανονικὸν τοιοῦτον.

Μαγικὴ εἰκὼν

Ὁ κ. Νεοπλουτίδης ἦτο κάποτε περίφημος ἐξερευνητής. Εἰς μίαν ἀπὸ τὰς ἐξερευνήσεις του λοιπόν, ἐδέχθη τὴν ἐπίθεσιν τεσσάρων μεγάλων πιθήκων, τοὺς ὁποίους ὅμως τοῦ ἦτο τελείως ἀδύνατον νὰ ἰδῆ διότι ἦσαν κρυμμένοι μέσα στὰ φύλλα τῶν δένδρων. Μήπως δύνασθε νὰ τὸν βοηθήσετε εἰς τὴν ἀνεύρεσιν τῶν τεσσάρων πιθήκων; Κρύβονται κάπου ἐκεῖ κοντὰ καὶ τοῦ πετοῦν, ὡς βλέπετε, καρποὺς ἀπὸ τὰ ἄγρια καρποφόρα δένδρα ἐπὶ τῶν ὁποίων εὑρίσκονται.

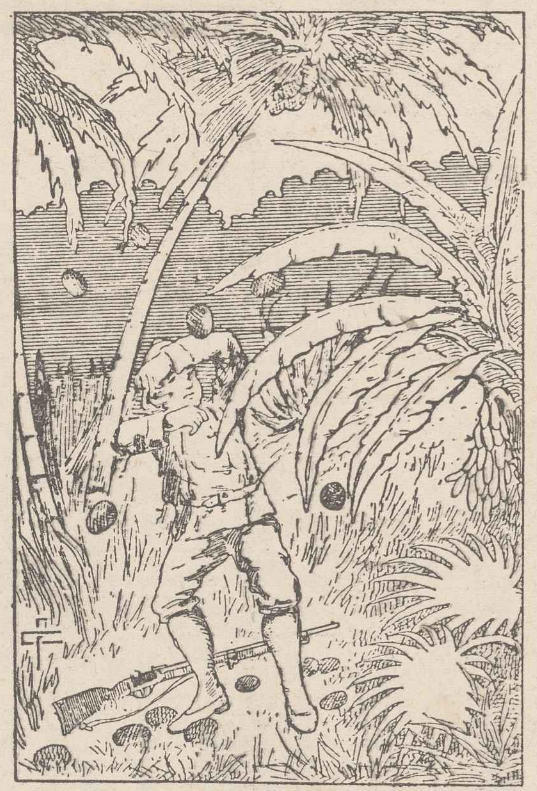

ΑΙ ΛΥΣΕΙΣ

Συναρμολόγησις

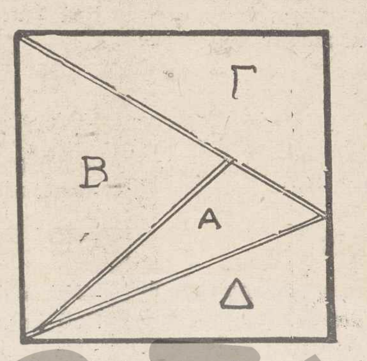

Εἰς τὴν ἀνωτέρω δημοσιευομένην εἰκόνα μας φαίνεται καθαρὰ πῶς ἔπρεπε νὰ συναρμολογηθοῦν τὰ τέσσαρα τρίγωνα διὰ νὰ ἀποτελέσουν τὸ πλῆρες καὶ κανονικὸν τετράγωνον.

Προσοχή! Αὐτὸ δὲν εἶνε «Σταυρόλεξον»

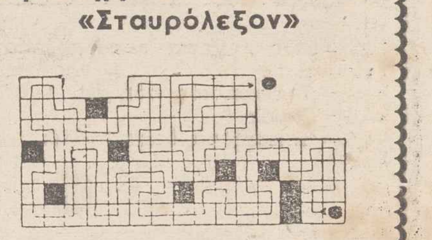

Δημοσιεύομεν ἀνωτέρω τὴν λύσιν τοῦ εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον μας δημοσιευθέντος δευτέρου προβλήματος. Φαίνεται καθαρὰ ὁ δρόμος ποὺ ἔπρεπε νὰ ἀκολουθήσετε γιὰ νὰ φθάσετε εἰς τὸ «ΤΕΡΜΑ», περνῶντας προηγουμένως ἀπὸ ὅλα τὰ λευκὰ τετραγωνίδια.

Ἀστυνομικὸν πρόβλημα

(ΑΡΙΘΜΟΣ: 1)

Ὁ ἔνοχος εἶνε ὁ κ. Ρισάρ, διότι ψεύδεται. Πράγματι, τοῦ ἦτο τελείως ἀδύνατον νὰ ἰδῆ μέσα στὸν καθρέπτην τοῦ λουτροῦ, διότι ἐφ' ὅσον τὸ νερὸ τοῦ μπάνιου ἦτο βραστό, ἐπάνω στὴν ἐπιφάνεια τοῦ καθρέπτου, θὰ εἶχεν ὁπωσδήποτε σχηματισθῆ ἕνα στρῶμα ἀτμοῦ, τὸ ὁποῖον θὰ ἐμπόδιζε τὴν ἀντανάκλασιν. Ὁ κ. Ρισὰρ λέγει λοιπὸν τὸ ψέμα αὐτὸ γιὰ νὰ δικαιολογηθῆ, μὴ συλλογιζόμενος πάντως ὅτι τὰ λεγόμενά του ἦσαν ἐντελῶς ἀβάσιμα.

Η ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ ΤΟΥ ΥΠ' ΑΡΙΘΜΟΝ 96 ΦΥΛΛΟΥ ΜΑΣ

Ὁριζοντίως

1) ΕΚΔΡΟΜΗ — ΠΑΡΑΚΜΗ. 3) ΚΟΡΑΝ — ΥΠΑΤΟΣ. 4) ΒΕΡΜΙΟΝ. 5) ΔΗΛΑΔΗ — ΩΘΗΣΙΣ. 6) ΑΞΙΝΗ. 7) ΠΟΝΟΣ — ΔΩΡΟΝ. 9) ΠΟΡΟΙ—ΝΕΚΡΑ. 10) ΣΤΕΓΗ. 11) ΠΕΡΟΝΗ — ΤΑΥΡΟΣ. 12) ΡΑΨΩΔΟΣ. 13) ΦΟΡΕΜΑ — ΑΝΑΜΙΞ. 15) ΠΟΣΙΜΟΣ — ΚΟΛΟΒΟΣ.

Καθέτως

1) ΕΚΔΟΤΗΣ — ΜΕΘΟΔΟΣ. 3) ΑΡΧΑΙΑ — ΟΡΕΞΙΣ. 4) ΔΕΝΔΡΟΝ. 5) ΑΜΟΙΒΗ — ΗΡΑΙΟΝ. 6) ΑΣΠΙΣ. 7) ΚΟΡΑΞ — ΤΥΨΙΣ. 9) ΟΡΙΩΝ — ΓΑΔΟΣ. 10) ΗΔΟΝΗ. 11) ΠΑΧΥΝΩ — ΤΣΑΡΟΣ. 12) ΘΩΡΗΚΤΑ. 13) ΚΑΛΑΜΗ. 15) ΕΜΒΟΛΙΑ — ΜΟΝΙΜΟΣ.

Μία εἰκὼν γεμάτη λάθη

Τὰ ἓξ σφάλματα ποὺ περιεῖχε ἡ εἰκὼν τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος, εἶνε τὰ ἀκόλουθα:

1.—Τὸ παιδὶ ἔχει τρία χέρια.

2.—Τὸ πουκάμισον τοῦ κυρίου εἶνε φορεμένο ἀνάποδα.

3.—Τὸ ψάρι φαίνεται ζωντανό, ἐνῷ θὰ ἔπρεπε νὰ εἶνε μαγειρευμένο.

4.—Τὸ παιδὶ βάζει ποτὸν μέσα στὸ πιάτο τοῦ κυρίου.

5.—Τὸ κολοκύθι εἶνε ἀδύνατον νὰ εὑρίσκεται ἐπάνω στὸ δένδρον, καὶ

6.—Ἡ κυρία ἀντὶ πρόκες, κρατεῖ τανάλια.

«Διάφορα»

ΟΡΘΟΝ Ἢ ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ

1.—ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ (ἡ Ἀγγλική).

2.—ΟΡΘΟΝ.

3.—ΟΡΘΟΝ.

4.—ΟΡΘΟΝ (495 ἑκατομμύρια).

5.—ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ (τοῦ Καναδᾶ).

6.—ΟΡΘΟΝ.

7.—ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ

8.—ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ (τῆς Ὁλλανδίας).

9.—ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ (ἀποτελεῖ περιοχήν).

10.—ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ (εἶνε νῆσος ἑλληνικὴ ἐκ τῶν βορείων Σποράδων).

11.—ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ (ἦσαν αἱ τρεῖς Ὧραι).

12.—ΟΡΘΟΝ (ἐδολοφονήθη ὑπὸ τοῦ Παυσανίου ἐκ προσωπικῶν λόγων).